

Надзвичайна посвята

Щоденні релігійні історії
про вірних з МИНУЛОГО і СЬОГОДЕННЯ,
які пожертвували ВСІМ заради Христа

[г о л о с м у ч е н и к і в]

надзвичайна посвята

Extreme Devotion

ukrainian Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed "Attention: Permission Coordinator," at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

Цю книгу присвячено...

тим, хто обрав смерть, а не зречення...
хто обрав віру, а не страх...
і волів свідчити, а не стояти осторонь.
Яких світ був невартий.

До ЄВРЕЇВ 11:38

Подяка

Ця книга створена спільними зусиллями, і ми хочемо подякувати людям з різних країн, що віддали часточку себе для її появи. Але передовсім дякуємо нашому Господеві за Його велику любов, за Його велику жертву, за Його приклад і науку. Йому ми служимо і для Його слави пишемо і видаємо книжки.

Дякую усім мученикам – з минулих часів і теперішнім, чие життя зворушило нас своєю вірою і самопожертвою. Без їхнього прикладу важко уявити собі сучасну Церкву.

Особливо вдячний працівникам видавництва „Свічадо“ за їхнє подвижництво і розуміння. Без цих людей книгу не побачили б в Україні. Їхня самовіддана праця, їхнє бажання донести Христа до кожного люблячого українського серця, їхнє прагнення зробити Україну християнською в євангельському розумінні цього слова завжди надихало нас упродовж 13 років нашої співпраці. Отож, щира подяка і доземний уклін вам, працівники видавництва „Свічадо“. Також мені хочеться назвати імена тих, без праці яких ви не змогли б тримати в руках цю унікальну книгу. Тих, хто з дослідницькою наполегливістю вивчав і впорядковував життєписи мучеників і сповідників ХХ століття. Це Джині й Стив Клірі, Тод Нетлетон, Шеріл Оден, інші християни зі Сполучених Штатів Америки. Це Богдан та Ярина Трояновські, Ірина Коломієць, Олександр Корницький з України. І усі, хто брав участь у народженні цієї книги, і чиї імена знає Бог.

Прийміть цю книгу з таких же хвилюванням, з яким ми створювали її, пам'ятаючи, що на кожній сторінці подано життя живої, конкретної людини, віра якої допомагає нам усім певніше йти за Христом.

Фелікс Хмельковський,
директор „Голосу мучеників“ в Україні

Вступ

Вірні, про яких ви дізнаєтеся з цієї книги – не жертви, а переможці. Вони можуть бути учнями Ісуса чи мучениками сучасности, оскільки їхні історії відбувалися в різні часи. Їхні гонителі були римляни і румуни, насильники і мусульмани, конфуціянці і комуністи. Але кожен з цих вірних є прикладом для нас, прикладом надзвичайної посвяти Христові. Вірні, чиї історії ви знайдете на цих сторінках, домоглися прагнення, яке перевершило основний людський інстинкт самозбереження: прагнення служити Христові і свідчити про Нього.

* * * * *

Коли в нас виник намір укласти цю книгу, Америка переступила через поріг нової ери. Події 11 вересня 2001 року змінили обличчя світу і понесли нас у період сумнівів – період, коли багато хто шукатиме відповідей у Церкви; період, коли Церква шукатиме цих відповідей у Бога і в пануванні Його сили.

Хочемо, щоб ця книга розширила наше мислення і вплинула на наші вчинки, коли ми самі потрапляємо в неймовірні труднощі. Наприклад, як ми відповідаємо тим, хто робить нам зло? Як відповідав Христос? Як у минулому відповідали християни? Яким має бути наше ставлення до людей, якщо вони запекло протидіють нам? Чи правильно ризикувати всім, щоб спробувати поділитися Божою любов'ю з тими, хто може вбити нас за це?

Ця книга не відповість на всі запитання, але вона обов'язково випробує вашу віру. Коли ви читатимете розповіді про християн, які зазнали невимовних знущань заради Христової справи, спробуйте глибше осмислити трагедію і муки, щоб віднайти цінності, які помітні неозброєним оком.

Зосередьтеся на вірі, яка живе у свідченнях цих відважних братів і сестер. Визнайте, що той самий Дух, який перебуває чи перебував у них, перебуває також у вас і *повірте*, що ви спроможні на таку глибину віри в будь-якій екстремальній ситуації.

Читаючи ці розповіді, ви також по-справжньому оціните радикальні аспекти віри, отримавши розуміння теології страждання. Щоб зрозуміти цю теологію, спершу треба усвідомити, що ці історії – не безнадійні свідчення про тортури. Також ці вірні не є „надхристиянами“. Звичайно, їхня відвага – виняткова, їхню витривалість не здатен досягнути людський розум, вони віддані Христові так, що це часом важко збагнути.

Але насправді вони, як і ми, – звичайні християни, що потрапили в надзвичайну ситуацію.

Тож, яка таємнича сила штовхає їх до такої надзвичайної посвяти? Їхня віра в Ісуса Христа як у Господа, яка спонукає їх до страждань.

Самої віри достатньо. Страждання для людини можуть бути нестерпними. Але коли їх поєднати з вірою заради Христового царства, страждання зміцнюють серце християнина, який радо й охоче жертвує собою, щоб отримати більшу частку в Христі.

Усіх мучеників у цій книзі об'єднує потяг до Бога. Саме він переміг їхній страх бути спійманими, коли вони ділитимуться Божою любов'ю з іншими і зазнаватимуть жахливої кари за це.

Можливо, частково їхній потяг можна було б пояснити тим, що вони знали, якою високою є ціна того, чим вони володіють. Коли віра коштує нам чогось, вона стає набагато ціннішою. Саме цей аспект людської природи допомагає зміцнитися християнам, які живуть за репресивного режиму, що забороняє релігійну свободу.

Св. Августин сказав одного разу: „У справі, а не в страднні, народжується справжній мученик“. Первинно у грецькій мові слово „мученик“ фактично означало „свідок“.

У цій книзі розповідається, як мученики змогли особисто засвідчити правдивість і силу Ісуса Христа і повірили, що вони за будь-яку ціну повинні передати ці свідчення іншим. У драмі „Вбивство у соборі“ Т. С. Еліот описує мученика як того, „хто став *зряддям* Божим, хто втратив свою волю у волі Божій. Не втратив, а знайшов, тому що він знайшов свободу в *упокоренні* Богові. Мученик більше не прагне для себе нічого, навіть слави мучеництва“.

Почавши свідчити, ви потрапляєте під перехресний вогонь. Пастор Е. В. Гілл одного разу розповів історію про жінку, яка підійшла до нього і сказала: „Пасторе Гілл, молись за мене. Диявол переслідує мене“. Пастор Гілл відповів їй: „Диявол не переслідує вас. Ви зробили надто мало, щоб диявол переслідував вас“. Мета усіх християн – зробити стільки для Христового царства, щоб це зауважив диявол.

Коли ви в якійсь формі зазнаєте страждань за свої християнські свідчення, пізнайте славу й красу *надзвичайної посвяти*.

Творчий колектив „Надзвичайної
посвяти“, „Голос мучеників“

День 1-ий

Коли Еркан Сенгюл у мусульманській Туреччині присвятив своє життя Христові, дехто вважав, що це – зречення свого народу і своєї духовної спадщини. Коли він сказав, що зробить усе заради Бога, то мав на думці саме це. Але що сталося тепер?

Еркан сидів у похмурій, вогкій тюремній камері, оточений іншими в'язнями. Його арештувала місцева поліція, яка твердила, що він „образив іслам“, розповсюджуючи книжки для християнського видавництва.

Еркан волав до Бога, прохаючи порятунку. Він знав, що не зробив нічого лихого і не заслуговує бути там. „Ти сказав, що зробиш усе заради мене“, – прошепотів Бог в Еркановому серці. „Чи ти саме це мав на думці?“

Покаявшись перед Богом, Еркан молився і плакав. У своєму серці він промовляв до Господа: „Я справді мав це на думці“. Еркан почав проповідувати в тюрмі щодня по три години. Він зрозумів, що Бог дозволив йому потрапити у в'язницю, аби він міг мати нове поле місіонерської діяльності! Еркан перебував у тюрмі 30 днів, поки свідки не визнали, що поліція змусила їх підписати свідчення, а суддя не знайшов жодних доказів будь-якого злочину.

Арешт розширив свідчення Еркана. Багато з тих, хто ділив з ним камеру, після його звільнення відвідали церкву, розпитуючи про Бога, який утішив його під час ув'язнення. Еркан досі радісно роздає християнські книжки, знаючи, що його можуть заарештувати.

Більшість християн, мабуть, визнають, що страждання – це не те, що вони вважають, коли кажуть, що хочуть бути Божим зняряддям. Звичайно, ми хочемо втілити в життя нашу віру, але навіть близько не думаємо про страждання. Ми ображаємося, що нами нехтують, коли хочемо отримати вищу посаду або бути запрошеними до товариства. Ми почуваємося знехтуваними, обдуреними, пограбованими. Однак мусимо бути готовими молитовно шукати Бога у хвилину найбільшого відчаю. В ту мить, коли ми зробимо це, наша молитва змінить нашу думку. Тоді почнемо помічати можливості для вдосконалення. І отримаємо надію. Посеред страждань ми знаходимо обітницю. Врешті-решт, починаємо розуміти, що наша теперішня ситуація, хоча й несправедлива та незаслужена, може бути частиною Божого задуму. Коли ми молимося, щоб поглянути на страждання очима Бога, знаходимо відвагу будь-що скорятися.

*Моліться...
і за мене,
щоб Бог,
коли уста
мої відкрию,
дав мені
сміливо
звітувати
тайну
Євангелії,
якої я посол
в кайданах,
щоб я
говорив
сміливо про
неї, як мені
належить*

До Ефесян
6:18-20

День 2-ий

„Скажи йому, Тимотею, благодаю!“ – кричала Мавра, вмовляючи свого чоловіка. „Скажи правителеві, де сховане Писання, – і отримай свободу! Я не можу більше дивитися на це“. Тимотей і Мавра, жителі римської провінції Мавританія, до арешту були одружені лише кілька тижнів.

Мавра з жахом спостерігала, як воїни гарячим залізом викололи очі її чоловікові, намагаючись зламати його волю. Тепер він, за наказом римського правителя Аріяна, з тягарем довкола шиї висів догори ногами, чекаючи, поки йому витягнуть з рота кляп. Замість страху, який він відчував під час арешту, ним запанував надприродний спокій.

Вояки сподівалися, що Тимотей зречеться своєї віри і скаже, де заховані копії Писання, які належать його Церкві. Але він лише хвилювався за свою молоду дружину. „Нехай твоя любов до мене не випереджає твоєї любови до Христа“, – переконував він Мавру, показуючи охоту й рішучість померти заради свого Спасителя. Побачивши мужність чоловіка, Мавра ще більше утвердилася у своєму переконанні.

Аріян, що розгнівався через відмову Тимотея, вирішив зламати новоявлену мужність Маври. Він засудив її до найважчих тортур у римському світі. Та вона не зламалася і відмовилася зречтись Христа.

Тимотей і Мавра витерпіли невимовні страждання і були розп'яті поруч.

Щоб
потішити
серця їхні,
в любові
з'єднані...

До КОЛОСЯН
2:2

Ісус не доручив свою місію окремим вірним, а заснував духовну сім'ю. Він уживав такі слова, як „брат“ і „сестра“, вважаючи, що його учні не повинні бути самотніми. Павло продовжив місію Христа, наказавши новим вірним збиратися разом у церквах для спілкування і спільного богослуження. Християни потребують один одного, особливо в час випробовувань. Коли один з вірних спіткнеться, інші згуртовуються, підтримуючи й підбадьорюючи його. Саме тому Новий Завіт розглядає обов'язок жити за прикладом, як нагальну потребу у християнській вірі. Приклад віри й відваги однієї особи може надихнути й об'єднати інших робити так само. І навпаки, коли один вірний зламається під тягарем переслідувань, іншим також легше поступитися. Історія високо цінує братерство християнської спільноти, особливо під час переслідувань.

День 3-ій

Як тільки пастор Лі Десян розпочав свою проповідь, двері церковної будівлі розчинилися навстіж. Озброєні офіцери з китайського бюро національної безпеки увірвалися до кімнати, погрожуючи всім присутнім, і схопили Лі, щоб заарештувати його.

„Зачекайте, дозвольте мені прихопити свою торбину“. Голос пастора у розмові з офіцерами був, як завжди, лагідним, але твердим.

Для офіцерів це прохання стало несподіванкою. „Що у ній?“ – домагалися вони, хапаючи й розпорюючи чорну на „блискавці“ сумку, яку тримав Лі. У сумці було простирadlo і запасний одяг, тому що, як сказав Лі, він сподівався, що його заарештують того ж дня.

Пастора Лі арештовували багато разів. Двічі поліція побила його настільки, що він блював кров'ю. Одного разу Лі били його власною Біблією по обличчю. Пастора попереджували, що поліція стежить за селом, у якому він організовував вівторкові зібрання. Лі знав, що його ув'язнять, коли виявлять, що він проповідує, адже тепер китайських громадян можуть без офіційного суду посилати до виправних трудових таборів аж на три роки.

Ризик був великий, тому Лі не лише склав сумку, але й підготував свої серце і розум. Він був готовий за будь-яку ціну проповідувати євангеліє. Лі мав переконання, що Бог навіть у тюрмі подбає про нього.

Любі, не дивуйтеся тій пожежі, що у вас постає вам на пробу, немов би з вами діялось щось дивне.

1 Петра
4:12

Готовність – це ознака зобов'язання. Зобов'язання, яке не готове до жертви, – це прихований компроміс. Для прикладу розгляньмо шлюбне зобов'язання. Воно вимагає відмови від егоїзму і є сильним поштовхом у прагненні особи до незалежності. Однак завдяки ньому міцніє шлюб. Стосунки, які не готові на жертву заради зобов'язань, – нетривкі. Компроміс постійно виснажує їх і послаблює наше бажання та здатність бути відданими один одному. Так само зобов'язання вірного перед Христом мусять мати ціну, щоб зберегти свою вартість. Ми мусимо бути готовими випробувати свої зобов'язання, щоденно доводячи, що християнство варте цього. Воно варте того, щоб щодня проводити час у молитві. Воно варте того, щоб збиратися для богослуження в церкві. Воно варте того, щоб витерпіти злидні і страждання, наругу і навіть арешт заради привілею дотримуватися своїх зобов'язань без компромісу.

День 4-ий

„Я втратила всіх своїх шкільних друзів. Тепер, коли я почала „говорити те, що думаю“, вони глузують з мене“. У щоденникових записах Рейчел легко помітити розчарування, адже ті люди, яким вона хотіла продемонструвати Христову любов, відреклися від неї. Але вона не здається.

«Я не вибачатимуся за те, що називала Ісусове ім'я. Я витерплю. Якщо мої друзі повинні стати моїми ворогами, щоб я була разом зі своїм найкращим другом Ісусом, тоді зі мною все гаразд. Я завжди знала, що бути християнином – означає мати ворогів, але я ніколи не думала, що мої „друзі“ стануть цими ворогами».

Рейчел була ученицею школи „Колумбайн хай скул“, коли двоє учнів розпочали там стрілянину. Один із нападників спитав її, чи вона досі вірить у Бога. Вона поглянула йому у вічі і сказала: „Так“. Він спитав її, чому, але не дозволив відповісти і вбив дівчину.

Рейчел Скотт склала свій іспит, тому її світло розлилося по всьому світові, далеко поза межами її школи. Задовго до цього іспиту Рейчел висловила бажання цілковито віддатися Христові. Слова з її щоденника, написані за рік до смерті, розповідають про її зобов'язання: „Я не збираюся ховати світло, яке Бог вклав у мене. Якщо треба буде пожертвувати всім, я зроблю це“.

Віра – це невидиме виявлення нашого особистого зв'язку з Христом. Біблія асоціює людину зі світлом – променями надії, що впливають на всіх довкола. Ісус вдався до цієї ілюстрації, тому що світло неможливо обмежити. Наприклад, читання з ліхтариком під ковдрою – навряд, чи ефективно, коли слід приховати неспання вночі! Такою є природа світла – світити, незважаючи на наші спроби обмежити його. Саме тому напруга виникає в житті вірних, коли вони повинні вибирати: сповна втілювати свою віру чи спробувати якимось приглушити її. Так само, як сходить сонце, ті, хто утвердилися у своєму рішенні раз і назавжди, переконані, що це сяйво – їхнє друге „я“.

Так нехай
світить
перед
людьми
ваше світло,
щоб вони,
бачивши
ваші добрі
вчинки,
прославляли
вашого
Отця,
що на небі.

Матей
5:16

День 5-ий

Коли офіцер Б'юро національної безпеки зайшов до китайської тюремної камери, сестра Вонг відійшла вбік. Цей безжалісний чоловік арештовував і переслідував багатьох християн. Кілька днів тому він бив її під час допиту.

„Благаю, сестро Вонг, моя сестра дуже хвора. Вона зовсім не відчуває ніг. Чи ви не прийшли б і не помолитися за неї?“ Чи був це той самий чоловік, який конфіскував у неї сотні Біблій і християнських книг? Тепер він просить у неї молитви? Справді, Бог не міг залишити його.

Кілька днів тому, коли офіцер допитував сестру Вонг і знущався над нею, він отримав телефонне повідомлення, що на його матір наїхав автомобіль. Коли офіцер зізнався матері про те, чим займається, вона сказала, що саме це спричинило її трагічний випадок. Та син вирішив, що це попередження було лише забобою.

Наступного дня він відновив допити сестри Вонг, але отримав ще одне повідомлення: його брат поранений під час аварії. Брат також вбачав провину за сімейне горе в антихристиянській діяльності офіцера. Але вже коли захворіла сестра, він, переслідувач християн, попросив сестру Вонг помолитися за неї.

Сестра Вонг зрозуміла, що це нагода, про яку вона молилася: шанс проповідувати тим, хто переслідував її. Бог змінив недужу і завдяки сестрі Вонг змінив погляди офіцера. Офіцер повернув усі конфісковані Біблії і тепер підтримує Церкву.

Тоді Господь до нього: „Встань та йди на вулицю, що зветься Простою, і шукай у домі Юди Савла на ім'я Тарсянина, ось він молиться“.

Діяння
9:11

Багатьох людей дивовижно притягує молитва, особливо – у годину страждань і болю. Бар'єри на шляху до всього, що має бодай трохи релігійного, мало-помалу руйнуються, коли хтось просить чи отримує молитву. Справжньою рідкістю є та людина, яка відмовиться від пропозиції помолитися за неї. Слова „я молюся за вас“ можуть стати наймогутнішою фразою, яку вірний промовляє до атеїста. Чому? Молитва – це Боже знаряддя змін. Вона має результат. Деколи молитва змінює обставини. Деколи вона кардинально змінює рішення. А найчастіше змінює тих, кого торкнулася молитва. Біблія каже, що першим відомим нам учинком колишнього гонителя християн Савла з Тарсу після його навернення була молитва. Хто знає, яка роль молитви у наверненні інших людей, що, як Савло, неухильно знищують християнство?

День 6-ий

Ранавалона I, королева Мадагаскару, ненавиділа християн у своєму королівстві. У неї було безліч скарг на них: вони зневажали її ідолів, завжди молилися, постійно ходили до церкви, їхні жінки були цнотливі. Вона послала офіцерів зібрати усіх тих, кого підозрювали у християнстві, і притягнути їх до суду.

Тисяча шістсот вірних, коли було зачитано звинувачення, впевнено проголосили: „Винен“. Вони не відрікалися від звинувачень, тому що зробити це – означало б відректися від Христа. Королева дала їм ще один шанс зректися Христа і вклонитися її ідолам, але усі вони відмовилися. Їх кинули в похмурі вогке підземелля, а багато кого з них стратили. Королева ще більше розгнівалася, тому що замість кожного убитого християнина з’являлося двадцять нових.

Згодом королева дала наказ стратити п’ятнадцять християн. Їх повинні були скинути зі скелі у стрімку ущелину з висоти 50 метрів. Королівських ідолів витягли на верхівку скелі і кожного християнина злегка опустили над прірвою, прив’язавши ланцюгом.

„Поклонятимешся своєму Христові чи богам королеви?“ – запитували воїни кожного християнина, що висів над прірвою.

Кожен християнин відповідав: „Христові“. Ланцюг обтинали, – і вони стрімко падали на скелі. Дехто співав, коли летів назустріч смерті. Одну юну дівчину помилували і оголосили божевільною. Потім вона заснувала велику Церкву.

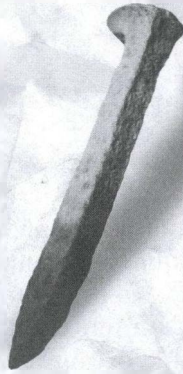
*Завжди
готові дати
відповідь
кожному,
хто у вас
вимагає
справозданья
про вашу
надію.*

1 Петра
3:15

У більшості країнах обвинувачені мають презумпцію невинності доти, поки не буде доведено їхню вину. Однак мусить бути достатня кількість доказів, аби визнати особу винною. Проповідування віри в Христа у країнах, де панує безправ’я, часто є злочином проти уряду. Вірні є винними, поки не доведуть свою невинність. Ви повинні зректися Христа, щоб стати невинним у людському земному суді. Однак у небесному суді обвинувачувальний вирок фактично є перемогою. Вислів „надзвичайна вина“ – означає подати стільки доказів своєї віри в Христа, що виправдати вас стане неможливо! Це парадокс, адже якби сьогодні вас судили за те, що ви – християнини, чи вистачило б доказів для визнання вас винним?

День 7-ий

*Ми дізналися, що страждання –
не найгірше, що можливе на світі.
Найгірше – неслух Божові.*

В'єтнамський християнський пастор,
ув'язнений за віру.

День 8-ий

Він чув погolos. Насправді Тома почув про це від інших учнів, які бачили Учителя живого. Принаймні, це те, що вони **казали**. „Коли я побачу його руки і вкладу свої пальці у сліди від цвяхів, коли я вкладу свою руку в рану на його боці від того римського списа, тоді я повірю, що він воскрес“, – сказав Тома.

Тома не потребував чуда або якогось надзвичайного знака чи дива. Він лише хотів побачити шрами на Ісусовому тілі – символи його страждань. Хоча Ісус подолав смерть і жив у прославленому тілі, у нього досі були шрами – спомин про ціну, яку він заплатив.

Через вісім днів Ісус з'явився знову. Як безглуздо повинен був почуватися Тома, коли зустрівся віч-на-віч з Учителем. Якими абсурдними здавалися його величні слова, коли інші учні нагадали йому про них. Проте Ісус не надто гостро дорікав Томі за це. Поглянувши йому у вічі, Спаситель показав свою руку, запрошуючи торкнутися шрамів і повірити.

Після воскресіння Христа його шрами залишилися як нагадування про досі стражденне тіло, адже хоч Ісус переміг смерть, його земне тіло далі страждає. І Він може ототожнити себе з тими людьми по всьому світі, у яких залишилися шрами – знаки віри у Христа.

Ти ж
слідував моїй
науці, моїй
поведінці,
моїй наста-
нові, вірі,
довготерпе-
ливості,
любові,
постійності
у пересліду-
ваннях, у
стражданнях,
які спіткали
мене...
Яких то
переслідувань
не переніс я
на собі!

Шрами – наші вчителі; вони яскраво нагадують нам про болісні уроки. Часто на них важко дивитися, і мало хто хоче, щоб їх помічали інші. На багатьох християнських зібраннях мало говориться про рубець від переслідувань у Церкві. Ця тема викликає страх. Це таїнство. Однак його мета – навчати нас. Переслідування має важливу роль у чудовому Божому задумі для всього світу: завдяки ньому ми можемо чути євангеліє і відгукуватися на нього. Ісус не приховував своїх шрамів. Фактично, щоб навчити Тому, Він заохочував його торкнутися до них. Христові шрами – це наші вчителі. Вони нагадують нам про ціну спасіння. Ми не повинні легковажити тим, що пережила переслідувана Церква, а далі вчитися у неї.

2 до Тимо-
тея 3:10-11

День 9-ий

„Ти вибираєш життя чи смерть? Що скажеш?“

Його допитував Генрі VIII, король Англії, що мав необмежену владу в країні. „Зловмисником“, який стояв перед ним, був звинувачений у ересі Джон Ламберт, учитель грецької і латинської мови.

Ламберт сміливо звинуватив свого пастора за те, що він виголосив проповідь, яка не узгоджувалася з Писанням. Ламберта повели на суд до архієпископа кентерберійського, а згодом – до короля Генрі. Цитуючи Писання і пояснюючи грецький оригінал, Ламберт виклав суть своєї справи перед колегією єпископів, адвокатів, суддів і лордів. Обидві сторони по черзі здобували успіх в енергійній суперечці, поки Генрі, якому врешті набридло це, дав Ламбертові остаточний вибір: „Чи задовольнили тебе всі аргументи і повчання цих освічених людей? Ти вибираєш життя чи смерть? Що скажеш?“

Ламберт глибоко зітхнув і впевнено відповів: „Я віддаю свою душу в руки Божі, а те, що буде з моїм тілом, залежить від вашого милосердя“.

„Ти мусиш померти, – зневажливо відповів Генрі, – я не буду прокровителем еретиків“. Ламберта, визнаного винним у ересі, засудили до спалення живцем. Він був непохитний під час своєї повільної мученицької смерті. Він молитовно підняв руки, промовляючи: „Ніхто, окрім Христа! Ніхто, окрім Христа!“

Вибирайте собі сьогодні, кому хочете служити... Я ж і мій дім служитимемо Господеві.

Ісус Навин
24:15

У сучасному світі різноманітних можливостей наше право вибирати стало майже ненаситним. Двісті телевізійних каналів є „невід’ємним“ правом, що асоціює свободу. Нам потрібен вибір. Навіть буденні потреби вимагають щоденного вирішення: що одягнути, їсти, читати чи робити. Наш вибір, по суті, є безмежний. Але всупереч цьому, коли виникнуть важливіші запитання, ми можемо дати лише одну відповідь: „Ніхто, окрім Христа“. Чи є інший шлях до неба? Ніхто, окрім Христа – ось єдиний Шлях. Чи можемо мати інший пріоритет у житті, який заслуговує нашої цілковитої посвяти? Ніхто, окрім Христа. Чи може ще хтось задовольнити поривання людського серця? Не може ніхто, окрім Христа. Отож, істина не має альтернативи. Коли в нашому житті виникнуть важливіші запитання, а вони неодмінно виникнуть, чи готові ви свідчити, що з-поміж усіх можливостей ніхто, окрім Христа, не зможе задовольнити вас?

День 10-ий

У комуністичній Румунії закриття церков і арешти пасторів були часткою семирічної кампанії з „викорінення всіляких забобонів серед народу“.

Тому, коли брат Василе і його дружина почали влаштовувати більше церковних зібрань у своїй невеличкій оселі, вони розуміли, що це недовго залишатиметься поза увагою уряду. Щовечора Василе молився: „Боже, якщо Ти знаєш в'язня, який потребує моєї допомоги, пошли мене назад у в'язницю“. Від почутих слів його дружина здригалася і мимоволі бурмотіла: „Амінь“.

Вони дізналися, що в домівці одного з членів церкви урядовці влаштували облогу і конфіскували копії проповідей Василе. А найгірше те, що помічник пастора, друг і однодумець, став інформатором і доносив на Василе.

Однієї ночі, о першій годині, поліція увірвалася у помешкання і заарештувала Василе. Коли йому наклали наручники, Василе сказав: „Я не піду звідсіля добровільно, якщо ви не дозволите мені на кілька хвилин обійняти свою дружину“. Поліцаї неохоче погодилися. Їм не доведеться довго чекати.

Пара обнялася, молилася і співала з таким почуттям, що навіть капітана це зворушило. Врешті-решт, вони повели Василе до в'язничного фургона, а позаду у сльозах бігла його дружина. Василе обернувся і, перш ніж зникнути на багато років, вигукнув останні слова: „Віддай усю мою любов нашому синові й пасторові, який зрадив мене“.

*Прости нам
довги наші,
як і ми
прощаємо
довжникам
нашим.*

Матей
6:12

Надзвичайна зрада вимагає надзвичайного прощення. Якщо вороги так запекло протидіють нам, чи не повинні ми такою ж мірою щедро прощати їм? Коли наш ворог принизився настільки, щоб зрадити нас, чи не повинні ми стати на вищій щабель і охоче пробачити йому? Ісус навчав, що пробачити зло слід заради нашого власного добра. Важка зрада може замкнути наше серце для почуття прощення. Якщо ви надто ощадливі у царині прощення, то відчуєте лише мізерне звільнення від власних гріхів. Недобре бути зрадженим. Але образа – це поразка, якої не можна собі дозволити. Кому ви сьогодні мусите запропонувати неординарне прощення?

назвигайте прощення

РОСІЯ: о . ОЛЕКСАНДР МЕНЬ

День 11-ий

У вересні 1990 року в підмосковному селі, на шляху до церкви, був убитий православний священник о. Олександр Мень.

Провідники Російської Православної Церкви і співслужителі о. Олександра Мень не шанували його. Він навіть не був настоятелем церкви, а співслужив у невеликому дерев'яному храмі села Новая Деревня. Однак твори о. Олександра Мень пробуджували Росію, яка потопала у безбожництві. Він написав багато книжок з історії релігії, основ християнського віровчення. Не маючи можливості видавати свої праці в СРСР, він видавав їх за кордоном під псевдонімами: Е. Светлов, А. Боголюбов. Коли в Росії пом'якшився державний тиск на Церкву, о. Олександр заснував богословський гурток при церкві, почав читати лекції для московської інтелігенції. Він ставав дедалі відомішим.

Вересневого ранку о. Мень поспішав від своєї хати до зупинки електропоїзда, щоб встигнути на ранкове богослужіння. У досвітній імлі його зупинили (мабуть, двоє чоловіків) і почали з ним бесіду. Один із них став ззаду і вдарив священника сокирою по голові. Тяжко поранений повернувся додому, але зміг дійти лише до хвіртки. Тут його і побачили. Коли в о. Олександра запитали, хто скоїв цей злочин, він відповів: „Я сам.“ Умираючи, священник протистав своїм убивцям.

Трагічна загибель священника-мученика привернула увагу сотень тисяч людей до його книг (львівське католицьке видавництво „Свічадо“ видало українською мовою книги о. О. Мень „Син Людський“ і „Світло в п'яті сє“) й слідом за цим – до християнства. Дуже багато прийняли Христа як свого особистого Спасителя.

*Прощайте,
як маєте
щось проти
кого-небудь,
щоб і Отець
ваш, який
у небі,
простив вам
провини
ваші.*

Марко
11:25

Часто нам дуже важко перебороти образу на людину, яка скоїла нам щось недобре чи наговорила багато зайвого. Набагато важче пробачити вбивство. Однак для християнина прощення не є нереальним. Постійне перебування у Христі спонукає до прощення навіть найважчого гріха. Інколи такий учинок неможливо збагнути людським розумом, але у Бога немає неможливого. Прощення є найкращим утіленням Ісусового вчення. Свідків наших учинків, вже не кажучи про тих, кому даруємо прощення, вражає побачене. Світ не розуміє такого прощення. Проте воно так чи инакше впливає на нього. Ми найбільше подібні на Бога лише тоді, коли даруємо ближнім прощення. Христос протистав своїм убивцям і цим показав, як Бог прощає кожному з нас. Чи ви можете простити, аби відкрити чиємусь серцю дорогу до Божого царства, як це вчинив о. Олександр Мень?

День 12-ий

„Якщо ти пообіцяєш нести свій хрест, це буде життя, у якому повно шпиків, гір і перешкод“, – відвердо сказав пакистанський підліток. Салима, християнка, що живе в населеному мусульманами Пакистані, ділилася вірою з однокласницею Рахилою, яка згодом прийняла Христа.

Розлютована сім'я Рахили звинуватила Салиму в „наверненні мусульманина“. У Пакистані це звинувачення може спричинити до смертної кари. Салиму і її пастора заарештували, а їхніх батьків допитувала і біла поліція. Над Салимою знущалися, але вона не зреклася своєї віри. У в'язниці вона тихо співала християнських пісень, сподіваючись навернути інших до Христа.

Рахила втекла з дому, але сім'я вистежила її. Коли їй дали останній шанс відректися від своєї віри і навернутися до Мухамеда, вона відмовилася. За цей „злочин“ сім'я Рахили стратила її.

Салимі довелося пережити довгі судові слухання. Сім'я Рахили звинувачувала її у смерті своєї дочки. Врешті-решт, звинувачення спростували. Але життя Салими змінилося назавжди. Вона була змушена переїхати до іншої області Пакистану, адже мусульмані-радикали могли б убити її. Однак шпики, гори й перешкоди не затьмарили її віри. Тепер вона готується стати місіонером. Дівчина завжди каже: „Якою б високою не була гора, Ісус допоможе мені подолати її!“

*Щоб
спільність
твоєї віри
стала
діяльною
у спізнанні
всякого
добра, що є
між вами
заради
Христа.*

Місіонерів часто неправильно вважають різновидом спеціальних військ – унікальним загоном у Божій армії віри, який діє від нашого імені. Насправді ж кожен вірний покликаний бути місіонером. Часом наважливіша робота Бога може відбуватися у сусіда за кухонним столом, коли ви разом п'єте каву. Куди б наша місія не завела нас, її сутність не змінюється. Ми зобов'язані ділитися любов'ю Христа. Для декого поділитися своєю вірою з найближчим другом було б особистим подвигом, справжнім героїзмом. Для інших культурне різноманіття формує їхню місіонерську діяльність. Мірилом нашої місії є не те, що важливе. Найважливіше – наша мотивація. До якої межі ви охоче дійдете, щоб ділитися доброю новиною про Христа?

До Филिमона
1:6

День 13-ий

„Здається, що мені відрізали одну з моїх рук, – сказав д-р П. П. Джоб. Це була найважча проповідь у його житті: похорон власного сина. Його голос переповнювали емоції. – Але з усім тим, що в мене залишилося, я далі служитиму Христовому царству“.

Д-р Джоб координує роботу „Голосу мучеників“ в Індії. Щоб підтримати християн у недемократичних державах, він часто подорожує, ризикуючи життям. Під час великих християнських кампаній в Індії він проповідує і бачить, як тисячі приходять до Христа.

Його робота розлютила радикальних індуїстів на батьківщині. У червні 1999 року вікно його автомобіля пробив камінь і ударив д-ра Джоба в чоло, залишивши криваву рану. Через тиждень його молодший син ішов коло медичного коледжу, в якому він вчився на лікаря. На повній швидкості Майкла збив „Фіят“ і поїхав геть. Злочинця не знайшли. Майкл з численними пораненнями впав у кому і за кілька днів помер.

Д-р Джоб дотримав обіцянки: втрата сина не спинила його у служінні. Після смерті Майкла д-р Джоб проповідував під час інших кампаній, наvertsаючи тисячі до Христа. За служіння він втратив сина. Бог також знає, що значить втратити сина, щоб інші могли побачити спасіння.

*Тепер бо
знаю, що ти
бойшся Бога,
що ти
не пощадив
свого сина,
свого
єдиного,
для мене.*

Буття
22:12

У переслідуваній Церкві попереду може бути стрімка й довга дорога. Упродовж більше, ніж двох тисяч років, зло мотивувало багатьох у їхньому опорі євангелію Христа. Як християни ми повинні охоче платити ціну, навіть, якщо від нас цього ніколи не вимагали. Це урок з життя Авраама. Він був готовий віддати у жертву Ісаака, через якого мало зійти благословення. Готовність до жертви задля нашої відданості Христові укріплює нас. Ідея жертви визначає наші цілі. Жертва гартує наш характер. Зобов'язання, у яких є самопожертва, наближають нашу сім'ю, нашу громаду і наш світ до Христа. Ми дізнаємося, якими сильними можемо бути. Хоча ми й не бажаємо втрачати те, що вважаємо дорогим, боремося, щоб нашу відданість ніщо не могло зупинити, незважаючи на будь-які обставини.

Господи, зроби мене
знаряддям твого миру.
Мам, де ненависть,
цхай я носію любов;
Мам, де кривда, – прощешся;
Мам, де сумнів, – віру;
Мам, де біда, – надію;
Мам, де темрява, – світло;
Мам, де смуток, – радість.

О, Небесний Владико,
допоможки мені не стійки
Шукати втіхи, як утішатися;
Зазнати сльозинця, як сльозувати;
Спізнати любов, як любити.
Уж як бо, віддаючи, ми отримуємо.
Уж як бо в прощенні прощають нам.
Уж як бо в зреченні народжується ми
для вічного життя.

День 15-ий

Вечоріло, вже кілька годин радянський офіцер бив і катував Павлюса.

– Ми більше не катуватимемо тебе, – сказав він, єхидно усміхаючись, коли християнин звів на нього очі. – Натомість пошлемо тебе в Сибір, де ніколи не тане сніг. Це місце безмежних страждань. Ти і твоя сім'я добре приживетесь там“.

Павлюс замість того, щоб засмутитися, усміхнувся:

– Уся земля належить моему Отцеві, капітане. Куди б ви не послали мене, я буду на землі свого Отця.

Капітан пронизливо глянув на нього:

– Ми заберемо все, що ти маєш.

– Вам знадобиться висока драбина, капітане, бо мої скарби заховані на небесах. – З Павлюсового обличчя не сходила усмішка.

– Ми всадимо тобі межі очі кулю, – закричав вже роздратований капітан.

– Якщо ви заберете моє життя в цьому світі, розпочнеться моє справжнє життя, сповнене радості і краси, – відповів Павлюс. – Я не боюся смерти.

Капітан схопив Павлюса за його пошматовану тюремну сорочку і прокричав йому в лице:

– Ми не вб'ємо тебе! Ми замкнемо тебе самого в камері і не дозволимо нікому приходити до тебе!

– Ви не зробіть цього, капітане, – сказав Павлюс, далі усміхаючись. – У мене є Друг, який може проникати крізь замкнені двері й залізні ґрати. Ніхто не може відібрати в мене любов Христа.

*Хто нас
відлучить
від Христо-
вої любови?
Горе чи
утиск,
чи переслі-
дування,
чи голод,
чи нагота,
чи небезпека,
чи меч?*

До Римлян
8:35

Незважаючи на непевне майбутнє, ми можемо бути впевнені в одному: Христос буде там разом з нами. Дарма, чи наше випробовування особисте, чи ми сумуємо разом з іншими, ми ніколи не залишимося самі. З іншого боку, земний супутник у будь-яку мить може підвести нас. Не всюди він зможе піти разом з нами у життєвій подорожі – буде надто глибоко, і його розум буде щонайменше затьмарений. Тільки Ісус вміє проникати крізь „залізні ґрати“ на наших страждених серцях і бути поряд з нами в ці важкі часи. І хоча, у своїй мудрості, він може не завжди вбачати потребу у нашому звільненні від цих важких обставин. Його повсякчасна присутність допоможе нам пережити їх. Усміхайтесь, знаючи, що маєте Друга, якого від вас ніхто не відбере.

надзвичайна жертва

ІНДОНЕЗІЯ: ПАСТОР ХЕНДРИК ПАТИВЕЛ

День 16-ий

Вони тулилися один до одного у кімнаті, чуючи крики друзів-християн, яких безжалісно убивали за дверима. Пастор Хендрик Пативел і його дружина допомагали керувати молодіжним індонезійським табором, і вони відчували відповідальність за молодь, що перебувала під їхньою опікою.

У таборі була не одна радісна хвилина духовного росту й служіння. Потім на них напали.

Коли натовп мусульманських радикалів оточив будинок, де вони ховалися, пастор Пативел вийшов надвір. Відвертаючи увагу цих кровожерників, аби дружина з молоддю могли втекти, пастор зазнав нападу.

„Ісусе, поможи“. Це були його останні слова.

Наступного разу дружина побачила його, коли він лежав у труні. Жахливі рани вкривали його тулуб і руки. У нестямі й гніві місіс Пативел водала до Бога: „Як Ти міг дозволити, щоб це сталося? Чому Ти не захистив мого чоловіка?“

Але Святий Дух нагадав їй про слова чоловіка, які він промовив за кілька днів до нападу: „Якщо ти любиш Ісуса, але любиш свою сім'ю більше, ти не варта Христового царства“. Він сказав їй, що готовий померти заради Христового царства.

Пам'ятаючи ці слова, дружина не занепала духом. Вона досі працює зі своєю церквою в Індонезії. Християнам у демократичних країнах вона дає єдину пораду: „Шукайте Бога ревніше, щоб ви могли витерпіти ще більше горе“.

Ми не повинні шукати лиха. У нього вже є наша адреса. Ісус часто нагадував своїм учням, що випробовування – це частина нашого буденного життя. Ревніше шукати Бога – не означає шукати більше горя в житті. Ні, користь від глибшого зв'язку з Богом полягає в тому, щоб підготувати нас до неминучого. Ми не можемо вибирати, якого горя зазнаємо в житті. Однак ми можемо налагодити зв'язок з Богом, який підготує нас до страждань. У деяких випробовуваннях ми повинні віддати власне життя заради Христа. Але це – не справжня жертва. Надзвичайна жертва повинна відбутися набагато раніше. Ми мусимо пожертвувати власним егоїзмом на кожному рівні, щоб заздалегідь налагодити близькі стосунки з Богом. Коли ми жертвуємо всім заради цілковитого зв'язку з Христом, то виконаємо найважче завдання.

*Тож благаю
вас, брати,
на милість
Божу,
віддати
тіла ваші
як жертву
живу, святу,
приємну
Богові:
богослужбу
від вас
розумну.*

До Римлян
12:1

День 17-ий

„Повторюйте разом з нами“, – кричали солдати, копаючи хлопців у живіт і б'ючи по обличчю: „Алах – Бог, а Мухамед – Його пророк. Кажіть!“

Четверо суданських хлопчиків плакали і просилися до матері, проте відмовлялися повторити слова, які допомогли б їм урятуватися, але водночас означали б, що вони відреклися від християнства. Червона кров стікала по їхній чорній шкірі, але вони не полишали віри в Христа.

Старші підлітки дивилися на це з жахом. Вони бачили, як озброєні мечами бойовики-ісламісти Південного Судану повбивали їхні сім'ї. Тепер вони спостерігали, як їхніх чотирьох друзів і родичів (наймолодшому було лише п'ять років) били до смерті.

Солдати вже змусили кожного хлопця лягти на гаряче вугілля, наказавши їм повторити мусульманський символ віри і приєднатися до ісламу. Жоден з хлопців не вимовив цих слів, незважаючи на нестерпний біль.

Того дня під час рейду було викрадено чотирнадцять хлопчиків і тринадцять дівчаток. Дівчат більше ніколи не знайшли, і, ймовірно, що їх продали як рабів чи наложниць у Північній Судан. Усіх хлопців катували, але жоден з них не поступився.

Наступного вечора старші хлопці втекли. Шрами після цих страшних ночей залишилися в них назавжди. Жоден не зрікся своєї віри.

Коли ж
(стражд-
дає) – як
християнин
нехай не
соромиться,
а прославляє
Бога цим
ім'ям.

1 Петра
4:16

Біль часто має важливу роль у Божому задумі. На жаль, не існує іншого досвіду, який може дорівнятися до його здатності повернути і зосередити нашу увагу. Фізичний біль від довгої хвороби чи раптової травми повертає цілковиту увагу людського тіла. Мозок розсилає сигнали по нервовій системі, щоб зосередити ресурси тіла на джерелі неспокою. Так само важко ігнорувати емоційний біль. Муки після втрати того, кого ми любимо, через жорстокі обставини, такі як рак чи ще якась важка хвороба, переслідування чи несправедливість, можуть бути майже приголомшливими. У якій би ситуації ми не спізналися з болем, у нас є два способи зарадити йому. Ми можемо поступитися або зростати. Ті, що відчують біль, можуть бути унікальними проповідниками Божої ласки. Це можна порівняти зі спортсменом під час тренувань, м'язи якого повинні надірватися від навантажень і вправ, щоб стати сильнішими. Біль – це наша стежка до нового росту.

День 18-ий

„Я глибоко ціную комуністів“. Ці слова з уст пастора, який провів чотирнадцять років у комуністичних тюрмах, видаються дивними, але Річард Вурмбранд не лукавив, коли вимовляв їх.

„Багато комуністів були готові померти, щоб захистити свою „утопію“. Вони були віддані своїй справі, ніж дехто з тих, кого я зустрів у церкві“.

У кожному ворогові пастор Вурмбранд бачив потенційного друга і потенційного християнина. Завдяки любові до своїх опонентів він не тільки допоміг багатьом пізнати Христа, але й розширив свої можливості для свідчення.

«Коли вони називали мене „брудним жидом“ і казали всім не читати моїх книжок, люди відразу приходили, щоб подивитися, що скаже „брудний жид“, – усміхався він. – Я вітаю всіх, хто готовий напасти на мене. Інші не завжди зацікавлені в тому, що ви хочете сказати. Спершу слід змусити їх засумніватися в істині, перш ніж поділитися своїми переконаннями. Щоб зробити це, ви повинні розуміти їхнє походження і вміти говорити розважливо. Але також маємо пам'ятати, що слід завжди говорити з любов'ю».

Слова пастора Вурмбранда не були якимось недосяжним ідеалом, який неможливо матеріалізувати. Він і його дружина Сабина запросили у свій дім фашистського офіцера, що працював у тому ж концентраційному таборі, де знищили всю родину Сабіни. Коли офіцер побачив їхню любов і прощення, в його душі запанувало царство.

Примітка: ці твердження викладені в одному з останніх інтерв'ю пастора Вурмбранда перед його смертю в лютому 2001 року.

Ісус навчав нас, що інші визнають нашу віру завдяки любові, особливо, якщо нам доводиться мати справу з опозицією. Те, як ми ставимося до ворогів, настільки ж важливо, як і те, як ми ставимося до тих, хто належить до християнської сім'ї. Фактично, наша реакція на критику створює краще враження про християнство, ніж будь-який інший приклад. Коли вірні впроваджують цей могутній принцип християнської віри в практику, вони відокремлюють себе від решти світу. Природна реакція на опозиційність – спростувати її або відповісти послугою на послугу. Натомість вірні прагнуть зрозуміти своїх ворогів, а не осуджувати їх. Опозиція, якщо на неї поглянути у цій перспективі, є нагодою оживити віру і відтворити Христові заповіді.

*Ви чули,
що було
сказано:
Люби
ближнього
свого
й ненавидь
ворога свого.
А я кажу
вам:
Любіть
ворогів
ваших
і моліться
за тих,
що гонять
вас.*

*Матей
5: 43-44*

День 19-ий

Д-р Роберт Бейтмен чемно допоміг своїй братовій сісти в рятівний човен. „Не хвилюйся, Енні. Це випробує нашу віру. Я мушу залишитися і допомогти іншим. Якщо ми більше не зустрінемося тут, на землі, ми знову зустрінемося на небі“. Бейтмен кинув свою хустинку жінці, коли човен упав у темну крижану воду: „Зав'яжи нею свою шию, Енні. Ти застудишся“.

Після цього д-р Бейтмен зібрав приблизно п'ятдесят чоловіків на кормі корабля і сказав їм готуватися до смерти. Ще за кілька годин до того він відправив на величезному кораблі єдину Службу, що закінчилася його улюбленим гімном: „Йду, мій Боже, до Тебе“.

Роберт Бейтмен був засновником місії „Сентрал сіті“ в Джексонвіллі, що у штаті Флорида. У містечку, наповненому п'яними моряками, ця місія стала своєрідним духовним маяком. Бейтмена називали „чоловіком, який випромінює більше людського світла, ніж будь-хто інший в Джексонвіллі“. Він поїхав до Англії вивчати християнську суспільну роботу і повертався до Сполучених Штатів з наміром упроваджувати в практику те, про що дізнався.

Однак пізнього вечора 14 квітня 1912 року корабель Бейтмана зіткнувся з айсбергом. Бейтмен повів інших чоловіків на корму корабля, промовляючи „Отче наш“. Коли оркестр грав „Йду, мій Боже, до Тебе“, величезний корабель „Титаник“ поринув у хвилі.

Багато
задумів
у серці
людини,
але воля
Господня –
вона
встійтсья.

Приповідки
19:21

Кажуть, що найкращий спосіб змусити Бога засміятися – це розповісти йому про наші плани! Коли ми приймаємо Христа, то починаємо найбільшу мандрівку життя. Щоб наша подорож не була марною, треба повністю скоритися владі Спасителя, як капітана корабля. Він облаштовує нашу життєву подорож так, як йому заманеться, кермуючи крізь наші примхи і забаганки до важливіших цілей. У найгіршу мить нам видається, що Його карта є застаріла. Починаємо сумніватися, чи Він не збився зі шляху. Зубчасті скелі стирчать з темних глибин. Безмісячна ніч обгортає нас своєю темрявою. Яку спокусу почати самому розпоряджатися життям ми відчуваємо у цей момент! Подорож – це інвестиція у віру, якщо вона взагалі має сенс. Божі задуми для нашого життя скеровують нас у такому напрямкові, який ми ніколи б не обрали. Однак Господь знає все.

надзвичайний крок віри

ЕГИПЕТ: ХРИСТІЯНСЬКИЙ МОЛОДІЖНИЙ ЛІДЕР

День 20-ий

„Ось наш план, – молодий християнський лідер звернувся до молодіжної групи. – О пів на дев'яту ви повинні почати розповсюджувати запрошення на зустріч в університеті. Ви мусите роздати їх усіх швидко, перш ніж таємна поліція прийде і спитає, що ви робите. Якщо ви нікому не зможете віддати їх, то покладіть де-небудь. Бог пошле їх у правильні руки“.

– Ти хочеш, щоб ми роздали запрошення, *перш ніж* отримаємо дозвіл?

Занепокоєні чоловіки і жінки, які обступили свого лідера, в уяві жваво змальовували, як їх арештовуюватиме поліція.

– Саме так! Послухайте, ми повинні довести свою невелику віру. Ми зробимо перший крок, а решта – в Божих руках.

У Єгипті за християнськими зібраннями уважно стежать. Їх заборонено проводити без дозволу уряду. Невдовзі, як минула пів на дев'яту, молодіжний лідер зателефонував до поліції, щоб попросити дозволу провести християнську зустріч.

– Ви повинні заповнити відповідні папери, а ми повідомимо вас про рішення десь через місяць.

– Вибачте, сер, але ми вже почали розповсюджувати запрошення на зустріч, – схвильовано відповів християнин.

– Чому ви роздавали запрошення, не отримавши дозволу? Ви знаєте, що ми повинні давати дозвіл на такі зустрічі. Добре, оскільки запрошення вже роздано, цього разу я дозволяю вам провести зустріч.

Віра є запорукою того, чого сподіваємося, – доказ речей невидимих.

До Євреїв
11:1

Щоб справдити нашу віру, слід зробити перший крок на невідомому шляху. Ті, що вже йшли цим шляхом, розповідають нам, що сама дорога не є важкою. Ця „дорога в невідоме“ трохи відлякує нас. Немає жодних карт у подорожі віри. Нас веде зоряне світло Божого провидіння. Це подорож туди, де немає доріг, у ті місця, яких не видно з головної магістралі життя. Треба мати велику віру, щоб роздати запрошення на зустріч, на яку можна не отримати дозволу. Бог зважив на їхній крок віри, поблагословивши того вечора трьома сотнями неофітів. Чи готові ви зробити крок віри?

День 21-ий

*Нід час останньої війни нас навчали,
що заради досягнення мети ти повинні
бути готовими віддати своє життя...*

*Ми знаємо, що існує лише одна
відповідь, коли наша країна випадає,
щоб ти заплатив свою частку
за свободу, однак коли Господь Ісус
просить нас заплатити за евангелізацію
світу, часто ми швидко ухиляємося
від відповіді. Нам важко.*

Ми кажемо, що це дорого коштує...

*Місіонери повинні бути готові
віддати своє життя.*

НЕЙТ СЕЙНТ, МІСІОНЕР, ЯКИЙ У 1956 РОЦІ
ЗАГИНУВ В ДЖУНГЛЯХ ЕКВАДОРУ МУЧЕНИЦЬКОЮ СМЕРТЮ.

День 22-ий

На зловісній червоній печатці внизу сторінки була емблема районного комуністичного осередку в цьому регіоні Лаосу. А для місцевих християн текст був ще зловіснішим.

„Якщо будь-яку особу, будь-яке плем'я чи сім'ю заманять в іншу релігію, скажімо, у християнство, вони мусять повернутися до релігії, яку визнавали раніше, – повідомлялося у документі. – Заборонено пропагувати християнство. Його проповідники повинні переселитися і жити в іншій місцевості. Якщо є сім'ї чи села, які сповідують інші релігії.., члени партійних комітетів повинні збирати статистику і складати списки цих груп людей та посилати їх до Управління Фронту національного будівництва. Особливо ми хотіли б знати, скільки людей в районі вірить в Ісуса і є християнами“. Документ, датований 18 липня 1996 року, підписав уряд Постійного комітету Фронту національного будівництва.

Ще раніше християн Лаосу часто змушували під дулом автомата підписувати документ, у якому вони відрікалися від свого навернення до християнства. Для атеїстичного уряду будь-яка інша релігія здається прийнятнішою, ніж поклоніння Ісусові Христові.

Незважаючи на зусилля уряду, церква в Лаосі зростає, і християни сміливо діляться своєю вірою.

Озвавшись тут, Петро й апостоли сказали:
„Слухатися слід більше Бога, ніж людей!“

Діяння
5:29

Коли людська влада суперечить Божим заповідям, виникає межа; потрібно робити вибір. Ми або підкоримося людській владі, або прив'яжемося до Божих заповідей і відповідатимемо за наслідки. Оскільки мир – це наша головна мета, ми не можемо реорганізувати свої пріоритети, оминаючи людські закони. Наприклад, уряд Сполучених Штатів оголосив молитву у школах незаконною. Насправді неможливо відібрати молитву в учнів і вчителів, які хочуть практикувати єднання зі своїм Богом. Інші можуть узаконити таке ж чи ще гірше релігійне обмеження. Та Бог перевершує їхню владу, тому що тільки Він є володарем людського серця. Ми можемо сміливо, згідно з власною волею, обирати послух Богові, а не людській владі.

надзвичайний контрабандист

КИТАЙ: ВОЧМЕН НІ

День 23-ій

Вочмен Ні, китайський церковний лідер, мав тільки шість годин, щоб привести вартового своєї тюремної камери до Христа. За цей час треба було надіслати підбадьорливого листа до християн, які перебували на волі.

Голова уряду Мао лютував через поширення християнства в Китаї. Щоб зупинити поширення цього „іноземного культу“, вони вигнали або вбили усіх іноземних місіонерів та запроторили тисячі китайських церковних лідерів до в'язниць або на „трудове перевиховання“ до таборів. Але попри все Церква зростала.

Коли поліція дізналася, що вишукані й впливові підбадьорливі листи Ні дивом потрапляють з в'язниці до рук християн, вони подвоїли кількість вартових і жодного разу не дозволяли охоронцеві стояти коло його камери більше, ніж один раз. Вони скоротили варту до шести годин, сподіваючись, що Ні не вистачить часу повернути охоронця.

Ні розповів вартовому про любов Отця та про Його бажання віддати власну плоть і кров, щоб вартовий міг вічно жити на небі. „Комунізм не приведе тебе до неба, – сказав він. – Тільки кров Ісуса Христа може зробити це“.

Після п'яти годин проповіді вартовий зі слізьми в очах прийняв Христа. Ще одна душа побачила дорогу до царства. Ще один лист Вочмена Ні зможе потрапити до рук християн.

*Власне,
для цього
я і працюю,
змагаючись
його силою,
яка діє
в мені
потужно.*

До Колосян
1:29

Християнські мученики навчають нас, що необхідно використовувати творчу енергію для популяризації євангелія. Їхня щирість, відвага, навіть хитрість, повинні пробудити наш власний дух для поширення Доброї Звістки. Не кожному трапляється нагода нелегально перевозити Писання у заборонені місця але ми можемо бути ревними слугами царства. Можна приготувати для потребуючого обід. Можна відвідувати заняття з гольфу чи інші любительські гуртки, щоб зустрічати людей, які не належать до Церкви. Новий метод свідчення – завжди ризикований. Але ми повинні охоче ризикувати, а не задовольнятися малим. Що найхарактерніше для вашого євангелічного життя тепер: сірість і посередність чи творча енергія заради Христа?

День 24-ий

„У Перу християни не сподіваються щось отримати за служіння Ісусові, – сказав пастор Запата. – Вони сподіваються щось віддати“. На околиці тихого гірського села пастор Запата показав своїм гостям ряд виготовлених власноруч білих хрестів, кожен з яких символізував християнина, якого убили повстанці-комуністи.

У маленькому сільському будиночку лежало тіло пастора, накрите звичайною ковдрою. Напередодні ввечері його вбили партизани. Горіли свічки, стояла зажурена родина, попереду – пастор Запата.

Надворі, під дощем, паства убитого пастора співала хвалебні хори. Партизани зруйнували їхню церкву і спалили безліч будинків. Незважаючи на небезпеку, християни співали хвалу. Партизани могли повернутися будь-коли. За жертву вони найчастіше обирали пасторів, які очолювали опір марксистській навалі.

Пастор нагадав слухачам, що Біблія закликає нас шукати Бога, а не матеріальних благ, які дає нам рука Божа. „Чому ви купуєте сорочку?, – спитав він людей. – Щоб використовувати її. Чому Ісус викупив вас і заплатив за вас власною кров'ю? Щоб використовувати вас для свого царства“.

Ці убогі вірні були готові, щоб Бог використовував їх.

Не від надміру того, що хто має, залежить його життя.

Лука
12:15

Коли нас переслідують за віру, дуже легко надміру зосереджуватися на втратах. Ми можемо тужити за колишніми друзями, які відреклися від нас через наші переконання. Нам може бракувати бізнесових можливостей, які раніше у нас були. Ми відчуваємося ображеними, коли нас не допускають до певних соціальних кіл. Однак дуже багато хто втратив набагато більше, ніж матеріальні статки чи поверхневі стосунки. Ці хоробрі вірні зосереджуються на тому, що слід віддати у служінні Христові, а не на втраченому. Багато з них через релігійні переслідування втратили церкву, дім, роботу і сім'ї. Та вони готові далі жертвувати заради Христової справи. Вони визнають, що їхня земля втрата – це нагода для когось іншого отримати спасіння.

надзвичайний „страх“

Л А О С : Л У

День 25-ий

Неписаний закон поліції зрозумів кожен: якщо ви спіймаєте Хму чи члена іншого племені, який наворачтається до християнства, арештовуйте його. Якщо ви спіймаєте того, хто євангелізує плем'я, убийте його.

На руки і на ноги Лу наклали кайдани і ганебно провели його селом. Після того комуністична поліція кинула його в яму. „Ми випустимо тебе, – сказали вони, – коли сотня християн у твоєму селі зречеться свого навернення до християнства“. Але вони не змогли знайти вірних, які би погодилися покинути Христа.

Потім трагедія сталася в поліції. Син одного з офіцерів зламав обидві ноги в аварії. Другий його син важко захворів. Офіцер, який бив і переслідував нових християн, раптово помер від серцевого нападу.

Урядовці з острахом витягли Лу з ями і дозволили йому повернутися додому. Побачивши, що сталося з їхнім лідером, вони дуже налякалися і вирішили не вживати заходів проти християн у селі.

Збагнувши прояви Божої сили, ще більше людей стали вірними Хму. Там, де було сто християн, тепер з'явилось сімсот. Вони навіть по навколишніх селах почали розповідати про Ісуса. Як бачимо, страх панував тільки владою, адже християни завдяки своїй вірі подолали його.

Господь –
моє світло
й моє
спасіння:
кого маю
боятись?

Псалом
27:1

Страх є одним з найосновніших мотивів людини. Він керує фондовими біржами і розпалює війни. Його бурхливу енергію можна використати для великої шкоди або спрямувати на велике добро. Часто професійним боксерам кажуть, що страх – це їхній друг. Страх може зробити з них кращих спортсменів. Він змушує їх пильнуватися, загострює їхню рішучість. У той самий спосіб Бог може використати наш страх, щоб ми стали кращими задля його справи. Коли б ми не мали страху, мали би потенціал зробити неможливе. Чому? Те, чого ми самі не спроможні досягнути, стає можливим завдяки допомозі Бога. Завдяки страху ми схильні забувати про власні сили, а натомість поклатися на Бога. У цей спосіб надзвичайний страх викликає надзвичайну віру.

День 26-ий

Бронзові кайдани арабською називають „бакле“. Пітер тримав їх, немовби щось святе. Це був спогад про минуле його сім'ї і велике Пітерове благословення.

Бакле зробив його дід, але не тому, що це було його ремесло. Насправді його примушували носити кайдани ісламські рабовласники. Пітерового діда схопили в Південному Судані і перевезли до Північного Судану, де його кілька разів купували і продавали як раба.

Хоча діда переслідували і катували його мусульманські власники, він не перейшов на їхню віру, а твердо тримався своєї віри в Христа. За це на його тілі залишився не один шрам. Оскільки дід не був мусульманином, до нього ставилися, як до звичайної тварини.

Перед самою смертю з діда зняли кайдани і віддали їх синові, себто, батькові Пітера. «Наша сім'я не завжди буде в рабстві, – сказав він, – але ми ніколи не повинні забувати про цей „символ“ минулого».

Пізніше батько віддав кайдани Пітерові, а той разом з ними втік від свого мусульманського власника на свободу. Сьогодні кайдани вже не символізують рабство, а всемогутню Божу силу. Цей знак Господнього панування пережив три покоління у цій сім'ї і, врешті, привів її до свободи.

Пітер твердо переконаний, що ніколи не можна забувати свого народу і ніколи не можна припиняти молитися за християн, яких переслідують у Судані.

*Моліться
без перерви.*

1 до Солунян
5:17

Забуття – перший ворог молитовності. Ми радо погоджуємося молитися, щоб допомогти іншим. На жаль, наші добрі наміри мало коли бувають настільки добрими, щоб допомогти нам молитися за тих, кого спіткало лихо. Що може нагадувати вам молитися за тих, кого переслідують у всьому світі? Можливо, невеличка наліпка на склі вашого годинника? Щоразу, коли ви впродовж дня дивитиметеся на свій годинник, у вас буде нагода згадати про групу людей, яких переслідують за релігійні переконання. Який метод ви б не обрали, щоб не забувати про ці втрачені можливості для молитви, твердо дотримуйтеся його. Читання історій про надзвичайних вірних не змінить нічого. Можливо, навіть сьогодні молитва за надзвичайних вірних може змінити все.

День 27-ий

Була майже північ, коли жінки-в'язні почули, як прибули червоногвардійці. Вони швидко оточили молоду двадцятирічну дівчину, яку за віру в Христа засудили до страти. Її товаришки по камері поспіхом шепотіли прощальні слова. У її очах не було сліз; вона не благала про помилування.

Кілька годин перед тим в'язні слухали дівчину. Її обличчя випромінювало любов. „Для мене ця могила – це дорога до небесного міста, – сказала вона їм. – Хто може описати його красу? Там не знають, що таке смуток. Там тільки радість і пісня. Усі одягнені у бездоганно біле. Ми можемо віч-на-віч зустрітися з Богом. Там така втіха, яку неможливо висловити людською мовою. Чому я повинна плакати? Чому я повинна сумувати?“

Дівчина була заручена, але замість того, щоб одружитися зі земним нареченим, вона цього вечора зустрінеться з небесним.

Безжальні гвардійці увійшли до камери. Дівчина ступила їм назустріч. Виходячи, вона почала декламувати Символ віри. Залиті сльозами в'язні через кілька хвилин почули постріли. Кати вважали, що вони відібрали дівчині життя. Насправді ж вона отримала набагато краще життя – життя вічне.

Для мене
бо життя –
Христос,
а смерть –
прибуток.

До Филип'ян
1:21

Відвага – це міст, який поєднує наше жалюгідне існування на землі з незбагненим прагненням до небесного майбутнього. Тим, хто повністю розуміє певність небесного існування, набагато легше обміняти відносно нікчемне земне життя на вічне небесне громадянство. Відвага допомагає нам позбутися всього, що нас стримує на землі – усіх речей, які змушують нас надовго залишатися тут. Щоб повірити в життя після смерті, потрібна відвага. Зрештою, життя на землі – це те, що ми насправді знаємо, поки не настане та мить, коли помremo. Ми сміливі, якщо вирушаємо в подорож віри, повіривши, що Христос дав нам змогу піти разом з ним у вічність. Як тільки ми приймемо це тверде рішення, наше життя матиме мету. Тоді ми відважно зустрінемо смерть.

День 28-ий

*Ми не молимося,
щоб відкрилися наші кордони.
Ми молимося,
щоб відкрилися небеса.*

МОЛИТВА ЦЕРКВИ, ПЕРЕСЛІДУВАНОЇ У В'ЄТНАМІ.

День 29-ий

Пастор Норбу Промила був задоволений службою, на якій проповідував для тубильців у горах Бутану. Ті, що зібралися, видавалися особливо уважними і відкритими для Доброї Звістки. Згодом, посеред проповіді, крізь усі двері ввірвалася поліція, штурмом узяла сцену і силою схопила Норбу.

Пастора Промилу кинули у в'язницю і катували. Влада наказала йому відмовитися від свого заклику проповідувати євангеліє. Він отримав численні травми голови. Його насилу відпустили, однак пастор назавжди втратив здоров'я. Він повернувся додому. Дружина та діти були шоковані, коли побачили вкрите синцями й закривавлене рідне обличчя. Через десять днів від цих ран Промила помер.

Вірні пастора Промили не погодилися залишити його місію в цьому войовничому індуїстському королівстві. Невдовзі після похорону ці люди зібралися разом і закликали добровольців продовжити місію Норбу серед тубильців. На знак згоди п'ять рук піднялося вгору. Серед них була рука пасторової вдови. Вона відгукнулася на Божий заклик взяти участь у ній, незважаючи на те, що доглядала за п'ятьма дітьми.

Вдова проповідувала щиро і разом з іншими працівниками зуміла навернути багатьох людей до Христа. Бог подбав про потреби її дітей. Місіс Промила твердо дотримувалася думки, що одного дня вона знову побачить свого чоловіка і отримає нагороду за свою вірність Христові.

*Я певний
того, що хто
розпочав
у вас добре
діло, він його
й закінчить
аж до дня
Христа
Ісуса.*

До Филип'ян
1:6

Те, що ми робимо для Господа, не є звичайнісінькою роботою. Це – місія. Місія ніколи не пов'язана з обов'язками лише одної особи. Вона окремо зосереджена на Христі і Його царстві. Тому той, хто перебуває за кермом Божої праці у певній сфері, може піти, проте місія ніколи не гине. Божа робота не залишається невиконаною. Вона триває безконечно, аж до свого завершення. Ті, що готові зазнати переслідувань за свою віру, навчають нас про значення місії. Вони визнають, що існують лише дві речі, які тривають вічно: Божа праця і людські душі. Якщо ми готові віддати своє життя задля цих речей, то прилучімося до місії, яка має вічне значення.

нагзвугайний убивця – частина перша

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРЮ

День 30-ий Проповідник Ендрю втупив погляд на рушницю, дивуючись, чому чоловік не стріляє. Спершу вбивця відчув подив, згодом страх і, врешті-решт, утік із кімнати.

Хтось зателефонував. Ендрю узяв слухавку. Виявилося, що з ним розмовляв чоловік, який кілька хвилин тому приходив убити Ендрю.

– Мусульманські лідери запропонували мені велику винагороду за те, що я вб'ю вас, – пояснив імовірний убивця. – Я їхав через увесь Бангладеш, щоб потрапити у ваш офіс. Винагорода була моя. Я приготувався стріляти, але не зміг поворухнути рукою. Я чомусь не зміг натиснути на курок.

Проповідник подякував Богові за захист. Та ця розповідь вида-лася йому дещо комічною.

– Що я можу зробити для вас? – спитав він.

– Пане, я досі не можу поворухнути рукою. І це через вас! Чи не могли б ви допомогти мені?

Ендрю відразу ж помолився – і чоловік повністю заволодів рукою. Вражений чудом, він повернувся до офісу проповідника і почав розпитувати про Ісуса, якого, здавалось би, так боялися мусульманські лідери.

Проповідник терпляче розповів добру звістку про Христову любов і навіть запросив на чай того, хто приходив убити його. Через сорок п'ять хвилин цей чоловік помолився, щоб прийняти Ісуса до свого серця. Тепер служіння колишнього найманого вбивці полягає в тому, щоб руйнувати діяння диявола. Донині він працює місіонером у Бангладеші.

Знаю,
що ти все
можеш,
усе, що
задумаєш,
зробити
спроможен.

Йов
42:2

Ця ймовірна спроба вбивства – не що инше, як комедія помилок. Якби це було кіно, аудиторія голосно б уболівала, коли виконавець головної ролі – Ендрю, вийшов би на сцену. Як і пересічний позитивний кіногерой, Ендрю не тільки перебив плани своєму ворогові. Він зруйнував їх настільки, що навіть пив з ним чай. Це не був хитромудрий задум. Диявол постійно змушений повертатися до креслярської дошки, щоб вигадувати нові плани для нашої загибелі. Ендрю – не жертва обставин, як і, зрештою, ви не залежите від них. Якби його застрелили, то смерть також була би свідченням. На відміну від задумів диявола, неможливо завадити планам Бога щодо кожної людини.

День 31-ий **Сабина Вурмбранд ущипнула за руку свого чоловіка. „Річарде, – сердито сказала вона, – вони плюють в обличчя Христові! Встань і змий цю ганьбу“.**

„Якщо я це зроблю, – відповів Річард Вурмбранд, пильно поглянувши на дружину, – ти втратиш чоловіка“.

Вона пропекла його поглядом: „Мені не потрібен чоловік-боягуз“.

Це було невдовзі після того, як комуністи захопили їхню країну. Вурмбранди сиділи на румунському національному релігійному конгресі. Запрошені християнські пастори, священники і міністри усіх конфесій один за одним вставали і захилялися від хвали Йосипа Сталіна і нової комуністичної влади, яка садила у тюрми тисячі християн.

Коли Річард устав для промови, багато хто втішився, що зможе побачити, як цей знаменитий пастор приєднається до їхньої справи. Але замість того, щоб хвалити комуністів, він вшанував Ісуса Христа як єдиний шлях до спасіння: „Перш за все, ми повинні бути відданими Богові, а не комуністичним лідерам“. Трансляцію цього засідання в прямому ефірі можна було почути по всій Румунії. Тисячі людей у країні почули заклик Річарда.

Усвідомивши наслідки його виступу, комуністичні прислужники помчали на сцену. Річард утік через запасний вихід, але відтоді його вистежували. Пізніше він чотирнадцять років відсидить у тюрмах.

Більшості з нас, мабуть, ніколи не доведеться вирішувати, чи захищати Христа перед усією нацією. Але ми покликані щодня захищати Його. Не обсяг аудиторії, перед якою ми свідчимо, має значення. Наше життя може й не залежати від того, що ми скажемо. Але від того, чи зважимося висловити свої переконання, може залежати, чи матимемо роботу. Це може означати, що ми втратимо стосунки. Можливо, нам навіть доведеться розірвати взаємини зі своєю сім'єю. У будь-якому випадку, набагато краще постраждати за наслідки наших переконань, ніж шкодувати через їхню очевидну відсутність. Коли і де ви скористаєтеся нагодою захистити Ісуса Христа тепер?

*Я розпов-
сюднив
Євангелію
Христову...*

*До Римлян
15:19*

День 32-ий

Після того, як їх усіх притягли до суду, визнали винними і засудили до страти, двадцятьох шістьох християн повели туди, де стояли нашвидкуруч зроблені хрести. Майже три місяці тому їх заарештували в японському місті Кіото і звинуватили у служінні Христові. Один із засуджених звався Ібарагі Кун.

Побачивши, який Кун ще молодий, один з урядників відвів його вбік і спробував переконати зректися своєї віри, щоб він міг урятуватися. Дивлячись урядникові у вічі, Кун упевнено сказав: „Пане, було б набагато краще, якби ви самі стали християнином. Тоді б ви пішли на небо разом зі мною“.

Чинovníк уважно дивився на юнака, вражений його вірою. Врешті, Ібарагі спитав: „Пане, який мій хрест?“

Спантелений урядник вказав на найменший з двадцяти шести хрестів. Кун підбіг до хреста, встав перед ним на коліна й обійняв його. Коли вояки почали прибівати його руки й ноги до хреста, він не закричав від болю, а мужньо прийняв те, що Бог приготував йому.

Розп'яття двадцятьох шістьох християн 23 листопада 1596 року започаткувало період інтенсивного переслідування християн у Японії. Впродовж наступних сімдесяти років майже один мільйон японських християн убили за віру. Багато хто обняв свій хрест, узявши приклад з дуже зрілого двадцятирічного хлопця Ібарагі Куна.

*Ніхто твоїм
молодим
віком хай
не гордує,
але будь
зразком
для вірних
у слові,
поведінці,
любові, вірі
й чистоті.*

1 до Тимотея
4:12

Духовна зрілість не залежить від віку, адже хронологічний вік має мало спільного з переконаннями. Вона, радше, вимірюється щодня. Наша зрілість залежить від того, як ми щоденно справджуємо свою віру. Всупереч поширеному уявленню, духовна зрілість не залежить від того, як ми знаємо Біблію. Багато людей дуже добре знайомі з Біблією, проте для них невідома духовна зрілість. Одне запитання допоможе нам зрозуміти, як ми зростаємо духовно. Треба щодня себе запитувати: „Наскільки ми сьогодні більше подібні на Ісуса, ніж учора?“ Наша відповідь правдиво продемонструє наш духовний ріст.

День 33-ій

„Моя сукня, – прошепотіла мала дівчинка, її голос спотворювали набряклі губи. – Будь ласка, дайте мені мою сукню. Я хочу потримати її“.

Засмучені християни оточили ліжко дівчинки. Вона отримала численні травми внутрішніх органів, і лікарі нічого не могли вдіяти. Кілька тижнів тому вірні купили їй білу сукню, щоб відзначити її нове життя та чисте серце у Христі Ісусі.

Її батько був незадоволений рішенням дочки служити Христові. Одного вечора у п'яному гніві він напав на свою дочку, б'ючи і копаючи її. Батько покинув її помирати у грязюці.

Коли дівчинка не з'явилася в церкві, християнські друзі пішли шукати її. І знайшли непритомною на звалищі. Її колись білосніжна сукня була у крові та багновинні. Дівчину з важкими ранами привезли до лікаря.

Тепер вона просила свою сукню.

„Сукня знищена“, – відповіли друзі. Вони намагалися відволікти дівчинку від цього, гадаючи, що вигляд знищеної сукні зламає її дух.

З безпосередньою вірою десятирічної дитини вона прошепотіла: „Будь ласка, я хочу показати сукню Ісусові. Він охоче віддав свою кров за мене. Я лише хочу, щоб Ісус знав, що я охоче віддала кров за Нього“.

Невдовзі після цього мала дівчинка померла.

*Бо то Бог
викликає
у вас
і хотіння,
і діяння
за своїм
уподобанням.*

До Филип'ян
2:13

Бога не цікавлять наші здібності. Ми можемо бути талановиті, винахідливі, багаті, вправні, популярні і пунктуальні. Однак пропонувати свої різноманітні здібності у служінні Богові – це далеко не те, що пропонувати себе цілковито. Наші здібності стосуються нас самих, адже ми можемо бачити, як робимо щось для Бога. Проте наша сутність стосується тільки самого Бога. Ми лише можемо уявити, як Бог використовує її у своїх діяннях. Перебувати у Божому володінні – означає попри все охоче слухатися Його. Бог хоче, щоб ми були готові служити Йому, незалежно від наших особистих здібностей. Як ми можемо стати такими? Це також дар від Бога. Він дає нам це „хочу“ – волю чи бажання перебувати в Його володінні.

День 34-ий

„Назбирай трохи дров!“, – прогарчали солдати. Юний Джеймс Джеда гадав, що вони готуватимуть обід. Того ж таки дня нажаханий юнак уже бачив, як мусульманські солдати-радикали вбили його батьків і чотирьох братів та сестер у Південному Судані. Вони не стратили Джеймса тільки тому, що хотіли використовувати його як робітника.

Коли вогонь добре розгорівся, вони несподівано схопили юнака. Від несподіванки та страху Джеймс спробував утікати. Але солдати були сильніші. Вони швидко схопили його та зв'язали руки й ноги.

– Маю добру новину для тебе, хлопче, – сказав солдат. – Ми думаємо подарувати тобі життя. Але ти мусиш приєднатися до нас, ставши мусульманином.

– Я не можу стати мусульманином, – відповів Джеймс. – Я – християнин.

Така сильна віра молодого хлопця ще більше розлютила солдатів. Вони підняли його і кинули у вогонь. Потім зібрали своє спорядження і пішли звідтіля, гадаючи, що Джеймс помер.

Юний Джеймс не помер. Йому вдалося викотитися з вогню і знайти допомогу.

Лікарі змогли врятувати Джеймсове життя, але про цей день він пам'ятатиме завжди. На його тілі залишилися сліди від пересаджування шкіри, а руку частково деформували опіки. На небесах ці шрами стануть почесними орденами, пам'яткою про той день, коли Джеймс Джеда відмовився зректися Христа.

Дякую
Богові
моєму
щоразу,
коли вас
згадаю.

До Филип'ян
1:3

Більшість людей не може жити без сувенірів. Мало хто проходить повз ряд подарункових крамниць в аеропорті чи на вокзалі, стримуючись перед спокусою купити пам'ятку про свої враження від подорожі. Але що нагадуватиме нам про найважливіший досвід у житті – нашу відданість Христові? Дехто погляне на платіжний чек і пригадає, як він відмовився від вищої посади, тому що не хотів компрометувати свою мораль. Хтось, зайшовши до класу загальноосвітньої школи, пригадає, як він уперше дізнався, що таке переслідування. Ще хтось, побачивши надмогильний камінь вірного, зможе пригадати, що таке самопосвята. Ці „сувеніри“ – безмежно важливе нагадування про ціну віри в Ісуса Христа.

*Я фізично відгувала, як за мене
моляться. Навіть коли я нічого
не знала і не отримувала листів,
то відгувала тепло, немов сиділа коло
воши. Часом це траплялося в камері,
де дуже холодно. Здавалося, що я чую,
немов хтось молиться за мене і думає
про мене. Це так допомагало мені.*

*Це важко пояснити... Я знала
і відгувала, що про мене не забуду.
Цього було достатньо, щоб я змогла
вистояти у найважчі хвилини.*

Ірина Ратушинська, християнська поетеса,
яка до 1987 року перебувала в ув'язненні
в колишньому Радянському Союзі.

нагзвигайна несправедливість

РУМУНІЯ: ПАСТОР ФЛОРЕСКУ

День 36-ий

Пастор Флореску більше не міг дивитися, як офіцери-комуністи били його сина. Його вже також били, і він не спав два тижні від страху, що на нього нападуть зголоднілі шури, яких комуністи напустили в тюремну камеру. Румунська поліція хотіла спіймати інших членів його підпільної Церкви і вимагала, щоб Флореску видав їх.

Побачивши, що побої і тортури не допомагають, комуністи привели сина Флореску – Олександра, який мав лише чотирнадцять років, і почали його бити. Флореску дивився, як вони безжалісно переїчили синове тіло, сказавши, що битимуть його до смерти, якщо той не розповість, де перебувають інші вірні.

Врешті, майже втративши розум, Флореску закричав, щоб вони зупинилися.

„Олександр, я мушу сказати те, що вони хочуть! – вигукнув він до свого сина. – Я більше не можу дивитися, як тебе б'ють“.

Олександрове тіло було вкрите синцями, а з носа і з рота стікала кров. Він глянув татові у вічі: „Батьку, не роби мені такої кривди. Я не хочу мати батька за зрадника. Будь мужнім! Якщо вони в'ють мене, я помру зі словом „Ісус“ на устах“.

Мужність хлопця розлютила гвардійців-комуністів, і на батькових очах його били до смерти. Він не тільки дотримався своєї віри, але й допоміг батькові зробити так само.

*Він не
ослабне, не
подасться,
аж покіль не
встановить
на землі
правди.*

Ісаїя
42:4

Чи є справедливість у цьому світі? Коли ми читаємо про жахливі злочини, вчинені проти невинних, не можемо не дивуватися. Ми можемо бути нерішучими у своїй вірі, коли чуємо про жахливі страждання, яких можемо зазнати від зловмисників. Ми можемо підупасти духом, коли нетерпляче чекаємо на цілюще милосердя, яке чомусь бариться. Відповідаючи на наші благання, Біблія навчає: „Так, але не тепер“. Так, деякі зловмисники отримують справедливий суд тут і тепер. Однак могутня Божя рука безмежної справедливості ще повинна зійти на цю землю. Але це мусить статися наприкінці світу. Ми втомлюємося чекати, але Бог – непохитний.

День 37-ий

Коли Томові Вайту одягнули на голову чорний каптур, він не знав, чи побачить знову світло. „Куди ви ведете мене?“ – спитав він кубинських гвардійців. Гвардійці не відповіли нічого.

Том упродовж семи років таємно перевозив на Кубу християнську літературу. Він разом з помічниками кидав з літаків в океан довкола комуністичного острова релігійні брошури. Але він жодного разу не чув хоча б від одного кубинського християнина, що матеріяли прибули до Куби.

„Благаю, Боже, – молився Том, – подай нам знак, що наша робота не є даремна“.

Тепер, через шість тижнів, його повели на допит до кубинського офіцера розвідки, капітана Сантоса. Їхній літак розбився над Кубою, і Тома разом з пілотом Мелом Бейлі схопили і звинуватили у діяльності, яка загрожує національній стабільності.

„Наші люди знайшли сотні таких на пляжах і полях!“ – закричав капітан Сантос, тримаючи один з морських пакунків, який місіонери скинули кілька років тому.

Том стримував усмішку. „Дякую, Господи, – молився він, – за те, що відповів на мою молитву. Дякую, що наша робота не була марною“.

Відповідь на Томову молитву була дорогою. Він двадцять один місяць відсидів у кубинських тюрмах. Але у тюрмі Кастро Том зустрів багатьох членів Церкви і дізнався, що навіть поза стінами Кастро Христове тіло процвітає. Бог відповів на його молитву.

*Так і ми,
з палкого
до вас
почуття,
раді були
передати
вам не лише
Божу
Євангелію,
а й власні
душі.*

1 до Солунян
2:8

Чи знають вірні, що означає отримати дорогу відповідь на молитву? Якщо ми хочемо, щоб Бог відповідав на наші молитви, ми повинні бути готовими за будь-яких обставин отримати Його відповідь. Дорога відповідь на молитву – це така відповідь, яка потребує нашої участі у цьому. Ми пропонуємо свої молитви Богові, але чи пропонуємо своє життя, якщо це буде потрібно? Ми можемо часто молитися за тих, хто зазнає переслідувань. Але якщо нас покличуть допомогти доправити їжу і допомогу, чи скористаємося нагодою взяти участь у місії при своїй церкві? Якщо ми просимо Бога допомогти у труднощах, мусимо також відгукнутися, коли Він просить нас вирішити проблему. Ви досі не отримали відповідей на проблему, за яку молилися? Можливо, Бог чекає на вашу готовність взяти участь у її вирішенні?

День 38-ий

Упродовж семи років радикальні мусульманські клерикали намагалися переконати „язичників“ сповідувати іслам. Але християни, замкнені у моторошній темряві тюрми, не змінили віри.

– Мухамед – найбільший пророк, – намагалися вони пояснити християнам. – Він жив перед Христом і був останнім пророком Алаха.

Християни уважно послушали і відповіли:

– У вашій судовій системі кількість свідків визначає легітимність справи. Христос мав свідків свого прищестя – від Мойсея до Івана Хрестителя. Мухамед свідчив тільки сам про себе.

Спантеличені мусульмани вирішили нападати инакше.

– Безумовно, що іслам – це релігія, освячена Богом, тому що наша імперія набагато більша, ніж землі, де мають владу християни, – промовили вони з пихатою посмішкою.

– Якби це було правдою, – відповіли християни, – то поклоніння ідолам в Єгипті, Греції й Римі також було б істинною релігією, тому що колись їхнє правління мало найбільші імперії. Це очевидно, що ваші перемоги, влада і багатство не доводять істинності вашої віри. Ми знаємо, що Бог деколи дарує перемогу християнам, а деколи дозволяє зазнати їм тортур і страждань.

У 845 році семеро мусульман коло близькосхідного міста Аморія врешті-решт відмовилися від задуму повернути християн до Мухамеда. За те їм усім відтяли голови, а тіла кинули в ріку Євфрат.

І будете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії, й аж до краю землі.

Діяння
1:8

Ісус наказав нам бути Його свідками, а не знати всі відповіді. Найпереконливіші три слова, які ви можете сказати атеїстові, такі: „Я не знаю“. Звичайно, ви можете знати відповідь не на один сумнів чи питання атеїста. Однак, як показує досвід, вашу інформацію завжди спростуватимуть. Якщо ви коли-небудь під час свого свідчення потрапите в ситуацію, в якій не знаєте „відповідей“, скажіть це. Потім зосередьтеся на тому, з чим, як відомо, неможливо сперечатися: вашому свідченні. Ваш власний досвід в Ісусі Христі і те, що Він зробив у вашому житті, неможливо спростувати. Ви – експерт у цьому. Ефективне свідчення – це всього-на-всього розповідь своєї історії иншим.

День 39-ий

У нещодавньому інтерв'ю індонезійський християнин Петрус разуче ствердив: „Оскільки ми маємо Ісуса, неважно бути християнином, дарма, що ми зазнаємо багатьох переслідувань“. Хоча це переконання для багатьох з нас видається очевидним, служіння Христові вимагало від Петруса великої жертви.

Несамовитий натовп мусульманських радикалів оточив будівлю церкви, б'ючи вікна й скандуючи про свою ненависть до християн. Батько Петруса – церковний пастор, був у приміщенні разом з матір'ю, сестрою, родичем і працівником церкви. Він намагався вгамувати нападників, але зусилля були марні. Пастор повернувся до церкви, щоб помолитися, прохаючи в Бога захисту й допомоги.

Натовп, прагнучи крові, підпалив церкву, вигукуючи свої гасла і готуючись напасти на кожного, хто вийде надвір. Індонезійська поліція від переляку не наважувалася втрутитися. Викликати військових було неможливо. Відбулося ще одне спалення храму в країні, де більше, ніж п'ятсот церков спалили за останніх десять років.

Коли Петрус через кілька годин прибув на місце події, церкву і пасторат спалили дотла. Тіла рідних йому людей згоріли майже до непізнання.

Представник уряду перепросив Петруса, але переконував його не прагнути помсти. Петрус не прагне помсти, а лише любови. Він хоче, щоб мусульмани у його країні належали до Христового царства.

*Бо наша
до вас
євангельська
проповідь
була
не тільки
у слові,
але й у силі
і в Дусі
Святім
та в повнім
переконанні.*

1 до Солунян
1:5

Часто переслідування – це останнє поле бою у боротьбі між природним інстинктом і духовним переконанням. Інстинкт зацікавлений у самозбереженні. Переконання перевершують наші особисті інтереси. Інстинкт підказує помститися нашим гонителям. Переконання нагадують нам про духовні потреби тих, хто переслідує нас. Більшості з нас, якби наших близьких убили за віру, було би важко поділяти переконання Петруса. Однак ця альтернатива служінню Христові була нестерпною для Петруса. Як він зміг би не служити Христові? Цей випадок доводить, що наші переконання можуть перемагати інстинкт. Але це відбувається лише тоді, коли наші схильності змінює нездоланна любов Христа – перемога на полі бою переслідувань.

нагзвугайний убивця – гасмина група

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРЮ

День 40-ий **Мусульманського лідера дуже вразило, що Ендрю, християнський євангеліст, сидить разом з його сім'єю у вітальні, за обіднім столом!**

Не так давно він запропонував велику винагороду за убивство цього християнина. Тепер Ендрю був у його домі, розповідав його рідним про Ісуса.

– Що тут відбувається? – закричав він. – Що цей чоловік, цей язичник, цей ворог Алаха робить у моєму домі?

Його невістка почала:

– Я запросила його сюди, тому що його Ісус зцілив вашого сина – мого чоловіка. – Її розповідь була невинним потоком слів. – Він хворів вісімнадцять років, але сьогодні цей християнин Ендрю прийшов і помолвився за нього. Він поклав свої руки на нього. І тепер той здоровий. Ісус зцілив його!

Чоловік побачив радість свого сина, коли він розповідав про те, як відчув, що хвороба покинула його тіло. Вперше за багато місяців син устав з ліжка. Вперше за вісімнадцять років він не відчував болю.

Замість гніву у цього чоловіка з'явилося відчуття полегкості й щастя. Він не зважився прийняти Христа того ж дня, але став прихильником християн і допоміг багатьом уникнути тюрми й переслідувань. Чоловік, який колись давав винагороду за голову Ендрю, тепер приймав його з широкими обіймами.

*Я ж, коли
від землі
буду
піднесений,
усіх
притягну
до себе.*

Йоан
12:32

Християнство – це тип досвіду „переконайся сам“. Коли батько-мусульманин увійшов у свій дім, Ендрю не виголошував тріступеневу проповідь про триєдиного Бога. Він не дорікав дружині й дітям цього чоловіка за те, що вони вірили в Алаха. Він обідав після молитви з мусульманською сім'єю. Постіль хворого була порожня, і це доводило, що Бог є. Так само ми повинні пам'ятати, що божественні істини – очевидні. Від нас як посланців не вимагається, щоб ми робили й говорили правильно. Ми робимо правильно вже тоді, коли проповідуємо євангеліє іншим. Ісус прихилить їхні серця до себе. Ми повинні робити так, щоб не потребувати зайвих доказів про існування Христа.

День 41-ий – Ти не боїшся того, що ми зробимо з тобою? – глузливо запитав полковник-комуніст.

Юний пастор Кочанга, який наразі мав лише одну нагоду проповідувати, стояв перед полковником, знаючи, що від цієї людини залежало, житиме він чи помре. Він відповів поважним, однак пристрасним голосом:

– Пане, істина не знає, що таке страх. Скажімо, ваш уряд вирішить повісити всіх математиків. Скільки тоді буде два плюс два? Два плюс два, незалежно від обставин, буде чотири. У нас є істина, така ж точна, як математичне рівняння. У нас є істина, що існує Бог і що Він – наш люблячий Отець. У нас є істина, що Ісус – це Спаситель світу і Він бажає спасти кожного, навіть вас. У нас є істина, що існує Святий Дух, який дає наснагу і світло людям. І, зрештою, в нас є істина, що існує прекрасний рай. Це завжди буде так, які би у вас не були батоги і знаряддя тортур. Два плюс два – буде чотири.

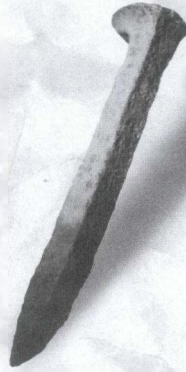
Кочангу побили майже до непізнання. Після цього його ніколи не бачили. Хоча його побите й закривавлене обличчя іншим в'язням було нелегко впізнати, у небі Кочангу одразу впізнали й привітали.

*Кожний,
отже,
хто визнає
мене перед
людьми,
того і я
визнаю перед
моїм Отцем
небесним.*

Матей
10:32

„Кажі правду“. Діти дізнаються про цю вимогу з раннього віку, однак її мудрість не старіє. Якщо ми почнемо лише підтверджувати те, що, як відомо, правдиве, нам ніколи не бракуватиме слів, коли виникне потреба свідчити про Христа. Багато людей відчують, що не готові свідчити про Христа: вони кажуть, що їм не вистачає „тренування“. Ми боїмося, що нам поставлять теологічне запитання, на яке у нас не знайдеться відповіді. Однак для того, аби проповідувати Христа, нема потреби складати залік з апологетики. Лише скажіть правду про те, що ви знаєте, як робили ті, що зазнали релігійних переслідувань. Свідчити про Христа легше, ніж це видається. Ми повинні повернутися до принципу, про який дізналися в дитинстві. Нам наказано засвідчувати Ісуса Христа – казати правду.

*Не лише тоді, коли людина відгуває,
що її вірі перегать і погрожують,
вона реально починає міркувати
про її плоти. Не лише тоді, коли
Церкві протистають небезпечна ересь,
вона починає розуміти багатство й
диво ортодоксальності. Це невід'ємна
риса християнства – мати небезпечні
багатства і завжди поти
творити нові, щоб адаптуватися
до будь-якої ситуації.*

ВІЛЬЯМ БЕРКЛІ, THE DAILY STUDY BIBLE.

інші надзвичайні місіонери

РУМУНІЯ: ПАСТОР РІЧАРД ВУРМБРАНД

День 43-ій

Коли потяг рушив зі станції, християни, які стояли на пероні, порозстібували свої пальта і витягли сотні євангельських брошур. Вони швидко кидали російським військовикам брошури крізь відчинені вікна поїзда.

Дехто з російських солдатів мав не більше шістнадцяти років. Вони реготали і свистіли, особливо тоді, коли до них кидали брошури привабливі молоді жінки. Вони хапали їх, дивуючись, що саме могли кидати у військовий потяг. Коли політрук увійшов у вагон, солдати швидко позаховували ці брошури до кишень. За якийсь час вони прочитають дивний буклет про Царя світу.

А християни, що були на залізничному пероні, нервово посміхалися. Коли офіцер поліції відвів одного з них набік, той охоче розстібнув свій одяг, тому що під ним нічого не було. Брошури, які він приніс сюди, тепер були в потягу, що прямував у серце комуністичної Росії.

Залізнична євангелізація була лише одним з методів, якого Річард Вурмбранд навчав молодь у своїй церкві, щоб допомогти росіянам пізнати Христа. Ці „друзі“ розкрадали багатство країни і вбивали багатьох людей, однак Річард вітав солдатів. У кожному з них він вбачав поле місіонерської діяльності і шукав нагоди спасти їхні душі.

*Проповідуй
слово,
наполягай
вчасно і
невчасно.*

2 до Тимотея
4:2

Місія – це не стільки місце, як ставлення – підхід особи до життя. Місіонер – це лише той, хто реалізовує цю рішучість і зосередженість та втілює їх у щоденному житті. Річард Вурмбранд був людиною місії. Його пристрасть поширювалася серед молоді. У цьому сенсі ми всі є місіонери – посланці Христа. Мати місію – означає, що ви завжди повинні бути наготові використати нагоду для збільшення Христового царства. Де б ви не були – коло водоохолоджувача на роботі, у бакалійній крамниці, у приміському поїзді чи в автобусі, у школі, – говорімо про Ісуса. Буденне життя – це поле вашої місіонерської діяльності, коли ви твердо вирішили розширювати Боже царство.

День 44-ий **Зійшовши з човна на дальньому індонезійському острові, Стенлі відчував духовну темряву. Люди сповідували суміш шаманства та ісламу. Стенлі щойно закінчив біблійну школу і був готовий до роботи, до якої Бог покликав його – наближати людей цього острова до Христа.**

Стенлі проповідував сміливо, закликаючи народ повернутися до Христа і спалити своїх ідолів та релікти старого життя. Один мусульманин спалив свого ідола, усередині якого був сувій з текстом Корану. Коли радикальні мусульмани почули про це, вони доповіли про Стенлі місцевим урядовцям. Його негайно заарештували.

Проповідника страшенно побили. Він лежав у коматозному стані. Учитель біблійної школи, пастор Сіві, прийшов відвідати його і побачив, як з очей Стенлі текли сльози. Від цих важких ран він невдовзі помер.

Але навіть смерть не змогла зупинити Стенлі виконувати його місію. Коли про нього розповіли у його рідному селі, навіть мусульмани прийняли Христа як Спасителя. П'ятдесят три односельці вирішили відвідувати біблійну школу, семеро з них попросили, щоб їх послали місіонерами в те село, де помер Стенлі.

Сподіваючись погасити євангельський вогонь, сільські урядовці згасили життя Стенлі. Але навіть у насильстві не переставала працювати Божа рука. Сьогодні у селі, де закатували Стенлі, яскраво горить полум'я євангелія.

*Ви – світло світу.
Не може сховатись місто,
що лежить на верху гори.*

Матей
5:14

Залишити після себе світло. Всі, хто служить Христові, повинні прагнути, щоб після того, як вони покинуть цей світ, їхнє світло не переставало горіти. Відданий християнин залишає світло для світу, що загубився у темряві. Це його спадщина. Ми часто чуємо про відомих людей, які залишають спадщину в кінематографі, спорті чи в якійсь іншій сфері суспільного життя. Хоча життя багатьох християнських святих загублені в незнаності, їхнє світло віри досі яскраво горить по всьому світі. Їхню спадщину віри, принципівості, надії і любови не змогла загасити смерть. По суті, смерть може ще більше роздмухати полум'я. Бо таку спадщину, як ця, часто охоче переймають ті, хто залишився жити.

День 45-ий

Матері, як і дочці, залишився місяць до закінчення біблійної школи. Це була та сама школа, до якої ходив її син Стенлі, перш ніж стати місіонером на іншому індонезійському острові. Стенлі убили за поширення Євангелія, однак його свідчення спонукали багатьох піти до біблійної школи і прийняти Божий заклик ділитися Його любов'ю.

Після завершення навчання мати планувала піти з дочкою до того ж села, де загинув Стенлі. Вона сподівалася, що матиме шанс продемонструвати Христову любов навіть тим людям, які до смерти побили її сина. Відвідувач біблійної школи, почувши про її плани, здивувався. „Ви не боїтеся смерти?“ – спитав він її.

Здавалося, що жінку спантеличило це запитання, немовби це було щось таке, що раніше не спадало їй на думку. „Чому я повинна боятися смерти?“ – спокійно відповіла вона.

Вона мала досконалу віру у Божу доброту. Якщо Він вирішив використати її в селі, де помер її син, так і повинно бути. І якщо Він дозволить їй померти там, вона також прийме цей заклик. Завдяки смерті вона перебуватиме в присутності Христа, якого любить. Смерть буде не перешкодою чи покаранням, а лише дорогою туди, де вічно присутній Бог.

*Де твоя,
смерте,
перемога?
Де твоє,
смерте,
жало?*

1 до Корин-
тян 15:55

Смертельна небезпека може асоціюватися з дітьми, які стоять на березі ставка. Ми зіщулюємося, тремтячи у передчутті невідомого. Чи буде боляче? Чи зможу я це зробити? Ми не хочемо стрибати першими, адже попереду стільки непевного. На щастя, не мусимо цього робити. Історія знає безліч членів родин, які перестригнули межу між життям і смертю. Це – святі, які померли у повній певності щодо своєї долі. Ісус Христос фактично пішов туди, куди перед ним ніхто не ходив – до смерті і назад. Христос – глава нашої християнської родини, відібрав у смерті страх і замінив його на певність. Не прогайте заклик, щоб вирушити: у життєвому ставку, перед яким стоїте, – вода чудова.

День 46-ий

Вони співали хором, коли увійшло двоє солдатів з рушницями. Служба припинилася, коли російські солдати несамовито вирячилися на вірних.

„Що ви тут робите? – закричали вони. – Поклоняєтеся своєму уявному Богові?“

Вірні поступилися до церковних лав, запитуючи себе, чи надворі також є солдати і зброя.

„Усі, що вірні Богові, перейдіть на правий бік церкви, – сказав солдат з маскою ненависти на обличчі. – Вас розстріляють за вашу віру. Хто хоче йти додому і зберегти своє життя, станьте на лівий бік. Ви мусите вирішити, жити вам чи померти. Хто вірний Богові, той помре. Той, хто зречеться Його, може жити щасливо“.

Десять хвилин тому усі разом співали хвалу. Тепер було питання життя чи смерти. Дехто пішов наліво, сумно поглядаючи чи жєстами прохаючи вибачення у тих, хто став направо. Дехто справа заплющив очі до останньої молитви.

„Ті, що зліва, можуть іти“, – сказав згодом солдат. Люди виходили один за одним, кидаючи останній погляд на тих, хто незабаром помре.

Коли залишилися тільки ті, що стояли справа, солдати поклали зброю. „Ми – також християни, – сказали вони, – але хочемо молитися в церкві без фарисеїв“.

*Хто
не зо мною,
той проти
мене, і хто
зо мною
не збирає,
той
розкидає.*

Матей
12:30

Вирішальні моменти настають тоді, коли ми найменше цього очікуємо, тому не маємо змоги приготуватися до них. Мусимо пережити їх такими, якими вони є, і вчитися з їхніх наслідків. Вирішальний момент – це будь-яка ситуація, пов'язана з випробовуванням характеру. Він може бути складним: таким, як церковна служба, яку переривають злочинці, що вимагають відданості тій чи іншій вірі. Або таким легким, як рішення піти геть з кінотеатру, де демонструють вульгарний фільм. Від нашої реакції на вирішальний момент залежатиме, на боці праведності чи безвір'я будемо ми. Готові чи ні, ми опиняємося віч-на-віч з нашим справжнім характером у ту мить, коли вирішуємо стати на чийсь бік.

надзвичайна любов

У К Р А Ї Н А : о . І В А Н К И П Р І Я Н

День 47-ий

Сибір 1920-х років. Барак №А-332. Тут жили о. Іван Кипріян та майже сімдесят народжених у таборі дітей, що були приречені споживати залишки їжі та носити викинений одяг в'язнів. Через жахливі умови життя мало хто з дітей міг прожити п'ять років.

Чому опинився тут він – капелан Української Галицької Армії, диригент, викладач семінарсько-гімназійних курсів, автор церковних композицій і „Учебника початкових відомостей, музики і співу“? З любови. Перебуваючи як капелан на східних теренах України, отець, вражений руїною, присвятив себе її відбудові. Там о. Кипріяна заарештували більшовики і відправили на Сибір.

Тепер, стараючись підтримати цих маленьких дітей, майже усіх приречених на загибель, отець робив та роздавав їм „цукрових ангеліків“. Російські діти погано розуміли українську мову, та отець короткими доступними фразами розповідав їм байки та біблійні історії, вчив молитися. Якщо хтось з дітей помирав, лише отець Іван Кипріян наважувався брати з соломи маленьке тільце і з любов'ю його хоронити. Полковник Калядін збудував престіл, на якому отець правив Літургію біля хворих дітей. Коли когось у таборі мали стратити, о. Кипріяна просили про сповідь та причастя. Перед розстрілом в'язнів замикали у клітці без даху, що була за оголовою колючого дроту. Аби якось туди дістатися, полковник Калядін та о. Кипріян викопали підземний хід.

Одного разу отець дізнався від інших в'язнів, що в клітці очікують на смерть двадцять дітей, засуджених до розстрілу. Помолившись, узяв „цукрових ангеліків“, попросив полковника Калядіна знищити престіл, якщо він не повернеться, і зі словами „Мир всім“ пішов до дітей, незважаючи на завірюху.

Через чотири дні, як метелиця скінчилася, сторожі разом із замерзлим дитьми знайшли у клітці тіло о. Івана Кипріяна. Він тримав за руку одного хлопчика. Між ними лежав „цукровий ангелік“.

Надзвичайна любов. Саме вона спонукала о. Івана Кипріяна до таких учинків. З любови до свого народу і до рідного краю отець працював польовим духівником УГА, наражаючись на небезпеку потрапити до більшовицької тюрми. Його життя і смерть закликають до духовного звершення, подаючи зразок вершини християнського благочестя – жертвенної любови. А чи готові ми до цього найвищого здвигу – з любови віддати своє життя за друзів, як про це говорив Ісус?

*Любов...
все зносить,
в усе вірить,
усього
надіється,
все пере-
терпить.*

*1 до Корин-
тян 13: 4, 7*

День 48-ий

„Коли комуністи захопили В'єтнам, пастор Нгуєн Лап Ма відмовився передати їм Християнську Церкву Місіонерського Союзу у Кан То. За цей „злочин“ він разом з усією сім'єю перебував під домашнім арештом у маленькому провінційному селі, із забороною на подорожі та листування впродовж перших дванадцяти років.

Врешті, коли влада послабила обмеження на листування, пастор Лап Ма був вражений, коли побачив, що листи почали надходити до нього додому. „Голос мучеників“ опублікував історію пастора Лап Ма і його адресу. Учні, господині, пастори і бізнесмени писали листи підтримки пасторові та його сім'ї. В'єтнамська поліція була шокована, коли пастор Лап Ма отримав понад три тисячі листів з усього світу.

„Кожен лист я читаю з молитвами і слізьми, – сказав пастор Лап Ма. – Я поглинаю їх і розмірковую над цитатами з Писання, які мені пишуть адресати. В'єтнамською мовою я ділюся цими словами зі своєю сім'єю. Нас втішають і підтримують ці послання“.

„Бог зміцнив і підтримав нас“, – продовжує пастор. – Ми далі сподівалися на нього і спрямовували свій погляд на Христа. Ми служимо йому, щоб нести хрест, приймаючи його ганьбу аж до самої смерті. Поки ми живемо, Бог використовує нас, щоб втішити інших страждених християн“. Листи підбадьорювали не лише їх, але й багатьох вірних.

Підбадьорення – це пальне, що вкрай потрібне для християнських перегонів. Як бігун без води, так і ми без підбадьорення не зможемо довго протриматися на часто виснажливій дистанції. Вирушаючи в дорогу, дізнаємося, що підбадьорення – це вулиця з двостороннім рухом. Ми даруємо підбадьорення іншим і отримуємо його від інших вірних, і навіть від самого Бога. Невелике підбадьорення має велике значення для підтримки втомлених і мотивації тих, чия віра змаліла. Часто ми бачимо, що духовне підбадьорення, яке отримуємо завдяки молитовним тих, хто оточує нас, дає нам друге дихання. У деяких випадках – це додаткові дванадцять років у тюрмі за віру. В інших – необхідна здатність перетерпіти ще один день.

Бо прагну вас бачити, щоб поділитися з вами яким-небудь духовним даром, щоб вас зміцнити, тобто, підбадьоритися разом між вами спільною вірою, вашою і моєю.

До Римлян
1:11-12

*Якщо ви не бажаєте втратити
за те, що є в Бідній, ви не повинні
давати гроші на Бідній.
Адже, якщо ви давати нете,
ми не зможемо перевозити не по
більше Бідній. А якщо ми будемо
перевозити більше Бідній,
буде більше турешків.*

Пастор Річард Вурмбранд,
засновник „Голосу мучеників”.

надзвичайний ризик

УКРАЇНА: БЛАЖЕННІ МИКОЛА КОНРАД
І ВОЛОДИМИР ПРИЙМА – СВЯЩЕНИК ТА ДЯК

День 50-ий

Це було у с. Страдч поблизу Львова. Червневої ночі 1941 року священник з дяком пішли сповідати хвору жінку. Коли поверталися назад їх наздогнали енкавеесівці, схопили, повели в ліс і по-звірячому замордували.

У довоєнній Галичині було відоме ім'я отця Миколи Конрада. Доктор богослов'я, засновник першого українського католицького студентського товариства „Обнова“, душпастир української академічної молоді у Львові, автор „Нарису історії стародавньої філософії“. Він був учителем в українських гімназіях Тернополя і Бережан, управителем гімназійних курсів в таборі українських біженців у швейцарському місті Гмінді, душпастирем в угорському місті Градеці, викладачем Львівської Богословської Академії. З приходом більшовицьких військ до Галичини Митрополит Андрей призначив о. Миколу парохом у селі Страдч, неподалік від Янова.

Тут він познайомився з місцевим 35-річним дяком Володимиром Приймою. Вони обидвоє були порядними, добрими людьми, зберегли міцну віру і не злякалися небезпеки військового часу та переслідувань більшовицьким режимом УГКЦ. Обидвоє брали активну участь у житті парохії. Їх шанували парохіяни, любили і цінували як гідних, чесних і справедливих людей. Особливу увагу вони приділяли сільській молоді, дбали, щоб вона не губилася на манівцях, а практикувала християнське життя.

Отець і дяк виконували свої обов'язки за будь-яких обставин. Тому не злякалися вночі ризикувати життям, щоб прийти до недужої. У темноті енкавеесівці і схопили отця Миколу. Дяк не покинув його, хоча вдома залишив дружину з двома маленькими дітьми.

Через тиждень знайшли страшенно покалічені тіла обидвох. Мученицькою смертю отець і дяк засвідчили свою непохитну віру.

*Ось чому
ви мусите
надягнути
повну зброю
Божу, щоб за
лихої години
ви могли
дати опір і,
перемагаючи
все, міцно
встоятися.*

До Ефесян
6:13

Важко читати правдиві історії про християнських мучеників. Природно, що ми відчуваємо смуток і жаль, коли невинні люди вмирають такою страшною смертю. Але герої цих історій сподівалися, що їхня жертва надихне інших до такої ж відваги у самопоствяті, а не до жалю. Звісно, їхня смерть зворушує наші серця. Але усвідомлення власної убогої віри має розірвати наші серця надвоє. Чи почули ви заклик: поза земним співчуттям покаятися через власне самозаспокоєння? Чи внаслідок цього читання у вас виникає надприродне відчуття рішучості? Попросіть Бога пробудити вашу рішучість, щоб жити для Нього сьогодні.

День 51-ий

Щодня до вікна Київської внутрішньої в'язниці підходила стареча постать і, опершись руками на палицю, схилила голову у молитві.

Це був Архимандрит монахів Студійського уставу, 79-літній Климентій Шептицький – молодший брат Митрополита Андрея. Приводом до його арешту стали листи до Рима, у яких Архимандрит інформував про переслідування Греко-Католицької Церкви в Україні. Серед усіх в'язнів найбільше знущалися над старцем Климентієм. Про це засвідчують документи, які зберігаються в особистій справі о. Климентія. Вороги намагалися зламати його непохитну віру, пропонували перейти на православ'я. Усі труднощі – Архимандрит переносив як справжній Христовий воїн.

Незважаючи на похилий вік, о. Климентій тримався добре, не хворів, не вимагав полегшення режиму. У в'язниці він проводив аскетично-молитовне життя. Старенький монах щедро ділився з в'язнями скромними пакунками, які отримував від сестер-монахинь. Співкамерник Іван Кривуцький згадує: „Його рухи повільні, спокійний, обличчя й очі привітні. Мені нагадав святого Миколая... Йому якісь сестри передали три яблука, таких червоно-рожевих, спілих, і він одне яблуко віддав Новосадіві Романові – тому що той часто хворів шлунком,.. – а інші розділив між нами“.

Після оголошення вироку отця відправили до Москви, опісля – у володимирську в'язницю. Попри всі терпіння він ще знаходив сили усміхатися. Здається, посмішка була для о. Климентія єдиним і найкращим на той час знаряддям проповіді євангелія. Дивлячись смерти у вічі, старець крізь свій усміхнений погляд ніби випромінював радість і тепло.

*Хай не тривожиться
серце ваше,
і не страхається!*

Йоана
14:27

Нам симпатизують спокійні, несуетливі люди. Коло них почуваємося впевнено. Абсолютний спокій у важких ситуаціях, свідчить про стійкість людського духа, про певні життєві переконання, про глибоку віру. Старенький монах – Архимандрит Климентій Шептицький, був абсолютно переконаний, що людське життя не закінчується на прикінці земної мандрівки і що найважливіше для нашої сутності – взаємини з Богом. Саме тому він залишив політичну діяльність і пішов за покликом чернечого життя, що переслідував його з юнацьких літ. Чи ми завжди відповідаємо на поклик до духовного завзяття? Чи зі спокоєм до глибини душі сприймаємо найважчі життєві випробування?

День 52-ий

Здавалося, що ударів завдають звідусіль. Члоу намагався обхопити руками голову, щоб захиститися. Хоча він і не знав, скільки було нападників, та відчував гострий поштовх після кожного удару, поки не втратив свідомість. Нападники кричали на нього, глузуючи з його віри і з його Ісуса. Члоу подумки молився, прохаючи Бога дати йому силу.

Щотижня Члоу йде пішки понад двадцять миль у своєму рідному Березі Слонової Кістки, щоб проповідувати в селі, яке має назву Сепікага. Невелика група християн вітає Члоу, однак переважна частина мешканців села – це мусульмани. І тепер ті, хто належить до радикальних войовничих мусульман, били проповідника.

Члоу забрали до лікарні, де лікували його численні рани. Коли поліція спитала, хто бив його, він відповів, що не знає, адже вже багато років Члоу був незрячий.

Через тиждень після лікарні Члоу, ризикуючи життям, повернувся в Сепікагу, щоб проповідувати для людей, яких він не міг бачити. Його очі були сліпими, але серце бачило добре. Він знав, що невелике село потребувало Ісуса і що молоді християни гаряче прагнуть зростати у вірі. Обличчя, яких Члоу не може бачити тепер, він колись побачить на небі.

Не перестаю згадувати вас у моїх молитвах..., щоб він просвітив очі вашого серця.

До Ефесян
1:16, 18

Не потрібен рентгенівський зір, щоб зазирнути в серце жінки чи чоловіка, які заблукали духовно. Їхні неправильні рішення часто, мов на долоні, викарбувані на їхніх утомлених обличчях. Мати духовний зір – означає так використовувати „очі“ у наших серцях, щоб помічати потреби інших. Оце й усе. Сила помічати – це перший крок у важливій справі. Що ви бачите, коли вдивляєтеся в обличчя людей? Чи взагалі дивитесь на них? У сучасному суспільстві можна бути посеред натовпу у ліфті, в аеропорті чи у торговельному переході і жодного разу не зустрітися поглядом з іншими людьми. Чи ви бачите людей, які потребують пізнати Христа? Чи ваші духовні очі вміють помічати тих, хто має нагальні потреби? Попросіть Бога виховати такий духовний зір, щоб ваші очі й руки не марнували часу.

День 53-ій

Одного дня три лісових деревця вирішили, що не бажають загинути від старости і тому молитимуться, щоб їх використали для якоїсь шляхетної цілі.

Перше деревце захотіло стати яслами, в яких утомлена худоба могла б наїстися після важкої денної праці. За таку скромність Бог винагородив це дерево. З нього зробили дуже особливі ясла – ті, в яких поклали Божого Сина.

Друге деревце молилося, щоб стати човном. Його молитва була почута, і незабаром прекрасне дерево дало притулок особливому подорожньому – Божому Синові. Воно почуло, як Ісус вгамував сильну бурю, сказавши: „Замовкни! Ущухни!“ Дерево вважало, що варто було прожити життя, щоб стати свідком такої сцени.

З третього дерева зробили величезний хрест. Спершу дерево глибоко засмутилося своєю долею. Та одного дня Ісуса Назарянина прип'яли до нього. Як не дивно, хрест не почув стогонів та проклять, які доносилися з інших хрестів. Натомість він почув, як Син Божий дарує слова любови й божественного прощення – слова, що відкрили шлях до раю розкаяному злодієві.

Дерево зрозуміло, що його участь у розп'ятті Ісуса передбачена для спасіння людства.

У підпільних Церквах Східної Європи притчу про три деревця часто розповідали для підбадьорення тих, хто страждає за свою віру. Ці вірні потребували бачити мету у тому, що вони витерпіли. Вони потребували таких високих надій та поривань, вони вимагали, коли вперше сказали, що хочуть, аби Бог використовував їх для своєї слави. Здавалося б, що переслідування віддалило їх від Божого замислу. Як може таке несправедливе страждання знадобитися для цього замислу? Як дерево, що стало хрестом, вони усвідомили, що їх також трансформували для мети, яку має Бог щодо їхнього життя. З цього погляду, страждання слід розглядати не як скасування Божих планів щодо вашого життя, а як наближення до них.

Та й не тільки це, але ми хвалимось і в утисках, знаючи, що утиск виробляє терпелівість, терпелівість – досвід, а досвід – надію. Надія ж не засоромить, бо любов Бога влита в серця наші Святим Духом, що нам даний.

До Римлян
5: 3-5

День 54-ий

„Якщо ти зречешся своєї віри і потопчеш хрест, ми відпустимо тебе, – сказала більшовицька банда. – Якщо ти не зробиш цього, ми вб'ємо тебе“.

Отець Михаїл бачив, як комуністи вбили вісім тисяч таких як він російських православних священиків. Серед усього цього болю і страждання він вирішив, що Бог, якщо він існує, не допустив би такого лиха.

„Я не вірую, – думав він, коли зустрівся з бандою. – Що хрест означає для мене? Краще врятувати собі життя“.

Але коли він відкрив рота, щоб виконати наказ банди, слова, які промовив, оглушили його: „Я вірую тільки в єдиного Бога. Я не топтатиму хреста!“

Замість царського одягу банда зодягнула йому на плечі мішок, замість Ісусового тернового вінка – його хутрянну шапку. Один з бандитів, колишній член церкви, де Михаїл був парохом, упав перед ним на коліна, кажучи: „Радуйся, царю юдейський“. По черзі вони били його і глузували з його Бога.

Священик подумки молився: „Якщо ти є, благаю, врятуй мое життя“. Весь час, поки отця Михаїла били, він повторював: „Вірую в єдиного Бога“.

Його вчинок так вразив п'яну банду, що вони відпустили його. Коли Михаїл прийшов додому, то ліг обличчям до підлоги, плачучи й повторюючи: „Вірую“.

Та він сказав мені:
„Досить тобі моєї благодаті, бо моя сила виявляється в безсиллі“.

2 до Корин-
тян 12:9

У християнській вірі є безліч парадоксів: умерти, щоб жити, втратити, щоб здобути, бути слабим, щоб стати сильним. По суті, якщо не захочемо визнавати наших власних невдач, не зможемо відчувати Божої сили. Коли переживаємо горе або труднощі чи лише збоку спостерігаємо за несправедливими стражданнями інших, то починаємо сумніватися у Божій доброті. Це – природна людська реакція. Але Бог не цурається нашої слабости. Він лікує її своєю силою. Ми можемо тішитися у невдачах, адже вони нагадують нам про те, що сила людини не може замінити Божественної могутности. Ми можемо зазнати невдачі, але Бог залишається сильним. Що ви тепер дізнаєтеся про свою слабкість? Як вона навчає вас збагнути Божу силу?

День 55-ий

Свідки неправдиво свідчили проти нього. „Ми чули, як він проклинає Мойсея і Бога. Цей чоловік невинно виступає проти Божого Закону. Ми навіть чули, як він казав, що Ісус Назарянин зруйнує це місце і перемінить усі звичаї, які Мойсей передав нам“.

Первосвященик у синадріоні звернувся до обвинуваченого: „Що ти скажеш на свій захист?“

Він спокійно встав і суворим тоном сказав: „Ваші батьки вбили всіх, хто посмів говорити про прихід Ісуса, а ви тримаєтеся своїх релігійних звичаїв. Усі ви – зрадники і вбивці. Від ангелів ви отримали в подарунковій обгортці Божий закон! І ви змарнували його!“

Крики і лайка пролунали у відповідь, але Стефана годі було стримати. Він поглянув на небо і промовив: „Я бачу, як відкрилося небо і Сина Чоловічого, який стоїть поряд з Богом!“ Вони руками затулили свої вуха, кинулися на нього і поволокли за місто. Один з фарисеїв на ім'я Савло тихенько зібрав одяг інших, щоб на ньому не залишилося плям від Стефанової крові.

Коли Стефана почали бити каменюками, він вигукнув: „Господи Ісусе, прийми дух мій“. А потім упав на коліна і молився так голосно, щоб усі чули: „Господи, не визнавай їм цього за гріх“. Це були його останні слова. Після цього Стефан помер.

Адаптовано з Діяння 6:11 – 7:60 (переказ)

*Коли ж
комусь із вас
мудрости
бракує,
нехай
просить
у Бога,
який дає
всім щедро
й за це
не докоряє, –
і вона йому
дасться.*

Якова
1: 5

Опанувати собою, потрапивши у складну ситуацію, – це наймудріший крок. Таких тривіальних речей як корок на дорозі, низька оцінка в школі і догана на роботі сьогодні цілком достатньо, щоб втратити розум. Однак щоб маневрувати у виняткових стресових ситуаціях, потрібно більше, ніж здоровий глузд. Потрібно мати неземну мудрість. Коли Стефана неправдиво звинувачували і навіть погрозували йому смертю, він скористався істинною мудрістю: не мститися. Він не проклинав своїх обвинувачів, а тримався того, що було правдивим, того, що фарисеї відмовлялися визнати: що Ісус – Син Божий. Той самий Ісус, який прийняв Стефана після смерті, також прийме і вас, коли ви потребуватимете мудрости, якої окрім Бога не має ніхто.

День 56-ий

Я проповідуватиму до смерті.

Лі Десян — китайський пастор домашньої церкви,
якого понад двадцять разів арештовували
за проповідування без офіційного дозволу.

надзвичайні листи – частина перша

РОСІЯ: МАРІЯ

День 57-ий

Любі мамо й тату,
вітаю вас Христовою любов'ю. Зі мною все гаразд і я відчуваю велику радість. Одна з моїх шкільних подруг – Варя, належить до комсомольської організації. Я свідчила їй і гадаю, що вона врешті почала розуміти мене. Нещодавно Варя сказала: „Я зовсім тебе не розумію. Стільки учнів ображають і зневажають тебе, а ти все одно любиш їх“.

Я відповіла їй, що Бог навчає нас любити всіх, і не тільки тих, хто добре ставиться до нас, а особливо тих, хто ставиться вороже, щоб вони могли побачити Бога в нашій душі. Варя належала до тих, хто глузував та ображав мене. Це спонукало мене ще більше молитися за неї.

Сьогодні вона спитала мене, чи я справді полюбила її. Ми обнялися і обоє почали плакати. Я гадаю, що вона незабаром прийме Христа. Будь ласка, молитесь за неї.

Коли слухаєш тих, що відкрито зневажають Христа, здається, вони не лукавлять. Але життя показує, що багато хто з них має велику тугу. Стогін їхнього серця можна почути; їм бракує чогось, і вони намагаються прикрити внутрішню порожнечу своєю безбожністю.

Незабаром я напишу ще раз. Будь ласка, передавайте вітання всім удома.

Марія.

Багато ж є тих, що про них я часто говорив вам, та й тепер з плачем говорю, які поводяться, як вороги Христового хреста.

До Филип'яв
3:18

Бог створив у душі кожного з нас духовний простір, який повністю може заповнити лише Він. Коли натрапляємо на того, хто неприязно ставиться до християнства, ми можемо пригадати собі надзвичайні потреби у житті цієї людини. Уявіть собі дуплавий простір у грудній клітці вашого ворога – тіло, у якому немає серця. Ця внутрішня порожнеча часто змушує багатьох людей до духовних пошуків. Вони або відповідають у вірі, охоче приймаючи пропозицію про Христа, щоб заповнити пустку, або ставляться до неї вороже, цілковито відкидаючи Христа. Часто присутність християнина нагадує тим, хто відкидає Ісуса, чого бракує у їхньому житті. Їх ображаєте не ви. Їх ображає те, що ви репрезентуєте.

День 58-ий

Любі мамо й тату,
у своєму останньому листі я розповідала вам про дівчину-атеїстку Варю. Тепер я радо скажу вам чудову новину: Варя прийняла Христа! Вона так змінилася і вже відкрито свідчить усім.

Коли Варя щойно повірила, то у душі ще відчувала провину. Думаю, вона була засмучена тим, що стільки часу вірила, що Бога немає і користалася кожною нагодою розповісти про це іншим. Вона відчуває, що повинна страждати і заплатити за це.

Ми пішли разом на зібрання безбожників (комсомольські збори). Хоча я попереджала її, щоб вона стримувалася, це не допомогло. Після того, як Варя відмовилася співати разом з усіма комуністичний гімн, вона вийшла наперед, щоб звернутися до учасників зборів. Варя сміливо сказала всім, що прийняла Христа як свого Спасителя!

Вона попросила усіх зійти з гріховного шляху і прийти до Христа. Всі мовчали. Коли вона закінчила промову, то особливим голосом заспівала старий гімн: „Я не соромлюся співати хвалу Христові, що помер, захищати Його заповіді і силу Його хреста“. Я могла лише безпорадно спостерігати, як вони забрали її. Сьогодні 9 травня. І я ще нічого не чула про неї.

Будь ласка, моліться!

Марія.

Тому, коли
хтось
у Христі,
той – нове
створіння.
Старе
минуло,
настало
нове.

2 до Корин-
тян 5:17

Найбільше ми повинні молитися за ворогів християнства. Як колишній ворог Савло Тарсянин зміг стати одним з найбільших речників Христа? Без молитви можливість так і залишилася б можливістю. Замість того, щоб боятися чи сердитися, ми повинні молитися за тих у нашій спільноті, країні і в усьому світі, хто нестямно протидіє Христові. Коли б ми не молилися за невіруючих, навіть за атеїстів, не змогли б передбачити зміни. У молитві ми спрямовуємо енергію на Христа, а не проти Нього. За допомогою наших молитов невіруючі згодом зможуть стати ще одними євангелистами, які поділяться могутнім свідченням про Божу благодать. Жоден з наших ворогів не є недосяжним для Бога, і молитва скеровує їх до Нього.

День 59-ий

Любі мамо й тату,
вчора, 2 серпня, я змогла поговорити з Варєю у в'язниці. Вона була бліда й виснажена, але в її очах світилися Божий мир і неземна радість.

Моє серце обливається кров'ю, коли я думаю про неї. Їй тільки дев'ятнадцять. Вона полюбила Господа всім серцем і відразу вирішила вибрати найважчий шлях.

Будь ласка, моліться за неї. Вони забрали у неї всі речі, крім одягу, що на ній. Ми робили складчину і передавали їй пакунки, але я сумніваюся, що вона отримує все, що ми посилаємо.

Коли я запитала Варю, чи вона шкодує, що саме так учинила, вона сказала: „Ні, і якщо вони звільнять мене, я далі робитиму так само. Не думаю, що я страждаю. Я рада, що Бог так любить мене і дає мені змогу терпіти в Його ім'я“.

Я дякую Богові, що ми перебуваємо в мирі і можемо зрозуміти це. Якщо ми в Христі, жодні страждання чи розчарування не зупинять нас. Я тільки молюся, щоб моя віра була такою ж сильною, якби я опинилася на місці Варі.

Ми тепер думаємо, що її відправлять на Сибір, до трудового табору. Думаю, що Бог дасть їй силу, аби вижити.

Ваша Марія.

Ті ж,
що на
Господа
вповають,
відновлюють
сили,
немов орел,
здіймають
крила,
біжать,
не знають
утоми,
ідуть
уперед, не
знемагають.

Християнство – не стрімкий стометровий біг, а виснажливий марафон. Писання вчить, що часом ми, як орли, здіймаємо крила і біжимо, не відчуваючи втоми. Однак деколи трапляється так, що перед нами – довга безлюдна дорога. Ми радіємо, коли спроможні йти доти, поки не відновимо сили. Це відбувається з тими, хто зазнає переслідувань. Під час гонінь ми лише вчимося, не відступаючи, робити наступний крок. Звичайне терпіння – це головна перемога, що прославляє Бога. Якщо ви зазнаєте випробувань, яких не розумієте, намагайтеся хоч якось протриматися. Ви ставатимете сильнішими щодня, часом навіть не усвідомлюючи цього. Незабаром ви знову здіймете крила.

Ісаїя
40:31

День 60-ий

Люба Маріє,
нарешті я можу написати тобі. Ми без пригод прибули в новий табір, який розташований приблизно за п'ятнадцять кілометрів від міста. Я не можу описувати тутешнє життя, але, дякувати Богові, я досить здорова і маю силу працювати.

Мене і ще одну сестру відрядили працювати в машинний цех. Сестра має дуже слабке здоров'я. Отож, я мушу виконувати роботу за обох, бо інакше нас обох покарають. Ми працюємо по дванадцять-тринадцять годин щодня, а годують нас дуже погано. Але я не хочу скаржитися.

Дякую Богові, що Він скористався тобою, щоб повести мене до Христа. Я вперше відчула, що моє життя має мету. Я знаю, заради кого страждаю. Маю палке бажання розповідати усім про велику радість спасіння. На роботі лають і карають мене, тому що я не мовчу. Що я маю вдіяти? Поки зможу говорити, свідчитиму всім про велику Господню любов. Тут багато вірних. Учора ввечері ми прокралися до річки, де охрестилися сім братів і я. Ніколи не забуду цього чудового дня! Будь ласка, не плачте за мною. Я добре знаю свою мету, моя віра не слабне.

З любов'ю, твоя Варя.

Бажаю,
брати,
щоб ви
знали,
що те,
що мені
сталось,
вийшло
більше
на користь
Євангелії.

До Филип'ян
1:12

Дехто називає це долею. Дехто розповідає про це, як про фатум. Якби не було, але більшість людей прагне присвятитися певній справі. Християни називають Божі плани щодо їхнього життя покликанням. Коли ми справджуємо Божу мету для свого особистого життя, то стаємо частиною чогось значно більшого. Ми задоволені всім, що робимо. Все, що відбувається з нами, зближує нас з євангелієм Ісуса Христа. Ми почуваємося згуртованими, потрібними. Вперше у житті, незалежно від обставин, ми відчуваємо, що вносимо лепту в те, що перебуває поза нами. Ніщо не може перемогти того, хто обрав таку мету. Як ви гадаєте, що є найбільшою метою вашого життя?

День 61-ий

Моя дорога Маріє,
нарешті у мене з'явилася нагода написати тобі знову. У мене є радісна звістка: сестра, яка була така хвора, почувається краще. Нас перевели до іншого табору.

У своєму останньому листі я розповіла про своє хрещення. Але мені жодного разу не траплялася нагода попросити прощення за всю ту кривду, яку заподіяла тобі, перш ніж прийняла Христа. Тільки завдяки твоєму милосердю і прощенню я стала християнкою. Будь ласка, пробач мені.

Також я хочу подякувати за всі пакунки, які ти присилаєш. А найбільше дякую за Біблію. Оскільки Господь об'явив мені глибокo таємницю своєї святої любови, я вважаю себе найщасливішою людиною у світі. Розумію, що страждання, які я повинна була витерпіти, стали особливою ласкою. Я рада, що Бог дав мені цю надзвичайну можливість страждати за Нього.

Будь ласка, молися за мене, щоб я до самого кінця залишалася відданою Богові. Нехай Господь береже тебе і зміцнює для труднощів. Не хвилюйся за нас. Ми радіємо й веселимося, тому що наша нагорода на небі – велика!

Твоя Варя.

Щоб
спізнати
його й силу
його
воскресіння
і участь в
його муках,
уподібню-
ючись йому
у смерті.

До Филип'ян
3:10

Від Варі не було більше жодної звістки, але її любов до Христа і свідчення про Нього не канули в лету. Мабуть, її молоде життя згасила жорстока влада, яка ув'язнила дівчину за віру. Однак спадщина дівчини яскраво горить у серцях тих, хто знає її історію. Її життя стало неспростовним доказом тієї незвичайної висоти дружби, яким наділяє нас страждання. Страждання заради Христа, як ніщо інше, справді може наблизити нас до Нього. Біблія називає це участю у його муках – винятковий рівень людського досвіду. Зближення з Христом через страждання – це те, що найкраще пізнається на власному досвіді. У який спосіб ваші особисті страждання тісніше злучили вас із Христом? Як це сталося?

День 62-ий

Єремія Логара не знав, що таке покора; він знав, що таке відвага. Мусульманські солдати заарештували шістьох хлопців з його церкви і несправедливо звинувачували їх у тому, що вони – шпигуни. Коли Єремія, їхній пастор, намагався пояснити, що хлопці – християни, а не шпигуни, солдати вирішили заарештувати і його.

Ісламські солдати зв'язали його і ланцюгом підвісили догори ногами. Вони шмагали його і капали розтоплений віск на груди. Він пригадав молитву Ісуса в Саду: „О Боже, якщо це Твоя воля, щоб я помер сьогодні, нехай буде так“. Йому було нестерпно важко поступитися перед тортурами цих арабів з Північного Судану, коли на нього дивилися молоді, вразливі хлопці. Але, згідно з Божою волею, він повинен був жити, щоб свідчити про них. Його звільнили, але хлопців затримали. Пастор Логара припускає, що їх, мабуть, примусили до військової служби.

Коли пастор висловлював свої міркування про цей інцидент, він пригадав таке: „Я думав про Ісусову смерть, про те, що Він помер, аби спасти увесь світ. Я думав, що коли піду слідами свого Господа, моя смерть може стати частиною спасіння цих хлопців. Я молився, щоб приклад мого страждання заохотив їх залишатися вірними Богові“.

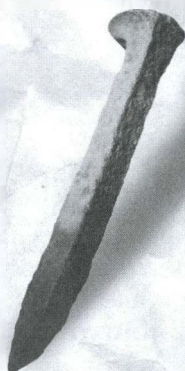
Хто каже, що в ньому перебуває, повинен так поводитись, як він поводився.

1 Йоана
2: 6

Діти люблять ступати слідами своїх батьків. Вони щосили пнуться на піщаних пляжах, щоб умістити свою маленьку ніжку в крок своєї мами чи тата. Завжди довірливі, вони ідуть цим шляхом, куди б він їх не повів. Так само Ісусові сліди можуть повести нас у виснажливу подорож. Ми можемо піти за ним крізь такі випробовування й нещастя, на які ніколи б не погодилися самі. Однак якщо ми віддані служінню Ісусові, це означає, що ми відмовилися від права вибирати власну долю. Служити Ісусові повинні наші діти та інші люди. Від шляху, який ми оберемо, залежить багато. Які враження залишаєте ви в серцях тих, хто оточує вас?

День 63-ій

*Богже, я не прошу Тебе
полегшити моє життя;
Я прошу, щоб Ти
укрпив мене.*

Слова єврейської дитини,
знайденої серед руїн єврейського
гетто в Польщі після того,
як його розбомбили нацисти.

День 64-ий

Річард Вурмбранд, румунський пастор, який витерпів у тюрмах чотирнадцять років, одного разу розповів історію, яку почув від іншого в'язня. Вона допомогла йому у найважчі часи тортур. Ось що брат розповів йому:

„Одного разу я пішов у цирк і став свідком приголомшливої сцени. Стрелець поставив запалену свічку на голову своєї дружини. Потім він відійшов від центру арени і з досить-таки поважної відстані збив цю свічку.

Після вистави я підійшов до неї і спитав, чи вона не боялася, що стріла могла потрапити в неї. У відповідь почув: «Чому я повинна боятися? Він цілиться у свічку, а не в мене».

Почувши цю історію, пастор Вурмбранд замислився: «Чому я повинен боятися катів? Вони ціляться не в мене. Вони можуть бити мене, але моя справжня сутність перебуває у Христі. Я сиджу з ним на небесах, тому вони не можуть торкнутися мого справжнього творіння. З його висоти я можу поглянути вниз і побачити марноту їхніх зусиль».

Пастор Вурмбранд пережив роки страждань і багато разів був за крок до смерті. Але його підбадьорював урок, про який почув від товариша. Він збагачувався духовно, тому що знав: що би не сталося з його тілом, душа залишиться у безпеці“.

Переслідування, хоча воно невимовно болісне, має свої межі. Ані фізичні тортури, ані емоційна травма не можуть знищити найглибшу нашу сутність. Те, що заховане в нашому нутрі, є найціннішою частиною нашого „я“ – нашою душею. Дух Христа живе в нас і захищає душу від емоційної та фізичної шкоди. Справді, наші вороги можуть напасти на нас і навіть убити наше тіло. Проте коли вони дошкуляють нам, то насправді паплюжать ім'я Христа – того, хто живе в душі. А він не може померти знову. Якою особистою і спрямованою була би неприємність, насправді вона є частиною чогось більшого. Ми можемо брати участь у битві, однак це – всеосяжна війна між добром і злом.

В
Блаженні ви,
коли вас
будуть
зневажати,
гонити та
виговорювати
всяке лихо
на вас,
обмовляючи
мене ради.

Матей
5:11

День 65-ий

„Я провів багато років в комуністичних ГУЛАГах“. – Так починався написаний від руки лист. Акуратне письмо, та помітне легке тремтіння руки – спогад про старість і роки тюрми.

У таборі мене примушували працювати у підземній шахті. Праця була важкою, і наші охоронці не мали ані співчуття, ані людської гідности. Одного дня у шахті сталася аварія. Я травмував спину, відтоді на ній з'явився горб.

Одного дня, – продовжувався лист, – я зустрів хлопця, який не переставав дивитися на мене.

– Дядьку, – спитав він, – що у вас на спині?

Я був певний, що зараз почую якийсь грубий жарт на свою адресу, але тим не менш я відповів:

– Горб.

Хлопчик лагідно усміхнувся.

– Ні, – сказав він, – Бог є любов. Він не спотворює нікого. На вашій спині не горб, а коробка. У ній сховані ангельські крила. Коли ця коробка відчиниться, – і ви полетите на небо на своїх ангельських крилах.

Від радості я почав плакати. Навіть зараз, – завершується лист, – пишу до вас і плачу.

Багато переслідуваних християн носять сліди своїх мук на тілі. Деколи Бог мусить нагадувати їм, навіть устами невинної дитини, про приховане благословення цих шрамів.

Так само й
воскресіння
мертвих:
сіється
в тлінні,
а встає
у нетлінні...

1 до Корин-
тян 15:42

На небі є лише один спомин про землю. Ісус навіть у своєму оповитому славою воскреслому тілі досі має шрами від переслідувань. Ісус показав свої шрами учням невдовзі після свого воскресіння. Тома торкнувся Його рани на боці і шрамів на руках. Одного дня, коли ми прийдемо на небо, ці поранені руки обнімуть і нас. Вони служитимуть нам сповненим любови нагадуванням про благословення, яке стало з Його страждань. Та шрами після важкого земного життя зникнуть на нашому новому небесному тілі. Ті, що зазнали кривди, страждань та образ заради Ісуса, обмінюють свої шрами на одне з найбільших Божих благословень.

День 66-ий

„Я не дозволю цього, – сказав пастор Ванг Мін-тао японським солдатам. – Я не повішу портрет імператора у своїй церкві“.

Через кілька років комуністи вимагали, щоб пастор Ванг у своїй святині повісив портрет їхнього лідера – керманіча Мао.

„У мене в церкві навіть немає портрета Ісуса, – відповів на це пастор. – Я відмовився повісити портрет японського імператора і відмовляюся повісити портрет Мао“.

У 1955 році Ванга заарештували і впродовж двох років йому вправляли мозок та жорстоко катували.

Доведений тортурами мало не до божевілля, він, врешті, підписав „зізнання“, у якому описував свої злочини проти Народної Республіки. Ці зізнання гарантували пасторові Вангу звільнення із в'язниці.

Але за межами в'язниці він не мав спокою. Ванг сказав собі: „Я – Юда. Я, як Петро, коли він відрікся від Христа“. Врешті він повернувся до китайської поліції.

„Я відмовляюся від свого зізнання, – сказав Ванг. – Робіть зі мною все, що хочете“.

Поліція не задовольнилася повторним ув'язненням пастора. Тому цього разу вони також посадили за ґрати його дружину. У листі із тюрми він писав: „Не хвилюйтеся за мене; я вартую не більше від кількох горобців“.

Ванг Мін-тао помер у в'язниці. Його вина була лише в тому, що він любив свого Спасителя.

Поверніться до Господа, Бога вашого, бо він благий і милосердний, довготерпеливий і многомилостивий.

Йоїл
2:13

Хто не хотів би бути таким сміливим, як Петро, коли він імпульсивно напав на тих, хто прийшов арештовувати Ісуса? І хто не є таким слабким, як Петро, коли він майже в ту ж мить зрікся Христа, бо відчув до себе неприязнь від натовпу? Бог не картає нас за наші людські якості. Він приймає наші слабкості і працює з нами, поки ми знову не станемо сильними. Як Христос відновив у вірі Петра та інших вірних, таких, як Ванг Мін-тао, він також може знову відновити нашу відвагу. Чи не страждали ви через втрачену нагоду заступитися за Христа? Попросіть Бога, щоб Він дав вам нове натхнення сьогодні. Вже тепер Він почне готувати вас до тої миті, коли у вас виникне нагода довести свою відвагу.

День 67-ий

„Наш Господь наказав нам пам'ятати про суботній день і не оскверняти його, – спокійно сказав Флоря тюремникам. – Я не можу працювати цього дня“.

Румунських в'язнів змушували працювати щодня, але в неділю Флоря відмовлявся від роботи. Через це тюремники так його били, що Флорі паралізувало руки і ноги. Він міг рухати тільки головою.

Через те, що Флоря більше не міг працювати, він був змушений увесь день сидіти у своїй камері. Їжу йому приносили інші в'язні. Незважаючи на цю ситуацію, Флоря не пригнічувався.

Коли в'язні скаржилися на своє становище, Флоря підбадьорював їх. „Якщо вам не до вподоби світ, – говорив він, – спробуйте поглянути на небо. Коли Стефана каменували, він здійняв очі до неба – і побачив Ісуса, що стояв по правицю від Бога. Це втішило Стефанове серце, тож, утішить і ваше“. Він заохочував своїх товаришів-в'язнів не дивитися на обставини, в яких вони опинилися, а дивитися вгору на Ісуса.

У в'язниці Флоря мав товариша Річарда Вурмбранда, який після звільнення розшукав дев'ятирічного сина Флорі і розповів йому, яким благословенням був його батько у в'язниці.

Хлопчик усміхнувся і відповів: „Я хотів би страждати заради Христа і надихати інших, як мій батько“.

*Плакайте
ті самі
думки в собі,
які були
й у Христі
Ісусі.*

До Филипп'ян
2:5

Певна сукупність обставин для християнина не є привілеєм. Гарний дім, ідеальна сім'я, міцне здоров'я. Християнин має певне ставлення до будь-якої з цих обставин. Небесне ставлення змушує зосереджуватися нас на присутності Бога у нашому горі. Зацикленість на труднощах відволікає нас від небесного світогляду. Ми відчуваємося обтяженими, засмученими, доведеними до відчаю, проте божественний погляд на турботи запевняє нас, що Бог працює. Ми відпочиваємо у Божій присутності, чекаючи, поки зможемо побачити, як Він вирішить наші проблеми. Чи переживаєте ви зараз горе? На чому ви зосереджені? Попросіть Бога скерувати вашу енергію в такому напрямку, щоб ви могли по-іншому сприймати свої турботи і відчувати Його присутність.

День 68-ий

„Підпиши свідчення! – кричав кубинський офіцер, тицяючи ручку до рук ув'язненого християнина. – Підпиши свідчення!“

У цих письмових свідченнях були звинувачення проти деяких християн. Щоб арештувати їх, уряд потребував лише підпису цього християнина.

– Я не можу підписати цього паперу, – сказав він, спокійно дивлячись офіцерові у вічі.

– Чому ні? – спитав капітан з удаваним спокоєм перед тим, як почати лаятися. – Ти не знаєш, як пишеться твоє ім'я?

– Це через ланцюги, мій друже. Ланцюги не дозволяють мені зробити цього.

Грубо схопивши руки ув'язненого, офіцер підніс їх до його обличчя:

– Але на тобі немає ланцюгів, ідіоте! – закричав він.

– Ні, є, – відповів християнський вірний. – Мене зв'язують ланцюги свідків, які впродовж століть віддавали своє життя заради Христа. А я всього-на-всього – одне з кілець цього ланцюга і я не розірву його.

Хоча його лякали і лупцювали, ув'язнений відмовився підписатися.

*Тому і ми,
маючи
навколо
себе таку
велику хмару
свідків...
біжимо
витривало
до змагання,
що призна-
чене нам.*

До Євреїв
12:1

Християнські мученики залишили після себе багато свідчень про неймовірний спокій за найжахливіших обставин. Їхня сила – героїчна. Їхні слова – мудрі. Їхній спокій – непорушний. Тома Аквінський писав: „Слова, які промовляли мученики перед можновладцями – це не людські слова, не звичайне формулювання людських переконань. Це слова, які промовляв Святий Дух через поборників Христа“. Життя до життя, ланцюгове кільце до кільця – і слова, сказані силою Святого Духа, під час утисків формують могутнє свідчення. У вас також є потенціал закарбувати свій власний розділ на цих сторінках. Ви також є ланкою у ланцюгу вірних. Чи не розірвете його?“

День 69-ий

Атмосфера була похмура, майже нестерпна. Відбувалося засідання литовського суду, на якому мали ухвалити вирок Ніжоле Садунайте. Її злочин, як і зрештою, багатьох інших, полягав лише в тому, що в комуністичній країні вона не боялася бути християнкою.

Суддя надав їй останнє слово. Він нетерпляче чекав, коли молода жінка у сльозах проситиме помилування. Можливо, вона навіть зречеться своєї сміхотворної віри в Бога. Однак його очікувала несподіванка.

В очах Ніжоле не було сліз. Її обличчя сяяло, і на ньому почала розквітати прекрасна усмішка. Її погляд навіть для обвинувачувачів випромінював тепло.

„Це найщасливіший день у моєму житті, – сказала засуджена. – Мене судять за правду і любов до людей“.

Тепер усі погляди в судовій залі були прикуті до неї. „У мене – завидна доля, славна мета, – продовжувала Ніжоле. – Визнання моєї вини тут, у цій судовій залі, стане моїм остаточним тріумфом“.

Вона говорила пристрасно: „Я тільки шкодую, що так мало зробила для людей. Любімо один одного, – і будемо щасливі. Тільки той, хто не має любови, сумуватиме“.

Вона перестала дивитися на суддю і поглянула у вічі вірним, які спостерігали за судом: „Ми повинні засуджувати зло, але любити навіть ту людину, яка помиляється. Цього можна навчитися тільки в школі Ісуса Христа“.

*Візьміть
ярмо моє
на себе
й навчіться
від мене.*

Матей
11:29

Коли ви дізнаєтеся про тих, кого переслідували заради Христової справи, занотуйте це. У відносній безпеці, яку отримуємо від нашого дому і громади, ми можемо читати історії про християнських мучеників. Можемо навіть тремтіти, гортаючи їх сторінки. Однак чи готові ми записатися до школи Ісуса Христа? Чи готові ми вчитися поруч з тими, хто самотньо йшов шляхом переслідувань? Ми повинні впроваджувати в життя те, чого вчимося в них – віру, любов, святість і терпіння. Тільки тоді, коли ви через досвід інших отождніте себе із стражданнями Христа, то по-справжньому зможете називатися християнином. Тільки тоді ви зможете скласти іспит.

День 70-ий

*Страждання можуть відвернути гріх,
але гріх ніколи не відверне страждання.*

Рукописний коментар, знайдений у виданні 1800 року –
„КНИЖІ МУЧЕНИКІВ” Фокса

День 71-ий

„Ти брешеш! – кричав лейтенант Греку до ув’язненого пастора Річарда Вурмбранда. – Розкажи нам правду про свою християнську діяльність і про людей у твоїй Церкві! Тут ти повинен мені зазначити всі правила, які ти порушив у тюрмі“.

Вурмбранд сів і спокійно записав усі тюремні правила, які він порушив. Закінчивши, він додав ще один абзац: „Я ніколи не осуджував комуністів. Я – учень Христа, який дав нам любов до наших ворогів. Я розумію їх і молюся за їхнє навернення, щоб вони стали моїми братами у вірі“. Під цим переліком він сміливо підписався.

Греку прочитав „декларацію“. Його обличчя розм’якло від здивування, що Вурмбранд міг написати про любов до уряду, який заарештував і катував його. „Ця любов, – сказав він, – одна з тих ваших християнських заповідей, які неможливо виконати“.

„Тут не йдеться про те, щоб виконувати заповідь, – увічливо відповів Річард. – Коли я став християнином, то немов народився знову, отримав новий характер, повний любови. Як вода може бити лише з джерела, так і любов може виходити лише з люблячого серця“.

Впродовж подальших місяців Вурмбранд ще багато разів говорив про Христову любов з лейтенантом Греку і той, врешті-решт, помолився, щоб прийняти Христа!

Проголосити свою віру в Христа – означає сказати людям про неї досить голосно, щоб вони почули й прийняли це. Це не означає, що ви повинні бути надокучливими, надміру екстравертними. Ви лише повинні стати розгорнутою книгою, з якої інші зможуть прочитати про Христа. І ви охоче у потрібний момент читатимете її вголос. Часто ми нерішуче свідчимо про Христа. Ми не бажаємо нікого образити, не хочемо, щоб на нас дивилися скоса. Однак через ці мовчазні свідчення ми можемо втратити нагоду повести когось до віри в Христа. Що означало би для вас оголосити сьогодні про свою віру в Христа? Кому ви повинні сформулювати і передати сповнене благодати Боже послання?

*І нині,
Господи,
споглянь
на їхні
погрози
й дай твоїм
слугам
з повною
сміливістю
проповіду-
вати твоє
слово.*

*Діяння
4:29*

День 72-ий

„Ми сподіваємось, що екзарх перебуває на шляху до слави через беатифікацію... Враження, яке склалося в усіх нас про його святість, підсилене ореолом мучеництва і смерти, напевно, підтверджує наші сподівання. З другого боку, як російський католик, як екзарх, як той, що помер у більшовицьких руках, нам здається, він опиниться в центрі уваги всієї Церкви“. (З листа Митрополита Андрея Шептицького до князя П. Волконського від 4 травня 1935 р.)

*А йдїть
радше
до загнблнх
овець дому
Ізраїля.
Ідїть, про-
повідуйте,
кажучн,
що Царство
Небесне –
блнзько.*

Матея
10: 6-7

У жовтні 1926 року свій перший день у Соловецькому таборі отець-екзарх розпочав з Літургії. Служив її у камері, де перебували католики, а згодом – у каплиці св. Германа. З великими труднощами вдавалося отримувати все необхідне для служіння. На Соловках російський екзарх продовжував бути апостолом єднання. Тут він познайомився з видатними представниками Православної Церкви, які також були ув'язнені. Спів'язні екзарха дивувалися його життєвому оптимізму, який передавався їм під час проповідей у каплиці св. Германа, його життєрадісності, простоті, стриманості, вмінню переносити терпіння.

Це лише одна зі сторінок заслання героїчного екзарха. Перед тим були Тобольськ, Бутирська та Сокольницька в'язниці. Після Соловків – заслання в Архангельському краї, Котласі, В'ятці. Священномученик Фьодоров ще у юності добровільно прирікся на таке життя, збагнувши правдивість Вселенської Церкви. Саме тоді служіння заради поєднання Заходу зі Сходом стало метою життя о. Леоніда. Для цього він був готовий на будь-яку жертву, не боявся навіть мучеництва. Щирий російський патріот і вірний син Церкви пояснював безбожникам, що їх закони суперечать обов'язкам і місії Церкви. Він молився і терпеливо переносив свої страждання. Помер як мученик за віру і церковну єдність.

Яким чудесним воз'єднанням стануть небеса! Усі ті, хто страждали і померли за свою віру в Христа, сяятимуть ліхтарями милосердя і ласки. Сім'ї, яких роз'єднали злочинні режими, знову будуть разом. Чоловіки і дружини, матері і дочки, друзі і сусіди з цілих сіл, яких зібрали і вигнали з батьківщини, побачаться знову. Члени підпільної Церкви і прихожани з тоталітарних країн один за одним розповідатимуть історії про своє ангельське спасіння. Самі історії – свідчення поколінь мучеників про відданість Богові – треба розповідати вічність. Чи ви у небі лише слухатимете? Чи не краще, якщо зможете розповісти свою власну історію?

День 73-ій

„Перш ніж ми закінчимо цю похоронну службу, – її дзвінкий голос долинав до тисячі присутніх людей, – я хочу розповісти, що сказав мій чоловік перед смертю. Він попросив мене сказати всім своїм убивцям, що він іде на небо, всім серцем люблячи кожного, і своїх катів теж. Він пробачив усе, що вони вчинили, тому що Ісус любить їх і також пробачить їм“.

Вона стояла над труною свого чоловіка. В очах – сльози, однак голос був сильним. А синці на тілі розповідали усім присутнім про те, що її також били.

Як християни це подружжя відмовилося скласти племінну клятву Кікую, тому що вона суперечила їхній християнській вірі. За це чоловіка побили до смерті, дружину також побили і госпіталізували.

Натовп завмер, вражений силою слів удови і її волею. Багато з тих, що жили у Кенії у 1969 році, також зазнали утисків та нападів, тому що цінували свою віру більше, ніж вірність племені.

„Я як його удова також кажу всім вам у присутності свого померлого чоловіка, що не відчуваю ненависти до тих, хто вбив його. Я люблю вбивць. Я прощаю їм, знаючи, що Христос помер також і за них“.

Ніхто з присутніх того дня ніколи не забуде слів удови і її прикладу надзвичайного прощення й милосердя.

*Терплячи
один одного
й прощаючи
один одному
взаємно,
коли б хтось
мав на кого
скаргу. Так,
як Господь
простив вам,
чиніть і ви
так само.*

До Колосян
3:13

Прощення – це надзвичайний приклад уподібнення до Христа, аби передавати Його милосердя іншим. Нікому не довелося прощати більше, як Ісусові Христові. Ніщо не може зрівнятися з вагою гріхів усього світу, що лягла на його плечі на Голготі. Ми ніколи не уподібнюємося до Христа більше, ніж у мить прощення тим, хто ненавидить нас. Прощення не поправляє кривду, яку заподіяли вам. Воно поправляє вас. Прощення не означає, що ви звільняєте від відповідальності своїх кривдників. Прощенням ви звільняєте від відповідальності себе і позбуваєтеся тиранії мстивих думок. Прощаючи іншим зло, яке вони вчинили вам, ви зможете сяяти для Христа так, як ніколи. Де ви запалите світло Божого прощення сьогодні?

нагзвигайна доброта

РУМУНІЯ : БАРТО

День 74-ий

Барто був за крок до голодування. Він, колишній член комуністичної партії і судовий обвинувач, тепер видавався непотрібним тій самій партії. Його засудили до праці у румунському тюремному таборі. Його колісь повний живіт тепер висихав. Він думав, скільки часу ще зможе витримати.

Побачивши худющу постать Барто, якийсь в'язень підійшов до нього і запропонував частину свого раціону.

– Дякую, мій друже, – сказав він в'язневі. Скільки ж часу ти вже відсидів тут? – спитав Барто, ковтаючи їжу.

– Двадцять років, – відповів в'язень. Здавалося, що його очі про щось запитують у Барто.

– Який злочин ти вчинив?

– Мене засудили за те, що я годував пастора-втікача, якого переслідувала поліція, – спокійно промовив чоловік. Барто помітив, що в його голосі не було жалю, який він бачив у багатьох.

– Хто так жорстоко покарав тебе за таке добре діло? – дивувався Барто.

Ув'язнений покійно відповів:

– Пане, ви були державним обвинувачем на суді. Ви не впізнаєте мене тепер, але я пам'ятаю вас. Я – християнин. Христос навчає нас відповідати на зло добром. Тоді я хотів, щоб ви зрозуміли, що добре і правильно нагодувати голодну людину, навіть свого ворога. Тепер я доведу вам це.

З того дня Барто зрозумів, що його духовні потреби значно переважали фізичні.

Доброта – це дорога до сердець наших ворогів. І вона може зробити щось для їхніх душ. Бог використовує доброту як головну стратегію, коли має справу з нами. Замість того, щоб відплатити нам саме тим, що ми заслужили за наші переступи проти Нього, Він поблажливо ставиться до нас. Його доброта дає нам приклад, який підхід необхідно обирати щодо тих, хто ображає нас. Доброта привертає їхню увагу. Вона так само неочікувана, як і незаслужена. Доброта до ворога може збудити духовний голод до джерела нашого співчуття, як це сталося з Барто. Та якою би не була їхня реакція, мусимо брати приклад з нашого Господа, коли маємо справу з ворогами. Хто потребує вашої доброти сьогодні?

Або
погорджуєш
багатством
його
доброти,
поблажли-
вості і
довготер-
пеливості,
не знаючи,
що Божя
доброта
веде тебе до
покаяння?

До Римлян
2 : 4

День 75-ий

У недемократичних країнах діти християн часто страждають разом з батьками. Коли матерів чи батьків арештовують за їхню релігійну діяльність, діти часто залишаються сиротами. Якщо їм пощастить, родичі чи друзі можуть подбати про них. Але переважно їх посилають до притулків чи до державних закладів. Там не читають біблійні оповіді перед сном і не провадять сімейні молитви перед їжею.

У листах дітей до своїх ув'язнених батьків видно надзвичайну відвагу і терпіння впродовж важких часів розлуки. У їхніх словах звучить надія на возз'єднання.

„Нехай Бог благословить тебе, дорога мамусю. Не сумуй через нашу тимчасову розлуку, адже вона не триватиме завжди. Наша радість скоро повернеться. Нехай ця думка втішає тебе. Мамусю, я не можу уявити, яке буде свято, коли ти повернешся. Я добре виконую домашні завдання. Тепер вечір, завтра буде новий день. Кожен день минає так повільно, але я знаю, що скоро ми будемо разом. Обнімаю тебе. Твоя любляча дочка“.

„Дорога мамусю, коли ти повернешся додому, я більше не думатиму про самотність і біль. Я прошу тебе, мамусю, не плач. Я люблю тебе. Я написала для тебе невеличкого вірша:

У тебе серце золоте,
Воно, як завше, молоде.
Господь тебе не забува,
Ми будем разом – ти і я“.

*Істинно
кажу вам:
Хто
царства
Божого
не прийме,
як дитина, –
не ввійде
до нього.*

Марко
10:15

Коли йдеться про наслідки від переслідувань, часто на дітей зважають в останню чергу. Кожен ув'язнений батько чи матір змушений покинути дитину. Однак, як неодноразово наголошував нам Ісус, віра дитини є дуже важлива. Якщо дитина може виявити неймовірну відвагу за надзвичайних обставин, то що може виправдати нас? Замість того, щоб дедалі більше обурюватися через неконтрольовані обставини, діти переслідуваних християн зростають у милосерді. Чи можемо ми те саме сказати про наше життя? Як дорослі, ми ризикуємо надто багато зосереджуватися на ударах і стусанах, яких завдає нам життя. Ми можемо отримати користь, імітуючи безтурботну віру наших дітей. Як саме ви повинні зростати у щирій дитячій вірі? Сьогодні ж почніть спершу думати про дітей.

нагзвигайний протест

РОСІЯ: ХРИСТІЯНИ – БАПТИСТИ

День 76-ий

Це не нагадувало жоден протест, який коли-небудь бачив світ. Більшість заколотів завжди відбувається бурхливо: люди скандують, розмахують плакатами і прапорами, і навіть кидають каміння. Але 16 травня 1966 року п'ятсот радянських баптистів зібралися у внутрішньому дворикі Центрального комітету комуністичної партії. Проте, на відміну від інших демонстрантів, вони не скандували про свої вимоги.

Вони стояли разом, молячись і співаючи церковні гімни. Георгій Вінс і Геннадій Крючков від свого імени вручили петицію радянському урядові, у якій вимагали офіційного визнання своїх церков, закликали припинити урядові втручання у справи Церкви, звільнити ув'язнених вірних і дати радянським громадянам свободу навчати і вчитися релігії.

Зранку сімнадцятого числа солдати й агенти КДБ оточили мирне зібрання. Приблизно о першій годині з'явилося кілька автобусів, і солдати накинулися на людей: вони били їх і вели до автобусів. Ніхто не чинив опору. Натомість демонстранти переплели руки і знову почали співати, незважаючи на крики нападників. Все це відбувалося привселюдно, і багато перехожих, які зібралися довкола, змогли побачити тверду віру християн, яких після цього забрали до тюрми.

Навіть у в'язниці вони продовжували молитися й співати. Комуністи відхилили вимоги цих мирних демонстрантів, але це не зламало їхній дух.

Даючи самі себе на зразок добрих діл..., щоб супротивник осоромився, неспроможний нічого злого проти нас сказати.

До Тита
2: 7-8

Люди, для яких християнство стало справою життя, ризикують сплутати насильство з послухом. Однак навряд чи можна знайти неточніше формулювання. Радикальний послух означає, що ми протестуємо проти всього, що суперечить ученню Христа. Але як і радянські баптисти, ми прагнемо до миру і намагаємося не спровокувати шкоди. Ті, кого переслідують за віру, залишають приклад мирних демонстрацій і декларацій. Вони не відповідають злом на зло, а спокійно приймають наслідки послуху Христові. Якщо ви хочете бути радикальним християнином, мусите цілковито прийняти Христові заповіді. У яких сферах життя Бог закликає вас до радикального послуху? Що для вас означає бути радикальним християнином?

День 77-ий

*У справі, а не в стражданні,
народжується справжній туреник.*

Св. Августин

День 78-ий

„Чому стільки християн співають тільки раз на тиждень? Чому тільки раз? Якщо потрібно, співайте щодня. Якщо співати не треба, не співайте і в неділю“.

Комуністична влада посприяла, щоб пастор провів у в'язниці кілька жахливих років. Його ув'язнили за віру в Христа. Хоча він пам'ятає про тортури, але не надавав їм значення. Натомість пастор розповідав про часи радості у присутності свого Господа. Він та інші в'язні-християни у тюрмі створили хвалебну спільноту.

«Коли ми були у в'язниці, то співали майже щодня, тому що Христос жив у нас. Комуністи добре поводитися з нами. Вони знали, що нам подобається прославляти Бога на музичних інструментах, тому у камеру кожного християнина вони дали музичний інструмент. Однак це не були скрипки чи мандоліни, а кайдани на наші руки і ноги. Вони закували нас, щоб поглибити нашу печаль. Та виявилось, що кайдани – це чудові музичні інструменти! Ми ритмічно брязкали ними і співали: „Це той день (дзень, брязь), це той день (дзень, брязь), який створив Господь (дзень, брязь), який створив Господь (дзень, брязь)“. Яким радісним був цей брязкіт для Господа!»

*Ходіте,
заспіваймо
Господеві,
воскликнім
Скелі нашого
спасіння.*

Псалом
95:1

Тим, хто не відчув, що таке переслідування, здається, що воно цілком асоціюється з втратою – втратою свободи, втратою надії, навіть з втратою життя. Але ті, що страждали за свою віру в Христа, не помічають того, чого їм бракує, і зосереджуються на нових відкриттях. Вони насолоджуються тими малими свободами, які у них є, замість того, щоб жалкувати за тим, чого їм бракує. У цій історії йдеться про те, як комуністичні поневолювачі відібрали у вірних гідність і життєву свободу. Проте вони зосереджувалися на тому, що залишилося, – на радості в Господі. Потрібно співати Господові тоді, коли у вас є все, також потрібно співати Йому, коли ви втратили все. Що ви зробите сьогодні, щоб переконатися, що не втратили своєї християнської радості?

День 79-ий

Одягнені в каптури озброєні партизани, члени марксистської революційної групи, відомої як М-19, зв'язали дванадцятьох дорослих і п'ятьох дітей, які були в штаб-квартирі „Вайкліф байбл транслейторз“ у Боготі (Колумбія).

– Де ваш директор? Де Ел Вілер? – кричав ватажок до однієї із секретарок. – Нам потрібен Вілер!

– Не чіпай її, – швидко пролунала відповідь. – Вілера тут немає. Марксист наїжачився, готовий ударити співрозмовника, але потім передумав:

– Гаразд, замість нього ми візьмемо тебе. Ходімо!

Через кілька днів вони висунули вимоги: „Якщо ваша організація не покине Колумбії до 19 лютого, ми стратимо нашого полоненого“. Партизани навіть зателефонували до Президента Рейгана і вимагали, щоб їхній маніфест був опублікований у „Нью-Йорк Таймс“ і „Вашингтон Пост“. В іншому випадку „містер Чет Біттерман помре“.

Тим часом створювалися ланцюги молитви. Місцева радіостанція отримала плівку, яка підтверджувала, що Чет свідчить повстанцям. Його дружина Бренда отримала листа з проханням про іспанську Біблію.

Чет досягнув своєї мети в житті – поширювати євангеліє там, де це потрібно. Врешті-решт, терористи залишили тіло Чета в покинутому автобусі. Колумбійці разом з християнами усієї Америки вшанували його смерть, вирішивши зайняти місце, яке покинув Чет. Наступного року вже було вдвічі більше заяв на служіння у „Вайкліф байбл транслейторз“.

Давати особистий приклад – це популярний принцип у вихованні керівних кадрів. Пріоритети компанії повинні формувати керівники найвищого рівня. Коли йдеться про християнство, давати особистий приклад – надзвичайно важливо. По суті, Ісус наказав робити це. Він продемонстрував, як християнські лідери повинні ставати взірцем віри, щоб їх наслідували інші вірні. Він не лише дав нам своє вчення, а й жив згідно з ним. Хто з нас готовий втілити в життя стандарт радикального послуху Христові? Якщо так, це означає, що ми не контролюємо свою долю. Ми станемо прикладом для інших, коли наслідуватимемо Христа. Хто спостерігає за вашим життям сьогодні? Що ви дізнаєтеся черпаєте з цього наслідування?

*Будьте
моїми послі-
довниками,
як і я –
Христа.*

*1 до Корин-
тян 11:1*

День 80-ий

Окопи на шкільному подвір'ї – це повсякденне явище в Південному Судані. Посередині ігрового майданчика лежить великий металевий циліндр з ребрами на хвості, наполовину закопаний у ґрунт. З бомби, що не вибухнула стирчить прапорець, щоб нагадувати дітям про те, що не можна підходити близько.

Місіонерська команда нещодавно привезла допомогу цій початковій школі в окрузі Єі. Як і в більшості районів Судану, школа ледве функціонує через нестачу обладнання і кваліфікованих вчителів. До того ж, школа розташована в районі, який регулярно бомбардує ісламський уряд Судану.

Школярі вручну викопали понад двадцять окопів довкола шкільного подвір'я. Вони приготували для себе певні засоби захисту від бомбардувальників. Коли дітлахи чують їхні двигуни, то біжать до окопів, остереігаючись шрапнелі.

Декому вдається дістатися до окопів неушкодженими, а декому – ні. Коли місіонерська команда спитала, що можна зробити для дітей, відповідь була простою: „Моліться за їхній захист“.

Біблія вчить, що багато вірних ризикували життям, аби зберегти свою віру в Христа. Для цих дітей страждання чи навіть смерть за віру в Христа – це буденна реальність. Для нас вони – відважні воїни Христа.

*Хто має
Сина, той
життя має;
хто ж Сина
Божого
не має, той
життя
не має.*

1 Йоана
5:12

Діти в Південному Судані готові йти в земний бій. Навіть більше, вони готові одного дня піти до небесної брами. Ці діти забезпечили собі захист на землі від близьких рейдів з табору ворога. Однак їхня віра в Христа забезпечила їм вічний захист у Бозі. Мабуть, як і суданські діти, що граються коло нерозірваної бомби, ви вже встигли дізнатися, що для трагедії у житті часто вистачає одного зайвого кроку. Ви, мабуть, вже вжили заходів, щоб обгородити і захистити своє життя на землі, маючи надію на краще в ці непевні часи. Чи ви також узяли приклад з дітей, подбавши про небесне життя? Чи приготувалися ви до вічного життя через особистий зв'язок з Ісусом Христом?

День 81-ий

Коли румунський поет Костянтин Йоанид написав вірш „Бог існує“, він не підозрював, якими важливими стануть його слова для історії Румунії.

Одного вечора у 1989 році християни протестували в місті Тимишоарі. Єпископ, який став маріонеткою комуністів, звільнив реформаторського пастора Токеса за віддане проповідування Слова Божого.

Того дня, коли пастор Токес повинен був покинути свою домівку і дорогу йому церкву, християни оточили його будинок, щоб не дозволити поліції вигнати його. Натовп щораз збільшувався, тому поліція викликала армію, щоб зупинити людей.

Солдати почали стріляти. Багатьох було вбито і поранено. Тоді сталася неймовірна річ: увесь натовп замість того, щоб битися з армією, впав на коліна і почав молитися. Збентежені солдати були приголомшені і відмовилися стріляти.

Тим часом зібралося все місто. Місцевий пастор звернувся до натовпу з балкона Оперного театру. Він зачитав вірш брата Йоаниди. Тоді натовп почав скандувати: „Бог існує! Бог існує!“ Роздали листівки з текстом вірша, і ті, хто знав музику до цих слів, почали співати. Незабаром тисячі знову і знову співали її.

Ця пісня стала прологом румунської революції, яка призвела до падіння комуністичного диктатора Ніколае Чаушеску.

*І спізнаєте
правду,
і правда
визволить
вас.*

Йоан
8:32

Революція – це новий спалах поглядів і переконань на стару ідею – свободу, особисту гідність чи навіть на існування Бога. Ці самоочевидні принципи залишаються незмінними впродовж часу переслідувань. Хоча вони можуть на певний час „піти в підпілля“, їхнє існування неспростовне. Духовна революція воскрешає віру в існування Бога, хоча сам Бог не вмирає ніколи. Революція починається, коли Бог об'являє істину. Усім нам потрібна відвага, щоб воскресити нашу віру у фундаментальне могутнє твердження, що Бог існує – твердження, яке змінює людське життя. Ми стаємо частиною революції, коли приєднуємося до християн, які починають жити згідно з тим, у що вони вірять. Якою була духовна революція у вашому житті?

надзвичайна революція – частина друга

РУМУНІЯ: ТРИНАДЦЯТЕРО ДІТЕЙ

День 82-ий

Після того, як сотні невинних людей загинули в Тімішоарі 1989 року, інші протести почали спонтанно вибухати в інших містах Румунії. Під час однієї з демонстрацій група тринадцятирічних дітей зробила зі своїх тіл живий бар'єр, щоб не дозволити солдатам атакувати натовп. Попри все, солдати почали наступати. Діти стали на коліна і кричали: „Будь ласка, не вбивайте нас“.

Солдати знехтували благаннями невинних дітей і почали стріляти. Однак діти не відступали, а далі продовжували просити: „Будь ласка, не стріляйте в нас“. На тому місці, де вони загинули, споруджено пам'ятник.

У Румунії поширилася легенда, що насправді революцію почали ангели, які оточили дітей і дали їм відвагу дивитися злу у вічі.

В усіх містах викликали танки і війська, щоб зупинити повстання. Але, зрештою, солдати поступилися перед мирним натовпом. У місті Сибіу солдати й офіцери приєдналися до багатотисячного натовпу, коли двоє міністрів, стоячи на танках, попросили всіх прихилити коліна до молитви. Незабаром уряд надокучив їм так, як і людям, і вже невдовзі стало неможливо придушити повстання.

Вважають, що завдяки мучеництву невеличкої групи дітей країна здобула перемогу над поколінням комуністичних гнобителів.

Коли ми у своїй вірі наближаємося до дітей, то глибоко прагнемо досягти того, що Христос пропонує нам. Як і діти, ми повинні вибрати час і максимально скористатися ним. Румунські діти безуспішно просили зберегти їм життя, але вони були нестримні у своїй місії. Чи існують обставини або наслідки, від яких залежить ваша відданість своїй місії? Що ви готові пожертвувати, щоб віддатися Христовій справі?

І каже:

„Істинно кажу вам: Якщо ви не навернетесь і не станете, як діти, не ввійдете в Небесне Царство“.

Матей
18:3

надзвичайний крок

НАЦИСТСЬКИЙ КОНЦЕНТРАЦІЙНИЙ ТАБІР:
МАРІЯ СКОТЦОВАУХ

День 83-ій

„...сім, вісім, дев'ять – ти! Крок уперед!“, – крикнув до жінки нацистський поліцай. Комендант наказав стратити кожного десятого в'язня. Це була кара за те, що попередньої ночі втекли дві жінки.

„Будь ласка, змилюйтеся наді мною! У мене – дитина“, – благала десята жінка. Марія у своєму серці почула: „*Ступи крок уперед і скажи, що хочеш померти замість неї*“. Вона відповіла своєму внутрішньому голосові: „Чому? Ця жінка не християнка. Вона – єврейська комуністка. Коли нацистів скинуть і комуністи повернуться до влади, буде ще гірше“.

Тоді Марія пригадала, що сьогодні – Страсна п'ятниця. Внутрішній голос сказав до неї: „*Цього дня я помер не лише за добрих, але і за злих, за грішників*“.

Тоді Марія ступила вперед: „Я хочу померти“.

Офіцер зареготав: „Гаразд, якщо ти така дурна, що хочеш померти замість неї, іди вперед. А її черга прийде незабаром“.

Коли Марія йшла на страту, а саме – на спалення в печах, вона сказала їм: „У нашій Біблії написано, що коли Бог виводив свій народ з єгипетського рабства, він йшов попереду нього стовпом вогню. Я молюся, щоб моє тіло після згорання стало стовпом вогню, який покаже вам шлях до Бога“.

Господь
керує
кроками
людини;
людині ж як
розуміти
свою дорогу?

Приповідки
20:24

Один крок уперед може змінити все. Часто християни живуть життям, яке балансує на краю прірви між безпекою і невідомістю. Ті, що зробили невеликий крок у невідоме, завжди пересвідчувалися у відданості Бога: Ной, Мойсей, Авраам, Девора, Рут, Марія, Павло. Біблійні приклади можна наводити і наводити, вже не згадуючи про господаря історичної галереї слави. Один крок віри перетворив їхнє життя зі звичайного на надзвичайне. Чи Бог закликає вас ступити вперед у своїй вірі сьогодні? Чи ви чуєте Його голос у своєму серці? Прислухайтесь. Готуйтеся рушати. Ваш невеликий смиренний крок може показати іншим дорогу до Бога.

*Мурешик – це той,
хто став зарядом Божим,
хто втратив свою волю у волі Божій.
Не втратив, а знайшов,
до віи знайшов свободу в послуху Божові.
Мурешик більше нічого для себе не бажає,
навів слави мурешиньва.*

Т. С. Еллот, „Вбивство у соборі“

День 85-ий

Ранніх християн упізнавали за двомаознаками: молитвою під землею і переслідуваннями на землі. Весь світ був проти християн Римської імперії. У 162 році н. е. Марк Аврелій Антоній підписав указ, у якому йшлося: „Кожен, хто проголошує себе християнином, заслуговує найболіснішої смерти“. Для Церкви почався період надзвичайної таємничості, який тривав майже чотири століття. Церква буквально пішла в підпілля, створивши римські катакомби.

*Немає
бо нічого
схованого,
що не мало
б стати
явним,
ані немає
нічого
тайного, що
у наявність
не вийшло б.*

Для поховання померлих під Римом було створено широку мережу кімнат і коридорів. Однак вони стали потаємними соборами ранньої Церкви. Тут вірні могли знайти місце для вільної і непильшованої служби і молитви.

Катакомби свідчать про те, як віддано перші вірні шукали місце для поклоніння Христові. Поламани і спалені кістки на їхніх могилах демонструють інтенсивність переслідувань, яких вони зазнали. Мабуть, найважливішими є викарбувані на стінах таємні написи про перемогу і мир. Незважаючи на жорстокість, яку виявляли до них, вони прикрашали стіни символами своєї віри і миру – хрестами.

Досить часто можна побачити приховані написи на кштальт тих, які вирізьблено на надгробках: „Переможний у *мирі* і в Христі“, „Покликаний, він відійшов у *мирі*“, „Тут лежить Марія, що спочиває у *мирному* сні“. Ключ до їхнього тріумфу не є таємницею: до-сконалий мир в Ісусі Христі.

Марко
4:22

Багато людей утаємничують свою віру впродовж усього життя. Вони твердять, що релігія – це приватна справа, яка стосується тільки їх і Бога. Однак цього не було в ранній Церкві. Вірні були настільки відкритими у своїй вірі, що їх легко впізнавали і переслідували. Римські катакомби стали потайним місцем для богослуження, але на землі переконання християн не були таємницею. Саме тому стільки їх стало мучениками за віру. Повсякчасні і неприховані молитви під землею давали їм мир, який вони відчували під час переслідувань на землі. Чи перебувала ваша віра „у підпіллі“? Настав час викрити свою таємницю. Хай якими будуть наслідки, не приховуйте свого християнського способу життя.

День 86-ий

„Бажаю, брати, щоб ви знали, що те, що мені сталося, вишло більше на користь Євангелії... І більшість братів, яким, власне, мої кайдани додали сміливості в Господі, ще більш набрали відваги безстрашно проголошувати слово Боже... Бо ж вам дана ласка Христа, не тільки вірувати в нього, але за нього також і страждати“.
(До Филип'ян 1:12, 14, 29).

А таке довір'я до Бога ми маємо через Христа.

2 до Коринтян 3:4

Якби американські християни були активнішими у проповідунні євангелія, чи в Америці зростали би так переслідування? Члени „Метро міністрис“ – проповідницького служіння, яке функціонує в найважчих районах Нью-Йорка, збагнули цю тенденцію на своєму досвіді. Чим глибше їхня євангелізація проникає в місто, то натрапляє на дедалі більший опір. Деякі штатні співробітники зазнавали побоїв, ножових поранень і були згвалтовані, виконуючи свою місію. Одного співробітника навіть убили. Їхнього директора, пастора Біла Вілсона, неодноразово били і ранили ножом. Однак погрози зла не віддаляли його від людей, яких він любить. А під час служіння бездомним людям він заразився туберкульозом.

Дебі, п'ятнадцятирічний хлопець, що мешкає в одному з найбільш районів Брукліна у штаті Нью-Йорк, говорить від імени багатьох юнаків і дівчат, які по різних штатах зазнали переслідувань. Він каже: „У моїй школі дуже важко відкрито бути християнином. Мене постійно переслідують і вимагають, щоб я приєднався до однієї з банд“.

У багатьох недемократичних країнах християн переслідують не за те, що вони вірять в Ісуса, а за те, що розповідають иншим про Нью-го. У цих країнах євангелізація є причиною переслідувань. І досить часто це призводить до того, що свідки Христа стають сміливішими. Одно слово, те, що повинно приборкати їх, фактично спонукає бути рішучішими. Аналогічно, не завжди безпечно проповідувати євангеліє в Америці та в інших вільних державах. Однак чи повинна ця реальність загасити наш ентузіазм до справи? Така держава як Америка, де є релігійна свобода, абсолютно не пристосована до страждань і переслідувань. Замість того, щоб використовувати це твердження як бар'єр, що захищає від небезпеки, ми повинні покладатися на нього, щоб стати сміливішими. Як особа, що живе у вільній демократичній державі, ви маєте навіть більше причин відважно і впевнено ділитися своєю вірою. Чи почнете вже сьогодні говорити про це?

День 87-ий

У Гледіс Стейнс були всі причини ображатися і гніватися. Ніхто б не звинуватив її, якби вона покинула Індію. Але коли фанатики-індуїсти в індійському місті Маногарпур убили її чоловіка і двох синів, Гледіс і її тринадцятирічна дочка Естер вирішили залишитися. Вони продовжуватимуть працювати у цьому районі з прокаженими.

Її чоловіка Грехема і двох синів – Филипа і Тимоті вбили, коли вони спали у своєму джипі коло церкви. Вони приїхали туди, щоб виконати свої релігійні обов'язки перед паствою. Та ще до схід сонця того страшного ранку банда зі сотні індуїстів облила бензином і підпалила їхній автомобіль. Індуїсти, озброєні луками і стрілами, оточили автомобіль, не дозволивши Грехемові зі синами втекти.

Гледіс сказала, що Грехем ніколи не мав наміру проповідувати індуїстам. Він був там, щоб демонструвати Христову любов. Завдяки цьому австралійське подружжя побачило, як багато хто навертається до Христа і спалює своїх ідолів. Небезпека служіння ніколи не стримувала їхньої посвяти демонструвати любов Ісуса Христа.

На поминальній службі за Грехемом, Філіпом і Тимоті Гледіс та Естер співали:

Тому, що Він живе, я зустрічаю день,
Тому, що Він живе, зникає страх,
Я знаю: Він панує над майбутнім,
Життя є варте тим, що Він живе.

“Because He Lives.” Words by William J. and Gloria Gaither. Music by William J. Gaither. Copyright 1971 William J. Gaither, Inc. All rights controlled by Gaither Copyright Management. Used by permission.

Надзвичайну посвяту ніколи не лякає жодна небезпека. Її не послаблюють клопоти. Вона навіть не переймається наслідками. Посвята знає тільки одну річ – подальше завдання. Для багатьох людей втра- та близьких людей через ворожих чужинців буде достатнім виправдан- ням, щоб покинути свою місію. Але не для тих, яких штовхає над- звичайна посвята. Хоча їх може спустошити горе, їхня рішучість іти вперед – нестримна. Тільки Бог може дати нам духовну силу, щоб, не- зважаючи на нещастя, поновити нашу місію. Чи не сумніваєтеся ви тепер, чи продовжувати працювати для Бога? Попросіть Його про щоденну посвяту, щоб не полишати свого завдання.

Ті,
що живуть
за тілом,
думають
про тілесне;
ті ж, що за
духом, –
про духове.

До Римлян
8:5

День 88-ий

Я народилася в комуністичній сім'ї, де ніхто не міг навіть згадувати слова „Бог“. Мої батьки – атеїсти. Мій тато – один з лідерів Кубинської комуністичної партії. Мати – секретар Комітету захисту революції. Ви могли б сказати, що мій дід – розсадник комунізму. Та моя бабуся любить Бога і вчила мене цього. Вона посіяла у моїй душі насіння Слова Божого. Кілька разів я намагалася піти до церкви разом з нею, але батьки не дозволяли цього.

Одного дня я прийняла Господа Ісуса Христа як свого Спасителя. Моє життя почало змінюватися. Я навіть почала инакше одягатися. Моя матір не погоджувалася з цим. Раніше вона ніколи не біла мене, але тепер часто це робить. Коли батько дізнався, що я – християнка, він сказав вибирати або Бога, або його. Я вибрала Бога, бо розуміла, що тільки заради Нього варто жити.

Тепер, хоча мені тільки чотирнадцять, я змушена вчитися дуже далеко від дому. Коли я приїхала сюди, то була тут єдиною християнкою, але я посіяла Слово Боже, – і тепер нас четверо. Ми таємно зустрічаємося під деревом, щоб ділитися Словом Божим. Ми не перестаємо сіяти і чекати, вірячи, що скоро нас буде багато“.

Дитинство Рози було б призначене для комуністичного виховання і атеїзму, якби не вплив бабусі. Роза – надзвичайний підліток, тому що пішла слідами своєї бабусі, яка ризикнула поділитися з нею Христом. Тепер дівчина так само ризикує, розповідаючи і сіючи Слово Боже тим, хто вчиться з нею в інтернаті. Щоб зусилля не були марними, вона намагається працювати індивідуально з кожним вірним. Роза, як і багато інших кубинських підлітків, які живуть за Фіделя Кастро, дізналася, що віра має наслідки. Незважаючи на те, що може влаштувати їй комуністична система, вона вірить, що насіння впаде у родючий ґрунт. У чиему житті ви засіяли Слово Боже?

*Той же,
нарешті,
хто
сприйняв
його на
добрій
землі, –
це той,
хто слухає
і розуміє
слово, і плід
приносить;
і видає один
у сто разів,
иший – у
шістдесят,
ще иший –
у тридцять.*

Матей
13:23

День 89-ий

„Моя дружина захворіла і спить в іншій кімнаті, – почав розповідати пастор Вурмбранд. – Ми обоє – євреї. Її сім'я загинула в тому ж концентраційному таборі, у якому, як ви щойно нахвалялися, ви вбивали євреїв, що тримали на руках дітей. Мабуть, ви убили рідних моєї дружини“.

Почувши це, гість пастора – солдат, дуже розсердився і зібрався йти. Але Річард зупинив його: „Зачекайте. Я пропоную вам експеримент. Я хочу розповісти своїй дружині, хто ви і що ви зробили. Але моя дружина не прокляне вас і навіть не розгнівається. Вона прийме вас“.

Гість аж відкрив рота від почутого, проте мовчки сів.

Пастор продовжував: „І якщо моя дружина, звичайна людина, зможе пробачити вам, то подумайте, як сильно любить і прощає вам Ісус.“

Чоловік закрив руками обличчя: „Що я наробив? Як я зможу жити, проливши стільки невинної крові? Ісусе, благаю, пробач мені“. І солдат вирішив віддати своє життя Христові.

Тоді Річард пішов і розбудив свою дружину Сабину. „Це – вбивця твоїх сестер, твоїх братів і твоїх батьків, – відрекомендував він чоловіка. – Але тепер він покається“.

Сабина обхопила солдата руками за шия і поцілувала в щоку.

*Тепер же
зостаються:
віра, надія,
любов –
цих троє;
але
найбільша
з них –
любов.*

1 до Корин-
тян 13:13

„Любов перемагає все“. Це популярний вислів. Однак християни не дізнаються з чужих уст про істинність цього вислову. Коли гнів керує нами, нас поглинає ненависть. Але коли ми дозволили Богові (який є любов) контролювати наше життя, то дізнаємося, що наші людські емоції, такі, як гнів, підвладні Йому. Нам навіть не хочеться засмучуватися в ситуаціях, які зазвичай викликали в нас гнів. Любов мусить перемогти все те в нашій душі, що суперечить сутності Христа. Врешті-решт, любов так поглинає нас, що навіть найгірший ворог користається з цієї трансформації. Чи ви перемагаєте злість і помсту? Попросіть Бога любови, щоб здолати свій гнів сьогодні.

День 90-ий

Солдати Червоних Кхмерів вдерлися до кімнати. Вони погрожували, ображали та розмахували зброєю. 1975 року Червоні Кхмери захопили владу в Камбоджі і вбили тисячі християн. Дітей навіть кидали на поталу алігаторам, щоб солдати могли „ощадити набої“.

Ніхто з членів невеличкої пастви не поворухнувся. Офіцер підійшов до пастора, схопив Біблію, яку він читав, і кинув її на підлогу:

– Ми дозволимо тобі піти, – сказав він, – але спершу ти повинен плюнути на цю брехливу книгу. Усіх, хто відмовиться від цього, ми застрелимо.

Інший солдат схопив чоловіка за руку і підштовхнув його вперед:

– Отче, прости мені, – молився він, коли став на коліна в тому місці, де впала Біблія, і водночас легенько плюнув.

– Добре, ти можеш іти.

Тоді офіцер вказав на жінку. Вона також стала навколішки перед Біблією і заплювала її так, аби задовольнити офіцерів.

Раптово встала дівчина-підліток. Вона підійшла до Біблії і по-лою своєї сукні витерла її.

– Як вони могли зробити це Твоєму Слову? – сказала вона. – Будь ласка, пробач ім“.

Солдат спрямував свій револьвер до її потилиці і натиснув на курок.

Християн, яким дозволили піти, також застрелили. Їхні вчинки не врятували їх.

Один прояв лагідної рішучості може надихнути інших більше, ніж будь-яка зрада. Підліток у цій історії змушує нас зрозуміти, що означає об'єднатися в Христі. Замість того, щоб ганити своїх слабших братів і сестер, вона дала їм приклад своїм ніжним ставленням до Біблії. Уявіть собі, якби всі у цій церкві вчинили би так само, було би могутнє свідчення про Христа! Якщо ми діємо разом, то обов'язково стаємо сильнішими. Ніжність і співчуття, поєднані з сильним прикладом, допоможуть тим, що слабкі, об'єднатися для більшого зобов'язання. Якщо ви розчаровані через тих, кому важко виконувати свій обов'язок, пам'ятайте, що Бог закликає вас об'єднатися з тими, хто слабший і допомогти їм удосконалюватися.

*Коли, отже,
є в Христі
яксь
утіха...
та якесь
серце і
милосердя,
то завер-
шіть мою
радість:
думайте
те саме,
майте любов
ту саму.*

До Филип'ян
2: 1-2

День 91-ий

*Переслідування християн
не пов'язане з правами людини.
Це тимчасове явище.*

Стив Клірі.

День 92-ий „Цей подарунок – для тебе“.

„Що це?“ – спитав місіонер свого друга, готуючись до подорожі в Північну Корею.

„Просто візьми. Ти знатимеш, коли воно тобі знадобиться“.

Замаскований під бізнесмена місіонер вирушив до Північної Кореї. Йому призначили гід-комуніста, який полюбляв добре подрімати.

Побачивши цю нагоду, місіонер тихо пішов з готелю, поки його „гід“ спав. Він прийшов до сусіднього села і зустрівся з невеличкою групою вірних. Як тільки вони усвідомили, що молодий місіонер був висвяченим, то сказали: „Ви мусите охрестити нас! Ми чекали на того, хто нас охрестить!“

У цій країні зберігання Біблії карається п'ятнадцятьма роками ув'язнення, а офіційне хрещення – смертю.

Оскільки поблизу не було річки чи озера, місіонер по черзі помолвився над кожним вірним. Це символізувало їхню віру. Але новоохрещені, на диво, не були задоволені: „Ми сорок років чекали на причастя“.

Один з вірних негайно приніс кілька рисових коржів. Місіонер подумав: „Вони охрестилися без води, тому можуть причаститися без напою“. Потім він згадав про „подарунок“ від друга, який отримав, їдучи до Північної Кореї. Він швидко схопив свою дорожню сумку і вийняв пакунок – пляшку вина. Не сказавши й слова, усі селяни почали плакати, прославляючи Бога за його вчасний дар.

У той час, як більшість людей у сучасному світі не можуть уявити собі життя без календаря і годинника, Бог живе за своїм часом. Над Ним не панує тиранія нагальності. Але ми мусимо навчитися терпіти, щоб щасливо жити за його розкладом. Бути терплячим – означає довіряти Богові у його роботі, навіть, якщо ми не бачимо доказів. Терпіння – це принцип уповільненої винагороди. Коли ми чекаємо на Боже благословення у своєму житті, то цінуємо його набагато більше. Те, на що ми чекаємо, має для нас більшу вартість. Дарма, чи це причастя з рисових коржів, чи особлива потреба в нашому житті: Божий часомір не помиляється. Що хвилює вас у розкладі Бога для вашого життя? Чи вам не час повірити Йому?

*Звіряйтеся
на нього
повсякчас,
народи.*

*Псалом
62: 9*

День 93-ій

„Мабуть, що кат може спастися лише завдяки в'язневі-християнину. Він ніколи не ходить до церкви і не читає святої Біблії. Але в'язень-християнин, навіть, коли його б'ють, може розповісти про любов“. У цьому переконаний один із членів підпільної Церкви.

А жінка, яка багато років свого життя служила Христові, під загрозою тортур сказала: „Впродовж усієї історії Церкви багато в'язнів-християн привели своїх мучителів до неба. У римській в'язниці є табличка, на якій викарбувані імена навернених за проповідання апостола Павла. Якби Павло не допустив, аби його били, вони були б у пеклі“. Жінка трохи помовчала і додала: „Я не проти страждань, якщо їхнім наслідком буде спасіння катів“.

Єпископ Ганнінгтон знав, що ризикує, коли вирішив понести послання про Христа канібалам в Уганді. Через кілька тижнів після його прибуття канібали відкинули це послання, а єпископа стратили. Перед смертю Ганнінгтон встиг сказати канібалам: „Любіть своїх ворогів.., моліться за тих, хто зловмисно використовує і переслідує вас“.

Це послання понесли двоє синів єпископа, вирушивши до того ж села після смерті батька. Вони рішуче хотіли продовжувати евангелізацію тих самих людей, які вбили їхнього батька.

Бо я не соромлюся Євангелії: вона бо – сила Божя на спасіння кожному, хто вірує.

До Римлян
1:16

Дехто припускає, що Христова смерть і воскресіння – це лише містифікація, яку вигадали ті, хто плутає бажане з дійсним і хоче, щоб загинула пам'ять про їхнього улюбленого Вчителя. Та як це може пояснити мучеництво більшості Його учнів і багатьох наступних поколінь? Здається, що цілком розважливо є визнати свою витівку у момент арешту і, тим більше, перед неминучою смертю. Чому вони добровільно пішли так далеко? Справді, історія документує їх спроби аж до останньої хвилини повернути своїх катів. Їхня надзвичайна евангелізація довела їхні переконання. Це була істинна евангелія Бога. Наскільки переконані ви в евангельському посланні? Чи готові понести його до найнебезпечніших місць?

День 94-ий

Японія, країна, оточена прекрасними горами, отримала благословення відважних християнських братів та сестер, які вирішили поставити на карту все, щоб стати першими, хто принесе Христове послання любови і прощення до Японії.

У 1549 році Франциск Ксав'єр був першим місіонером в Японії. Під час його служіння багато людей навернулося, і Церква швидко зростала. Однак можновладці розглядали християнство як загрозу. Згодом почалися жорстокі переслідування. Ворожість до християнства зростала, як зубчасті, аж до неба, гори в Японії, нависаючи над християнами. У таких містах як Унзен християн варили у вулканічній лаві. Інших розпинали на дерев'яних хрестах у місті Нагасакі. У 1637 році японські воїни зібрали всіх відомих християн, а їх було близько тридцяти тисяч, і вбили всіх.

Після цього Церква пішла в підпілля, сподіваючись захистити тих, хто залишився живий. Церква боролася впродовж кількох років і, завдяки Божій ласці, вижила. Відданих місіонерів ставало дедалі більше. Вони почули про гігантські переслідування і відгукнулися на заклик служити тим відданим вірним, що залишилися.

У Японії тепер 1,7 мільйона активних християн. З кожних днів вірних стає більше. Ксав'єр і сучасні місіонери репрезентують гірчичне зерно віри, яке пересунуло гору ворожости, щоб нація могла змінитися.

Багато що в нашому житті заслонює зір. Вірні часто натрапляють на гору ворожости членів земної сім'ї, які не приймають їхніх переконань. Багато християн на робочому місці долають альпи атеїзму. Вишоченні піки переслідувань свого власного уряду нависають над християнами в недемократичних державах. Однак чудова картина видніє за кожною горою ворожости, яка тепер перешкоджає сучасній Церкві. Там ви побачите тисячі чоловіків, жінок і дітей, які прагнуть євангелія. Віра може прокласти шлях до спасіння інших. Демонстрацією цієї істини є переслідування багатьох християн. Чи ви продовжите свою роботу з вірою, яка може пересувати гори? На якій горі ворожости зосередитесь сьогодні?

*Істинно
кажу вам:
коли
матимете
віру,
як зерно
гірчиці,
то скажете
оцїй горі:
„Перенесися
звідти
туди“ –
і вона
перенесеться.*

Матей
17:20

День 95-ий

В'язень російської тюрми, священник, зрадив Зою. Він висунув проти неї фальшиві звинувачення, щоб вийти з тюрми й уникнути тортур. Під час суду Зоя відмовилася бодай словом дорікнути йому. Вона сказала: «Коли Юда зраджував Ісуса, він був підступною людиною. Але у Гетсиманії Ісус назвав його „другом“. Чи не повинні ми вчитися від Ісуса і поводитися так само з тими, хто зраджує нас?»

Зоя Крахмальникова провела шість років у російській в'язниці за те, що ділилася Христом з іншими. Перебуваючи там стільки часу, вона змогла глибоко зрозуміти Боже Слово і те, який стосунок воно має до важких реалій життя.

«У в'язниці двері кожної камери мають віконце, яке називають „віконцем Юди“. Через нього охоронці можуть перевіряти вас щоп'ять хвилин. Вони уважно розглядають вас і повчають. Завдяки цьому я зрозуміла: якщо комуністи настільки старанно стежать за мною, чи Бог та Його ангели не будуть ще стараннішими?»

Зоя могла легко дозволити злості оселитися у її серці. Але вона брала уроки з Писання і впроваджувала їх у життя. Це були важкі уроки. Та вони знадобилися, щоб зробити її життя і життя оточуючих трішечки світлішим.

Старайся
виявити себе
перед Богом
випробуванням
робітником,
який не має
чого
червоніти,
який добре
настановлює
словом
правди.

Пропозиція вирушити в далеку подорож, не спакувавши речі, мабуть, видасться вам смішною. Хто подорожуватиме, не підготувавшись? Однак християни щодня вирушають в духовну подорож без достатньої духовної підготовки до виснажливої дороги. У своїх серцях ми повинні навчатися Божого Слова, щоб використовувати Його тоді, коли це знадобиться. Багато хто важко складає духовні іспити, тому що заздалегідь не вивчав Божих принципів. Врешті-решт, ми відчуваємося невдахами тоді, коли могли б стати переможцями, як Зоя, скориставшись Словом Божим. Ваша віра в Христа може завести вас у надзвичайні місця. Чи готові ви до мандрівки? Переконайтеся, що у вас багато Божого слова, адже воно вам знадобиться.

2 до Тимотея
2:15

надзвичайний партизан

ПЕРУ : ХУАН

День 96-ий

За терористичну діяльність Хуана засудили до п'ятнадцяти років ув'язнення в тюрмі Мігеля Кастро. Хуан розумів, що думають терористи. Він був активістом комуністичної групи „Осяйний шлях“. Його найголовнішим завданням було навчати інших, як убивати і руйнувати. Він обіймав високу посаду і був фахівцем з вибухівки та знищення зброї. Це давало йому відчуття натхнення і сенсу життя.

Хуан продовжував свою роботу навіть у тюрмі. Агітуючи чоловіка на ім'я Фернандо прилучитися до армії ополчення, він виявив, що багато з його ідей не мають впливу на цього хлопця. У відповідь Фернандо принизливо запитав Хуана: „Якщо ти, мій друже, помреш сьогодні вночі, де ти перебуватимеш у вічності?“

Хуан бачив і влаштував безліч смертей інших людей, але ніколи не замислювався над власною смертю. Запитання Фернандо почало турбувати його. Фернандо щодня продовжував говорити з ним про любов Христа і Його жертву. Нарешті Хуан став вірним.

Фернандо підбадьорював свого нового учня: „Колись ти віддав своє життя революції, а тепер віддай його Господеві“.

Врешті-решт, у тюрмі Хуан став пастирем. У минулому він вербував людей до школи армії ополчення, тепер організував недільну школу. Замість того, щоб виконувати місію смерти, він допомагає іншим відшукати вічне життя.

*А те,
що було
мені зиском,
з-за Христа
я вважав
за втрату.*

До Филип'ян
3:7

Пристрасть дає людині відчуття натхнення і сенсу життя. Деякі люди мають пристрасть до своєї роботи. Інші відчують пристрасть до своїх сімей. Однак ще інші відчують пристрасть до справ, які повністю суперечать Христовій справі. Тих, хто переслідує християн, не можна звинуватити в апатії. Їхньою неухильною рішучістю можна було б захоплюватися, якби вона не була хибною. Але Бог ніколи не втомлюється міняти старі життя на нові. З тією ж пристрастю, з якою Він колись симпатизував марксизму, Хуан почав залучати оточуючих до Христа. Бог узяв цю хибну пристрасть і перетворив її на пристрасть до Христа. Моліться, щоб Бог трансформував усе, що суперечить вашій духовній посвяті. Попросіть у Нього палкого бажання розширювати Його царство.

ще один надзвичайний вибір

Ф И Л И П И Н И : П І Т Е Р

День 97-ий

Пітер відчував, що заради цього варто ризикнути. Він полюбляв подорожувати зі своїм дядьком Майклом, филиппинським євангелистом, до віддалених сіл, де люди так палко прагнули почути про Христа.

Подорожі в села були авантюрними, часом небезпечними, адже дорога в густих лісах не мала кінця-краю. Народ Филиппин роками тероризувала Нова народна армія, що була відгалуженням комуністичної партії. Щоб уникнути небезпеки, Пітер і його дядько були змушені часто ховатися. Пітер любив дітей, йому подобалося зауважувати вогонь у їхніх очах, коли вони нарешті дізнавалися, як сильно Бог любить їх.

У Страсну п'ятницю Нова народна армія вирішила покласти край служінню дядька Майкла. Тому вони схопили Пітера і погрозували стратити його, якщо дядько не припинить говорити про Христа. Батьки Пітера відповіли: „Ми не можемо наказати Майклові припинити свою роботу. Зате ми просимо вас змилосердитися і повернули нашого сина. Він нікому не заподіяв шкоди“.

Врешті, із зав'язаними за спиною руками Пітер почув, як батьки казали солдатам: „Життя – Христос, а смерть – прибуток“. І з цими словами Пітер повернувся додому, щоб тієї похмурої п'ятниці зустріти свого Спасителя. Його дядько Майкл досі розповідає селянам у горах про силу Христової любови і про свого молодого відданого небожа Пітера.

*Якщо хтось
бажає його
волю
чинити,
то і визнає
він, чи наука
ота від Бога,
а чи я
промовляю
сам від себе.*

Йоан
7:17

Ризик цілковито пов'язаний з вибором. Дехто вирішує ризикувати своїм статком, зробивши ставки на найпрозаїчніших речах – результаті футбольної гри, перемозі на перегонах, кількості очок, набраних у баскетбольній грі. Хтось ризикує самим життям, обравши такі небезпечні заняття, що не мають жодного тривкого значення, скажімо, наркотики чи алкоголь. Але Ісус закликає людей до іншого вибору. Він каже, що ми повинні ризикувати своєю земною безпекою, щоб здобути небесну винагороду за виконання Його волі. Виконання його волі дає більшу винагороду, ніж грошовий вигреш на перегонах чи штучний кайф від новітнього наркотику. Чи ви пізнали Ісусову винагороду за те, що ризикували своєю вірою? Чому?

*Ми не молимося, щоб стати
кращими християнами,
а щоб спротивитися стати
саме тими християнами,
яким хоче нас бачити Бог –
христомодивими християнами,
тобто християнами,
які охоче понесуть хрест
заради Божої слави.*

З ЛИСТА НЕЛЕГАЛА, ВИВЕЗЕНОГО
З ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ В РУМУНІЇ

День 99-ий

Мала кароока дівчинка звела голову до своєї матері: як вона вирішить?

Того ранку матір малої дівчинки, їхнього пастора і ще двадцятьох шістьох людей у її рідному північнокорейському селі Гоксан зв'язали і повели до крикливої ватаги комуністів.

Один з охоронців наказав пасторові Кіму та решті християнам: „Зречіться Христа, бо помрете“. Слова обпекли дівчинку: як вони могли просити її зречтисся Христа? У глибині серця вона мала певність, що Христос є. Всі вони стиха відмовилися від пропозиції комуністів.

Тоді військові почали кричати до батьків: „Зречіться Христа, бо ми повісимо ваших дітей“. Дівчинка звела голову до своєї матері. Вона схопила її за руку, знаючи, як сильно мама любить її. Матір нахилилася і впевнено та спокійно прошепотіла: „Сьогодні, моя любове, я побачу тебе на небі“.

Усіх дітей повісили. Решта вірних вивели на вимощену дорогу і змусити лягти перед величезним котком. Комуністи дали їм останній шанс: „Зречіться Христа або ж вас розчавлять“. Християни вже віддали своїх дітей, дороги назад не було.

Коли загудів двигун важкого механізму, селяни тихо заспівали: „Більше любови, Христе, Тобі, більше любови Тобі“.

Більше. Це те, що дав їм Бог, коли послав свого Сина. Більше. Це те, що дав їм Ісус, коли Його розіп'яли. Більше. Це те, що дають вірні лише з любови до Христа. Вони хочуть дати більше Тому, хто стільки дав їм. У цьому меркантильному світі, який готовий віддавати тільки тоді, коли його змушують до цього, вірні встановлюють новий стандарт. „Більше любови Тобі“ – це більше, ніж слова у збірнику традиційних гімнів. Це спосіб життя без обмежень. Кожен день – це шлях пошуків нагоди віддати більше любови Ісусові. Деяких вірних цей шлях привів до смерти. Для інших „більше любови Тобі“ – означає фінансову жертву. Що слова „більше любови Тобі“ означають у вашому буденному житті?

*Бог бо так
полюбив
світ, що
Сина свого
Єдинород-
ного дав,
щоб кожен,
хто вірує
в нього,
не загинув,
а жив
життям
вічним.*

Йоан
3:16

День 100-ий

Тепер кожен хотів побачити фільм. Про нього шепотіли на ринку і навіть у мечеті: „Про що він?“ „Чи він справді такий поганий, що людей арештовують за його переховування?“

Мова була про фільм „Ісус“, який змальовує життя, служіння, смерть і воскресіння Ісуса Христа. На великому екрані, оживляючи історію Ісуса, демонструється план спасіння. У пакистанському місті Джейкобабаді двох чоловіків заарештували за розповсюдження фільму та інших християнських матеріалів. Їх обох побили. Місцеві мусульманські релігійні лідери, вимагали, щоб проти них, а також проти усіх людей, залучених до розповсюдження матеріалів, висунули звинувачення. Вони навіть пішли далі, заохочуючи усіх мусульман у місті вживати заходів проти християн. Незабаром було пограбовано місцевого пастора, кілька пострілів пролунало коло християнської школи. Здавалося, що місто перебуває на межі неприхованого насильства.

Але невдовзі ситуація почала змінюватися. Замість того, щоб бойкотувати кінострічку, усі в місті захотіли переглянути „грішний“ фільм. Вони на власні очі хотіли побачити те, через що здійнялося стільки галасу. Нелегальні копії почали переходити з рук у руки і, врешті-решт, фільм „Ісус“ навіть показали на місцевому телебаченні. Міський суддя переглянув фільм і оголосив, що його зміст не суперечить ученню ісламу.

Завдяки ненавмисним зусиллям мулів євангельське послання почула вся громада. Вони планували викреслити фільм „ІСУС“ зі своєї країни. Та фактично їхня кампанія популяризувала служіння. Бог не обертає зло на добро звичайними методами. Він благословляє зусилля своїх слуг, але не тим способом, який ми передбачаємо. Християни в недемократичних державах дізнаються про це у важкий спосіб, однак вони радіють, коли бачать містерію Божої праці у своїх країнах. Бог готує для нас шлях навіть тоді, коли це не має сенсу. Бувають випадки, коли здається, що все йде нанівець. Чи саме тоді ви довіряєте Богові найбільше? Він знає, що робить, навіть тоді, коли не знаєте цього ви.

*Думки
бо мої –
не ваші
думки,
і дороги
ваші –
не мої
дороги, –
слово
Господнє.*

*Ісаїя
55:8*

День 101-ий

Папір був брудний, обшарпаний на полях. Чорне чорнило лягало на сторінку майже нерозбірливими карлючками. Унизу листа був підпис: Рікардо.

„Я пишу з комуністичного партизанського табору в Перу. Нещодавно я шукав якихось радіопрограм, які могли б утішити мене. Сповнені ненависти програми моїх приятелів, порожні для мене. Потім я натрапив на вашу програму – „Євангеліє мовою марксизму“. Ви сказали, що Ісус, великий Учитель, говорив про прощення своїх ворогів.

Ця розповідь торкнулася мого серця. Раптово я відчув мир і плакав, як дитина. Я не розумію, що сталося.

Мої батьки стали жертвами землевласника-експлуататора, і я ненавидів багатих усе своє життя. Але з певної причини я більше не відчуваю ненависти. Чи це *можливо*? Я не можу пояснити цього.

Після прослухання вашої програми я вперше збагнув, що не маю ніякої образи. Яким щасливим я став. Тепер я не пропущу жодного наступного випуску. Я хочу прочитати книгу, про яку ви говорили“.

Згодом Рікардо покинув партизанів, щоб приєднатися до Церкви. Через два роки він повернувся в табір, сподіваючись розповісти колишнім приятелям про свого Спасителя. Відтоді про нього нічого не чули. Якщо він загинув, то з любов'ю до тих, хто вбив його.

Одна з найотруйніших емоцій людської природи – це ненависть. Її порівнюють з кислотою, яка проїдає свою посудину. Ті, що ненавидять, часто відчують, як їх руйнує власна лють. Однак вірний має духовну природу, яка може перемогти природні нахили. Ісус показує людям, як слід любити своїх ворогів. Завдяки цьому вони змінюються. Трансформація може відбутися так швидко, що навернений і не знатиме, куди поділася ненависть, що нагромаджувалася роками! Чи не заважають вам спати мстиві думки? Зверніться до Ісуса, щоб Він зцілив вас від ненависти. Простіть вашим кривдникам сьогодні і знайдіть надію на завтра.

Коли хтось каже: "Я люблю Бога", а ненавидить брата свого, той не правдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить.

1 Йоана
4:20

День 102-ий

У Ніколаї Чаушеску була манія, яка мала назву “колективізація”. Цей сумнозвісний румунський диктатор, мабуть, вважав, що було б непогано змусити людей віддати усе своє майно державі для загального добра.

Фермери, землевласники і селяни втратили все: поля, овець, худобу, будівлі і меблі. Таким чином зруйнувався колись прибутковий сільськогосподарський сектор румунської економіки. Кожен фермер тепер став рабом держави, який працював за символічну платню на державному полі. Сім'ї стояли в чергах, щоб купити хліба.

Аби не допустити опору своїй політиці, диктатор сам взяв участь у початку кампанії. У румунській провінції Добруджа усіх селян зібрали у центрі міста і попросили добровільно віддати свою власність. Коли ніхто не погодився, Чаушеску своєю рукою застрелив шістьох людей. Знову відбулося голосування: “Хто готовий віддати все своє майно?”

Грала військова музика, лунали пісні, що прославляли комунізм. Коли людей змусили танцювати, почалися зйомки пропагандистського фільму про ентузіазм і прихильність селян до комунізму. Один фермер, який втратив усе, пізніше розповідав: „Вони думали, що забрали все. Але вони залишили щось дуже важливе – наші церковні гімни. Тому ми сіли і співали хвалу Господеві“.

Незнайомі люди часто бавляться в ігри, щоб мати змогу поговорити і більше дізнатися один про одного. Чи не найбільше демонструє людську сутність відповідь на запитання: „Яку єдину річ ви візьмете зі собою, якщо вас залишать на безлюдному острові?“ Більшості людей дуже важко одразу відповісти, їм навіть треба нагадувати, що це – лише гра. Але люди в Румунії не мали такої розкоші – грати у гру; це було реальне життя. Їхній уряд навіть позбавив їх права на власність. Проте селяни усвідомили, що наявність цих непомічених гімнів подарувала радість їхньому селу, яке тепер нагадувало власний безлюдний острів. Люди шанували церковні гімни, – і Бог шанував людей.

*Бо ти –
народ
святий
у Господа
Бога твого;
тебе вибрав
Господ,
Бог твій,
щоб ти був
для нього
вартісним
народом
поміж усіма
народами,
що на землі.*

Второза-
коння 7:6

надзвичайна пожертва

Л И В А Н : М А Р І Я

День 103-ій

Марії було лише сімнадцять, коли мусульманські фанати вдерлися у її рідне ливанське село. Марію і її батьків зупинив грізний голос: „Якщо не станеш мусульманкою, тебе застрелять“.

Марія сміливо відповіла чоловікові: „Я обираю Бога. Стрілай“. Вони застрелили Марію та її сім'ю і пішли, вважаючи їх мертвими. Через два дні у село прибули працівники Червоного Хреста і побачили чудо: Марія була жива, у неї лише паралізувало місце, де була рана від кулі.

Відчуваючи спустошення і розпач, Марія поклалася на свою віру й молилася. Врешті, дивний мир опанував нею. Вона склала Богові зобов'язання: „Кожен має своє призначення на землі. Я ніколи не одружуся і не зможу працювати фізично. Я пожертвую своє життя мусульманам, таким як ті, що вбили моїх батька і матір та намагалися вбити мене. Моє життя стане молитвою за них“.

Її молитви і незламне свідчення про Христа привели багатьох мусульман до віри в Божого Сина. 1990 рік став у Ливані найзапеклішим роком п'ятнадцятирічної громадянської війни. Тисячі були вбиті чи поранені, сотні тисяч утекли. Однак жертва Марії – її скалічене життя, заохотила багатьох християн залишитися і заступитися за Христа.

*Ба навіть
коли мушу
пролити
мою кров
на жертву
й офіру за
вашу віру,
я радуюсь
і веселюся
разом
з усіма
вами.*

До Филипп'ян
2:17

Найбільший дар у служінні Богові не поміститься на жертвовному тарелі. Коли ми дивимось на все своє життя як на жертву Богові, наша спроможність посприяти Його царству не має меж. Багато з тих, кого переслідували так, як Марію, розповідають подібну історію. Вони продовжують жертвувати своїм життям у служінні тим, хто утискав їх, немов це – акт богослуження. Тереза де Лізьє одного разу сказала: „Страждання, пережиті заради інших, навернуть більше людей, ніж проповіді“. Більшість християн дуже легко знаходять добре відомі виправдання, щоб не жертвувати своїм життям: вони „надто заклопотані“ і „надто багато всього відбувається“ навколо них. Але Бог може показати надзвичайні шляхи, щоб ми стали Його свідками.

День 104-ий

„За віру, за справу Божу ми терпимо, а що може бути краще за це“, – відповіла сестра Олімпія на закид у листі від настоятельки щодо необережності на засланні.

Вона гідно прийняла терпіння, послані від Бога, тому що в усьому бачила руку Божого провидіння. Перебуваючи на досмертному засланні у Томській області, сестра мала переконання, що Господь не дасть пропасти на чужині.

У юному віці Ольга Біда почула Божий поклик іти за Ним і відгукнулася на це. Прийнявши у монастирі ім'я Олімпія, вона займалася духовним вихованням підлітків, які, коли запанував атеїстичний режим, витримали у вірі. Ставши Настоятелькою Дому, замінювала сестрам маму. Сестра Олімпія була покладистою, терплячою, спокійною, ніколи не підвищувала голосу. Свій дух молитви вона прищеплювала іншим. Заховуючи харизму згромадження, сестра зобов'язувала оточуючих до постійної праці.

Коли на західні землі України прийшла радянська влада, сестрам почали погрожувати. Але вони надалі збирали вірних на молитви, катехизували молодь, продовжуючи апостольську місію. Це обернулося терором, обшуками, конфіскацією майна, насмішками. Коли сестрам поставили умови переходити до одержавленої Православної Церкви і співпрацювати з органами влади, звісно, вони не погодилися. Почалися ув'язнення. Сестри були стійкими у вірі, зберігаючи свої релігійні переконання. Через те сестра Олімпія опинилася в Томській області. І там вона мужньо трималася віри, засвідчивши повну самопосвяту та вірність Ісусові.

Вам бо треба терпеливості, щоб ви, виконуючи Божу волю, одержали обітницю.

До Євреїв
10:36

Більшість християн може пригадати випадок у своїй духовній подорожі, коли їм здавалося, що вони ніколи не зможуть насититися Богом і Його Словом. Духовний порив став другим „я“, а завзяття – нерозлучним другом. Та наша віра якимось чином згасала. Можливо, це переслідування заглушили наш ентузіязм. Можливо, це була особиста трагедія. Чи можливо, нічого особливого не сталося, лише звичайні клопоти ослабили наш дух і змінили наші пріоритети. Чи полум'я духовного завзяття тепер перетворилося на жевріючий попіл? Чи поснули ваші поривання? Цілком можливо запалити нові стосунки з Богом і підживлювати вогонь у душі. Попросіть Його допомогти вам загорітися ідеєю вже сьогодні і ніколи не втрачати її, як це робила сестра Олімпія.

День 105-ий

*Поки віра не запалає дією,
воєна навіть не варта
свого імені.*

КЕТРИН МАРШАЛ

День 106-ий

Димитер багато років страждав у комуністичних тюрмах. Упродовж свого ув'язнення він не занепадав духом, але його тіло почало виснажуватися. Один з тамтешніх тюремних наглядачів розважав себе, б'ючи Димитра по спині молотком. Це назавжди паралізувало в'язня. Але Димитер жодного разу не вагався у своєму христілюбивому ставленні, і його, врешті-решт, звільнили з тюрми.

Відтоді минуло двадцять років. У двері будинку, де мешкав Димитер, хтось постукав. Це був той самий тюремний наглядач, який так жорстоко бив його по спині, що спричинило параліч. Але Димитер не вагався у прояві своєї віри. Він навіть не встиг привітатися, як колишній наглядач сказав: „Я розумію, що ніколи не зможу отримати прощєння за те, що зробив тобі. Я був надто плюгавий. Але прошу, щоб ти лише вислухав моє вибачєння – і я піду“.

Димитер завмер на якусь мить, коли зі співчуттям і подивом дивився на чоловіка. Він лагідно відповів: „Упродовж двадцяти років я щоденно молився за вас. Я чекав на вас. Двадцять років тому я вже пробачив вам“.

Якщо ми готові виявляти любов і прощєння до всіх – навіть до тих, хто ображає нас, тоді любов Христа може здолати все“.

Більшість людей ніколи не зазнають навмисних фізичних тортур. Та емоційні рани, яких завдають нам, можуть бути не менш спустошливими. Спогади про недоброзичливі слова, зрада друга, болісне розлучєння можуть залишатися з нами впродовж усього життя. Ми відчуваємо спокусу затаїти злість на кривдника чи навіть помститися йому. Прощєння не дане нам від природи, воно невідривне від Божої природи. Тільки відчувши Боже милосердя, ми можемо дозволити комусь отримати частку в Божому прощєнні. Прощєння не залежить від того, чи кривдник попросив його. Це – акт послуху, зрештою, як і акт віри. Попросіть Бога відкрити ваше серце для дива істинного прощєння.

*Терплячи
один одного
й прощаючи
одне одному
взаємно,
коли б хто
мав на кого
скаргу. Так,
як Господь
простив вам,
чиніть і ви
так само.*

До Колосян
3:13

День 107-ий

Юний християнин зі Східної Європи Йон Лугажану після судового засідання повернувся до тюрми. Його співкамерники нетерпляче запитували: „Що сталося?“

Він відповів: „Це було саме так, як того дня, коли ангел відвідав Марію – матір Ісуса. Ця побожна молода жінка сиділа, замислившись, коли сяючий Божий ангел повідомив їй неймовірну новину: вона носитиме Сина Божого у своєму лоні“.

В'язні уважно слухали, заінтриговані аналогом цієї події з перебуванням Йона в суді.

Йон продовжував ділитися посланням миру – розповіддю про Марію: „Незважаючи на всю ту радість, яку Ісус подарував їй, одного дня Марії доведеться стояти коло підніжжя хреста і побачити, як Спаситель помре за гріхи світу. Бог воскресив Ісуса, – і Він тепер править на небі. Марія знала, що, потрапивши на небо, вона знову буде разом з Ісусом і відчуватиме неземну радість“.

В'язні були спантеличені. „Але ж ми питали тебе, що сталося в суді?“ – нагадали вони Йонові.

Йон поглянув на них (його обличчя світилося миром) і сказав: „Мене засудили до смертної кари. Чи це не прекрасна новина?“ Йон зрозумів, що новина, яку ангел повідомив Марії, була і солодкою, і гіркою, адже після земних страждань Ісус утішатиметься на небі. Він нетерпляче чекав на свою вічну радість в присутності Ісуса.

У багатьох культурах смерть – це заборонена тема. Люди часто готові на все, щоб ізолюватися від неминучості власної смерти. Вони воліють користуватися такими висловами, як „відійшов“ замість „помер“. Ми неохоче пишемо заповіт чи страхуємо життя, вважаючи: „Дього ніколи не станеться зі мною“. Корпорації мають величезні прибутки, продаючи нам товари, які обіцяють вічну молодість. Бог позбавляє нас можливості ігнорувати смерть. Ангел, гість Марії, не уникнув розповіді про те, що вона страждатиме від невимовного горя коло хреста. Однак їй також було дано надію на воскресіння, щоб це горе не було нестерпним. Нам як християнам обіцянка Бога про вічне життя допомагає приймати власну смерть реально і відважно.

*Який за те,
що перетер-
пів смерть,
увінчаний
славою і
чесцю...
щоб благо-
даттю
Божою
зазнати
за всіх
смерти.*

До Євреїв
2:9

надзвичайна жертва

УКРАЇНА: БЛАЖЕННА СЕСТРА ТАРСИКІЯ МАЦЬКІВ

День 108-ий

Перед наступом більшовиків на Західну Україну сестра Тарсикія склала обітницю – пожертвувати своє життя за навернення Росії і за Католицьку Церкву.

Свої терпіння і молитви вона складала за грішників. Сестра була прикладом та заохотою до наслідування у вірності і посвяті Богові. Кожну доручену їй працю виконувала з великим старанням і відповідальністю.

У 19 років вона вступила до монастиря. Після складення обітів була відповідальною за робітню в монастирі. Працювала вчителькою крою і шиття у господарській школі. Сестри, що проживали з нею, засвідчували велику любов сестри Тарсикії до Бога і до ближнього. Завдяки глибокій злуці з Богом, с. Тарсикія відзначалася великими людськими і духовними чеснотами. Це свідчило про автентичність життя богопосвяченої особи, повністю відданої Господеві. Тиха, спокійна, весела, ввічлива. Любила робити приємність іншим. Мала дар терпеливості і любови до ближнього.

Сестра покірно і радісно переносила духовні та фізичні терпіння. Часто випрошувала їх в Ісуса, щоб пожертвувати за грішників. Вона знала, що більшовики переслідують Церкву, розганяють монастирі, заарештовують духовенство та монахів, вивозять їх на Сибір. Та це лише спонукало її до повного віддання свого життя Богові.

У липні 1944 року почався наступ на Крестинопіль (нині – м. Червоноград на Львівщині). Разом з іншими сестрами с. Тарсикія переховувалася у пивниці, що під будинками. Вона весь час молилася на вервиці. Вранці сестри очікували отця Йосипа Загвійського, який мав служити Літургію. Та священник затримувався. Задзвонив дзвінок. Сестра Тарсикія, впевнена, що це – священник, побігла відчиняти. Пролунав постріл.

„Я вбив її, бо вона – монашка“, – пояснив свій учинок більшовицький солдат.

Тож благаю вас, брати, на милість Божу, вдати тіла ваші як жертву живу, святу, приємну Богові: богослужбу від вас розумну.

До Римлян
12:1

Ще одне свідчення незламної віри в Христа. Християнська історія підтверджує відданість послідовників Христа незаперечними доказами. Пожертвувавши себе за Церкву і за навернення Росії, сестра Тарсикія віддала за це життя. Чи завжди ви без страху готові на таку самопожертву? Що історія розкаже про вас? Що про вашу віру зможуть розповісти майбутні покоління?

День 109-ий **Німці кинули у перемишлянську божницю запальні бомби, позачиняли двері і нікого не випускали. Отець Ковч вбіг між юрбу і голосно по-німецьки наказав поліції розійтись. А сам почав витягати з вогню тіла людей.**

Переслідувані євреї шукали порятунку в цього християнського священика. Провівши катехизацію, отець Омелян масово охрестив перемишлянських євреїв. Більшість новоохрещених пішла у гето і розділила долю інших. Там вони створили окрему громаду, що відкрито визнавала християнство.

За таку діяльність о. Ковч потрапив до концтабору. Це ув'язнення він прийняв як дарунок від Господа. У листі він писав своїм шістьом дітям: „Я розумію, що ви стараетесь про моє визволення. Але я прошу вас не робити нічого... Окрім неба, це єдине місце, де я хотів би перебувати... З усіх присутніх один я – священик. Не можу навіть уявити собі, що було би тут без мене... Коли я відправляю Службу Божу, всі вони моляться... Вони вмирають у різний спосіб, а я допомагаю їм переходити цей місток у вічність. Хіба це не благословення? Хіба це не є найвеличніший вінець, котрий Господь міг покласти на мою голову?“

*Я собі думав:
Не спомина-
тиму про
нього, і його
ім'ям не про-
мовлятиму
більше!*

*Та в серці
у мене вогонь
палючий,
затаєний у
костях моїх.
Змагавсь я
затамувати
його, та не
спромігся.*

Вихід на волю отця Ковча був можливий, якби він відмовився хрестити євреїв. Та священик був непохитний. Зустріч з Богом змінювала життя тих, кого він охрещував, адже хрещення – це публічне повідомлення свого ототожнення з Христом і Його спільнотою. Хрещення дорослого – це знак для всіх, що він будь-якою ціною готовий служити Христові. Заради цього священик не боявся нічого. Чи готові ми на безстрашні вчинки заради Ісуса, заради чийогось спасіння?

День 110-ий **У далекому Харську Томської області хвора на туберкульоз сестра Лаврентія терпляче зносила крики повільно вмираючого паралізованого господаря та молилася за нього. І він змінився: перестав кричати та злагіднів до рідних.**

Лгідної вдачі, доступна і прихильна, велика співачка сестра Лаврентія жила духом і харизмою Згромадження св. Йосифа. Коли почалися переслідування Церкви, більшовики влаштовували нічні напади на монастирські доми. Під час одного з них сестра всю ніч просиділа у саду під холодним дощем. Відтоді тяжко захворіла. Прикуту до ліжка її забрали до бориславської в'язниці, після цього разом з іншими досмертно вивезли на Сибір.

У селі Харську ніхто не хотів приймати людей, серед яких була хвора на туберкульоз. Та одна родина росіян, яких також сюди вивезли, виявила милосердя, прийнявши сестер до кімнати, де лежав паралізований господар. Сестер одразу ж залучили до праці. Сестра Лаврентія виконувала ручну роботу – виготовляла штучні квіти. І в праці, і довгими безсонними ночами, знемагаючи від фізичного болю, на устах сестри Лаврентії завжди була молитва. Саме молитва стала для неї ліком тоді, коли медики не були зацікавлені у полегшенні мук виселених, адже радянська система настільки була звироднілою і спрямованою на знищення „ворогів народу“.

*Ревна
молитва
праведника
має велику
силу.*

Якова
5:16.

Молитва. Тому, що має найбільші можливості, ми приділяємо найменшу увагу. Молитва – це наш перший захист проти духовної війни і часто – наш останній порятунк. Ті, кого переслідують за віру, навчають нас, що молитва повинна мати пріоритет. Їхня остання пржиттєва промова – не войовничі слова. Їхні останні земні діла – не опір. Натомість молитва – це їхній передсмертний подих. Вона вражає обвинувачів і переконує інших у необхідності рішучої віри. Історія свідчить: передсмертні молитви переслідуваних святих, мабуть, можуть прихилити інших до Євангелія більше, ніж їхні багаторічні діяння. Завдяки молитві змінюється світ. Коли ви опинитесь в горнилі життя, чи звернетеся до ревної молитви? Чи побачать інші, що ваш перший і останній захист – це спілкування з небесним Отцем?

День 111-ий **21 квітня 1925 року молодий священник Микола Цегельський відправив свою першу Службу Божу. На спомин цього він роздавав людям образочки зі страждальним Христом, розп'ятим на хресті.**

Відтоді він щодня відправляв Службу Божу. Так постановив собі молодий священник: де б він не був, які б обставини його не спіткали, – служити Святу Літургію. Страждання стало символом його життя, коли почали переслідувати Українську Греко-Католицьку Церкву. Священикові загрожувала небезпека за відмову перейти на православ'я. З іншого боку – дошкуляла важка недуга шлунка. Син, що мешкав у Львові, просив батька залишитися тут, але почув: „Я – пастир. Залишив своє стадо в небезпеці і мушу повернутися в село.“ Через місяць отця Цегельського заарештували.

Навіть після суду священник дотримувався обітниці, відправляв Службу Божу. Дружина передала йому сухарі для частичок, родзинки замість вина і пошитий з марлі епітрахиль. Дати та намір, у якому відправлялися Літургії, отець Микола старанно записував і при нагоді передавав дружині.

Останню Літургію він відслужив за щасливу подорож. А подорож була до далекої Мордовії. І там священник знаходив можливість відправляти богослуження, про що дізнаємося з двох його листів, у яких просив родзинок. У них він ще раз наголошує, що краще жити „правильно, чесно, щоб совість була спокійною“, а „любов понад усе переможе і діждеться своєї цілі“.

У житті кожного християнина надзвичайне значення має Служба Божя. Безкровна жертва, якою ми з Христом можемо відкупити світ, живлячись воскреслим Христом у Святому Причасті. Отці Церкви стверджують, що Служба Божя є нашим наймилішим дарунком для Господа, який ми приносимо Йому з великої любови. Особливо про це пам'ятали віддані своєму покликанню священники у час переслідування Церкви. Святі Літургії відправляли священники і в таборах Сибіру. Як писав із заслання Митрополит Йосиф Сліпий: „...у різних закутках і вертепах її, приноситься вже десятки років нова жертва Тіла й Крови Господньої, на ній родилась і жила помічна духовна школа для виховання нових служителів Христа“.

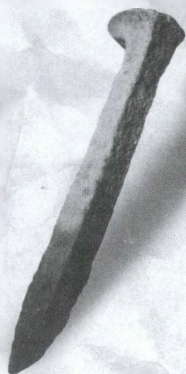
Нині Господь не хоче від нас кровопролиття, а бажає лише участі у Безкровній жертві – Службі Божій. Чи готові ми відповісти на це бажання? Воно не є важким і надможливим.

*... Труд ваш
у Господі
не марний*

*1 до Корин-
тян 15:58*

День 112-ий

*Віра ніколи не буває пасивною.
Вона випадає віддуку.
Вона потребує місії.
Вона демонструє
внутрішню принамість
і силу Святого Духа.*

ПАСТОР РІЧАРД ВУРМБРАНД

День 113-ий

Усі в'язні засмутилися, коли побачили у в'язниці маленьку дівчинку разом з матір'ю. Навіть начальник тюрми спитав: „Чому ви не пошкодуєте свою дочку? Коли ви перестанете бути християнами, то обоє зможете піти додому“.

Зрозуміло, що жінка розривалася надвоє. Її ув'язнили разом з дитиною через те, що вона протестувала проти ув'язнення свого пастора, проте погодилася зректися віри заради того, щоб дочка unikнула страждань. Через два тижні комуністи змусили її вигукнути з трибуни перед десят'ю тисячами людей:

– Я більше не християнка.

Повернувшись додому, маленька дівчинка обернулася до своєї матері і сказала:

– Мамо, сьогодні Ісус не задоволений тобою.

Матір намагалася пояснити, що вона зробила це з любови. Маленька дівчинка поглянула на свою маму і впевнено, як не на свої літа, сказала:

– Обіцяю, що коли ми знову підемо у в'язницю заради Ісуса, я не плакатиму.

Мама заплакала. Нею опанувала гордість за дочку, любов до неї і усвідомлення своєї слабкості. Благаючи Бога дати їй силу прийняти це важке рішення, вона повернулася до начальника тюрми і сказала:

– Ви переконали мене зректися своєї віри заради дочки, але в неї виявилось більше відваги, ніж у мене.

Вони обоє повернулися до тюрми, і маленька дівчинка виконала свою обіцянку.

*Отож
наказую
тобі:
будь мужнім
і хоробрим;
не лякайся
й не падай
духом,
бо Господь,
Бог твій,
з тобою,
куди б ти
не подався.*

Ісус Навин
1:9

Ізраїльтянин Ісус Навин мав нелегке завдання – завершити те, чого не зміг зробити Мойсей і повести далі обраний Богом народ. Чи було це небезпечно? Безсумнівно. Чи відчував Ісус Навин страх? Мабуть. Він отримав від Бога обіцянку бути з ним, і це дало йому таку ж упевненість, як і дитині з цієї розповіді. Як Ісус Навин, так і дитина, рано усвідомили, що вони потребуватимуть Божої присутності в житті, щоб здобути успіх. Бог заповідає нам укріпити себе відвагою і знанням, що він ніколи не покине нас. Перед випробуваннями відвага часто зникає. У хвилину горя спробуйте повірити обіцянці Бога, що Він буде з вами. Будьте покірними і відважними вже тепер.

День 114-ий

В Албанії, першій самопроголошеній атеїстичній державі у світі, молодого християнина Валерія Назарука заарештували за те, що він, не боячись, витатуював хреста на своїй руці. Валерій хотів, щоб при потисковій його руки кожен знав, що він не зраджує віри в Бога. Валерія, однак, розчарувало, що він не може розповідати іншим про Божу любов.

На суді суддя звернувся до матері Валерія: „Порадьте своєму синові змінитися, щоб він міг звільнитися“.

Вона, зі сльозами в очах, на мить замислилася і відповіла: „Валерію, я раджу тобі стояти твердо і не зрікатися Христа, навіть якщо це для тебе означатиме смерть“.

Згодом у листі до підпільної Церкви вона писала: „Я відвідала суд. Це було неймовірно важко для мене. Я хотіла б опинитися на його місці. Найважче було, коли вони попросили мене порадити Валерієві змінити свою поведінку, але я не змогла зробити цього. Світ звинувачує нас, його батьків, за цей вирок, вважаючи, що це – наслідок нашого впливу. Навіть деякі християни не можуть зрозуміти, чому я вчинила саме так. Тоді я згадую, що Ісуса неправильно зрозуміли. Коли я змагаюся з депресією, мені нагадують, що Петро радив Ісусові врятувати собі життя. Бог дає мені силу витерпіти все. Будь ласка, моліться за мене“.

*Мене ж
не доведи,
Боже,
щимось
хвалитися,
як тільки
хрестом
Господа
нашого Ісуса
Христа,
яким для
мене світ
розп'ятий,
а я – світові.*

Бог любить нас і має великі плани щодо нашого життя. Проблема полягає в тому, що всі, що оточують нас, також мають щодо нас плани: зроби це, зроби те, спробуй це, спробуй те. Ці поради – дешеві й численні. Але часом слова мають високу ціну. Щоразу, коли хтось з вірних, незважаючи на наслідки, заохочує нас не відмовлятися від Божого заклику для нашого життя, ми знаємо, що ці слова промовила побожна особа. Усе протилежне, навіть, якщо сказане з добрим наміром, – недобра порада. Від кого ви чуєте духовні настанови? Пригадайте і занотуйте останню духовну пораду, яку ви почули від вірного друга. Чи добре ви виконували його вказівки?

До Галатів
6:14

надзвичайна зосередженість

КИТАЙ : М Е Л І Н

День 115-ий **“Я очистила своє серце від страху перед людьми і навчилася бачити Бога”.**

Молоду Ме Лін заарештували за християнську діяльність у комуністичному Китаї. Під час допитів поліція катувала її, намагаючись змусити зрадити друзів з підпільної Церкви.

Спершу Ме Лін надзвичайно боялася, тому що не розуміла, навіщо Бог тримає її у такому страшному місці. Але потім вона згадала повчання свого пастора, який казав: „Справжнє страждання триває лише мить, а потім ми перебуваємо у вічності з нашим чудесним Спасителем“.

Коли її спитали, як вона змогла не збожеволіти у ці страшні часи, Ме Лін відповіла: „Заплющивши очі, я не можу бачити гнівливі обличчя чоловіків і знаряддя тортур, якими користуються вони. Подумки я невпинно повторювала обіцянку, яку дав мені Христос: «Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога» (Матей 5:8). Я також зрозуміла, що коли очищу своє серце від страху перед людьми, то зможу начитися бачити Бога. Я позичала відвагу в людей, які мене оточували. Коли наглядачі дізналися про мій захист, вони заліпили мені повіки. Але мій зір уже був у безпеці“.

*Думайте
про горішнє,
а не про
земне.*

До Колосян
3:2

Ми захоплюємося людьми, чия професія вимагає багато уваги і зосередженості. Вправний нейрохірург, спортсмен-олімпієць і корпоративний провідець мають спільну рису: зосередженість. Дисципліна зосередженості перевершує інтелект, атлетичну рухливість чи харизму. Без зосередженості ці люди будуть лише розумними, атлетичними чи, щонайбільше, цікавими. Їхня здатність залишатися зосередженими значно сприяє їхньому успіхові. Завдяки вихованню земної зосередженості можна досягти земного успіху, проте як бути зі справами вічними? Якщо ви надто зосереджені на земних речах цього світу, то не отримаєте бажаного. Що ви можете зробити сьогодні, щоб неодмінно зосередитися на Христі і на поширенні доброї звістки?

День 116-ий **Радянська газета „Комсомолец України“ повідомила про ув'язнення трьох християн. Їхній злочин полягав у тому, що вони організували розсилання „небесного“ листа, щоб допомогти людям в усьому Радянському Союзі зрозуміти вчення Ісуса Христа.**

Не маючи змоги видавати біблійні чи християнські книжки, вони почали розсилати численні копії листів, прохаючи адресатів копіювати їх і надсилати іншим. Завдяки цьому винахідливому методу поширення євангелія тисячі листів розсилалися по всьому Радянському Союзу. Діти особливо любили їх, адже їм не дозволяли відвідувати церкви, і листи стали невід'ємною частиною їхнього християнського навчання.

Ці листи допомогли укріпити віру християн. Після державних репресій і втручань в їхні церкви вони були готові випробувати щось сміливе і нове. Християни щиро хотіли, щоб кожен знав про Божу любов і, незважаючи на обмеження, ця дивовижна простота допомогла посланню поширитися в Тбілісі і навіть в деяких регіонах України!

Інша газетна стаття розповідала: „Християни заповнили наше місто своєю писаниною“ Вона описувала ці скоординовані зусилля як „образливі з боку вірних“.

Хто міг би передбачити далекосяжні наслідки звичайного небесного листа!

Після п'ятдесяти років тиранії проти християнства радянська влада вважала загрозою звичайнісінький „небесний“ лист. Їхня боягузлива реакція демонструє силу Божого Слова. Утиски не підвладні людським зусиллям. Їх не пом'якшує співчуття. Вони протидіють тільки могутньому Божому Слову – живому й активному в житті вірних. Сатана тремтить, відчуваючи силу, яка є у Божому Слові. Чи ми усвідомлюємо Божу силу так, як Його вороги? Якщо ви вже давно відчували благоговіння, читаючи Писання, попросіть у Бога ще однієї нагоди продемонструвати свою силу. Вже сьогодні відчуйте вплив Слова у вашому житті.

*Повіки,
Господи,
слово твоє
твердо
стойть
на небі.*

Псалом
119:89

День 117-ий

Примушуючи до багатогодинної важкої праці і тримаючи в'язнів у голоді, китайські тюремники вимагали, щоб хтось добровільно погодився щоденно прибирати у вбиральнях. Жодна з ув'язнених жінок не зголосилася.

Нарешті сестра Кван ступила вперед і добровільно погодилася виконувати цю чорну роботу. Вона вбачала в цьому останню нагоду ділитися своєю вірою з тими жінками у в'язниці, яких в іншому випадкові ніколи б не побачила. Перебуваючи в тюрмі, вона привела сотні жінок до Христа.

Посвята Кван була очевидною для всіх, хто знав її, але вона коштувала їй багато страждань. Перед ув'язненням вона і її чоловік добровільно організовували команди євангелістів, які подорожували по всьому Китаї, створюючи маленькі домашні церкви.

Коли комуністична влада дізналася про діяльність Кван, її дванадцятирічного сина побили до смерті. Однак вона відмовлялася зректися Христа і навіть після звільнення продовжувала організувати діяльність домашньої Церкви.

Врешті, 1974 року комуністи вирішили влаштувати показовий суд над „матір'ю Кван“ – саме так називали її. Кван засудили до довічного ув'язнення і поселили в підземній камері з відром для санітарних потреб, годуючи тільки брудним рисом.

Через десять років вона чудом звільнилася і завжди згадувала про тюрму як про дар особливої нагоди ділитися любов'ю Христа з людьми, які в іншому разі ніколи б про неї не почули.

Волонтерська діяльність часто стає професійним заняттям для багатьох людей. Вони працюють добровольцями у школах своїх дітей, допомагаючи організовувати благодійні заходи і тренуючи учнівські футбольні команди. Волонтерська діяльність у не надто популярних справах дається нелегко. Часто волонтерський дух зникає цілковито. Старечі будинки, сиротинці і притулки – це ті місця, де люди найменше хочуть перебувати. Неприємний запах, гнітюче оточення та інші незручності відлякують їх. Але де, на вашу думку, найбільше перебуває Ісус? Майже кожна громадська посада зобов'язує до потрібної і приємної роботи, однак намагайтеся не згайнувати кожну менш випробовану нагоду працювати з тими, хто не такий щасливий. Спробуйте при найближчій нагоді стати у цьому добровольцем.

*І все, що б
ви тільки
говорили
й робили, –
все чинить
в ім'я
Господа
Ісуса,
дякуючи
Богові
Отцеві
через нього.*

До Колосян
3:17

День 118-ий **Навіть коли румунського пастора Річарда Вурмбранда посадили в одиночну тюремну камеру, позбавлену світла і звуків, він продовжував проповідувати для невидимої аудиторії.**

Після чудесного звільнення з тюрми і подальшої міграції до Сполучених Штатів пастор Вурмбранд видав кілька книжок, де описав свій тюремний досвід і проповіді, які він склав і запам'ятав в одиночному ув'язненні. Через кілька років він отримав такого листа:

*Ви не маєте,
бо не
просите.*

Якова
4:2

„Дорогий пасторе Вурмбранде,
я виховувався у побожній сім'ї, однак, збився на манівці і, врешті-решт, опинився тут, у канадській тюрмі. Я хотів повернутися до Бога, проте, не знав, як це зробити, тому молився: «Господи, якщо десь у світі є самотній в'язень, який знає Тебе, будь ласка, пошли мені Його думки». Я почув внутрішній голос, який сказав мені бути спокійним і впевненим: Бог не забуде про мене.

Дивовижним чином ніч у ніч я почав чути якусь проповідь, яка, здавалося, долинає здалеку. Я покаявся і після звільнення з тюрми натрапив у християнській книгарні на вашу книгу «Проповіді в одиночному ув'язненні». Я відразу впізнав їх, адже це були ті проповіді, які я чув у тюрмі. Дякую, що ви читали їх!»

Пастор Вурмбранд отримав два інших листи з різних країн, де описувалися майже такі самі розповіді. Справді, ангели принесли проповіді тим людям, які зверталися до Бога.

Кажуть, що християни через брак віри часто залишають ангелів без роботи. Надто часто вірні задоволені своїм непоганим життям, час від часу отримуючи благословення. Але Бог бажає нам дати більше, ніж те, що добре для нас. Він прагне дати нам щось краще і навіть те, що є найкраще; однак Він притримав свої найбільші блага для тих, хто просить у вірі. Чому ми повинні просити Бога, якщо Він вже знає про наші потреби? Ми мусимо просити у вірі, щоб продемонструвати свою залежність від Нього. Чи були ви задоволені тим добром, яке Бог дав вам? Тоді у вірі просить кращого. Не погоджуйтеся у своєму житті ні на що інше від того, що найкраще у Бозі.

День 119-ий

*Якби все людство було праведне,
а грішною тільки одна людина,
Христос прийшов би, щоб витерпіти
той самий хрест заради неї одної.
Так Він любить кожного з нас.*

Св. АВГУСТИН

нагзвугайний "боягуз"

ТАРС: ЙОАН МАРКО

День 120-ий – Він не може піти з нами! – наполягав Павло. – Він – боягуз, і наша служба не матиме від нього жодної користи.

Варнава відповів:

– Ти, можливо, розчарувався у ньому, але не Бог.

Все ж Павло був непохитний:

– Ти не можеш примушувати мене. Я поведу тільки тих людей, на яких могу покластися. Я не схвалюю його участі в цій євангельській мандрівці.

– Тоді я не піду також, – продовжував Варнава. – Це є твоє рішення, Павле. Бог скеровує тебе у цій подорожі. Розійдімося в мирі. Коли Церква боялася тебе, завдяки Божій ласці я прийшов до тебе і показав їм, що ти зробиш велику справу для Божого царства. Бог дав те саме покликання Йоанові Марку.

Павло вагався, але згодився:

– Нехай буде так. Сподіваюся, що ти правий, мій давній друже, хоча я сам не могу в це повірити.

На цьому Павло з Варнавою розійшлися.

Врешті-решт, Павло і Йоан Марко опинилися в одній в'язниці в Римі, і Павло дізнався про справжню вартість у Христі свого юного друга. Йоан Марко написав Євангеліє від Марка. Перебуваючи в суворих тюремних умовах, він довів, що аж ніяк не є боягузом. Навіть у найважчі часи Марко доводив справу до кінця, що Павло незадовго до смерті визнав у своєму листі до Тимотея.

*Візьми
Марка
й приведи
з собою,
бо він мені
потрібний
для служби.*

2 до Тимотея
4:11

За розповідями з Діяння 15:35-41
та 2 до Тимотея 4:11

Часто ми опиняємося у складних ситуаціях, тому що Бог хоче продемонструвати одну з двох істин: Він використовує випробування, щоб показати, як далеко ми зайшли в нашому духовному розвитку або дозволяє проблемам з'явитися в нашому житті, щоб показати, де саме ми можемо зрости ще більше. Перетворення явного боягуза Йоана Марка на відданого послідовника нагадує нам, що духовний ріст – це процес. Ми можемо вказати на колишні невдачі, коли вважаємо, що могли би бути сильнішими. Але минулі вчинки не мають жодного впливу на наше майбутнє. Чи потрібен вам, як Маркові, другий шанс, щоб довести свою відданість Христові? Моліться, щоб отримати нагоду для духовного зростання.

День 121-ий „Застрель їх, – і ми збережемо твоє життя!“

Пастор уклав угоду з комуністами в китайській тюрмі, де їх утримували. Однак, дві дівчини-християнки, які стояли перед ним, рішуче відмовлялися зректися своєї віри. Ще один в'язень, який бачив цю жахливу сцену, розповідав, що їхні обличчя були бліді, але незрівнянно прекрасні – безмежно сумні, але милі. Вони були готові радше зустріти смерть, ніж відректися від Христа.

Пастор обґрунтовував своє рішення: „Чому ми всі троє повинні помирати? Якщо я уб'ю вас, вони звільнять мене, – і тоді я зможу продовжувати працю між церквами“.

Дівчата лагідно сказали йому: „Перш, ніж ви застрелите нас, ми хочемо подякувати вам за все, що ви означаєте для нас. Ви повели нас до Христа, охрестили нас і дали нам Святе Причастя. Нехай Бог віддячить вам за все, що ви зробили. Ви також вчили нас, що християни часом бувають слабкі і вчиняють страшенні гріхи, однак, можуть отримати прощення. Якщо ви пошкодуєте за те, що збираєтеся зробити з нами, не зневірюйтеся, як Юда, а покайтеся, як Петро. І пам'ятайте, що наші останні думки будуть не про ненависть і гнів, а про любов і прощення. Всі ми переживаємо похмурі часи, але померемо радо“.

Та серце пастора вже зачерствіло, і він застрелив дівчат. Відразу після цього комуністи застрелили його.

*Будьте,
натомість,
добрі один
до одного та
милосердні,
прощайте
один одному,
як Бог
у Христі
вам простив.*

До Ефесян
4 : 32

Люди, які знають, що на них чекає негайна смерть, можуть думками повертатися до друзів і сім'ї, до нездійснених мрій. Дехто пригадає, як усе їхнє життя „промайнуло перед очима“. Така пам'ять, однак, навряд чи властива тим, хто став жертвою найважчої зради – загинув від руки того, кого вони вважали найкращим другом. Гнів, злість і ненависть до вдаваного друга можна вважати цілком виправданими. Чи прощення відіграватиме хоч якусь роль? Як християни ми повинні за будь-яких обставин поширювати прощення, навіть тоді, коли перебуваємо між життям і смертю. Як і реакція дівчат в цій історії, ваша реакція на зраду буде ефективною проповіддю. Як те, що ви оберете прощення, може показати вашому ближньому шлях до Ісуса?

День 122-ий

„Я поцілую мотузку, але нізащо не зречуся своєї віри!“, – вигукнув пастор Ікбал. Солдати підвели спаралізованого пастора з інвалідного крісла і одягнули йому петлю на шию. Сьогодні він разом з Христом вільно ходить на небо.

Ще один досвідчений пастор Пакистану почув коло свого будинку постріл. Куля дивом не потрапила в нього і застрягла в стіні за його кріслом. Він подякував Богові, що зможе ще один день ділитися Христом у цілковито мусульманській країні.

Реймонд Лулі покинув вигідну посаду професора в Оксфорді і більшу частину свого життя страждав заради євангелія. Він писав: „Колись я був досить багатий і відчув смак життєвих насолод, але радо відмовився від цього, щоб проповідувати євангеліє Правди. Я був у тюрмах, мене бичували... Тепер я – старий і бідний, але не зневірився; я готовий, якщо на це Божа воля, терпіти аж до смерти.

Вірні на кшталт цих унікально розуміють термін „щит віри“. Вони усвідомлюють, що це поняття може не захистити їх від страждань, однак обов'язково дасть відвагу витерпіти їх. Щит віри дав їм змогу рішуче продовжувати духовну війну заради Христа, байдуже, що це коштуватиме тут, на землі.

*А над усе
візьміть
щит віри,
яким
здолаєте
згасити всі
розпечені
стріли
лукавого.*

Щит в одній руці і меч у другій. Так виглядав бойовий обладунок першого століття. З одним воїни могли нападати на ворога. З іншим вони йшли у наступ. Якщо переглянути наш теперішній обладунок для духовної битви, чи не знайдемо ми десь у закутку запорошений „щит віри“? Позбавивши себе захисту, який пропонує нам Бог, ми стаємо вразливими до нападів ворога. Без віри неможливо уникнути страху і розчарувань. Ми припиняємо поширювати євангеліє після першої ознаки опору. Що не дозволяло вам розповсюджувати євангеліє у вашій сфері впливу? Де ви посеред страхітливої ворожості маєте високо нести свій щит віри?

До Ефесян
6:16

День 123-ій

Пастор Вурмбранд пробирався поміж в'язнями туди, де інший пастор нерухомо сидів на підлозі. Його саме кинули до камери, а перед тим дуже жорстоко побили. Вурмбранд не знав, чи переживе цю ніч.

З любов'ю і співчуттям пастор Вурмбранд став на коліна коло побитого пастора і запитав: „Мій брате.., чи можеш ти проказати молитву „Отче, прости їм“?“

Чоловік перемиг бiль, торкнувшись свого напухлого, вкритого синцями обличчя. Говорити було важко. Дуже повільно він вимовив: „Я не можу“.

Як тільки пастор Вурмбранд почав відчувати симпатію до цього чоловіка, побитий зі слізьми в очах продовжив: „Я не молюся „Отче, прости їм“. Я молюся „Отче, прости їм і мені“. Якби я був кращим пастором, мабуть, було би більше навернених катів“.

Знесилений пастор висловлював турботу щодо втрачених можливостей навернути своїх ворогів до Христа. Обидва пастори пам'ятали, як колись одного з членів комуністичної молодіжної організації Румунії заарештував і безжально побив офіцер поліції, який, як вважалося, був християнином. Через цей інцидент серце молодого комуніста назавжди зачерствіло до Христа. Ця втрачена можливість для євангелія, врешті, перетворилася на диктатора колишньої комуністичної держави Румунії. Ніколае Чаушеску був відповідальний за катування безлічі християн, серед них були пастор Вурмбранд і його друг, якого побили в тюрмі.

*Поводьтєся
мудро
з тими,
що назовні,
використову-
ючи нагоду.*

До Колосян
4:5

Немає жалю більшого, ніж жаль за втраченою можливістю. Як не сумно, але у житті ми маємо багато втрачених можливостей: народження дитини, різдвяний ранок чи навіть останній повітряний рейс додому. Однак ніщо не можна порівняти з втраченою можливістю змінити чиясь долю у вічності. Ми не можемо знати, як звичайна, на наш погляд, особа, що сидить поруч з нами у потягу, може після наших кількох важливих слів вплинути на світ Христа. Не менш ймовірно, що наші слова змусять рішучого опонента християнства зійти зі свого шляху, змінивши переконання. Ви можете нарахувати багато втрачених можливостей для євангелія. Однак ви можете змінити своє майбутнє, скориставшись нагодою ділитися вірою, яку отримувєте щодня.

День 124-ий

Лу Сяобо, який кипів від обурення у тюремній камері, думав тільки про гріхи своїх комуністичних гнобителів. Як лідер протестів на площі Тянь Аньмень у Китаї, він гаряче молився про мирне звільнення Китайської Церкви від задушливих обмежень уряду. Він уявляв собі, як комуністів переможуть мирні християни, проголосивши любов милостивого Бога. Але все це закінчилося погано.

Він бачив, як його відважні друзі один за одним чинили опір, поки не наставав кривавий і гіркий кінець. А тепер вистежили й заарештували його. Як міг Бог дозволити, щоб таке зло здолало їх? Їхні зусилля не мали тих наслідків, на які сподівався розум Лу.

Але потім завдяки мудрості іншого в'язня-християнина він почув Боже підбадьорення. Усвідомивши власні гріхи після цієї розмови, він писав: „Як може особа, у якої немає відчуття гріха, колись почути голос Бога? Замість того, щоб боротися з комуністами через їхні гріхи, я повинен присвятитися спробі здобути їх для Христа, навіть, якщо це означатиме мою смерть. Ісуса прибили цвяхами до хреста через Його любов до грішників. Я мушу присвятитися любові до комуністів. Якщо ні, ми всі залишимося на дні прірви, замість того, щоб здійнятися на вершину гори“.

Благословляйте тих, які вас проклинають, моліться за тих, що вас зневажають.

Лука
6:28

Люди часто думають, що як тільки вони віддадуть своє життя Христові, воно стане легким. Коли бажання здійснюються, це сприймається як належне. Зрештою, вони ж „виконують Божу волю“. Чи не так? Чому їхні прагнення не мають бути успішними? Однак незабаром з'являються проблеми. Може навіть статися так, що вони фізично постраждають за свою віру. Вирішивши вважати себе християнами, часто дізнаємося, скільки ворогів має Христос. Ісус пообіцяв, що нас будуть ненавидіти за Його ім'я. Те, як ми будемо ставитися до ворогів, випробує нашу любов до Христа. Чи готові ви полюбити своїх ворогів, помолившись за їхнє спасіння? Чи розкажете ви їм про Ісуса? Бо ж якщо не повідомите гнобителям про Христа, то хто зробить це?

День 125-ий

В архівах радянських спецслужб є підтвердження, що в Бутово, передмісті Москви, групами по двісті осіб розстріляно і таємно поховано сорок чотири тисячі людей. Одного вечора, під час розстрілу, Клавдія Василівна відчинила двері знесиленій жінці, приреченій на смерть за християнську віру. Їй вдалося втекти. Жінка благала Клавдію заховати її.

Налякана Клавдія відмовилася. Вона зачинила двері і залишила жінку надворі, таким чином підписавши їй смертний вирок. Понад п'ятдесят років Клавдія намагалася забути образ цієї жінки, але її зусилля були марні.

На відміну від Клавдії, члени Румунської Церкви втішалися миром у своїх серцях, допомігши двом німецьким солдатам – утікачам з радянської тюрми. Вони шукали притулку у церкві пастора Річарда Вурмбранда. Наприкінці Другої світової війни у Румунії правили жорстокі німецькі нацисти. Коли Німеччина почала програвати війну, Російська армія увійшла в Румунію і почала брати німців у полон. Надання притулку чи допомога німцям каралися смертю.

Досі одягнені в німецьку форму солдати були кандидатами на смерть. Сім'ї, що належали до Церкви, погодилися допомогти їм, адже вони мали право не на осуд, а на допомогу кожній особі врятуватися. У цей час вони також допомагали німецьким дітям, знаючи, що роблять тільки те, що в їхньому становищі зробив би Христос.

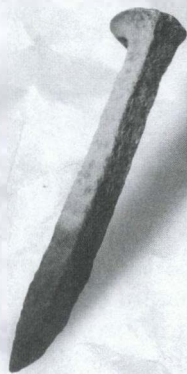

Часто християни повинні обирати між турботою для тіла й турботою для душі. Це відмінність між земною турботою і вічним жалем. Життя надзвичайних християн так часто контрастує з рештою світу, що про нього нелегко розповідати. Їхні обставини часто неймовірні. Навіть у наших, порівняно звичних обставинах, ми змушені приймати рішення, які вимагають надзвичайної відваги. Оберемо ми земну безпеку чи вічну значимість? Чи зможемо ризикувати на землі заради духовних здобутків? Коли ви потрапите в ситуацію, яка вимагатиме надприродної відваги, попросіть допомоги в Бога. Він дасть вам мудрість, якої ви потребуватимете, щоб усе вирішити правильно.

*Щоб ви були
бездоганні
й щирі,
непорочні
діти Божі
серед
лукавого й
розбещеного
роду, серед
якого сяєте,
немов
світила
у світі.*

До Филип'ян
2:15

День 126-ий

*Бо ж вам дана ласка Христа
не тільки вірувати в нього,
але за нього також і страждати.*

До Филип'ян 1:29

День 127-ий

Китайський професор Боб Фу і його дружина вели таємні біблійні класи у віддалених селах. Жадоба мешканців до Божого слова ніколи не переставала дивувати його.

Одна незабутня подорож почалася з дванадцятигодинної поїздки автобусом, у якій церковний лідер кілька годин поспіль стояв перед розбитим вікном, щоб дощ не потрапляв усередину і Фу міг відпочити. Наступного вечора вони їхали в невеличкому фургоні по вибоїстих грузьких дорогах, поки фургон не застряг; тоді вони довго під заливним дощем їхали трактором, поки він не застряг. Після цього вони всю ніч ішли при світлі місяця, ковзаючи і падаючи на грузьких полях.

Коли наступного світанку вони нарешті прибули, їх тепло вітали. Селяни почали приходити на службу до домашньої церкви. Дехто йшов п'ятдесят миль, щоб лише почути Слово Боже. У будинку не було стільців, тому вірні сиділи на камінні чи на шматках дерева. У цій місцевості вони мали благословення щодо поліції, якій було нелегко стежити за ними. Впродовж кількох днів вони могли вільно молитися!

Кожному довелося подолати важку дорогу, щоб побувати на службі, і ніхто не сприймав це як жертву. У них було таке ж бажання, як у Давида, що прагнув поклонитися Богові всією душею.

*Душа моя
жадає Бога,
Бога
живого, –
коли бо
прийду
й побачу
обличчя
Боже?*

Псалом
42:3

Для людей в авторитарних державах церква не вибір, а життєва потреба. У демократичних країнах навпаки, багато людей щотижня вирішують, підуть вони до церкви чи ні. Чи є в них час? А чи цікава сьогодні проповідь? Як це не ганебно, але часто ми розглядаємо цілий спектр запитань, намагаючись визначити, чи варто витратити час на церкву. Для Давида та інших зустріч з Богом була природною. Мало того, вони ніколи б дозволили, аби щось перешкодило їм. Коли востаннє ви просили Бога дати вам таке ж бажання поклонитися йому? Попросіть його сьогодні, і відвідайте церкву цього тижня, щоб зустрітись з Богом.

День 128-ий

Одного суворого зимового дня п'яні російські вартові увійшли до холодної камери. Одним із в'язнів був Николай Молдова – поет і композитор, а також відданий вірний і лідер євангельського руху в Православній Церкві. За проповідництво його засудили до п'яти років ув'язнення в нелюдських умовах російської тюрми.

„Лягти на живіт!“ – вартовий крикнув до Николая. У тонкій сорочці і трусах він ліг на крижану підлогу. Після цього вартові годину топтали його по спині, ногах і ступнях своїми важкими чобітьми.

Коли охоронці пішли, інші в'язні схилилися над Николаєм, щоб подивитися, як сильно його побили. На їхній подив Николай сказав: „Поки по мені ходили, я склав новий гімн“. І почав співати: „Нехай я розповідатиму не тільки про майбутні небеса, нехай небеса і святе торжество будуть тут“.

Після того, як Николая звільнили з тюрми, міліція влаштувала обшук у його домі і конфіскувала унікальну рукописну книгу, над якою Николай працював кілька років. Вони вкрали сотні годин безцінної роботи, творчості і посвяти. Після цього Николай написав інший гімн: „Я поклоняюся Тобі з вдячністю за все, що Ти колись дав мені, але й також за все, що Ти забрав від мене. Ти чиниш правильно, – і я віритиму в Тебе“.

Тепер пісні Молдови відомі в усій його країні.

*Ось
слухайте,
царі, і ви,
князі,
вважайте!
Я заспіваю
Господеві,
я воздам
хвалу
Господеві,
Богові
Ізраїля.*

Судді
5:3

Кажуть, що десять відсотків життя – це те, що відбувається і де-в'яносто відсотків – це те, як ми реагуємо на те, що відбувається. У світлі цього фактичні обставини життя не мають такого значення, як ставлення людини до них. Обставини неможливо контролювати, але ставлення чи реакція – це вибір. Життя може дати нам незлагоджену мішанину нот і мелодій у мінорному ключі. Однак з Божою допомогою ми можемо впорядкувати ноти, створивши пісню поклоніння й перемоги. Ми можемо почути мелодію у божевільні епізоди свого життя. Як ви опишете теперішні обставини свого життя? Яким є ваше ставлення до свого становища? Що можете зробити, щоб ваша мелодія змінилася?

День 129-ий

Написавши „Євангеліє від Марка“, Йоан Марко подорожував, сіючи насіння віри по всій Північній Африці і Єгипті, і, врешті, оселився в Єгипті та заснував там Церкву.

21 квітня 64 року н. е. Марко читав проповідь, нагадуючи у день святкування Пасхи, який ми тепер називаємо Великодньою неділею, про страждання і смерть Христа. Євангелист був у незгоді з місцевими поганськими жерцями, і вони вибрали цей день, щоб підбурити проти нього тубильське населення.

Заколотники взяли штурмом церкву і схопили Йоана Марка. Мотузками і гаками крізь натовп прихожан витягли його надвір і вулицями поволокли за місто. Позаду нього на камінні лишалися сліди з крові і плоті. Кров'ю стікало фактично все тіло. Тим часом натовп глузував і насміхався з нього. Разом зі своїми останніми словами він віддав дух у руки свого Спасителя і помер.

Навіть після смерті Марка жадоба натовпу до насильства не припинилася. А жерці замість того, щоб поховати, закликали спалити його тіло. Раптово здійнялася буря, розкидавши юрбу врзніобіч, і тіло Марка залишили там, де він помер. Згодом прийшла група християн, які забрали тіло і належно поховали його.

Ісус ніколи не провадив військової кампанії, ніколи не підбурював до повстання і ніколи не промовляв войовничих слів, однак з його послідовниками боролися і продовжують жорстоко боротися тепер. Послання Ісуса сповнене любови, миру і примирення. Але посадові особи і представники влади заборонили євангеліє, нібито воно проголошує війну. Насправді ми всі беремо участь у війні, у якій наш Спаситель і сатана зійшлися в духовній битві. Зло докладе усіх зусиль, щоб перешкодити царству, насильно знищуючи християнство. Чи будете ви серед переможців, коли завершиться битва?

Нам бо треба боротися не проти тіла й крові, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах.

До Ефесян
6:12

День 130-ий

Румунський пастор і його дружина під час фашистської окупації своєї країни переховували радянських солдатів. Але тепер фашистські солдати потребували притулку.

Три німецькі офіцери сховалися в невеличкій будівлі позаду їхнього будинку. Дружина пастора таємно носила їм їжу і вночі виносила після них відро. Як єврейка вона ненавиділа їхні вчинки: вони закатували всю її сім'ю. Однак як християнка вона відчувала обов'язок допомагати втікачам і запропонувати їм фізичну й духовну підтримку.

Такий вияв прихильності заінтригував капітана:

– Мені цікаво, чому єврейка ризикує своїм життям заради німецького солдата? Я не люблю євреїв і не боюся Бога. Мушу сказати вам, що коли Німецька армія знову захопить Бухарест, а вона обов'язково це зробить, я не зможу віддячити вам за цю послугу.

Дружину пастора не відлякало його холодне серце. Вона продовжувала проповідувати до нього:

– Навіть найгірші злочини прощаються через віру в Ісуса Христа. Я не маю влади прощати, але її має Ісус. Треба лише покаятися.

Офіцер відповів:

– Не можу сказати, що розумію вас. Але якби більше людей мали цей дар відповідати добром на зло, то, мабуть, у світі було би менше вбивств.

Незабаром офіцери втекли до Німеччини, так і не покавшись. Але пастор і його дружина виконали свою роботу, продемонструвавши їм справжню суть християнства.

Ісус розповів притчу про сіяча, який, посіявши зерно в різний ґрунт і зібрав різний урожай. У цій історії зерно – це Боже Слово. Як птахи, що видзьобали зерно край дороги, диявол хоче забрати Слово Боже в тих, хто чує його. Проте ті, що репрезентують добрий ґрунт, чують Боже слово і відгукуються на нього. Щоразу, коли ми ділимося євангелієм з іншими, то не можемо знати, який є „ґрунт“ у їхньому серці. Ми не можемо відповідати за їхню реакцію – позитивну чи негативну. Чи розчаровані ви через те, що хтось не прийняв євангелія? Ви виконали свою роботу. Тепер нехай Бог виконає свою.

*Служить
охоче, як
Господеві,
а не як
людям.*

*До Ефесян
6:7*

День 131-ий

У 1991 році комуністичний уряд Румунії змінив своє обличчя. Керівники держави боялися, що громадяни, які ненавидять їхню діяльність, усунуть їх від влади. Вони просили румунських пасторів проповідувати навіть у громадських місцях. Однак наказали пасторам проповідувати лише одне послання – любов до своїх ворогів, щоб люди пробачили їм. Уряд відчував, що може вигідно маніпулювати християнським посланням.

Християни радо відгукнулися на заклик і почали відкрито проповідувати, хоча й знали, що уряд зробив це заради самозбереження. Дехто думав: „Чому ми повинні вчити пригноблених любити своїх гнобителів?“ Вони вважали, що ідея прощення зміцнить владу уряду.

Саме за таких настроїв пастор Річард Вурмбранд повернувся до Румунії після двадцяти п'яти років вигнання. Його запросили проповідувати на румунському телебаченні. У проповідях він наголошував, що слід „любити своїх ворогів“.

У цьому виступі він сказав: „Любов, тільки тому, що це – любов, може натрапити на будь-який ризик – навіть на ризик ворожих зловживань. Ми не повинні переставати навчати любови до ворогів, хоча, на певний час, ненависники Бога матимуть від цього користь. Ми віримо, що Слово є Бог і що, врешті-решт, це слово змінить серця навіть тих, хто ненавидить Бога“.

У Біблії є багато історій, які мають несподіваний кінець. Як тільки нам видається, що зло починає перемагати і всі обставини складаються проти праведних, Бог веде їх до перемоги. На щастя, Господь є автором нашого життя. Нас не запитують, як повинна розгортатися дія. Можливо, виникне відчуття, що нас неефективно використовують у Божій праці. Ми навіть можемо вважати, що наші найбільші зусилля у євангелізації псують інші. Однак наша роль – щиро проповідувати Боже послання і дозволити Йому впоратися з нелегкими обставинами. Бог досі пише історію, а головне ще попереду!

*Ви зло
здумали
на мене,
але Бог
обернув
це на добре,
щоб зробити
так, як воно
й є сьогодні:
спастися
життя
багатьом
людям.*

Буття
50:20

День 132-ий „Вашого сина вбили“.

Того дня містер Симпсон отримав жахливе повідомлення. Його син, місіонер Вільям, збудував невелику школу на тибетському кордоні, де він навчав дітей Слова Божого. Батько Вільяма жив поблизу і як тільки почув новину, побіг до школи. Оглядаючись довкола, він поринув у спогади про служіння сина.

Вільям мандрував верхи чотири тисячі миль на рік, щоб ділитися євангелієм з людьми Тибету. Мусульманські фанатики в одному місті перерізали п'ятдесят тисяч людей. Але і це не відлякало Вільяма.

Він писав: „Усі нещастя, самотність, хворе серце, біль, застуда і втома після довгої дороги, пригніченість і всі нестатки, спокуси і випробовування не варто порівнювати зі славою і радістю тих „вселених вістей про велику радість“.

Батько Вільяма повільно йшов через зруйновану школу і знайшов покалічене синове тіло, що лежало на підлозі. Пізніше він дізнався, що ціла орда мусульманських дезертирів напала на християнську школу і не мала жалю до її засновника.

Як місіонер містер Симпсон дуже гордився тим, яким прикладом Христового служіння був для інших Вільям. Під мертвим тілом батько побачив клаптик паперу, замашений кров'ю. Він обережно підняв його і прочитав дрібно написані слова: „На згадку про мене“.

Без пам'ятників неможливо уявити жодну країну світу. Вони пригадують про акт героїзму, мужності і особистої пожертви у важкі часи. Люди кожної історичної епохи увічнювали пам'ять і спогади. Це – частина людської природи. Ми не хочемо забувати тих, хто платив найвищу ціну, зберігаючи ідеали свободи, справедливості, любови і честі. У своїх серцях ми бережемо пам'ять про християнських мучеників, які померли заради Христа і його євангелія. На їхніх похоронах не роздають військових нагород. На місці поховань не споруджують пам'ятників. Однак ми читаємо їхні історії і клянемося ніколи не забувати про це. Не забудьте вшанувати їх сьогодні і прославляйте Бога, який надихнув їх.

Дякую
Богові моєму
щоразу, коли
вас згадаю.

До Филип'ян
1:3

*Якщо ви доведете нам, що ви –
істинна Церква Христова,
ми негайно перейдемо на ваш бік,
тому що хочемо бути з Христом.
Але у вас немає аргументів,
щоб довести істину. Ви кидаєте нас
за ґрати. Ви можете забрати
в нас життя, але аж ніяк не віру.*

Єпископ Іван Балан. Відповідь православним і комуністичним лідерам,
які намагалися переконати його скласти присягу на вірність
Православній Церкві Румунії.

День 134-ий

Для тих, хто страждав у тюрмі за віру в Христа, Святе Причастя – це безцінний обряд; однак під пильним оком тюремників його приймають вкрай рідко.

Том Вайт і пілот Мел летіли над комуністичною Кубою в маленькому літаку, розкидаючи тисячі листівок, що розповідали про євангеліє Христа людям, яких позбавив свободи диктаторський режим Фіделя Кастро. Вони потрапили під грозу, тому зробили аварійне приземлення. На щастя, Тома і Мела не поранило, але вони приземлилися на Кубі, і гвардійці-комуністи вже чекали на них зі зброєю напоготові. Тома і Мела засудили до двадцяти чотирьох років тюрми.

Томові двічі дозволили зустрітися з дружиною Офелією. Вона таємно передала невеликий пакетик з виноградним порошком, запакований у пластик і гумову стрічку. Том взяв напій до камери, щоб разом із в'язнями-християнами прийняти причастя, коли за ними не стежитимуть вартові.

Том і Офелія Вайт розуміли, що вшанування Ісуса Христа і крові, яку Він пролив на хресті, – це наймогутніший символ, який оберігав їхній шлюб і їхню місію.

Тома і Мела звільнили через вісімнадцять місяців. Тепер Том з Офелією продовжують вшановувати Христову жертву в Оклахомі, де Том керує діяльністю „Голосу мучеників“.

Христос заповів своїм учням зберігати дві традиції: хрещення і Господню вечерю. Це символи відданості Йому – святкування його смерті і воскресіння. Хоча це християнські традиції, вони, однак, ніколи не стануть суто традиційними подіями. Можливо, що ми розуміємо вірних, які ризикують своїм життям, аби відсвяткувати Господню вечерю, тому що ця традиція у нашому культурному середовищі ніколи не була в небезпеці. Але ті, кого переслідують за віру, мають зовсім інші пріоритети. Символи стають безцінним вираженням посвяти. Що християнські символи причастя і хрещення означають для вас? Яким чином це святкування стане вагомим для вас, коли ви спостерігатимете за хрещенням чи прийматимете причастя?

*І, взявши
хліб, віддав
хвалу,
поламав,
дав їм
і мовив:
„Це – мое
тіло, що
за вас від-
дається.
Чиніть
це на мій
спомин“.*

Лука
22:19

назвирайна жертва

РУМУНІЯ

День 135-ий

У тюрмі румунського міста Герія завжди записували імена тих в'язнів, які, як вважалося, порушували дисципліну. Після цього кожен з них отримував двадцять п'ять батогів. Для виконання цього покарання навіть визначили день. Того дня офіцер ходив від камери до камери, збираючи тих, кого треба шмагати.

Вартові постійно чергувалися, а серед великої кількості в'язнів неможливо знати всіх на ім'я. В одній з камер був в'язень-християнин. Коли вартовий викликав когось, він підхоплювався. Раз у раз його жорстоко шмагали замість когось.

Після чергового жертовного покарання в'язень-християнин був за крок до смерті. В'язні намагалися втішити його: „Брате, не сумуй. Незабаром все скінчиться. Ти будеш на небі. Там більше не буде болю, тільки радість!“

Він обернувся, з любов'ю поглянув на них і відповів: „Нехай здійсниться Божа воля.., але якби Він спитав мене, я сказав би не брати мене до раю. Я волію залишитися у в'язниці. Хоча я знаю, що вгорі є невимовне блаженство, на небі мені не вистачатиме одного: я не зможу жертвувати собою заради інших“.

*Ніхто не
спроможен
любити
більше,
ніж тоді,
коли він
за своїх
друзів своє
життя
віддає.*

Йоана
15:13

У світі, який цінує нагромадження, а не віддавання, біблійний принцип жертовності видається дивацькою ідеєю. „Візьми якомога більше, якомога швидше“. Це гасло боротьби за земні ідеали. Біблія вчить нас, як по-справжньому здобути успіх. Це називають жертовною – віддавати своє життя заради інших. Це не природно. Це навіть не звучить привабливо для нашої тілесної природи. Проте як тільки ми спробуємо, це стає єдиним можливим способом життя. Божий Святий Дух у нашій душі допомагає нам понизити себе заради інших. По суті його Дух навіть допомагає нам захотіти зробити це. Чи готові ви цінувати потреби ближніх більше, ніж свої?

День 136-ий

У давній легенді Ісус сказав своєму учневі на ім'я Горун: „Піди постав намет на горі Кармель і перебувай там у роздумах і молитві“. Той учинив, як просив Ісус.

Одного дня Горун пішов до найближчого села і попросив: „Будь ласка, дайте мені ковдру. Щурі погризли стару, і я не можу спати“. Селяни радо дали йому ковдру, але Горун постійно повертався, тому що знову ставалося те саме: щурі гризли ковдру. Нарешті хтось запропонував: „Ми дамо тобі kota, щоб назавжди вирішити цю проблему“.

За кілька днів Горун повернувся з проханням: „Чи не могли б ви дати мені трохи молока для kota?“ Збагнувши, що ця потреба виникатиме знову, селяни вирішили дати йому корову.

Та Горун повернувся знову: „Я мушу якось нагодувати корову“. Вони дали йому ділянку землі. Потім Горун попросив робітників для землі, а згодом і матеріали, щоб збудувати для робітників дім. Одне слово, у Горуна виникали щораз інші потреби.

Через кілька років Ісус прийшов, щоб побачитися зі своїм улюбленим учнем. Гладкий чоловік привітався з ним і спитав: „Які справи привели вас сюди? Що хочете купити?“ Горун, тепер уже багатий купець, навіть не впізнав свого колишнього Вчителя.

Про схожі випадки розповідають християни в авторитарних державах, де уряди часто намагаються спокусити християн відмовитися від своєї віри й служіння заради високих посад і грошей.

Часом нам потрібна історія, щоб поглянути на якусь справу по-іншому і пригадати, що найважливіше – зосередитися на своєму завданні. Нам можуть не пропонувати kota чи корову, але ворог часто спокушає нас іншими способами, щоб збити нас зі шляху. Він пропонує безпеку на батьківщині, щоб ми не бажали їхати до інших країн з євангелієм. Відволікаючи нас, він використовує Божі блага, скажімо, товариша, сім'ю чи роботу, щоб, заклопотані життям, ми знехтували своєю місією. Чи допомогла вам ця історія усвідомити, що може відволікати вас від Господа? Чи були ви настільки заклопотані земними справами, що знехтували своєю духовною місією?

Зважайте на самих себе, щоб часом серця ваші не обтяжилися... життєвими клопотами, і щоб той день не впав на вас зненацька.

Лука
21:34

День 137-ий

Однієї ночі чоловік йшов до далекого міста і спіткнувся об щось на дорозі. Опустивши руку, він підняв невеличку торбину з камінцями. Подорожній озирнувся довкола і почав вдивлятися у темряву, намагаючись побачити того, хто загубив її. Не побачивши нікого, він вирішив узяти цю торбину у довгу мандрівку.

Щоб згаяти час, чоловік почав кидати маленькі камінці в річку, що текла вздовж дороги. Плюсь.., плюсь... Цей звук став невинною розвагою для знудьгованого мандрівника. Таким чином у торбині залишилося тільки два камінці. Ввійшовши у місто, на найближчому розі він підійшов до вуличного ліхтаря. Поклавши два останні камінці у долоню, чоловік поглянув на них і у жовтому світлі помітив дивне мерехтіння та блиск. Він придивився пильніше. Коли зрозумів, що маленькі камінці насправді були діамантами, це його надзвичайно приголомшило і розчарувало!

Мудрий ув'язнений пастор, який зумів у тюрмі привести багатьох до Христа, розповідав цю історію багато разів. Завдяки стражданню він дізнався, що, незважаючи на обставини, кожну хвилину життя можна використати для поширення Божого царства. Він часто застерігає: „Можна повернути загублені гроші, але не загублений час. Використовуйте свій час мудро для служби Богіві“.

*Навчи ж нас
наші дні
рахувати,
щоб ми
дійшли
до розуму
доброго.*

Псалом
90:12

Тридцять два мільйони секунд щороку. Кожна секунда нашого життя – це безцінний дар від Бога, який слід використовувати для Його мети. Якщо ми змарнуємо їх, секунди повернуться до Бога, але не до нас. Вони зникнуть назавжди, як діаманти на мулистому дні річки. Ісус, навіть коли його розіп'яли, на своєму останньому подиху подавав спасіння розбійникові та промовив слова втіхи до своєї матері. Він навіть проповідував своїм катам, запропонувавши їм прощення. Уявіть, яким цінним цей час був для злодія, що того дня опинився з Ісусом на небі. Чи наповнені сенсом вагомими моментами вашого життя? Попросіть Бога показати вам, як урятувати свій час, а не змарнувати його.

День 138-ий

Дві жінки щотижня долали чималий шлях, щоб відвідати таємні зібрання домашньої церкви. Вони були виснажені і розчаровані, тому що в їхньому селі не було храму.

Вони багато місяців молилися, щоб поблизу з'явилася церква і, врешті, одна з жінок сказала: „Можливо, Бог чекає, щоб ми збудували церкву. Чому Він постійно повинен вислуховувати наші скарги, якщо ми нічого не хочемо зробити самі?“

Тоді жінки вирішили ризикнути. Вони разом зі своїми чоловіками збудували невеличку церкву в китайській провінції Аньхой. Уряд відразу почав погрожувати зруйнувати будівлю, якщо вони не зареєструють її в Б'юро релігійних справ. Будівничі послухалися. На щастя, їхню сільську місцевість не контролювали так суворо. Вони навіть наважувалися, не отримавши письмового дозволу, запрошувати інших пасторів домашньої церкви для читання проповідей.

Жінки проповідували євангеліє в місцевій лікарні, шукаючи пацієнтів, які втратили надію на видужання. Тоді вони молилися і просили Бога зцілити їх. Через рік перспективна церква зросла до понад двохста членів.

Одна зі сестер сказала: „Ми двадцять ночей поспіль молилися за одного чоловіка. Він остаточно не виликувався, тому його рідні почали нам погрожувати насильством, твердячи, що ми дратуємо богів. Потрібно охоче ризикувати заради Бога“.

*Та й усі,
що побожно
хочуть
жити у
Христі Ісусі,
будуть переслідувані.*

2 до Тимотея
3:12

Євангеліє Ісуса Христа – суперечливе, зрозуміле і просте. Саме тому диявол виокремив християнство як першу релігію у списку мішеней авторитарних держав. Скажімо, будисти не мають широкої системи підпільної Церкви, яка повинна бути в недемократичних державах. Експерти новітньої ери з медитації не бояться за своє життя в недемократичних державах. Християнство суперечливе, тому що має владу над ворогом. Сатана не марнує свій час на фальшиві релігії. Чи є ви для нього духовним ризиком? А чи дієте обачно? Чи загрожуєте його планам завдяки своїй вірі? Якщо так, чекайте на суперечку. Але радійте, тому що ви – частина істини!

День 139-ий

Наприкінці Другої світової війни німецькі солдати знали, що коли радянська влада забере їх до трудового табору в Сибіру, багато хто там помре. Радянська армія щойно окупувала місто, тому двоє солдатів, коли з'явилася нагода, втекли від групи. Вони боязко блукали темними вулицями Бухареста.

Помітивши лютеранську каплицю, вони невимовно зраділи, тому що румунські лютерани мали німецьке походження. Але коли вони дізналися, що там – євреї, знову злякалися.

Пастор негайно заспокоїв їх: „Ми – євреї, але також – християни і не віддаємо нікого, хто шукає притулку, у ворожі руки“.

Якщо в той час вистежували румунів, які ховали німців, їх негайно страчували. Але для доброго пастора німці у нацистській формі були загublеними душами і потребували Спасителя. Він допоміг їм, як і допоміг би переслідуваним євреям.

Пастор сказав до них: „Під час німецької окупації ми багато страждали. Не знаємо, чи особисто ви у чомусь винні; не ми є вашими суддями. Ми пропонуємо вам наш дім і цивільне вбрання, щоб ви змогли дістатися до Німеччини. Ми робимо це, щоб довести вам велику Божу любов і милосердя до вас. Тільки Він може звільнити вас від провини“.

*Ви ж любіть
ворогів
ваших, добро
чиніть їм
і позичайте,
не чекаючи
назад
нічого...*

Лука
6:35

Любов змушує людей робити дивні речі. Закохана пара зробить усе можливе, щоб довести свою надзвичайну відданість. Так само матір, як ніхто, любить дитину. Однак любов між Христом і вірним – це любов не лише між ними двома. Це – найдивніша любов у світі, тому що вона не виграє від винятковості. Фактично, це – єдина любов, яка зростає завдяки тому, що охоплює інших. Ми мусимо любити інших християнською любов'ю, щоб продемонструвати нашу відданість Христові. Ми виявляємо надзвичайну Христову любов, якщо готові любити тих, хто не відповідає любов'ю на любов. Кого сьогодні Бог просить полюбити заради Нього?

День 140-ий

*Бог не судить нас за те,
скільки ми витерпіли. Він судить нас
за те, як ми можемо любити.
Християни, які страждають за свою
віру в тюрмах, можуть любити.
Я можу засвідчити, що вони можуть
любити як Бога, так і людей.*

Колишній пастор підпільної Церкви,
ув'язнений за віру.

День 141-ий

Солдат радянської Червоної армії Ваня Мойсєєв постійно отримував догани за те, що ділився з ближніми вірою. Багато людей у його полку прийшли до Христа завдяки його поглядам і переконанням. Коли командир наказав йому мовчати про свою віру, він відповів: „Що зробить соловейко, коли йому накажуть замовкнути? Він не зможе зробити цього, як не зможу і я“.

Усі, хто знав Ваню, казали, що його віра чудово передається іншим. Незабаром його заарештували і по-звірячому катували. Він написав до своєї матері: „Я знаю, що ми, мабуть, ніколи не побачимося, але не плач за мною. Ангел показав мені Небесний Єрусалим. Він – прекрасний. Будь ласка, зроби все, дорога мамо, щоб зустріти мене там“.

Ваня продовжував переконувати маму, що Бог його підбадьорює, посилаючи ангелів. Він описував свої різноманітні зустрічі з ними: „Ангели – прозорі. Коли один з них стоїть перед вами, а позаду нього – чоловік, то присутність ангела не заважатиме вам дивитися на чоловіка. Навпаки, його видно краще. Коли дивитися крізь ангела, можна зрозуміти і цінувати навіть ката“.

Врешті-решт, Ваню у двадцять два роки вбили за віру. Він, молодий мученик, завдяки своїй відвазі став героєм для всієї Східної Європи.

Гостинності не забувайте, бо нею деякі, не відаючи, ангелів були вгостили.

До Євреїв
13:2

Ангели є всюди. Їхні зображення можна побачити в книгах, у формі ангелів зроблено свічки, їх розвішують як різдвяні прикраси і роблять з них форми для печива. Багато людей шкодують, що вони ніколи не бачили справжніх ангелів – небесних посланців Бога. Однак у буднях ми можемо не помічати ангелів. Неприваблива особа, яка потребує нашого прийняття, насправді може бути ангелом. Ворог, який шкодить нам, може бути ангельською істотою, яку ми прагнемо побачити. Навіть якщо особа, врешті-решт, виявиться звичайною людиною, наша любов до неї наблизить нас на крок до неба. Чи дивитесь ви на своє життя у небесній перспективі? Чи шукаєте ви ангелів там, де раніше бачили тільки ворогів? Шукайте ангелів, яких ви би могли полюбити сьогодні.

День 142-ий

Ув'язнений християнин був голодний і роздратований. Лейтенант знову приходив його допитувати, але він не мав бажання відповідати на запитання. Він подумав: „Чому постійно повинні допитувати саме мене?“

Отож, він засипав офіцера запитаннями: „Ви вірите в Бога? Що станеться з вами, коли ви помрете? Як виник цей прекрасний світ?“ Врешті-решт, він зміг поділитися із зацікавленим офіцером цілою звісткою про спасіння. На його подив, лейтенант негайно доручив своє життя Христові!

Офіцер також віддав свій обід голодному в'язневі. Християнин був вдячний, що Бог нагодував і використав його, навіть, коли він був у поганому настрої.

Іншого разу той самий чоловік перебував в одиночному ув'язненні і знову був неймовірно голодний. Тоді він пригадав слова Ісуса про те, що переслідувані повинні радіти, тому що це для них – благословення. Він негайно встав і почав прославляти Бога, танцюючи у своїй маленькій камері. Його радість незабаром зауважив вартовий. Він був переконаний, що християнин збожеволів. Вартовим наказували добре поводитися з божевільними, тому він приніс християнинові трохи сиру і буханець хліба.

Знову Бог подбав про нього. У його голові промайнула думка: „Краще бути дурнем у Христі, ніж „мудрим“ чоловіком, який безглуздо сердиться через речі, яких не може змінити“.

Багато людей, які постійно змушені контролювати світ, – „одержимі контролем“. На жаль, це саме ті речі, які неможливо контролювати. Вміння розрізнити те, на що ми можемо впливати і те, що перебуває поза нашим контролем, – це секрет до успіху. Наприклад, ми не можемо стежити за тим, що кажуть інші, але можемо вирішити молитися за тих, хто ображає нас. Хвилюватися через те, що перебуває поза власним впливом, характерно для людини. Речами, яких ми не можемо контролювати, пробуємо маніпулювати. Однак Бог просить нас припинити маніпулювати обставинами і повірити в Нього. Як в'язня в цій розповіді, Бог закликає нас впровадити у життя Його Слово, цілковито скорившись Йому. Про решту Він подбає.

*Блаженні
будете,
коли вас
ненавидіти-
муть люди,
коли вас
вилучать,
коли гань-
битимуть
вас та коли
викинуть,
як безчесне,
ваше ім'я
Сина
Чоловічого
ради.*

Лука
6:22

День 143-ій

Далі подано лист намісника Плінія до римського імператора, де розповідається про поширення християнства менш ніж за сто років після розп'яття Христа.

Я ніколи не був присутній на жодному із судів над християнами, тому не знаю про методи та обмеження, які застосовують у нашому дізнанні і тортурах. Чи зважаємо ми на вік чи стать підсудного? Якщо християнин кається у своїх релігійних поглядах, ми караємо чи прощаємо йому?

Тепер я проваджу справу так: я допитую їх стосовно релігії; якщо вони стверджують, що є християнами, я повторюю допит, але вже погрожуючи смертною карою. Якщо вони не відмовляються від своїх переконань, я наказую їх стратити. Я не вважаю, що їхня впертість повинна залишитися непокараною.

Нещодавно я допитував групу християн. Після допитів вони зреклися своєї віри. Я, як ніколи, переконався у необхідності застосування тортур. Таким чином почав допитувати двох ув'язнених жінок, але не зміг дізнатися нічого, крім надміру непристойних забобонів.

Отож, я вважаю, що буде мудро перед тим, як продовжувати цю справу, дізнатися про вашу думку. Вона варта того, щоб з нею звернутися до вас, особливо, якщо врахувати кількість людей, яким загрожує небезпека. Це упередження не обмежене лише містами. Воно поширилося і в селах. Але думаю, що його можливо вилікувати.

Коли б ми забули ім'я нашого Бога...

то чи Бог про це не дізнався б? Таж він знає таємниці серця.

Псалом
44: 21-22

Чи легко „вилікувати“ християн від християнства? Коли напруга зростає до краю, більшість вірних є невиліковно вірні Христові чи лише злегка гарячкують? Переслідування – це єдиний спосіб дізнатися правду. Тільки Бог знає людське серце. Однак переслідування знайомить нас із своїм справжнім „я“ і допомагає визначити: відречемося ми від Христа чи залишимося вірними йому. Якщо ми справді віддані Христові, Він дасть нам снагу страждати заради Нього. Якщо ми більше віддані ідеології, а не особі Ісуса, під тиском інших почнемо вагатися. Ви невиліковно хворі Христом чи натомість ваші переконання виявляться „надміром забобонів“?

День 144-ий

„Християнська кров, яку ви проливаєте, – як посіяне зерно; воно проростає із землі і множитья ще більше“.

Християни в ранній Церкві проквітали, незважаючи на інтенсивні переслідування жорстоких органів влади. Через Христа їхніх братів і сестер катували, калічили, спалювали і вбивали. Кожен мученик-вірний сповнював тих, що залишилися, ще більшою рішучістю. Вони не зважали на страх за своє життя і бачили тільки ниви, що дозріли для жнив. Так Ісус описав тих, хто готовий прийняти Христа. Вони дали таку сміливу відповідь суддям і владі, відповідальним за переслідування:

„І тепер, о судді, вершіть і далі свою справедливість, і ви будете праведні в очах людей щоразу, коли християни стануть вашою жертвою.

Розпинайте, катуйте, проклинайте і перетирайте нас у порошок. Ваша несправедливість – це красномовний доказ нашої невинності, оскільки її доказом є те, що Бог дозволяє нам страждати. Але робити усе можливе, щоб винаходити нові пристрої для катування християн, є безглуздо. Ви, однак, приваблюєте світ і змушуєте його ще більше полюбити нашу віру. Що більше ви коситимете нас, то швидше ми будемо рости.

Християнська кров, яку ви проливаєте, – як посіяне зерно; воно проростає із землі і множитья ще більше“.

*А я вам
кажу:
підведіть
очі ваші та
й погляньте
на ниви, –
вони вже
для жнив
доспіли.*

Йоан
4:35

Хоча ці слова написані багато століть тому, однак вони донині не втратили актуальності. У понад сорока країнах світу є релігійні переслідування. Але у багатьох із цих країн Церква щороку зацвітає новими вірними і більшою відвагою поміж її членами. Переслідування не домоглося зменшення кількості послідовників. По суті, воно часто допомагає збільшити число тих, хто готовий на жертву. Як послідовники Христа ми можемо дивитися на своїх ворогів, які охороняють ниви душ, готових прийняти Христа, як на гігантів, що збираються пожертвувати нас. Або ж ми можемо дивитися на ворогів, як на звичайні опудала – фальшиві страхітливі образи. Чи підете ви на дозрілу ниву, щоб працювати для Христа?

День 145-ий

Хвалебні пісні наповнили морозяне повітря. „Четверта ранку. Звідкіля всі вони йдуть?“ – ледь не сміявся від зачудування один чоловік.

„Урожай багатий, мій друже. Цей день буде довгий, але він буде добрим для царства, – сказав пастор, коли той усміхнувся. – Починаймо роботу“.

Здавалося, що морю вірних коло річки немає кінця. Пастор говорив пристрасно, коли хрестив їх. Кожен з них підіймав руки до нового життя у Христі. Того дня пастор з помічниками охрестили тисячу сто вірних.

Бог могутніми кроками іде Китаєм. Щодня до кошари прибувають нові вірні. Шість років тому в місті Північний Шансі кілька сотень християн відвідували домашню церкву. Тепер вірних є сімдесят тисяч. В іншому 50-тисячному місті, незважаючи на суворе переслідування християн, щотижня в підпільних церквах зустрічається три тисячі відданих вірних.

Один пастор проникливо зауважив: „Ми, вірні, сильні, як ніколи. Що більше вони хочуть опустити знамено Христа, то вище воно здіймається“.

Упродовж десятиліть Церква у Китаї зазнавала постійних переслідувань. Уряд запровадив політику „твердої руки“, марно силкуючись приборкати її зростання. Тепер кількість членів підпільної Церкви суттєво більша від кількості членів комуністичної партії Китаю!

У всьому світі дає плоди і зростає.

До Колоссян
1 : 6

Ріст – це ознака здоров'я. Здорові церкви ростуть саме так, як ростуть здорові рослини. Поживні речовини, світло, вода і добрий ґрунт – усі ці компоненти потрібні для здоров'я рослин. Так само церкви потребують певних складників для росту. Одним з найменш очікуваних компонентів здорового росту Церкви може стати чимала кількість переслідувань. Переслідування очищує вірних і дозволяє їм усвідомити вартість своєї віри. Як каже пастор у цій історії, що більше переслідують Церкву, то більше духовно виростають її члени. Це є свідчення непохитності Христа. Переслідування роблять вас злішим чи ліпшим? Чи ви користаєте з них, щоб розширювати Божє царство?

День 146-ий

Анжела Казаку – звичайна жінка, яка у Другу світову війну, під час фашистської окупації, жила в Румунії. Дуже швидко життя для євреїв і християн стало втіленням жаху. Анжела була заклопотана: вона викрадала з гето єврейських дітей і нелегально переносила у тюрми свого міста їжу й одяг ув'язненим християнкам.

Згодом, коли фашистів вигнали з їхньої країни, Анжела знову мала роботу: вона поширювала звістку про Божку любов, роздаючи на вокзалах Біблії і Євангелія радянським солдатам.

Коли пастор Річард Вурмбранд взимку 1951 року перебував у в'язниці міста Тиргул-Окна, він важко захворів. Його худе тіло тремтіло від постійного холоду найсуворішої за всі часи зими. Кожному ув'язненому дозволяли мати лише одну ковдру, а їжі майже не було, тому що ніхто не міг по глибокому снігу добратися до тюрми.

Саме у цей гнітючий момент пастор Вурмбранд отримав пакунок з такою потрібною їжею і теплим одягом. Цим він радо поділився з іншими. Пакунок (який, як він гадав, приніс ангел), напевне, врятував його життя.

Сестра Анжела (румунською означає „ангел“) заклопотано виконувала завдання свого Отця. Вона звичайна? Можливо. Але Бог радо використовує звичайних людей, як своїх ангелів милосердя.

Кілька років тому у відповідь на дедалі більше новин, що висвітлювали стихійні вияви насильства, на автомобілях почав з'являтися лозунг, який закликав практикувати „стихійні прояви доброти“. Прояв доброти чи милосердя до незнайомця може здаватися несуттєвим: ви можете поступитися найкращим місцем для паркування коло торгового центру чи зустрітися очима з продавцем у крамниці. Однак, Бог може використати вас, щоб перетворити звичайнісінькі прояви доброти на щедрий дар милосердя у чьомусь житті. Попро- сить Бога допомогти вам здійснити стихійний прояв доброти в Його ім'я сьогодні. Ви ніколи можете не дізнатися про це, але ви можете бути чийось „ангелом“.

*Вдягніться,
отже,
як вибрані
Божі, святі
й любі,
у серце
спочутливе,
доброту,
смиренність,
лагідність,
довготер-
пелівість.*

До Колосян
3:12

День 147-ий

*Поголивши тира,
ви не зітрете його стур.
Так само і я досі залишаюся
християнкою. Я досі відвідую зібрання.
Спершу було тільки п'ять зібрань
у моєму домі; тепер їх –
понад десяток.*

ПАНІ ВО ТІ МАН, В'ЕТНАМЬСЬКА БАБУСЯ,
УВ'ЯЗНЕНА ЗА ВІРУ

День 148-ий

„Ану, швидко до комірки. Сидіть тихо, поки не почуєте мого голосу. Зрозуміли?“ Тоненькі голоски двох її дошкільнят сказали: „Так, мамусю“. Роза замкнула двері і попрямувала до школи своєї дочки, молячись, щоб не було запізно.

Після того, як нигерійський уряд проголосив ісламський закон шаріят, проти християн почали спалахувати вогнища насильства, тому що вони не хотіли підкорятися йому. Під час заколоту найстарша дочка Розі була ще в школі. Роза була переконана, що там тепер небезпечно. Коли вона прибула до школи, дізналася, що дочку для безпеки забрали на військову базу. Врешті-решт, Роза знайшла її, і вони повернулися додому, де у безпеці очікували молодші діти.

Наступного дня чоловік Розі пішов на християнське зібрання. Тоді вона востаннє побачила його живим. Під час цих заколотів зруйновано близько 260 церков і вбито понад 460 християн.

Через кілька місяців після смерти чоловіка Роза черпала втіху з Діянь Апостолів. Вона сказала: „Той самий Бог, який дозволив, щоб каменували Стефана, дозволив Петрові втекти із в'язниці. Бог залишився вірним. Його благодаті є достатньо“. Тепер Роза продовжує служити Церкві, у якій її чоловік став мучеником і ревно виховує трьох дітей.

Та він
сказав мені:
„Достить
тобі моєї
благодати“.

2 до Корин-
тян 12:9

Кажуть, що Бог ніколи не поведе нас туди, де Його благодать не в силі захистити нас. Мусимо усвідомити, що деколи в Його планах немає чудесного звільнення від хвороби, смерти чи утисків. Однієї Його благодаті достатньо, аби зрозуміти, що Він не покинув нас. Ми повинні повірити, що Бог не поведе нас у те місце для служіння чи роботи, де Його благодаті не вистачатиме. Часто Божий задум полягає в тому, щоб підтримати нас у горі, а не звільнити від нього. Чи настав вже той момент, коли ви готові повністю покласти на Бога? Мабуть, ви ніколи не скажете, що Божа благодать – це все, чого ви потребуєте, поки вона не стане всім, що ви маєте.

День 149-ий

21-річний студент біблійного коледжу спав, коли його раптово розбудили вигуки: „Алах акбар!“ (Алах всемогутній!) Мусульманські радикали ввірвалися до кімнати і били юнака майже до втрати свідомости. Коли Домінгус спробував утекти, його вдарили серпом по потилиці, ледь не відтявши голови. Коли нападники пішли, він лежав у величезній калюжі власної крові, чекаючи на смерть.

Домінгус сказав, що його дух покинув тіло, ангели понесли його на небо, і він бачив, як його власне тіло лежало на землі. Тепер він уже не відчував страху чи болю, а тільки мир, очікуючи нового життя у Христі. Тоді Домінгус почув: „Тобі ще не час служити тут“.

Після цього Домінгус почув голоси працівників індонезійської швидкої допомоги. Оскільки вони не знали, ким він був – християнином чи мусульманином, то сперечалися, куди забрати тіло.

Домінгус помолився, щоб Бог дав йому силу говорити. Врешті він зумів вимовити: „Я – християнин“. Можна лише уявити, яке було обличчя медичних працівників, коли „мертвий“ студент відповів на їхнє запитання.

Домінгус повністю вилікувався. У нього залишилися тілесні шрами, але дух наповнився оновленою вірою і звісткою про прощення. Домінгус сказав, що він наблизився до Христа і тепер ревно молиться за своїх мусульманських сусідів, навіть за тих, що напали на нього.

*Господь –
моє світло й
моє спасіння:
кого маю
боятись?*

*Псалом
27:12*

У ненадійному новому світі насильства і загроз християни повинні дивитися у вічі майбутньому, не відчуваючи страху. Страх тільки погіршує важку ситуацію, анітрохи не звільняючи нас від напруги. Ми можемо сміливо зустрічати майбутню невизначеність, бо знаємо: нашої меті у вічності ніщо не загрожує. Ми знаємо, що наше небесне майбутнє – це вічність із Христом, як це виразно бачив Домінгус. Врешті-решт, ми маємо набагато більше, ніж земне тіло, яке наш ворог може скалічити чи навіть убити. Ваше життя триватиме ще довго після того, як зруйнується ваше тіло. Ваше справжнє майбутнє – це те, що буде у вічності, а не те, що станеться тут, на землі. Чи майбутнє викликає у вас страх? Чи можете ви доручити його Богові?

День 150-ий

„Я не знала, про що співали ці в'язні, поки не стала християнкою“.

Сун Ок Лі була ув'язнена у Північній Кореї з 1987 по 1992 рік. Однак вона не стала християнкою, поки не втекла до Південної Кореї. Коли Сун Ок Лі прийняла Христа, вона поринула в спогади про те, що бачила і чула у в'язниці.

Це були прості речі, скажімо, як християни співали перед страпою. Тоді вона не розуміла цього і вважала, що вони – божевільні. Сун Ок Лі не дозволяли говорити, тому вона не мала нагоди поспілкуватися з християнами. Вона пригадує, що чула слово „амінь“.

„Поки я була там, ніколи не бачила, щоб бодай один християнин зрікся своєї віри. Коли вони мовчали, скаженілі офіцери копали їх. У той час я не розуміла, чому вони ризикують своїм життям, якщо могли сказати: „Я не вірю“ і зробити те, що вимагали офіцери. Я навіть бачила багатьох, які співали гімни, коли їх усе сильніше били ногами. Офіцери називали їх божевільними і вели до кімнати з електрошоком. Я не бачила, щоб хтось повертався звідти“.

Саме спів цих безцінних святих залишився з нею. Власне він посіяв у її душу зерна віри і повів до Христа.

*Я – повен
утіхи, я не-
реповнений
радістю
посеред
усіх наших
напастей.*

2 до Корин-
тян 7:4

Ті, що цікавляться християнством, як шпигуни всю увагу зосереджують на вірних, щоб змогти дізнатися істину. Вони спостерігають, подумки занотовують. Щоразу, коли християни зазнають мук, ці німі спостерігачі сподіваються на їхню капітуляцію, аби могли запевнити себе, що християни, зрештою, такі, як і всі. Однак, коли християни усміхаються у нещасті, це бентежить їх. Коли вірні плескають у долоні замість того, щоб плакати, це їх спантеличує. Коли послідовники Христа співають у горі, їх притягує щось таке, чого вони не можуть пояснити. Коли ви зазнаєте страждань саме зараз, маєте небувалу нагоду свідчити для Христа. Моліться, щоб ваш радісний приклад дав натхнення іншим.

День 151-ий

**„Зламайте його морально або знищьте фізично!“
Туркменські бюрократи більше не могли терпіти цього
вуличного проповідника.**

*Маємо в
пам'яті без-
перестанку
діло вашої
віри, труд
вашої любови
та терпели-
вість вашої
надії на
Господа
нашого Ісуса
Христа.*

1 до Солунян
1:3

Згідно з амністією Президента Сапармурата Ніязова від 23 грудня 2000 року Шагелди Атакову подарували свободу за умови, що він складе присягу на вірність Президентові і зачитає мусульманський Символ віри. Шагелди відмовився від амністії.

Раніше державні службовці погрожували Шагелди, щоб він перестав проповідувати. Його заарештували у грудні 1998 року і засудили до двох років ув'язнення, однак, обвинувач оскаржив вирок як „надто поблажливий“. Після цього його засудили ще до двох років. Після немилосердних побоїв Шагелди відчував такий біль, що просив своїх дітей не доторкатися до нього.

У лютому 2000 року його дружину і п'ятьох дітей силоміць забрали з дому і заслали до далекої Каахки, де вони залишалися „під сільським арештом“.

Коли сім'я відвідала його на початку лютого 2001 року, Шагелди назавжди попрощався з рідними. Під час візиту дружина зауважила, що у чоловіка „боліли нирки і печінка, він був побитий, вкритий синцями і нездужав на жовтяницю. Шагелди ледве ходив і часто втрачав свідомість“. Він вважав, що вже довго не проживе.

Незважаючи на це, Шагелди досі непохитний. Він не поступиться. Хоч матиме нагоду звільнитися, не скористається нею, якщо це означатиме відмову від вірності Христові.

Люди можуть жити без їжі впродовж багатьох тижнів, проте без води неможливо прожити багато днів. Так і наш дух потребує духовної поживи. Ми можемо жити кілька днів, місяців і навіть років без товариства. Незважаючи на самотність, наш дух може вижити. Ми можемо обійтися без миру, переживши коротку і навіть тривалу хворобу, але наш дух, хоча й пригнічений, зможе вижити. Проте, коли ми спробуємо довго витерпіти без надії Ісуса Христа, наша душа підупаде. Ми не можемо жити без надії – безцінного Божого дару для Його дітей. Якщо ви відчуваєте, що не можете терпіти, попросіть Бога мотивувати і підбадьорити вас. Ви витерпите все завдяки великій надії в Ісуса Христа.

День 152-ий

Невдовзі після того, як у 1997 році Єзекія став християнином, він пішов до так званої місцевої святині, щоб вивчати євангелізм. Згодом, після повернення додому, до нього прийшло тридцять п'ять родичів та селян, які почали питати, чому він навернувся у християнство. Єзекія сказав їм: „Тільки завдяки Ісусові я можу спастися від своїх гріхів і мати вічне життя“.

Натовп розлютувався. Єзекія спробував переконати їх. Врешті вони схопили його за волосся і почали бити по обличчі, поки він не знепритомнів.

Друг Єзекії зміг забрати його до себе додому, де він пролежав у ліжку чотири дні, лікуючись від побоїв. Єзекія більше ніколи не зміг повернутися у дім свого батька, але він мандрує Лаосом від села до села, звіщаючи добру новину про спасіння.

Після цього першого випадку Єзекію били ще десять разів. Часом він волів померти, щоб не страждати більше. Єзекія зізнається: „Коли я став мучеником на своєму шляху з Христом, у мене з'явилося більше мужности, щоб витерпіти цей біль. Випробування, які я пережив, допомогли зміцнити мою віру. Те, що Бог звільнив мене, доводить Його вірність. Я дякую Богові за те, що завдяки мені тридцять людей отримали рятівну звістку про Ісуса“.

Коли не віруємо, він зостанеться вірним, бо сам себе зректися не може.

2 до Тимо-
тея 2:13

Відданість Бога своїм дітям не ґрунтується на взаємності. Якби це було так, нас би давно покинули. Натомість Бог добре усвідомлює наші хиби і продовжує любити нас. Ми повинні бути уважними, щоб читати історії християнських мучеників у світлі Божої відданості своїм дітям. Мученики перші нагадають нам, що їхні історії – не про них, а про Бога! Хоча ми читаємо про багатьох вірних, які були готові витерпіти катування, відмовляючись зректися Христа, у висновку, як не дивно, йдеться не про надзвичайну відданість людини, а про надзвичайну вірність Бога слави. Ви можете спотикатися у своїй вірності, але непохитна відданість Бога щодо вас – нескінченна. Не забудьте сьогодні подякувати Богові за Його відданість.

День 153-ій

Молодий єврейський лікар був такий сумний. Одного вечора Сабина Вурмбранд спробувала трохи втішити його: „Бог пообіцяв, що в єврейського народу буде велике майбутнє. Його буде, мов піску на березі моря і мов зірок на небі“

Лікар поглянув на неї зі сльозами в очах і сказав: „Як пісок на березі моря, нас топчуть ці комуністичні наглядачі. Більше не говори зі мною про Бога“.

Через кілька днів Сабина сильно захворіла. Поки вона, мало не вмираючи, лежала у тюремному шпиталі, прийшов начальник тюрми. Він сказав: „Ми, комуністи, маємо ліки та шпиталі, і ми – сильніші від вашого Бога. У цьому шпиталі ви не повинні згадувати Божого імені“. Та Сабина наважувалася говорити про існування Бога. Інші жінки захоплювалися, що хтось нарешті кинув виклик директорові.

Наступного дня вони змусили Сабину повернутися до роботи. Бог дивовижним чином торкнувся її тіла, – і вона повністю виликувалася. Новина поширилася по всій тюрмі, не оминула вона і молодого лікаря.

Пізно ввечері він підійшов до Сабини і сказав: „Якщо Бог може відновити ваше тіло і подарувати вам мир у такій пекельній ямі, то я змушений повірити, що він існує. Жодна інша сила не може здійснити цього. Як я повинен спастися?“

Але в усьому цьому ми маємо повну перемогу завдяки тому, хто полюбив нас.

До Римлян
8:37

Щоразу, коли ми відчуваємо, що наше життя – у ямі, можна бути певним, що люди дивляться, як ми виберемося звідти. Здається, що християнство приваблює зацікавлених глядачів, особливо, коли в нас виникають труднощі. Люди звіддалля спостерігають за нашою вірою, щоб визначити, хто такий Бог. Вони з неабиякою цікавістю очікують, коли ми переживаємо кризу. Однак, якщо у часи випробовувань наше життя сповнене віри, люди не можуть спростувати доказів, свідками яких вони є. Що оточуючі бачать у вашому житті? Як ваша реакція на обставини життя розповідає про Бога? Якщо ви відчуваєте, що ваше життя у ямі, пам'ятайте, що люди дивляться, як ви зарадите цьому.

*Незважаючи на болісні роздути
ї споради, у мене немає часу на жалю.
У поємну життє – надто багато
щастя, надто багато любих дбайливих
людей, тому я не можу дозволити раку
цешависти пожерти мене.
Я радю, я співаю, я спіюся,
я святкую, бо я знаю: Бог нащє
над усіма силами зла і руйнації,
які коли-небудь вилгадав сатана.
Т найкращє з усього цього те,
щє Бог нащє в мені!*

ПАСТОР НОВЛЬ АЛЕКСАНДЕР,
ув'язнений на Кубі на двадцять два роки,
„Я помру вільним“

День 155-ий

Джанг Ронлянг – лідер одного з найбільших об'єднань домашніх церков Китаю, які щотижня відвідує для богослужіння десять мільйонів китайських вірних. У 1998 році Джанг та інші лідери домашньої церкви, які репрезентують 15 мільйонів підпільних вірних, підписали документ „Декларація віри домашньої церкви“, який публічно закликав комуністів припинити напади на незареєстровані домашні церкви.

*Він любить
справедливість
і право,
ласки
Господньої
земля повна.*

*Псалом
33:5*

Через кілька місяців після опублікування документа Джанга та його однодумців заарештували і ув'язнили. Згодом його звільнили за умови, що він „добре поводитиметься“ упродовж подальших семи років. Тепер Джанг мандрує, піклуючись про своїх численних вірних. Оскільки він не „поводиться“ так, як хотів би уряд, Джанг не спить в одному ліжку більше кількох ночей поспіль.

Коли апостол Павло у Посланні до Римлян писав, що ми повинні скорятися своєму урядові, він більше, ніж будь-хто інший, знав про ризик. І хоча римляни переслідували його, саме завдяки зверненню до їхнього закону він зміг принести євангеліє до самого Риму. Прохання, щоб його судили як римського громадянина, дозволило йому поширити євангеліє в Римі, хоча ця мандрівка стала для нього останньою.

Як і Павло, Джанг надзвичайно ризикував, коли офіційно висловив своє прохання. Однак наслідки цього особистого ризику дозволили багатьом дізнатися про Христа.

Як апостол Павло, церковні лідери Китаю знають, що Бог установлює владу. Але вони також знають, що Бог не вибачить злочинів несправедливому урядові. Згідно з переказом, римляни відтяли Павлові голову. Так і вірні в Китаї заради Христа страждають від несправедливості, яку чинить їм теперішній владний режим. Якщо потрібно ризикувати життям, щоб встановити справедливість в Китаї, такі пастори, як цей, готові померти. Яким сильним є ваше прагнення до справедливості? Як високо ми цінуємо право вільно проповідувати Боже Слово? Помоліться сьогодні за вірних Китаю, які надихають нас на пошуки Божої справедливості у своїх гнобителів. Попросіть Бога показати вам способи підтримати їхню роботу, щоб розширювати Боже царство.

День 156-ий **Утретє Христос спитав Петра: „Симоне Йонин! Чи любиш ти мене?“**

Петро засумував. Тричі він зрікся Христа; тепер тричі Ісус засумнівався в його любові. Цього разу він відповів повільно, немовби зважуючи у своєму серці ціну кожного слова: „Господи, Ти знаєш все. Ти знаєш, що я люблю Тебе“.

„Паси мої вівці“. Ісус повторив це втретє, але цього разу додав: „Коли ти був молодим, ти одягався сам і йшов туди, куди хотів; але коли ти постарієш, інший одягне тебе і поведе туди, куди ти не хочеш“. І після цього сказав: „Иди за мною!“ (Йоана 21:15-19, перефразовано).

Нерон переслідував сімдесятирічного Петра. Згідно з легендою, друзі і одновірці переконували Петра покинути Рим. Спершу він відмовився, але врешті, згодився. Наблизившись до міських воріт, він побачив постать Ісуса, який заходив у місто. Він упав на коліна, поклоняючись йому: „Господи, куди ти йдеш?“ У відповідь почув: „Я прийшов, щоб мене знову розіп'яли. Иди за мною“.

Петро повернувся і пішов туди, „куди не хотів іти“. Він повернувся, щоб зустрітися з Нероном. Коли влада заарештувала Петра, він попросив, щоб його розіп'яли догори ногами, бо вважав себе негідним бути розіп'ятим так, як його Господь.

Суть цієї легенди не в тому, що Ісуса справді вдруге розіп'яли. Ісус раз та назавжди помер і воскрес. Ця легенда радше нагадує нам, що Ісус ототожнює себе з нашим болем і стражданнями такою мірою, немов він відчуває їх сам. Щодо Петра, то Біблія каже, що Ісусове пророцтво пов'язане з розп'яттям Петра. Хто, окрім Ісуса, міг розповісти про мученицький досвід Петра? Ісус – експерт зі стражданя. Він знає його і хоче бути поряд з нами. Якщо у вашому житті є біль, Ісус розуміє це. Якщо ви мучитеся, Ісус разом з вами. Сьогодні у своїй молитві дозвольте Йому взяти ваш тягар і горе.

Сказав же він це, вказуючи, якою то смертю прославить Бога. І промовивши те, сказав йому Ісус: “Иди за мною!”

Йоан
21:19

надзвичайна дружина пастора

РУМУНІЯ: САБИНА ВУРМБРАНД

День 157-ий

Між прекрасними румунськими краєвидами і стражданнями, яких зазнавали християни та євреї від фашистських і комуністичних загарбників, був різкий контраст. Сабина Вурмбранд мала втричі більше турбот: вона була і християнкою, і єврейкою, і дружиною відомого пастора.

Одного дня Сабина дізналася, що її матір, батька, трьох молодших сестер і дев'ятирічного брата жорстоко вбили в концентраційному таборі. Того дня її віра стала живою і справжньою.

Повна Божої ласки, Сабина сказала: „У мене не буде смутку на обличчі. Мій борг перед Богом – бути щасливою вірною; перед церквою – бути прикладом відваги; перед чоловіком – бути лагідною дружиною“.

Сабина ніколи не дозволяла, щоб особистий сум і горе перешкоджали їй відверто підбадьорювати оточуючих. Вона не мала вибору. Смерть і страждання були всюди, особливо серед членів підпільної Церкви. Багато очей дивилося на дружину пастора. Якщо вона втратить надію, яку надію матимуть вони?

Пізніше Сабина три роки провела в тюрмі і в рабських трудових таборах, де з жінок глумилися і знущалися більше, ніж з інших в'язнів. Але навіть у тюрмі всі знали її як друга. Від неї завжди можна було почути добре слово.

Перш, ніж покинути Румунію, Сабина отримала від Бога винагороду. Вона і її чоловік Річард пізніше привели вбивцю своєї сім'ї до Христа!

*І вислали
Тимотея,
нашого
брата і
служу Божого
і Євангелії
Христовій
зміцнити
вас і підба-
дьорити у
вашій вірі.*

1 до Солунян
3:2

Пастирство – це партнерство між пасторами і їхніми друзями. Один не може жити без служіння і підбадьорення іншого. Немає християнина, якого Бог закликав би працювати й жити в ізоляції. Він закликає нас до товариства. Ми потребуємо, щоб інші християни були поряд з нами у нашому служінні і допомагали нам час від часу мудрістю і підбадьоренням. Від нас не вимагається робити це наодинці. Подумайте про вашу власну сферу впливу. Хто є вашим партнером у служінні? Хто молиться за вас, щоб ви ефективно свідчили на своєму робочому місці, вдома, у школі? Попросіть Бога, щоб він дав вам товариша-християнина, який підбадьорить і укріпить вас, коли ви потребуватимете цього.

День 158-ий

Фриц просив у Бога сили, коли у його голову сипалися сильні удари. Мусульманські нападники оточили його і по черзі били в обличчя. Один з них розмахував величезним ножем, не терплячи позбутися християнського пастора. Коли лезо перший раз простромило Фрица, він тільки зміг кричати: „Ісусе!“ Його раз у раз кололи ножем. І щоразу він кричав: „Ісусе!“ Нападників дедалі більше спантеличувало те, що цей пастор ніяк не помре!

Згодом мусульманські радикали винесли з церкви лави і проповідницьку кафедру та підпалили їх. Двоє мусульман схопили Фрица і кинули його на палаюче дерево. Задоволені своїм учинком, вони утекли. Далі Фриц багато чого не пам'ятає, але знає одне: на його голові не згоріла жодна волосина.

Невдовзі після нападу Фрица привезли в найбільшу лікарню в цій частині Індонезії, але там йому як християнинові відмовили в лікуванні. Його привезли до іншої лікарні, але лікар-ординатор сказав, що якщо йому навіть пощастить вижити тієї ночі, то пошкоджений мозок вилікувати не вдасться.

Після довгого лікування Фриц знову проповідує в новій церкві. На його подив, один з тих мусульман, які напали на нього, почав розшукувати Фрица, щоб лише запитати: „Хто такий Ісус?“

*А Господа
Христа
святить
у ваших
серцях,
завжди
готові дати
відповідь
кожному,
хто у вас
вимагає
справоздання
про вашу
надію.*

1 Петра
3:15

Кому не сподобається, коли про нього думатимуть, як про природженого „експерта“? Механіка, інструменти, теслярство, мистецтво, колекціонування марок чи спорт – кожного з нас можна вважати експертом хоча б в одній галузі. Нам подобається експромтом відповідати на запитання в тій області знань, з якою ми добре знайомі. Але якби хтось спитав: „Хто такий Ісус?“ – чи були б ви готові відповісти так, як відповів би „експерт“? Не кожен християнин – євангеліст по своїй суті. Але кожен християнин може проповідувати євангеліє, поділившись планом спасіння, коли трапляється нагода. Якби вам поставив це запитання друг-атеїст, як би ви відповіли? Якщо ви не впевнені, поговоріть з тим, хто знає відповідь.

День 159-ий

Місцеві газети описували цю сцену як „дику“. Це не було вбивство чи автомобільна аварія; це були біблійні студії.

Статтю про це опублікувала російська комуністична газета приблизно 1960 року. Ось що там писалось: „Молоді хлопці та дівчата співали духовні гімни. Вони отримали ритуальне хрещення і сповідували облудне шкідливе вчення про любов до ворога“. Далі стаття викривала скандальні факти: багато молодих людей з молодіжної комуністичної організації таємно були християнами.

„Ми мусимо повірити нашому Спасителеві, як повірили перші християни, – сказав пастор Серебренников до учасників молодіжної групи. – Для нас головний закон – це Біблія. Ми не визнаємо нічого іншого. Мусимо поспішати, щоб спасати людей, особливо молодь, від гріха“.

Пастора кинули за ґрати, коли комуністи знайшли листа, якого він отримав від навернених підлітків. Одна дівчина писала: „Я посилаю вам благословення від нашого любого Господа. Як сильно Він любить мене!“

Автори передових газетних статей дивувалися, як комуністична молодь може вирішувати служити Христові і звинувачували комуністичну школу в тому, що вона „безсила“ і „позбавлена світла“. Вони твердили, що християнство може „викрадати учнів з-під носа їхніх байдужих учителів“.

Але це була не байдужість вчителів, а заклик до Христової любови, який виголосив пастор Серебренников до молодих християн, які у похмурій країні не давали згаснути своєму світлу.

„Палай, мій вогнику, палай, світи яскраво, не згасай...“ Ця знайома дитяча пісня має просту мелодію і не так багато слів. Вона може крутитися в голові багато днів після того, як її почути. Малі діти легко вивчають цю пісню, але набагато важче впровадити її в життя, особливо, коли ми стаємо старшими. Скільки шансів нам випадає на день, щоб запалити своє світло і прославити Бога? Один чи два? Десять? Двадцять? Точне число не має значення. Має значення наша реакція на події, які трапляються з нами щодня. Хто зна, можливо, тільки завдяки вашому світлу хтось знайде дорогу додому.

*Ви – світло світу.
Не може сховатись місто, що лежить на верху гори.
І не запалюють світла та й не ставлять його під посудиною, лише на свічник, і воно світить усім у хаті.*

Матей
5:14-15

День 160-ий **Одноманітність зводила з розуму, Сабинині нерви були натягнені, мов струна. Але офіцер поведився невблаганно: „Ми знаємо, як змусити вас говорити. Це вам не сподобається. Не намагайтеся бути з нами розумною. Ви марнуєте наш час“.**

Їхні запитання мали би змусити її виказати імена християн – тих, для кого вона стала матір'ю у вірі і кого заохочувала бути сильними при переслідуваннях. Тепер надійшла Сабинина черга бути сильною, але їй здавалося, що вона не зможе витримати чергового сеансу допитів.

Наступного разу допитувачі випробували м'якший і гнучкіший підхід. Слідчий сидів сам і усміхався:

– Шановна пані, вам тільки тридцять шість років, ваше життя ще попереду. Лише скажіть нам імена зрадників.

Сабина далі мовчала, а він продовжував:

– Будьмо практичними. Кожен має свою ціну, то чому б вам не назвати свою? Скажіть нам, що ви хочете? Свободу для себе і для свого чоловіка? Гарний дім і церкву? Ми добре подбаємо про вашу сім'ю.

У голосі Сабини звучало палке переконання:

– Дякую, але я вже продала себе.

– Вже? – перебив її слідчий. – За яку ціну і кому?

– Син Божий у муках віддав своє життя заради мене. Завдяки Ньому я можу потрапити на небо. Чи ви можете заплатити більше?

Ви куплені високою ціною! Не ставайте рабами людей.

1 до Коринтян 7:23

Ми сподіваємося, що підлітки переживуть це. Вважаємо, що це – крайність. Однак, не думаємо, що воно і далі не даватиме нам спокою, коли станемо дорослими. Тиск ровесників. Нестерпно знайоме почуття, коли нас „купує“ хтось чи виникає спокуса скомпрометувати свої цінності. Коли нарешті доходимо до згоди, відчуваємося простаками, дурнями. Нам ніяково, бо ми зрадили власну гідність. Однак, щоб здобути нашу симпатію, Христос заплатив найвищу ціну. Якщо кожен має ціну, то Ісус раз і назавжди назвав свою для нас. Ціна Його крові робить нас безцінними в Його очах. За вас вже давно заплачено, тому не продавайтеся за безцінь. Пригадайте це собі сьогодні.

День 161-ий

*Церква, яка не пам'ятає
свою переслідувану братію, –
це аж ніяк не Церква.*

Лютеранський пастор, який втерпів жахливі тортури,
щоб захистити членів підпільної Церкви.

нагзвигайні інструменти

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ

День 162-ий

Над уцент зруйнованим поїздом стояв густий дим, і з моря понівечених, залитих кров'ю тіл пасажирів посеред зруйнованих вагонів долинали крики агонії. Між пораненими ходив хірург, якого під час зіткнення не ушкодило. Та його багаж загубився серед гармидеру. Він волав: „Мої інструменти! Мої інструменти! Якби в мене були інструменти!“

З медичними інструментами чоловік міг би багатьом врятувати життя. З голими руками він, фактично, був безпорадний і міг лише спостерігати, як вмирають люди.

Теперішня переслідувана Церква схожа на цього хірурга. Вона має знання і бажання врятувати багатьох, які потрапили в пастку руїн комунізму чи безбожного ісламу. Але їм бракує інструментів.

„Прислухайтесь до голосів ваших братів і сестер у поневоленних країнах! – писав пастор Річард Вурмбранд, коли вперше прибув до Сполучених Штатів. – Вони не просять порятунку; вони не просять безпеки чи легкого життя. Вони просять тільки інструментів, які допоможуть протидіяти отруєнню їхньої молоді – наступного покоління – атеїзмом. Вони просять Біблій. Як можна поширювати Боже Слово без них?“

Християни в недемократичних державах не можуть забезпечити себе цими інструментами. Вони розраховують, що їм допоможуть християни у вільних державах. „Дайте нам інструменти, яких потребуємо, – сказав нам один християнин, – і ми заплатимо за те, що використовуваватимемо їх!“

Крейда для вчителя, шприци для медсестри, терпіння для батька і трактор для фермера. Кожна особа, дарма, яким є її покликання, використовує інструменти. Вони можуть бути складними, як комп'ютер і зовсім примітивними, як наші руки, проте ці інструменти кардинально змінюють наше життя. Як християни ми знаємо про свої духовні інструменти, тому що читаємо про них у Божому Слові – Біблії. Але що робити тим, хто ніколи не чув про інструменти співчуття, прощення, любови, пожертви і всі дари й таланти, які пропонує нам Бог? Неможливо берегти ці духовні істини для себе, приховуючи їх, як скарпа ховає золото. Охоче діліться своїми інструментами з тими, хто потребує їх.

*Як же при-
зиватимуть
того, в кого
не увірували?
Як увіру-
ють того,
що його
не чули?
А як почу-
ють без про-
повідника?*

До Римлян
10:14

надзвичайні подорожі

В'ЄТНАМ

День 163-ій

Після кожного цокотіння коліс поїзда тендітне тіло в'єтнамської дівчини-християнки боляче підкидало на твердому дерев'яному сидінні. Але вона виконувала місію.

Християни, якими вона опікувалася в Північному В'єтнамі, потребували духовної їжі. Три пастви молилися, щоб їхньому лідерові вдалося привезти безцінні примірники Біблій.

Її робота на батьківщині була виснажливою. Дівчина була єдиною зрілою християнкою у цьому регіоні. Тут вона заснувала три церкви. Завдяки особистому свідченню вона здобувала кожную душу окремо. Дівчина не мала ні автомобіля, ні навіть велосипеда. На зустрічі до своєї церкви вона ходила пішки чи пливла на маленькому дерев'яному човні.

Вона натрапила на погрози й утиски з боку поліції, а також на спротив своїх батьків-будистів, які були у відчаї через доньчину віру. Тепер їй слід було три дні поспіль їхати вісімсот миль, щоб знайти хоча б одного вірного, який міг би допомогти. Нарешті, вона дісталася до міста Хо Ши Мін.

Там дівчина зустріла християн із Заходу, які дали для християн Півночі багато Біблій. Також вони дали дівчині велосипед, щоб легше було добиратися до трьох церков. Перед від'їздом дівчини вони помолилися разом, попросивши Божого благословення для її подорожі і служіння.

„Скільки вам років?“, – спитав один християнин на прощання.

Дівчина пригладила пасма свого чорного волосся і прошепотіла: „Двадцять два“.

*Про це
міркуй,
будь увесь
у цьому,
щоб поступ
твій усім був
очевидний.*

*І до Тимо-
тея 4:15*

Геніяльні діти як на свої роки мають особливі здібності. Ми можемо дізнатися про когось, хто закінчив коледж у п'ятнадцять років, написав симфонію до дванадцяти або ж став видатним спортсменом у шістнадцять. Часто це викликає в нас заздрість; ми бажаємо зробити щось велике в юності і здобути завдяки цьому визнання.

В'єтнамська християнка саме це і зробила, хоча вона, мабуть, не мала особливих здібностей порівняно з ровесниками. Однак було бажання служити Ісусові і познайомити з ним людей своєї країни. Христос закликає вас старатися також і задля Нього. Ділитися Божою любов'ю досить легко, тому це не вимагає ніяких особливих здібностей. Потрібне тільки ваше бажання.

День 164-ий

„Почувши смертний вирок, ви отримаєте його як запрошення Царя слави, який запросив вас на свій весільний бенкет“.

Французькі автори Франц Равенна і Мартін Гілберт написали збірник настанов для християн, яким загрожує смерть. Ці настанови, написані у тюремній камері, що служила „видавництвом“ у часи французької революції, і важкі, і водночас легкі для виконання. Франц і Мартін вважали свою камеру „передпокою до раю“.

„Коли вони завершать читання вашого вироку, – написано у збірнику, – ви, як і багато інших мучеників, що були до вас, скажете: «Дякую, Боже». Співайте радісні пісні. Коли вони зв'яжуть вам руки, скажіть слова св. Павла: «Я готовий не тільки бути зв'язаним, але й померти заради імені Ісуса Христа».

Коли вас вестимуть на розстріл, говоріть з вартовими словами Писання про радість від страждань і смерти заради Христа: «Хто нас відлучить від Христової любові?» (До Римлян 8:35).

Коли до вас підійде кат, пригадайте слова великого мученика Ігнатія: «Коли настане та щаслива мить, коли мене стратять заради мого Спасителя? Скільки мені доведеться чекати?» Не забудьте також проказати молитву за тих, хто переслідує вас“.

Равенні і Гілбертові відтяли голови. Більшості християн у вільних державах важко уявити, як можна впроваджувати їхні поради в практичне життя. Але навіть тепер ці поради виконують в авторитарних державах.

Щодня ми повинні попереджувати себе: „Обережно!“ У будь-яку конкретну мить трагедія – це реальна можливість. Байдуже, ідемо ми в автомобілі, переходимо вулицю чи просто виконуємо буденну роботу – ми не захищені від трагічного випадку, хвороби чи від навмисного насильства. Хоча й не можемо захиститися від зла цього світу, але можемо жити з обіцянкою, яку Бог дав нам: ніщо, абсолютно ніщо не може відлучити нас від любові, яку маємо в Ісусі. Хоча ви можете ніколи не померти за віру, однак цілком реально зустріти зневагу та інші болісні переслідування. Божа любов навчить вас і допоможе вам пережити все, що трапиться сьогодні на вашому шляху.

До Римлян
8:38-39

*Бо я певний,
що ні смерть,
ні життя,
ні ангели,
ні князівства,
ні теперішнє,
ні майбутнє,
ні сили,
ні висота,
ні глибина,
ані інше
якесь ство-
ріння не
зможе нас
відлучити
від Божої
любви,
що в Христі
Ісусі, Ієсподі
нашій.*

шші надзвичайні інструменти

І Р А Н

День 165-ий „Ми – глина, він – наш гончар“.

Один вірний стояв коло вікна, спостерігаючи, чи є на опівнічних вулицях якийсь рух, який сповістив би про те, що до вірних підкрадається поліція. Християни таємно зустрічалися в південній частині Ірану. Іноземний гість спричинився до ще більшої небезпеки, тому що іранська поліція була б у нестямі, якби дізналися, що християни перебувають у товаристві чужинця.

Одного вірного саме звільнили з поліцейського відділку. Синці на його тілі свідчили, як з ним поводитися. Хоча поліція уважно спостерігала за ним і знала про його християнську роботу, він і далі, коли не перебував під арештом, намагався якомога більше проповідувати.

Він говорив пристрасно і переконував усіх присутніх будь-що дедалі більше наближатися до Христа. Усі розуміли, що ціна може бути високою, адже вони знали християн, яких заарештували, побили чи вбили. Ті, які залишилися, зникли.

Ця чудова служба була довга і велична. Вражений іноземний гість спитав проповідника про його тюремний досвід і страждання, які йому довелося витерпіти. „Як ви могли, – спитав він, – мати дух надії і життєрадісності під час таких нещастя?“

„Ці випробовування – лише «інструменти» в Божих руках, – сказав іранський вірний. – Хто я такий, щоб критикувати інструменти, які використовує Бог, аби збільшити мою святість?“

*Тим часом,
Господи,
ти – наш
батько!
Ми – глина,
ти – наш
гончар,
і всі ми –
діло твоєї
руки.*

Ісая
64:7

Людей принаджує майбутнє. Впродовж століть ми консультувалися з астрологами та іншими людсьми, які запевняли, що знають наше майбутнє. Ми написали книжки і зняли фільми, які ґрунтуються на ідеї мандрівки в часі. Ми хочемо знати, що чекає нас у життєвій подорожі. Як глина не може спитати гончаря, чим вона буде, так і ми не можемо спитати нашого Творця, ким станемо. Але ми можемо повірити, що Бог створить щось прекрасне і святе з нашого життя. Завдяки вірі знаємо, що ми – творіння Божих рук. Яким чином ви зможете повірити, що Бог, Головний Гончар, перетворює вас на мистецький твір?

нагзвигайна любов до хреста

РИМ : АНДРІЙ

День 166-ий

„Якщо ти не зречешся свого Ісуса, то помреш на хресті“, – кипів від люті намісник Егей. Цей християнин став причиною його особистого приниження в очах Риму, поширивши християнство в усій його грецькій провінції, яке не оминуло навіть його дружину.

„Якби я боявся смерти на хресті, то не проповідував би про велич і славу Христового Хреста“, – відповів Андрій.

„Тоді ти отримаєш те, що хотів! Розіп'яти його!“ – почулося у відповідь.

Коли Андрій підійшов до хреста у формі букви „X“, то радісно промовив: „О, любий Хресте! Я втішаюся, що тебе поставили тут. Я приходжу до тебе в мирі і радості, бажаючи, щоб я, учень Того, Кого повісили на хресті, був розіп'ятий. Що більше я наближаюся до хреста, то більше я наближаюся до Бога“.

Андрій висів прив'язаний до хреста впродовж трьох днів, проповідуючи й повчаючи людей, що стояли перед ним: „Залишайтеся витривалими у Слові й науці, яку ви отримали, навчаючи один одного, щоб ви могли перебувати з Богом у вічності і заслужили плоди його обітниць“.

Андрій проголосив: „О, Господи Ісусе Христе! Не дозволяй Твоєму слугі, який висить тут, на хресті, звільнитися, щоб знову жити серед людей; прийми мене у Твоє царство“. Висловивши це прохання, він віддав свій дух Богові.

Порцеляна, чисте срібло, золото найвищої проби, навіть платина. У формі хреста сьогодні роблять багато прикра, коштовностей, гобеленів, навіть оформлюють ззаду дзеркала. Всюдисущий хрест. Однак, незважаючи на всю його популярність, скільки християн зупинилося, щоб замислитися, що означає демонструвати хрест? Для когось хрест є знаряддям тортур. Уявіть собі, що хтось поставить удома шибеницю чи електричний стілець! Хрест нагадує нам, що Христос помер болісною смертю. Крім того він представляє міст, що огортає гріх, який колись розділив Бога і Його людей. Через хрест Ісус повернув нас назад до Бога. Тепер оцініть, яке значення хрест має для вас.

*Вдивляючись
пильно в
Ісуса,
засновника й
завершителя
віри, який,
замість
радості,
що перед
ним була,
втернів
хрест, на
сором не
звертаючи
уваги, і який
возів
праворуч
Божого
престолу.*

До Євреїв
12:2

надзвичайний порятунок

НИДЕРЛАНДИ : ДІРК ВІЛЛЕМС

День 167-ий

У Нидерландах шістнадцятого століття, під час правління іспанських католиків, Дірка Віллемса затаврували як „анабаптиста“ і ув'язнили. Тепер він утік, рятуючи своє життя.

Дірк утік через маленьке віконечко і спустився на мотузці, зробленій зі старого шмаття. Він став на замерзлий ставок поряд із в'язничною стіною і обережно пішов по льоду, думаючи, чи не провалиться. Але місяці голодування тепер стали йому в нагоді, адже Дірк ледве важив сотню фунтів.

Перш, ніж він дійшов до іншого берега ставка, чийсь крик порушив нічну тишу. „Негайно зупинися!“ – закричав вартовий, визираючи з вікна, з якого Дірк кілька хвилин тому виліз. Дірк був дуже близько до свободи і продовжував іти.

Вартовий крикнув знову, поставивши ногу на лід. Він почав швидко бігти вслід за Дірком, але вже через якихось три кроки лід затріщав. Згодом Дірк почув, як вартовий шубовснув крізь лід у воду. Тепер він уже кричав від холоду і жаху: „Благаю, допоможи мені!“

Дірк зупинився. Попереду була свобода. Потім він обернувся і швидко побіг до в'язничного ставка, ліг на живіт і простягнув руку, щоб врятувати вартового, який уже замерзав. Саркастично подякувавши, вартовий схопив Дірка і наказав йому повернутися до камери.

Незважаючи на героїзм, Дірка за віру спалили на багатті.

*Звірся
на Господа
всім твоїм
серцем, не
покладайся
на власний
розум.*

Приповідки
3:5

Віддані християни не живуть згідно зі здоровим глуздом. Вони роблять немислиме, цілковито усвідомлюючи наслідки. Вони роблять неможливе, немов це – повсякденна річ. Вірні живуть згідно з вищим покликом. Їхні вчинки і поведінка такі неприродні, що їх часто розуміють неправильно. Декому надзвичайний порятунок Дірка здається неприродним вибором, можливо, навіть трохи божевільним. Дірк, однак, вважав, що він дотримується законів біблійного вчення. Для нього чийсь потреби важили більше, ніж свої. Наша жертва не завжди буде розумною для світу, але ми знаємо, що завдяки ній досягли поступу в небесній перспективі. Чи ви живете так, як підказує вам здоровий глузд? Чи ви зобов'язалися будь-що виконувати Божі заповіді?

*Я ненавиджу комуністичну систему,
але люблю людей. Я ненавиджу гріх,
але люблю грішника. Я люблю
комуністів усім своїм серцем.
Комуністи можуть вбивати людей,
але вони не можуть убити любови
і навіть до вбивць. Я не відгуваю жодної
кривди чи образи до комуністів
чи до своїх камів.*

Колишній комуністичний в'язень сумління.

День 169-ий – Чому ти провокуєш до ризику своїх дітей? – запитав один із трьох єгипетських офіцерів.

Ахмеда арештовували багато разів за те, що він поширював віру і роздавав християнську літературу. Але для нього кожен допит був нагодою свідчити для Христа.

– Безпека моїх дітей не залежить від мене, – спокійно відповів він офіцерові. – Вона залежить від Бога.

– Чому ви не хочете слухатися уряду? – спитав головний офіцер.

– Я не перестану розповідати про Ісуса, тому що Він – Дорога Правди, – сказав Ахмед. – Ісус змінив моє серце.

Офіцери розпитували його про таємно видану християнську літературу, про деяких християн і про їхню діяльність. Але Ахмед мовчав.

– Я не сказав їм нічого, – розповідав він згодом. – Я не стану зрадником Христового Тіла.

Коли вони попросили його шпигувати за християнами і доносити на них поліції, Ахмед відповів їм:

– Це – не моя робота.

Іншого разу поліція спіймала Ахмеда в Туреччині і допитувала за те, що в його сумках була християнська література.

– Якщо ви не відповідатимете на наші запитання і не допоможе-те нам, ми затримаємо вас за те, що ви є порушником спокою турецьких порядків, – переконувала його поліція.

– Ісус не каже нам бути порушниками спокою порядків, – відповів Ахмед. – Він хоче, щоб ми свідчили про Його любов і прощення.

Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитрощам диявольським.

До Ефесян 6:11

Порушники спокою. Це – діти в класі, що не можуть угамуватися. Це – хулігани у шкільній їдальні, що крадуть в інших гроші на обід. Це – пліткарі в офісі, що обмовляють ближніх і, як інфекцію, поширюють чутки. Християн не закликають бути порушниками спокою. Насправді Ісус закликає нас бути творцями миру. Це правило, однак, має один виняток: ми мусимо стати порушниками спокою для сатани і його хитрощів. Ми не можемо допустити, щоб диявол оминав нас як таких, що безпечні для царства. Молитва – це наша найефективніша зброя. Як часто ваші молитви руйнують працю сатани? Не полі-ніться сьогодні помолитися у намірі, щоб завадити планам ворога.

День 170-ий

Пастора часто допитували й били, але сьогодні наглядач привів його для розмови в кімнату. Він сказав: „Мене цікавить ваша віра, хотів би дізнатися про Десять заповідей“.

Спантеличений пастор почав розповідати про заповіді. Коли він дійшов до заповіді „шануй свого батька й матір“, офіцер перебив його:

– Зупиніться тут. Ви, християни, вірите, що заповідь „шануй свого батька й матір“ Бог вважає дуже важливою. Будь ласка, погляньте у куток.

Пастор озирнувся і під купою лахміття у побитій і закутій у ланцюги літній жінці впізнав свою матір.

Наглядач розпитував далі:

– Погляньте, як страждає ваша матір. Якщо ви відкриєте таємниці підпільної Церкви, то разом з мамою отримаєте свободу. Якщо вона помре від наших тортур, ви не виконаєте заповіді „шануй свою матір“, і її кров буде на вашій совісті.

Пастор обернувся до своєї матері, яка щойно почала приходити до тями:

– Люба мамо, що я маю робити?

З любов'ю вона відповіла:

– Змалку я вчила тебе любити Христа і його Церкву. Не зраджуй Бога. Я готова померти заради святого імени.

Пастор обернувся до наглядача і з оновленою відвагою сказав:

– Ви були праві, капітане. Перш за все ми повинні слухати свою матір.

„Чому у світі стільки страждань?“ – часто запитують скептики, коли хочуть принизити християнство. Вони не можуть змиритися з люблячим Богом, який дозволяє страждати невинним. Фактично вони навіть намагаються переконати християн, які зазнають страждань, що їхні випробовування якимось чином доводять, що Божі плани зійшли нанівець. Чи справді страждання – це частина Божого плану? Щоб відповісти на це запитання, погляньмо на життя Ісуса на землі. Його страждання були рушійною силою Божого плану, адже стали причиною нашого спасіння і Його слави. Коли ви страждаєте згідно з Божим планом, то йдете туди, куди йшов Ісус: до хреста, до могили і, врешті-решт, до неба. Чи готові ви навіть тоді, коли відчуваєте біль, повірити, що Бог знає, що робить?

Але, тією
мірою,
якою берете
участь
у Христових
муках,
радійте,
щоб і в
славному
його
з'явленні
раділи й
веселились.

1 Петра
4:13

День 171-ий

„У 1996 році у нашої дочки був тривалий напад. Це спричинило невиліковне ушкодження мозку. Кілька місяців вона сильно страждала, безперервно плачучи і звиваючись від болю по два-три дні поспіль. Вона не знала нас і не відповідала нам.

Одна медсестра не могла зрозуміти, чому ми не сердимось на Бога за те, що Він дозволив, аби таке сталося. Я спробувала пояснити їй, що ми – Його слуги і не можемо зректись надзвичайного дару, який Бог дав нам через свого Сина. Через чотири місяці після нападу Софія померла.

Того дня, коли вона померла, я побачила в статті „Голосу мучеників“ фотографію суданської сестри, якій відтяли груди. Вона сиділа поруч зі своїм немовлям. Переслідувачі катували її, зробивши таку страшну річ, і змусили дивитися, як від голоду вмирає немовля. Мене відділяли від неї тисячі миль, але я знала про її біль і плакала, переконана, що не дозволю собі перейнятися жалем до себе.

Ця жінка не мала тих благ, які маємо ми: медичного обслуговування, товариства і любови наших братів. Та вона стільки витерпіла, і я, завдяки Божій ласці, також можу витерпіти це.

Мені потрібно, щоб ці живі епістоли Господа Ісуса Христа нагадували мені, що Ісус живе і що цей світ – не моя справжня домівка“.

*Відомо ж,
що ви – лист
Христа,
виготований
нами;
написаний
не чорнилом,
але Духом
Бога живого,
не на
камінних
таблицях,
а на
тілесних
таблицях
серця.*

2 до Корин-
тян 3:3

І хоча Божа присутність завжди близька завдяки особі Святого Духа, нам часто потрібно, щоб ці духовні натхненники з крові і плоті допомагали нам у нашій вірі. Впродовж багатьох століть мученики та вірні були реальними людьми, їх реальний приклад відваги дає нам натхнення повірити, що, мабуть (тільки мабуть), ми зможемо вчинити так само. Хоча ми не можемо разом з ними витерпіти ті самі нещастя, ми можемо прийняти дух їхньої витривалості і відваги у своєму буденному житті. Якщо вас надихає надзвичайна історія віри, поділіться нею з іншими. Передайте їм цей приклад. Навчіть їх черпати силу в тих, хто був перед вами, втілюючи в життя віру як взірець для всіх.

День 172-ий

„Християнство – це не вчення, яке не можна почерпнути зі збірника проповідей, – проповідував Сергій Мечен, лідер церкви на Маросейці, що у Москві. Ісус сказав: «Я – правда». Правда – це особливий тип життя, якого можна досягти, наслідуючи Його“.

Був 1923 рік. Новий комуністичний уряд Росії заснував так звану „Живу Церкву“, яка насправді була типовим соціалізмом, замаскованим під християнство. Пастор Сергій категорично відмовився читати затвержені молитви чи проповідувати вихолощену ідею Бога, яку схвалили комуністи. Він надалі проповідував своїм парафіянам Істину, знаючи, що може за це постраждати.

Сергія ув'язнили на п'ять років. Комуністи закрили його церкву. Але час, проведений у тюрмі, тільки повніше підготував Сергія до служіння. Відразу після звільнення він відновив свою роботу в підпільній Церкві. Сергій віддано і багато працював, поки його колишній пастор, що зрікся Бога, не зрадив його. Уряд нагородив цього пастора професорською посадою.

Сергій часто читав Ісусові слова, що „добрий пастир життя своє за овець віддає“. Він вирішив ніколи не зраджувати своїх братів. У 1941 році за незламну християнську діяльність Сергія Мечена розстріляли. Його життя минуло, проте послання „Правду не можна змінити відповідно до потреб“ залишилося для нас.

V
*А Бог усякої
благодаті,
що вас
покликав
до вічної
своєї слави
у Христі,
він сам, коли
постраж-
даєте
трохи, вас
удосконалить,
утвердить,
зміцнить,
утривалить.*

Немає Бога у коробці. Бог – у всій повноті і славі, інакше – Він не Бог. Деякі люди постішають сказати, що вони не проти Бога, поки це той правильний бог, про якого вони хочуть чути. Ніби перебуваючи в духовному кафетерії, вони шукають і вибирають те в ідеї про Бога, що їм подобається і дарує втіху, а решту відкидають, як недоїдки. Однак людські примхи не можуть змінити характер і природу Бога. Ми можемо спробувати надати Богові іншої форми, проте, врешті-решт, зазнаємо невдачі. Заперечуйте кожному, хто відкидає повноту характеру і природи Бога, коли б це не сталося. Чи можете ви впізнати єресь, коли побачите її?

1 Петра
5:10

День 173-ій

Пастор, його дружина і шестеро малих дітей щойно перед сніданком прочитали 23-й псалом. Несподівано поліція вдерлася в їхній дім, щоб обшукати і заарештувати пастора.

Поліція спитала його:

– Ви нічого не хочете сказати? У вас є якась турбота чи жаль?

Пастор виважено відповів:

– Ви є відповіддю на те, про що ми молилися сьогодні. Ми саме прочитали у 23-му псалмі, що Бог приготує нам стіл у присутності наших ворогів. У нас був стіл, але не було ворогів. Тепер прийшли ви. Якби ви хотіли спробувати те, що лежить на столі, ми з радістю поділимося з вами. Вас послав Бог.

– Як ви можете говорити такі дурниці? Ми кинемо вас до в'язниці, і ви помрете там. Ви більше ніколи не побачите своїх дітей.

Пастор спокійно продовжував:

– І про це ми прочитали сьогодні: „Навіть, коли б я ходив долиною темряви, – я не боюся лиха“.

Офіцер закричав:

– Усі бояться смерті. Я знаю, тому що бачив страх на обличчях тих, хто стояв перед нею.

– Тінь пса не може вкусити вас, і тінь смерті не може вас убити. Ви можете вбити нас чи кинути до в'язниці, але з нами нічого не станеться. Ми перебуваємо у Христі. Якщо ми помremo, Він візьме нас у свій світ.

*Що твердий
духом,
зберігає
глибокий мир
і на тебе
вповає!*

Ісаїя
26:3

Мир. Він має таку цінність, як акції престижної компанії в сучасному світі неспокою і насильства. На щастя, усі вірні – акціонери у Божому дарі через Ісуса Христа. Але багатьом людям бракує цього миру. Дехто бере рецепти і безупинно хвилюється, намагаючись досягти миру окремо від Бога. Якими б не були їхні приємні відчуття, вони щонайбільше – тимчасові. А згодом – знову турбота і неспокій. Проте Божий мир дозволяє нам досягти безтурботності у стражданнях. Жодне випробовування не може послабити вашої довіри до Нього. Як і лагідний пастор у цій історії, ви будете підготовані завдяки досконалому Божому миру, навіть, якщо лихо зненацька впаде на вашу голову.

День 174-ий

„Швидше, князю! – сміявся охоронець, схопивши юнака за руку. – Подивимось, як тобі сподобається нова квартира“. Охоронці привели принца Володимира з розкішного палацу Гіки до суворой тюремної камери. У кутку він побачив, як в'язні знімають одяг і стягують ковдру з худого померлого. Позаду долинали крики одного катованого.

Це місце не мало нічого спільного з розкішним життям, яке він мав удома. Проте, князь Володимир вижив у нелюдських умовах тюрми, тримаючись віри в Христа, який втішав і наставляв його. Співкамерник Володимира одного разу сказав: „Ніде я не чув чистіших молитов і таких вічних думок, ніж у комуністичних тюрмах“.

Вічні думки Володимир виклав у прекрасній книзі. Він писав: „Благословенні ті, що поширюють радість, яка народжується в їхніх особистих стражданнях. Той, хто зрікається себе заради інших, зодягається в Христа. Шукайте того, хто не сміє підійти до вас. Давайте тому, хто не просить. Любіть того, хто відштовхує вас. Нехай моя радість ніколи не буде наслідком чийось страждань. Нехай мої страждання завжди їм дарують радість“.

Хто міг би припустити, що такі „чисті молитви і вічні думки“ з'являться у князя, який вижив у темницях комуністичної жорстокости?

*І мир Божий,
що вищий
від усякого
уявлення,
берегтиме
серця й
думки ваші
у Христі
Ісусі.*

До Филипп'ян
4: 7

Негативні думки можуть глибоко впливати на нас. Якщо ми зосередимося на стражданнях, наша образа і затьятість можуть поглиблюватися. Але якщо ми під час кризи мислитимемо позитивно, то зможемо піднятися над своїми обставинами. Тоді ми не тільки зможемо врятуватися від розчарувань і відчаю, а й допомогти іншим. Володимир радів у своїх стражданнях. Чи схильні ви до недобррозичливости під час випробовувань? Пам'ятайте, що ви не можете контролювати те, що відбувається у житті. Але ви можете контролювати своє ставлення. Не погоджуйтеся бути недобррозичливими. Попросіть Бога навчити вас позитивно ставитися до своїх випробовувань і відкрити вам очі для допомоги ближнім.

День 175-ий

*Не має споккою серце,
поки не спочине в тобі.*

Св. АВГУСТИН

День 176-ий

„Не роби цього, – закричав Миколай, побачивши, як кат підіймає меч, щоб убити в’язня. – Він не зробив нічого лихого“. Чоловіка саме мали стратити за віру в Ісуса Христа. Миколай відважно схопив меч ката, перш, ніж він простромив тіло в’язня.

„Ну нехай вже, Миколаю... Сьогодні в мене ще багато роботи“. Сплюнувши, кат пішов виконувати свої обов’язки деінде.

Коли настали важкі часи, Миколай сміливо захищав Христа. У 303 році імператор Диоклетіян розпочав одне з найбрутальніших переслідувань християн. Вбивали стількох християн, що кати втомлювалися і виконували цю роботу по черзі.

Миколая таврували розпеченим залізом. Він витерпів жахливі тортури від своїх охоронців. І карали його лише за те, що він відмовився зректися Христа як Сина Божого. Як він міг зректися Того, Хто був настільки реальним для нього? Незважаючи на величезну несправедливість, Миколай залишився непохитним.

Після звільнення з в’язниці він решту свого життя присвятив створенню притулків для сиріт і захисту бідних дітей. Поширюючи християнство, Миколай завжди намагався бути винахідливим. Одного разу він навіть кинув через вікно будинку гроші двом бідним дівчатам, щоб їх не продали в дім розпусти.

*Любіть
Господа, усі
його святії!
Вірних
стереже
Господь.*

Псалом
31:24

Через багато років після смерті Миколая ласкаво назвали святим. Для багатьох дітей на Заході ніч перед Різдом – це наймагічніша ніч у році, адже вони чекають, що їх відвідає Санта Клаус – перебраний святий Миколай. Однак справжня історія святого Миколая сповнена такої любові і героїзму, що більшості дітей навіть і не снилися. Подумайте про власне життя. Чи люди знають правду про вашу віру в Ісуса Христа? Чи вони знають вас як лагідну і надзвичайно моральну людину? Хоча Санта Клауса немає, святий Миколай – реальний, тож, і ви також мусите бути таким. Ви можете не почуватися святим, але Бог потребує справжніх прикладів героїчного християнства. Що ви зробите сьогодні, аби реально впровадити в життя свою віру?

День 177-ий – Я не так уявляла собі народження нашої першої дитини, – сказала молода жінка у перерві між переймами. – Ти певен, що тут досить чисто? – спитала вона свого обручника Йосифа.

– Не знаю, люба, – відказав він стурбовано. – Але це те, що ми маємо. Ми знаємо, що Бог захистить цю дитину. Він недаремно хоче, щоб це відбулося саме *тут*.

Коли почалися чергові болісні перейми, Йосиф порадив:

– Спробуй видихнути його, – і обтер їй обличчя вологою тканиною. – Терпи..., мабуть, ще залишилося кілька хвилин.

Вона прошепотіла крізь зціплені зуби:

– Я хотіла народити дитину у своєму власному домі. Я хотіла, щоб моя матір допомогла мені.

– Я тут, щоб допомагати тобі, – і нам доведеться якось впоратися самим. Ми знаємо, що Бог також тут.

Вона ледь спромоглася пожартувати:

– Якби нам знадобилася допомога, корови і вівці завжди поряд.

Перейми минули, – і Марія усміхнулася до Йосифа. Під час наступних переймів вона почала тужитися. Незабаром син з'явився на світ. Як велів ангел, вони назвали його Ісусом.

Ми часто забуваємо про труднощі, які повинні були витерпіти Йосиф з Марією, щоб народився Цар царів: хлів замість пологової палати, втеча у Єгипет, бідність і неслава. Однак вони охоче витерпіли все з любови до Бога.

„Ось я –
Господня
служниця:
нехай зо
мною
станеться
по твоєму
слову!“

Лука
1:38

Читаючи Біблію, ми можемо подумати, що вірити обітницям Бога було б легше, якби Він додавав до них якийсь особливий знак, посилав би нам небесного посланця. Але навіть Марія, яка отримала такий знак, мала сумніви. Коли ангел Гавриїл повідомив Марії, що вона народить Божого сина, це здавалося чимось неймовірним. Вона спитала Гавриїла: „Як же воно станеться, коли я не знаю мужа?“ Незважаючи на хвилювання, Марія охоче повірила обітниці Бога і послухалася Його. Це дозволило здійснитися задуму Бога про спасіння світу. Чи Бог закликає вас мати бажання, незважаючи на сумніви? Як і вчинок Марії, ваше бажання послухатися може мати вічний вплив на Боже царство.

День 178-ий

Християнин Думитру Баку сидів у в'язниці в 1950-их – 1960-их роках. Як і багато інших, він завинив тільки тим, що був християнином. Думитру використав ці дванадцять років ув'язнення, щоб творити поезію любови до Бога. Він акуратно писав вірші на шматках мила чи вистукував їх абеткою Морзе, щоб інші могли вивчати їх і передавати від камери до камери.

„Біль послабив наше тіло, не зміг запанувати над нашими серцями, – сказав Баку після звільнення. – Замість ненависти ми плекали любов, порозуміння і мудрість“.

Ось один з його віршів, написаний у камері одиночного ув'язнення, де кишіли щурі, клопи і воші:

*Я навчився
задовольня-
тись тим,
що маю.*

До Филип'ян
4:11

Минулої ночі у моїй камері з'явився Ісус;
Він був високий; Він був сумний, але, о диво, Він був – світло.
Місячні промені, такі милі, раптово потьмянили
Коли, вражений і щасливий, я поглянув на Нього.
Він прийшов і став коло ковдри, на якій я вовтузився,
І мовчазно показав, чого варті Його страждання.
Я бачив усі шрами на руках і на ногах,
І рану у боці, де билосся Його серце.
Він усміхнувся і зник. А я упав на камінь
І вигукнув: „Любий Ісусе, не покидай мене“.
Схопившись за ґрати, я проколов долоні:
Благословенний дар, благословенні шрами.

Брудна тюремна камера і втрата основних свобод не часто стають матеріалом для поетичного натхнення. Думитру зміг перетворити свої страждання на нагоду прославити Бога і прихилити інших до Христа. Його власні страждання здалися йому нікчемними, коли він зрозумів, що витерпів заради нього Христос. Переживши те, що довелося пережити Думитру, багато вірних відчують розчарування чи образу, а не натхнення. Дехто засумнівається, чи Бог взагалі дбає про нього. Писати поетичні рядки, які прославляють Бога, навряд чи спаде їм на думку. Однак Думитру зосередився на Христі, а не на своїй камері, і він був сповнений хвали. Як ви поведетеся під час страждань? Коли вас закликають страждати, ви бачите у цьому перешкоди для свого щастя чи нагоду прославити Бога?

День 179-ий

Захопивши Румунію, комуністи полювали за німцями, тому що вважали їх прихильниками фашизму. Ануца Мойсе вирішила надати притулок тим самим людям, які ненавиділи її за те, що вона – єврейка і християнка. Коли вона запропонувала допомогти цим людям сховатися від комуністів, вони не могли повірити, що ця пропозиція є щира.

„Хіба ви не пам'ятаєте, що ми – ті, хто кинув вас до тюрми?“ – спитав один з них.

„Авжеж, пам'ятаю, – відповіла Ануца. – Але я – християнка, а Бог не дозволяє мені носити у серці зло. Я пробачила вам, і тепер маю нагоду вам допомогти. Ісус любить вас, тому я також вас любитиму“.

Ця любов вразила їх, завдяки Ануці багато хто навернувся до Христа. Вона, як Річард і Сабина Вурмбранди та багато інших, виховувала дітей, чії батьки загинули в нацистських таборах смерти.

Пізніше Ануца емігрувала до Норвегії, де вона активно працювала у служінні для євреїв-християн. Там вона збрала 10 000 доларів, щоб заплатити викуп за свого колишнього пастора Річарда Вурмбранда і домогтися його звільнення з Румунії. Ануца також організувала переїзд Вурмбрандів і їхнього сина Міхая на Захід. Без любови Ануци впливовий пастор і засновник „Голосу мучеників“ міг померти в комуністичній тюрмі.

*Любіть
ворогів
ваших,
добро
чиніте тим,
які вас
ненавидять.*

Лука
6:27

Коли Бог закликає нас служити Йому, і ми погоджуємося, це означає, що ми повинні служити Йому всюди і робити все, що Він попросить. Оскільки Ануца серйозно сприйняла цей заклик, вона з любов'ю і прощенням ставилася до ворогів. Завдання дати притулок своїм колишнім гнобителям може видатися непосильним, проте Ануца змогла виконати його. Вона покійно обрала прощення, а не образу і помсту, наслідуючи Христову любов. Що наказав вам робити Бог? Не втрачайте нагоди виконати роботу, яка матиме значення для вічності.

День 180-ий „Часом мені бракує тих днів, коли мене переслідували!“

Це слова іранського пастора, який утік на Захід. В Ірані арешти й утиски поліції були для нього звичним явищем. Через те, що був віруючим, він навіть утратив дім і роботу. Тепер він міг жити і служити Богові, де би тільки не захотів. Чи бракує йому днів, втрачених під час переслідувань?

„Часом так, – зізнається пастор, – тому що я був сповнений життя. Я щодня відчував, що Ісус є поруч зі мною“.

Пастор заснував Церкву коло лінії фронту ірано-іракської війни. Він заробляв гроші, працюючи водієм таксі, примножував Церкву, коли ділився Христом зі своїми пасажирами. За два роки він навернув багато душ з дев'яти мовних груп. Багато солдатів щотижня відвідували їхню службу. Пастор охрестив п'ятнадцятеро навернених мусульман.

Він та його дружина у всьому покладалися на Бога. Коли бомби війни падали навколо них, вони молилися про захист. І жодного разу Бог не покинув їх.

Їхнє служіння не залишилося без винагороди. Десять членів його Церкви стали пасторами. Навіть тепер пастор бачить плоди свого служіння на лінії фронту.

Якщо ви ніколи не були закохани, то не знаєте, що означає мати розбите серце. Якщо ви ніколи не втрачали близької людини, то не зможете усвідомити, що таке відчувати скорботу. Ви не зможете зрозуміти туги за тим, що вам невідоме. Ті, кого переслідували за віру, описують особливу тугу. Її причиною є не стільки переслідування, як відчуття братерства, яке ці переслідування дарували їм. Причиною туги також є не стільки тортури, як те, чого ці тортури навчали їх. Остаточний результат значно перевершує їхні страждання. Якщо ви хочете мати глибший зв'язок з Ісусом, мусите охоче жертвувати для Нього. Це також є різновидом страждань.

*Бо те, що
одну мить
триває, –
наше легке
горе – готує
нам понад
усяку міру
вічну ваготу
слави.*

2 до Корин-
тян 4:17

День 181-ий

Наглядачі пообіцяли в'язням дострокове звільнення за побиття Петра Сіменса, заарештованого за поширення євангелія серед дітей. Петро мовчки зустрів нападників, які жахливо познущалися з нього. Три дні він непритомно лежав на чорній долівці російської тюрми.

Побачивши, що Петро очунав, один з ув'язнених спитав: „Чому ти не кричав, коли ми били тебе?“

„Я вважав, що ви б'єте мене заради власного задоволення, без згоди вартових, – прошепотів Петро закривавленими губами. – Якби я закричав, вас би покарали за порушення тюремної дисципліни. Я не хочу, щоб ви страждали, тому що Ісус любить вас, і я також“.

Вишукані Петрові слова зворушили серця запеклих злочинців. Вони послали повідомлення через тюремний „телеграф“, що ніхто не повинен рухати Петра, куди б його не перевели чи яку винагороду не пропонували би наглядачі.

Ув'язнені, яких очікувала страта, почули про Петра і передали йому, що потребують допомоги. Петро херез вартових, які співчували йому, поділився з в'язнями розповіддю про Ісусову любов. Дехто з них перед стратою прийняв Христа. Цей живий приклад Христової любові дав іншим важливий шанс. Ті, що досі ніколи не чули євангельського послання, змогли отримати його.

Золоті
яблучка
в оправі
срібній, –
слово,
сказане
до речі.

Приповідки
25:11

Промовлене слово може бути могутнім. Коли хтось у нужді, вчасне слово поради, любові чи підбадьорення може зробити неможливе. А коли хтось є у духовній нужді? Петрові слова спонукали ув'язнених до Христової любові. Це дозволило їм сміливо розповідати своїм ворогам про Христову любов саме тоді, коли вони потребували її найбільше. Петро прислухався до вказівок Бога – і Він використав його, щоб змінили долю товаришів-в'язнів. Чи Бог скористався чийсь словами, щоб привести вас до Ісуса? Коли Бог закличе вас розповісти комусь іншому про Ісуса, чи послухаєте ви Його в ту ж мить? Врахуйте, яке значення для вічності можуть мати ваші слова і особистий приклад.

День 182-ий

*Переслідування не забирає
нас з власної дотівки.
Переслідування допомагає
нам на шляху до нашої
істинної „дотівки“.*

ПАСТОР Й. КОЛАВ

День 183-ій „Підліток більше не повернувся“

Відомий євангелист говорив з-за тюремних ґрат. Прекрасний проповідник, відомий у всій Східній Європі, говорив про те, що не може знайти миру. Цей чоловік привів тисячі людей до Христа, тому ув'язнені християни не могли зрозуміти, чому він почувався невдахою.

„Я проповідував на євангелізаційній зустрічі, – пояснив він. – Я вилив їм свою душу і, врешті-решт, двісті людей погодились прийняти Христа. Я був схвильований і водночас виснажений. Перед відходом один юнак підійшов до мене: «Пасторе, хочу поговорити з вами». Я відповів, що надто втомлений і що він міг би порозмовляти вранці. Того ж вечора комуністи зарештували мене. Допити тривали безперервно день і ніч упродовж п'яти днів. Я відповідав на їхні запитання, тому що боявся тортур і побоїв. Зі страху перед комуністами я зміг безупинно говорити п'ять днів і ночей.

Однак я не зміг з любови до Бога затриматися на п'ять хвилин, щоб поговорити з тим хлопцем, який шукав шлях до істини. Як я зможу стати перед Богом і відповісти за те, що привів до Христа тільки двісті осіб, коли міг привести на одного більше?“

Поки дня,
маємо
виконувати
діла того,
хто послав
мене, –
бо ніч
надходить,
за якої ніхто
не зможе
діяти.

Йоан
9: 4

Часом ми вирішуємо знехтувати можливостями, які дає нам Бог, щоб поділитися Христом з іншими, вважаючи, що можемо скористатися ними у сприятливіший час. Але другого шансу може не бути. Знехтувавши зісланою з небес можливістю, ми, як і євангелист, раптово усвідомлюємо, що мить була єдиним швидкоплинним даром. Трагічно, що це може бути єдиний раз, коли людина просить розповісти про Божий дар вічного життя через Його Сина Ісуса. На небі Бог може спитати вас, чому ви не поділитися євангелієм тоді, коли у вас була нагода зробити це. Що відповісте тоді?

День 184-ий

„Я хочу поговорити з тобою про незвичайний дар“, – сказав китайський батько до своєї вродливої чорнявої дочки. Вона нетерпляче усміхнулася. Дівчина любила, коли її мудрий батько розповідав щось особливе про Бога. Він любив Христа і всі, хто знав його, були зворушені його добротою і співчуттям.

Батько розгорнув стареньку Біблію і почав: „Цей дар ми знаходимо у посланні апостола Павла до Филип'ян 1:29. Там сказано: «Бо ж вам дана ласка Христа не тільки вірувати в нього, але за нього також і страждати». Нам дають щось як «дар». У цьому вірші йдеться про два дари: віру і страждання. Страждання, яке є наслідком нашої віри в Бога, – це дорогоцінний дар, вартість якого ми повністю усвідомимо тільки на небі“.

Дочка усміхнулася. „Дякую, тату, – сказала вона, коли встала, щоб обняти його. – Я розумію“.

Коли дівчинка виросла, вона стала дружиною пастора Лі Десяна, якого арештовували понад десять разів і побили мало не до смерти. Вона наполегливо продовжує працювати разом з ним, тому що в юному віці дізналася, що благочестиві страждання – це дар. Пастор Лі і його дружина в комуністичному Китаї навернули безліч душ до Христа. Вони далі працюють під постійною загрозою арешту.

Уважайте за найвищу радість, мої брати, коли підлягаєте різноманітним спокусам.

Якова
1:2

Дари віри і страждання – це комплексна угода. Їх неможливо відокремити, вони взаємно зміцнюються. Якщо ми маємо дар віри в Христа, будемо служити Христові. Служити Христові – означає ризикувати, не погоджуватися з популярними тенденціями, відчувати незрозуміння і навіть зазнавати фізичного й духовного болю. Віра часто призводить до страждань. Коли ми переживаємо ті страждання, які дозволялося пережити Ісусові, то починаємо глибше і досконаліше розуміти Його. Відповідно страждання зміцнює нашу віру. Не намагайтеся звільнити своє життя від страждань і послабити віру в Христа.

День 185-ий – Вони не можуть цього чинити, – вигукнув Вільям – Хіба ви не бачите, як це не є правильно?

– Погляньте, більшість людей у цьому місті думають, що так повинно бути, що це – засади нашої релігії – вигукнув роздратований державний чиновник.

Вільям спитав:

– Хіба можна живу жінку прив'язувати до мертвого чоловіка і спалювати їх разом?

Почувши це, чиновник підняв угору руки.

– Вільяме, – відповів він, – одна людина не може самотужки змінити цього. Забудьте про це і піклуйтеся про свою паству.

Коли ж його паства сказала, що „тільки Бог“ може повернути язичників у язичницьких країнах, Вільям знехтував цими словами і вирушив в одну з найуспішніших місіонерських подорожей в історії Церкви. Він самотужки вивчив кілька мов і видав книгу, яка стала джерелом сучасного місіонерського руху. Також він переклав Новий Завіт на тридцять чотири мови і Старий Завіт – на вісім.

Вільям Кері впродовж чотирьох років боровся з практикою спалення жінок живцем разом з мертвими чоловіками. Врешті-решт, незважаючи на неприязнь влади, він домогся заборони спалень. Кері завжди був новатором у християнстві, щоб домогтися змін, він не боявся труднощів. І його знали, як того, хто підбадьорював інших „сподіватися великих справ від Бога; прагнути до великих справ для Бога“ (за пророком Ісаєю 54:2-3).

Вільям Кері чинив саме так.

Ісус же приступив і промовив до них: „Дана мені всяка влада на небі й на землі. Ідїть, отже, і зробіть учнями всі народи“.

*Матей
28:18-19*

Більшість віруючих людей можна поділити на такі категорії: діяльні, недіяльні і бездіяльні. Коли Ісус закликає християн іти у світ і шукати учнів, дехто відгукується з великим завзяттям. Як і Вільям Кері, вони невтомні у своїй євангельській діяльності. Інші також відгукуються, але тільки несміливо, дедалі менше поспішають, коли стають старшими чи заклопотанішими. На жаль, більшість вірних – бездіяльні християни. Вони чують наказ, але вважають, що хтось інший виконає його. Яка категорія найкраще описує вашу реакцію на заклик Ісуса до євангелізму? Попросіть Бога оновити ваше бажання ділитися вірою з оточуючими. Якщо ви очікуєте від Нього великих справ, будьте готовими прагнути до великих справ у Його ім'я.

День 186-ий

„Сину, ти не можеш вірити, що цей Ісус є реальний“, – сказав батько до Хризанта.

„Я знаю, що це правда, батьку, – відповів Хризант. – Я вірю, що Ісус прийшов у світ, аби спасти грішників – таких, як ви і я. Він – Світло світу. В ідолах, яких ви обожнюєте, немає надії“.

Щоб покарати Хризанта, батько замкнув його на багато днів до темного льоху, проте і там син не припиняв співати хвалу Богові. Щоб відвернути Хризанта від віри, батько також намагався оточити його земними втіхами і дівчатами, але Хризант тримався твердо. Тоді він привів у дім Дарію – поганську дівчину надзвичайної краси, щоб вона змусила його сина забути про Христа. Натомість Хризант привів її до спасіння. Вона охрестилася.

Згодом Хризант і Дарія одружилися і втішалися прекрасним і повним чудес служінням навернення людей до Христа. Коли римські воїни намагалися зв'язати подружжя, мотузки поспадали з їхніх рук. Намісник наказав воїнам прив'язати Хризанта до стовпа і бити різками, але удари не залишали слідів на його тілі. Побачивши це, воїни і намісник упали до Хризантових ніг, визнавши Божу силу.

У країні, де поклонялися ідолам, Хризант вирізнявся серед інших тим, що вірив у Бога живого, а не в Бога у камені чи у різьбленому дереві. Завдяки його витривалості десятки язичників знайшли істинну віру.

*Ти ж,
Господи,
сидиш повіки
на престолі,
й ім'я твоє
по всі роди.*

Псалом
102:13

У Христовій Євангелії немає нічого нового. Вона змінює життя людей вже багато століть і далі робитиме це аж до другого Ісусового пришествя. Історії минулого – це історії сучасності. Християнський мученик у пошитій власноруч мантії і блаженських сандалях має таке ж серце, як і сучасний, одягнений у голубі джинси, вірний, що посилає своє свідчення електронною поштою. Між тими, хто залишив спадщину віри і тими, хто отримує її сьогодні, немає конфлікту поколінь.

А яка ваша роль у цьому сюжеті? Чи готові ви узгодити своє свідчення зі святими минулого? Живіть повноцінним життям для Христа сьогодні і залиште спадщину на завтра. Ви можете заради Христа допомогти змінити дім, робоче місце, громаду чи навіть усю країну.

День 187-ий

Історія розповідає, що чоловік, який мав убити Якова, відмовився зробити це. Цар Ирод їм обом відтяв голови. Можливо, що це сталося так:

Символічно, що страта мала відбутися в Пасхальну п'ятницю, приблизно через чотирнадцять років після розп'яття Ісуса. Якова, сина Заведея, привели до кімнати страти. Від світла каганців виблискували плями крові на підлозі. Скільки послідовників Христа вже побували тут?

Яків поглянув у вічі своєму охоронцеві, але той відвернув погляд – його серце було глибоко стурбоване. Крізь маленьку шпаринку у важких в'язничних дверях Яків багато разів говорив з ним про Ісуса. Здавалося, що серце охоронця пробуджується. Тепер „друг“ став його катом.

Яків охоче став на коліна. Коли меч здійнявся вгору, було помітно, як він тремтить у нерішучих руках. Раптом меч упав поряд з Яковом, не завдавши йому ніякої шкоди. „Не можу! – закричав кат. – Я не вб'ю його! Те, що він каже про Ісуса, – правда, і я не можу вбити Його слугу – Якова“.

Побачивши це, підійшли воїни, схопили ката, зв'язали йому руки. Їх разом поставили навколішки і відтяли голови.

*Я тобі
покажу
моїми
ділами
мою віру.*

Якова
2:18

Тема наставництва є популярна і в світських, і в духовних сферах. Здається, що дедалі більше людей починають помічати унікальну силу особистого зв'язку між двома людьми. Один повинен чогось навчитися, інший – чогось навчити. Один хоче щось здобути, інший – щось віддати. Духовне визначення наставництва – бути послідовником того, хто є послідовником Христа. Один християнин показує іншому, як практично впровадити у життя віру. Кого ви назвете наставником у своєму житті? Які благочестиві якості, що до них прагнутимете, ви побачили в його житті?

День 188-ий **Цього цікавого листа нелегально вивезли з комуністичного Китаю:**

„Я – підліток і солдат Червоної гвардії. Я не вірив ані в Бога, ані в небо, ані в пекло, ані в Спасителя, ані в будь-що інше. Одного дня я випадково налаштувався на хвилю вашої радіопрограми. Спершу відчув спокусу вимкнути її, адже справжні комуністи не вірять в Бога. Але програма видалася мені цікавою. Я почав слухати її знову і знову. Тепер я вірю в Христа. Але я хочу запитати: чи приймає Бог до себе людей з комуністичного Китаю? У своїх програмах ви говорите про Церкву, але я живу в Китаї, де майже немає церков. Чи може Бог прийняти того, хто є поза Церквою?“

Цей молодий солдат не знав, скільки неофіційних церков є в Китаї і що ті, хто любить Христа, і є Церквою. Але парубок ще попросив: „Чи не могли б ви навчити мене молитися? Кожну програму ви починаєте і закінчуєте молитвою. Я хотів би молитися, але не знаю, як“.

Солдат ніколи не був у церкві, але він сказав, що, на його думку, молитва означає „говорити весь день так, аби після всього сказаного можна було б сказати „амін““.

Яке чудове визначення молитви!

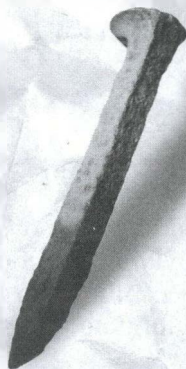
*Тому
помолитися
до тебе всяк
побожний.*

Псалом
32: 6

Молитва не є природною. Фактично, вона нікому не дається від природи, тому що це – надприродний досвід. Бог дає нам духовне бажання спілкуватися з ним. Молитви можна навчитися, як, скажімо, математики чи мови. Що більше ми практикуємо молитву, то природнішою вона стає. Молодий солдат вважає, що молитва впливає на кожний аспект життя і тому все життя людини – це молитва до Бога. Чи збільшується ваш молитовний досвід? Чи, можливо, ви не маєте практики? Попросіть Бога вже сьогодні дати вам надприродне бажання розмовляти з ним і зробіть молитву щоденною частиною життя. Тоді почніть вправлятися. Нехай ваше життя стане молитвою.

День 189-ий

*До в'язниці ми чули про Бога.
Але у в'язниці пізнали Його.*

Пастор Ше — китайський лідер домашньої церкви,
якого ув'язнено за віру. Пережив голод, хворобу і втечу
у вугільній шахті, де відбував примусові роботи.

День 190-ий Упокорювальні сорочки були для Анни Чертокової справжньою мукою. Вона не любила, коли покривали руки і прив'язували їх міцно до тіла. Для санітарів вона була не більше, ніж твариною, що не вартувала щонайменшої уваги.

Анна провела десять років у психіатричній лікарні Росії. Вона анітрохи не була божевільною. Суддя відправив її туди, бо вона була християнкою. Аннина відмова зректися Христа, на думку судді, була божевіллям.

Оточена психічно хворими, Анна часто сумнівалася у своєму психічному здоров'ї. Довгими ночами вона подумки волила до Бога, навіть коли ті, що оточували її, волила від гніву чи жаху. Проте вона ніколи не гнівалася.

Анна і в суді, і в лікарні відмовилася зректися віри. Для тих психічно недужих, що могли розуміти, вона навіть намагалася свідчити і бути прикладом Христової любові.

„Я вітаю вас всіх любов'ю у нашому Господі Ісусі Христі, – писала Анна з лікарні. – Я молюся Богові, щоб Він зробив нас прекрасними та досконалими у Христі і щоб залагодив усі наші справи. Я твердо вірю, що Бог, який створив серце кожного і який вивчає усі справи смертних, буде суддею в моїй суперечці з ідолопоклонством атеїзму і звершить свій суд і справедливість“.

Я навчився
задовольня-
тись тим,
що маю.

До Филипп'ян
4:11

Деколи християни опиняються в божевільних ситуаціях, які випробовують їхнє терпіння і характер: важкі житлові умови, непокірна дитина. Чи можемо ми довіряти Богові, незважаючи на будь-які обставини? Можемо, якщо знаємо секрет задоволення. Біблія вчить, що наше внутрішнє відчуття задоволення мусить домінувати, коли на нас впливають зовнішні обставини. Наше ставлення покладається на Бога, а не на ситуацію. Инакше ми ризикуємо бути в такій ж сум'ятті, як і наші обставини. Візьміть урок в Анни. Попросіть Бога розкрити таємницю того, як, незважаючи на обставини, бути задоволеним.

День 191-ий **Подання розглядали довго і скрупульозно. Детально перевіряли минуле. Прохання доктора Карло ледь не відхилили через чутки про його „християнські“ зв'язки. Але доктор подолав цей нелегкий процес і став лікарем Таємної поліції. Він не признавався їм, що є християнином.**

Сім'я доктора Карла розсердилася, вважаючи, що він став комуністом. Один за одним його церковна родина і всі близькі покинули його. Ніхто не знав його справжньої місії, яка полягала у пошуку зниклого пастора.

У ролі лікаря Таємної поліції він міг вільно заходити до тюрми. Карло мав доступ до кожної камери, і, врешті-решт, знайшов схованого пастора.

Карло оповістив про це християн. Досі їм казали, що пастор Річард Вурмбранд помер, але тепер усі знали, що він – живий. Під час переговорів між Хрушовим і Айзенхавером у 1956 році християни усього світу вимагали звільнення Вурмбранда. Зрештою, його вдалося викупити за 10 000 доларів.

„Якби не цей лікар, що прийшов у таємну поліцію спеціально для того, щоб знайти мене, – писав згодом Вурмбранд, – я ніколи б не потрапив на волю. Я або назавжди залишився б у тюрмі, або опинився б на тюремному кладовищі“.

Для всіх я став усім, щоб конче деяких спасти.

1 до Корин-
тян 9:22

Таємні агенти – це зірки великого екрану. Коли вони виконують накази своїх штабних командирів, то зустрічають безліч пригод. Так само надзвичайні вірні в недемократичних державах живуть сповненим пригод життям. Їхні історії назавжди змінюють багатьох. Вони не наважуються афішувати свою місію, але завжди готові скористатися кожною нагодою ділитися доброю новиною про Христа. Байдуже, якою є географія чи життєва ситуація, Бог закликає кожного з нас бути Його духовним агентом, який доповідає небесному штабу. Ми маємо місію щодня ділитися Божою любов'ю. Бог не гарантує нам захисту чи безпеки під час виконання цього робочого завдання, але Він обіцяє вічну винагороду.

День 192-ий **Полікарп був учнем апостола Івана, однак наприкінці життя йому довелося стати втікачем. У дорозі його впізнала дитина і відразу розповіла про це воїнам. Коли вони застали Полікарпа за обідом, він запропонував сісти до свого столу воїнам, які прийшли, щоб заарештувати його.**

Після того, як воїни поїли разом з ним, Полікарп попросив у них дати йому годину на молитву. Воїни погодилися, але пізніше вже почали шкодувати про своє рішення. Полікарп молився так пристрасно, що вони самі визнали свої гріхи.

Врешті-решт Полікарпа привели до намісника, який засудив його до спалення на ринку. Намісник дав йому нагоду врятуватися, якщо він зречеться Ісуса. Полікарп відмовився, сказавши: „Вісімдесят шість років я служив Йому. Як я могу згнатьбити мого Царя, адже Він спас мене?“

Полікарпа прив'язали до хмизу і запалили довкола нього вогонь. Полум'я здійнялося над сміливим християнином, але дивовижним чином не спалило і волосинки на його тілі. Розлючений намісник наказав воїнам проколоти християнинові бік. Вони вбили Полікарпа, але не змогли вбити його віру і нездоланний дух.

Ось остання Полікарпова молитва: „Я славлю Тебе за те, що Ти зробив мене вартим бути прийнятим до числа мучеників цього дня і цієї години, щоб я причастився з Ісусової чаші для воскресіння моєї душі“.

Мусимо
за вас,
брати,
повсякчас
дякувати
Богові,
як воно й
годиться,
бо ваша віра
зростає
вельми.

Завдяки Полікарпові ми починаємо по-иншому розуміти термін „активна пенсія“. Досвідчений святий Полікарп, якому вже було далеко за вісімдесят, не зважав на те, що вороги думають про його віру в Христа.

Коли молоді прихильники змагаються з ворогом, часто поводяться необачно. Більшість вірних перебуває десь посередині, мовляв, нам вже бракує молодечого запалу, але ми ще не прожили стільки, щоб відхиляти чийсь погляд щодо нашої віри. На щастя, Ісус приймає нас такими, якими ми є, а не такими, якими ми повинні бути. Зобов'яжіться віддати Йому все, що можете віддати у своїй самопосвяті. Дозвольте Йому зміцнювати вас у вірі завтра.

2 до Солунян
1:3

День 193-ій „Повтори ці вірші!“ – наказали Зебі.

„Я не повторю їх. Я – християнка і завжди буду нею“.

Народившись у бідній сім'ї, Зеба була змушена працювати служницею в багатих мусульман. Глава цієї родини намагався навчити її ісламу і змушував запам'ятати вірші з Корану. Тричі Зеба відмовлялася від цього. Відказуючи: „Я – християнка“. Після кожної відмови її били.

Потім господарі заарештували Зебу, несправедливо звинувативши в крадіжці. Домігшись звільнення дочки, матір відвідала мусульманську сім'ю, щоб захистити Зебу. Її зустріли неприємно.

Один з членів сім'ї вигукнув: „Ти – невірна! Ви з дочкою обоє невірні і не заслуговуєте жити“. Вони облили матір бензином і підпалили її. Отож, Зеба більше не бачила своєї мами. Незважаючи на трагедію, дівчина не покинула Христа і нещодавно охрестилася.

Тепер у Пакистані є швацька школа, щоб такі молоді дівчата, як Зеба, більше не працювали слугами, допомагаючи прогудувати свою сім'ю. Незважаючи на біль, Зеба не тримає зла в серці. Вона мріє ділитися вірою зі своїми земляками. Вона хоче стати вчителькою біблійної школи.

Але як хтось хотів би у вас бути великий, нехай буде вам слуга.

Матей
20:26

Боже царство стоїть сторчма лише тоді, коли перевернене догори дном. Його єрархічна структура цілком протилежна тій, яка характерна для становища людей у земному суспільстві. Небесний рейтинг очолюють скромні слуги, а не талановиті, красиві і багаті, що мають владу у світі. Зеба нічого не варта в очах світу, проте вона виконує велику роботу для царства. Слуга може не бути особливо талановитим, проте він готовий працювати. Слуга може не мати великої ціни в очах інших, проте він – безцінний у службі Богові. Що означає жити всупереч світові? Ставши Божим слугою, ви зможете пізнати це почуття. Чи готові ви понизити себе до ролі слуги і робити все, що знадобиться, щоб поширювати Добру Звістку?

надзвичайна переміна

КИТАЙ: ЧАНГ ШЕН

День 194-ий

Перед наверненням Чанга Шена знали як картяра, бабія і злодія. Коли в середніх літах він осліп, сусіди сказали, що це боги покарали його за лиходійство.

У 1886 році Чанг подолав сотні миль, щоб потрапити до місіонерського шпиталю, де люди лікували очі. Зір вдалося частково відновити. У лікарні Чанг уперше почув про Христа. „У нас ніколи не було пацієнта, який прийняв би євангеліє з такою радістю“, – говорив лікар.

Коли Чанг попросив, щоб його охрестили, місіонер Джеймс Вебстер відповів: „Повертайся додому і розкажи своїм сусідам, що ти змінився. За якийсь час я відвідаю тебе. Якщо ти й далі служи-тимеш Ісусові, то я охрещу тебе“. Через п'ять місяців Вебстер приїхав і застав коло Чанга сотні вірних. Він з великою радістю охрестив юного євангелиста.

Пізніше незграбний місцевий лікар відібрав у Чанга трошки того зору, що залишився, однак він продовжував подорожувати по різних селах. Хоча дехто зневажав його, він навертав сотні людей до Христа.

Коли спалахнуло Іхетуанське повстання, християни привели Чанга до гірської печери, щоб він був у безпеці. Іхетуанці зібрали п'ятдесят християн в сусідньому місті, але пообіцяли помилувати їх, якщо з'явиться Чанг. Коли євангелист почув цю звістку, то сказав: „Я радо помру заради них“. Через три дні Чангові відтяли голову, а місцевих християн відпустили.

*А саме:
вам треба
позбутися,
за вашим
попереднім
життям,
старої люди-
ни, яку
розтлівають
звabливі
пристрасті,
а віднови-
тись духом
вашого ума й
одягнутись у
нову людину,
створену на
подобу Божу,
у справедли-
вості й у
святості
правди.*

Велика переміна – це послання великого євангелія. Ісус пропонує нам нагоду перемінити своє життя і почати його знову. Погляньте, як він змінив Чанга: людина, яка жила для себе, повністю віддалася Христові. Хай яким деструктивним було наше минуле життя, ми можемо поновити стосунки з Богом. Саме тому настільки важливий наш особистий приклад. Змінене життя є сильним доказом факту спасіння. Ми вже не говоримо так, як говорили колись, не ходимо так, як ходили колись. Хто потребує почути про вплив, який має Христос на ваше життя?

До Ефесян
4:22-24

День 195-ий **Ані наркотики, ані громадянська війна не можуть зупинити поширення євангелія в Колумбії.**

Хуан і його дружина Марія – місіонери серед корінного населення на північ від Калі, що у Колумбії. Калі контролюють Револьюційні збройні сили Колумбії (РЗСК), а саме – ліве партизанське угруповання. Багато колумбійських пасторів і місіонерів відчуло ворожість з боку РЗСК і покинуло цей район. Однак, коли Хуан три роки тому зустрівся з групою п'ятдесяти партизанів РЗСК, двадцятьоро з них прийняло Христа. Як каже Хуан: „Ми обміняли пістолети на епістоли“.

Тепер Національна визвольна армія нападає на християнські церкви у регіоні. Нещодавно було закрито понад двадцять церков, багато пасторів утекли, рятуючи своє життя. Часто партизани приходять і вимагають усю десятину і пожертви, погрожуючи убити пастора. Тепер Хуан – єдиний пастор, який залишився в цьому районі. Він не отримує жодної допомоги.

Будь-що Хуан з дружиною вирішили залишитися і продовжити служити людям. Вони кажуть: „Якщо нам доведеться померти за те, що ми проповідуємо Слово Боже, волиємо померти, але не покинемо Церкву“.

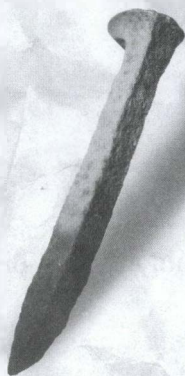
Хуан не осуджує тих, хто пішов, і не говорить про труднощі, які їм довелося пережити. Він радше розповідає про те, що робить Бог, а також про свій тягар служіння. У думках він хвилюється не про небезпеку, а про те, як привести колумбійців до Христа.

Ісус описує образ тварини, обтяженої тягарем. Ця тварина не бореться з вагою тягаря, тому що він насправді майже не є важкий. Бути обтяженим євангелієм і бути обтяженим земними клопотами – різні поняття. Тягар євангелія – це усвідомлення своїх духовних потреб. Хуан несе „тягар“, але він – легкий. Взнявши приклад з Христа, ми мусимо обтяжити себе заради заблуканих душ. Цей тягар легкий, тому що ми повсякчас віддаємо його. Ми не повинні тримати Добру Новину для себе. Чи вас зневажали, коли ви проповідували Христа? Можливо, що ви мали спокусу поступитися своїм опонентам. Нехай тягар, який Ісус несе заради заблуканих душ, мотивує вас витерпіти ще один день.

*Ярмо бо моє
любе й тягар
мій легкий.*

Матей
11:30

*Якщо ти, християни,
прийми по ділитися євангелієм
і не пращуй не по подлати
тежкі товкливого, ці тежкі зійдуться
довкола нас. Якщо ти і дані
„свідчитися по товчки“, свідчення
не буде – і християнство
в Америці вимре.*

РЕЙ ТОРН, МІСІОНЕР ПЕРЕСЛІДУВАНОЇ ЦЕРКВИ

День 197-ий „Я проповідуватиму до смерті“.

Пастор Лі Десян проповідував усього кілька хвилин, коли офіцери Б'юро національної безпеки увірвалися в дім. Вони витягли пастора Лі надвір і побили його, як і багатьох китайських прихожан.

У поліцейському відділку євангеліста били знову, поки він не почав блювати кров'ю. Офіцери били пастора по обличчю його ж Біблією і покинули його закривавленого та майже непритомного на бетонній підлозі камери.

Коли через сім годин пастора звільнили, він продовжив своє служіння. Наступного разу, коли він читав у церкві проповідь, прийшло сім офіцерів БНБ. Вони почали вигукувати різні звинувачення в адресу євангеліста. Коли вони побачили, що його відвідують гості із Заходу, то пішли, але повернулися через п'ятнадцять хвилин з підмогою. Офіцери витягнули Лі і почали бити його головою до стіни.

„Навіщо ви б'єте його? – закричав один з іноземців, – ви ж проголосили в Китаї „свободу релігії““.

БНБ забрало до місцевого поліцейського відділка іноземців та жінку, в оселі якої відбувалася зустріч. Як виявилось, саме її син повідомив БНБ про зібрання.

Після нападу великі зібрання в селі припинилися, але Церква не зникла. Тепер є понад сорок менших зібрань. Нові люди мають можливість щотижня знаходити Христа.

Тільки ж перебувай-те у вірі, утверджені та постійні, не відхиляючись від надії євангелії.

До Колосян
1:23

Коли вороги намагаються захопити владу над Церквою, вона, як краплини ртуті, поділяється на ще менші частки. Церкви в недемократичних державах можуть ніколи не дізнатися, що таке західні мегацеркви із сорока арами прилеглої території, однак, їх відвідує щораз більше віруючих. Фактично, одна християнська церква в Кореї за відвідуваністю перевершує кілька разом узятих західних мегацерков. Проте, застосувавши той метод, що й у Китаї, корейська паства поділилася на тисячі менших домашніх зібрань або „чарунок“. Те, що ми сприймаємо як перешкоду для євангелізації насправді, може бути прихованим благом. Коли вам чинять опір, чи не поступаєтеся ви надто швидко? Чи не могли б ви бути наполегливішими і знайти інший спосіб для поширення євангельського послання?

День 198-ий

„Якщо Абу хотів бути християнином, він мав ним стати деінде. Ми оточили дім, готові вигнати господаря і спалити будівлю.

Коли ми підійшли ближче, то почули, як від говорить. Ми дивувалися: невже він покликав на допомогу спільників? Потім почули, що він молиться за все село і просить Ісуса пробачити нам те, що ми думаємо зробити! Це роздратувало нас ще більше – і двадцять п'ятеро з нас побігло до будинку, щоб схопити його. Але з'явилася якась невидима сила, яка не дозволила нікому з нас зайти в дім. Злякавшись, ми повернулися.

Прийшовши додому, я не міг спати. Я постійно думав про молитву Абу. Врешті-решт, о третій ночі я повернувся до оселі Абу і попросив його розповісти мені про Ісуса. Після тригодинної розмови з Абу я попросив Ісуса пробачити мені і віддав своє життя Йому. Я побіг додому і розповів про все, що зі мною сталося, своїй дружині, яка також разом з нашими дітьми стала християнкою“.

Через кілька днів в Ідриса Міа, вірного з Бангладешу, який розповів про цей випадок, було перше випробування. Його звільнили з роботи, а дітей вигнали зі школи. Та він каже, що попри все радіє, тому що має Ісуса у своєму серці.

Вислухай мене, коли буду взивати, мій Боже справедливий! У тісноті моїй дав ти мені пільгу.

Псалом
4:2

Дуже часто ми не можемо обирати життєве оточення, однак можемо вирішити, якими будуть наше ставлення і поведінка. Такий вибір ми можемо робити завжди, незважаючи на обставини. Отож, коли ми, як Абу, опинимося на межі прірви, то поводитимемося молитовно і благочестиво, а чи віддамо себе на поталу паніці і горю? Інші, хоч як би не намагалися, не можуть змусити нас сердитися чи нервувати. Ми робимо цей вибір самі. Ми також можемо наслідувати Христа у ставленні до ворогів. Попросіть Бога допомогти вам правильно поводитися у будь-якій нелегкій ситуації.

День 199-ий

Леонард Добер запитував себе, чи Ісус не вважав хрест надто важким; тоді він пригадав, що молитва Ісуса в саду завершилася так: „Тільки хай не моя, а Твоя буде воля“. Завдання Леонардо здавалося неймовірним, та він виконував Божу, а не власну волю.

Леонард Добер вирішив, що Бог закликає його проповідувати для рабів на Виргінських островах. Він вирішив продатися у рабство, щоб працювати поряд з рабами і ділитися з ними любов'ю Ісуса. Думка про рабство викликала в нього страх і огиду. Жахало те, як поводитимуться з ним. „Але Христос охоче помер на хресті заради мене, – подумав він. – Щоб служити Йому, ніякі терпіння не будуть заважкими“.

Найбільше Добера переслідували не рабовласники, а радше його друзі-християни. Вони сумнівалися в його покликанні служити для рабів і насміхалися з нього як з дурня за цей план. Але друзі не змогли переконати Добера.

Він прибув на Виргінські острови наприкінці 30-их років вісімнадцятого століття. Ставши слугою в будинку губернатора, він злякався, що перебуватиме надто далеко від рабів, яким прийшов служити. Тому він пішов звітлія і переїхав з будинку губернатора до землянки, в якій міг працювати з кожним рабом окремо.

Лише за три роки служіння Добера повернулося до Бога понад тринадцять тисяч людей.

*Бо коли ми
не при собі,
то для Бога;
а коли
розсудливі,
то для вас.*

2 до Корин-
тян 5:13

Одержимі Ісусом. Саме так світ називає тих, чия віра виглядає трішки радикальною, дивацькою, надзвичайною. Добер був „одержимим Ісусом“ вісімнадцятого століття – вільною людиною, яка вирішила жити в рабстві, щоб раби пізнали Ісуса. Він волів зробити все можливе, щоб не змарнувати жодної краплини відданості у своєму серці на службі Христові. Для Добера це означало особливий план, який мав сенс лише для нього. Чи відрікалися від вас через вашу одержиму відмову погодитися з владою більшості? Якщо Бог закликав вас зробити щось радикальне для Нього у вашій сім'ї, церкві чи у громаді, ви повинні послухатися. Нехай інші називають вас божевільним, але Ісус знатиме, що ви віддані Йому.

День 200-ий **Він почув указ зі свого вікна: „Того, хто протягом тридцяти днів молитиметься до когось іншого, окрім царя, кинемо у яму левам“.**

Даниїл відчинив віконниці навстіж. Навпроти, на даху, стояли два царських радники, які ненавиділи його. Він кивнув їм зичливо, зустрівшись з ними поглядом, і, коли вони кивнули у відповідь, на їхніх обличчях розпливлася чарівна усмішка.

Даниїл підійшов до усіх вікон у своїй кімнаті і повідчиняв їх навстіж. Здавалося, що коло кожного вікна стояли спостерігачі. Тоді він пішов усередину кімнати, де всі могли бачити його, упав на коліна і почав поклонятися Богові.

Цар засмутився, коли воїни привели Даниїла. Царя обдурили. Його указ неможливо відкликати, хоча він увесь день думав, як звільнити Даниїла, якого вважав доброю людиною.

„Візьміть його“, – сказав Дарій воїнам. Тоді він поглянув Даниїлові у вічі і сказав: „Бог твій, якому ти постійно служиш, хай тебе визволить“ (Даниїл 6:17). Коли воїни вели Даниїла до ями, цар ішов услід за ними. Даниїл не промовив ні слова, тільки поклонився цареві і пішов поміж левів до ями. Отвір заклали величезним каменем.

Даниїл пішов до середини ями, став на коліна і почав поклонятися Богові.

Заговорив цар і мовив до Даниїла: „Бог твій, якому ти постійно служиш, хай тебе визволить“.

Даниїл
6:17

Надзвичайне поклоніння – це не різновид хвали і не специфічний метод чи особлива традиція. Воно не народжується у дебатах між органною музикою і сучасними хвалебними співами. По суті, воно має дуже мало спільного з тим, як саме ми прославляємо Бога. Надзвичайне поклоніння характеризує те, КОЛИ і ДЕ ми поклоняємося. Якщо у найважчі часи відчуваємо потяг до молитви, то практикуємо надзвичайне поклоніння. Якщо ми відчуваємо потяг співати хвалу тоді, коли нас оточують вороги, також практикуємо надзвичайне поклоніння. Як Даниїл, ми не повинні дозволяти обставинам диктувати, коли і де поклонятися Богові. Ми повинні приготуватися впроваджувати в життя нашу віру будь-де і в будь-який час. Чи готові ви до надзвичайного поклоніння у служінні Богові сьогодні?

День 201-ий

„Вони просили і просили мене, але я не міг віддати її, – розповідав чоловік. – Я знаю, що християни не повинні шкодувати нічого, але я просто не міг розлучитися з нею“. Він зажурено простягнув руку, щоб слухач міг побачити його скарб.

„Я справді хотів віддати її, але не міг. Бачите, люди в Північній Кореї сказали мені, що вони п'ятдесят років молилися, аби роздобути Біблію. Але я не віддав їм своєї, тому що, отримавши її від пастора у Південній Кореї, я молився з неї двадцять років“.

Він глибоко зітхнув, коли полинув думками до нужденних вірних у Північній Кореї, які у відчаї моляться про те, щоб отримати один примірник Біблії (він пригорнув свою Біблію до грудей). Чоловік утік з комуністичної тюремної держави і тепер вільно жив у Південній Кореї.

Біблії в Південній Кореї – рідкість. Але через ворожість влади вірні вважають їх ціннішими від золота. Одного чоловіка, коли він перевозив Біблії у Південну Корею, спіймали на китайському кордоні і побили до смерти металевую палицею. На жаль, про такі випадки, як цей, повідомляють раз у раз.

„Я не можу забути тих людей, – сказав він, зітхнувши. – Я не можу забути заздроси на їхніх обличчях, коли я показав їм свою Біблію. Мені так шкода їх“.

Їх використовують замість підставки для горняток чи як зручне місце для пульту дистанційного управління. Їхні цупкі обкладинки допомагають писати листа на готельному папері чи ловити попіл, що впав з цигарки. Вони мовчазно прикрашають кавовий столик поруч з тацею для карамелі і телепрограмою. І хоча ця книга рік у рік продовжує бути бестселером, здається, багато хто не читає її. Це – Біблія. Біблію ображають та ігнорують там, де її істинна цінність невідома. Ми би зовсім инакше ставилися до неї, якби треба було молитися двадцять років, щоб отримати її! Що ви можете зробити, щоб оживити свою пристрасть до безцінного Божого Слова?

Втішатиму-ся веліннями твоїми, – я їх люблю.

Псалом
119:47

День 202-ий

Любу Геневську неодноразово били в російській тюрмі. Але вона усміхнулася, коли поглянула на свого ката, що тримав за спиною батіг.

– Чому ти усміхаєшся? – спитав він, вражений.

– Я не бачу вас таким, яким би ви побачили себе в дзеркалі, – відповіла Люба. – Я бачу вас таким, яким ви колись мушили бути – прекрасною, невинною дитиною. Ми з вами – однолітки, отож, у дитинстві могли бути друзями.

Бог відкрив Любі очі, щоб вона по-новому поглянула на цього чоловіка. Вона побачила його виснаження; він втомився її бити, як і вона втомилася від побоїв. Він був розчарований, що не може змусити її розповісти про діяльність інших вірних.

„Він так схожий на тебе, – промовив Бог у Любиному серці. – Ви обоє приречені бути акторами в одній драмі життя. Ти і твої кати пройшли крізь одну завісу сліз“.

Поглянувши на чоловіка очима Бога, Люба почала по-іншому ставитися до нього.

– Я бачу вас таким, яким, я сподіваюся, ви будете. Колись жив ще гірший від вас таким переслідувач – Савло з Тарсу. Він став апостолом і святим, – говорила Люба до нього.

Вона спитала умиротвореного чоловіка, яка важка ноша змогла довести його до божевілля бити людину, що не вчинила йому жодної шкоди.

Завдяки цій ніжній турботі Люба привела свого ката до Божого царства.

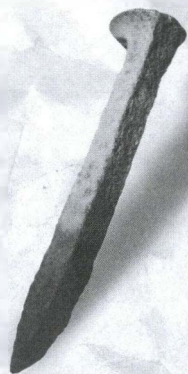
*Я, Господь,
покликав
тебе для
перемоги...,
щоб слітим
очі від-
кривати.*

Ісая
42: 6-7

Земному зору часто перешкоджає низка недуг: астигматизм, короткозорість, глаукома та інші. Як наш зір може покращитися завдяки коригувальним лінзам, так і очі нашого серця можуть отримати користь від духовного втручання. Покинуті напризволяще, ми бачимо тільки зло і не помічаємо у людях добра. Але Бог дарує духовний зір тим, хто хоче побачити життя з небесної перспективи. Ми починаємо розуміти, що свавільний бос чи той, хто ображає нас, – це травмована особа, яка потребує любови. Ми можемо зазирнути крізь непривабливу маску бунтівного підлітка, щоб побачити налякану дівчину чи хлопця, які потребують співчуття. Чи дивитеся ви на людей небесними очима? Як духовний зір міг би змінити ваше духовне життя?

День 203-ій

*Мене можуть повісити,
але я не зраджу свого Господа.*

Салима, дев'ятнадцятирічна пакистанська християнка,
яку жорстко переслідували за віру.

День 204-ий

Валеріу Ґафенку і його сім'я втратили батька та сильно постраждали від рук комуністичних катів. Проте він не говорив нічого злого про комуністів, які завдали стільки болю його сім'ї. Як могло статися так, що, витерпівши стільки, він не нарікав на своїх катів?

Валеріу відповідає: „Коли цар Давид потрапив у скруту, Семей кидав на нього камінням, проклинав його і звинувачував у злочинах, які він не вчинив. Один із воїнів Давида був готовий убити Семей. Але Давид зупинив його. Він дозволив Семейові проклинати себе, тому що Бог наказав йому це. Давид знав, що він не винен у тому, в чому Семей звинувачував його, але він також визнавав, що має інші гріхи, про які Семей не здогадувався.

Комуністи називають нас бандитами і ворогами народу, хоча насправді – це не так. Але всі ми винні в тому, що не наслідуємо святих, себто, постійно не наближаємося до Христа. Нашою реакцією на злочини комуністів повинна бути не ненависть, а внутрішнє оновлення. Промені святости, які струменітимуть від нас, зруйнують зло. Грецьке слово „*theos*“ – Бог, походить від слова, що означає „струменіти“.

У в'язниці Ґафенку багатьох привів до Христа. До самої смерти він відмовлявся сказати хоча б одне недобре слово про тих, хто завдав йому стільки страждань.

*Не судіть,
і не будете
суджені; не
засуджуйте,
і не будете
засуджені;
простіть,
і вам про-
ститься.*

Лука
6: 37

Чи заслуговує ворог на шану? Мабуть, що про це нелегко думати. Однак переслідувана Церква вчить нас, що Бог може використовувати навіть наших ворогів, щоб наблизити нас до себе. У цьому сенсі ми можемо шанувати ту роль, яку виконують вороги в нашому житті. Звинувачуючи своїх ворогів, ми можемо виявляти неповагу до ширшого Божого задуму. Якщо ви проклинаєте їх за те, як вони ставляться до вас, зупиніться і замисліться, чому Бог допустив, щоб ця ситуація сталася у вашому житті. Ви полегшуете чи ускладнюєте Божі завдання, коли він хоче чогось навчити вас? Якщо це так, ця ситуація обов'язково повторюватиметься доти, поки ви не навчитесь того, що потребуєте.

День 205-ий

„До нас дійшли чутки, мовляв, люди на Заході кажуть, що в Китаї не переслідують християн“, – так починався лист від групи китайських вірних.

„Тут ув'язнено понад сто братів, а багато молодих християн, яким ще нема вісімнадцяти, перебувають під сильним тиском поліції. Декого кидають у ями з гноєм; декого б'ють палицями з електорошоком; інших збивають так, що вони не можуть стояти, тільки повзають.

Мало хто може витерпіти це. Хто не витримує, видає поліції імена та адреси своїх колег. Їх засуджують, а тих, хто не сказав нічого, звільняють за відсутністю доказів.

Ми звикли до переслідувань. Часто після допитів нас звільняють. Тоді ми повертаємося додому і продовжуємо проповідувати.

Деякі підлітки хочуть повністю присвятитися Богові, щоб служіння стало їх основним заняттям. Вигнані з дому, вони хочуть стати мандрівними євангелистами, незважаючи на небезпеку, яка супроводжуватиме їх усе життя. Ми з острахом спостерігаємо за ними, налякані, що коли самі проповідуватимемо євангеліє, то станемо вигнанцями.

Ми заплатили за євангеліє кров'ю і потом, пролили багато сліз, померли життям багатьох і мужньо йшли крізь дощ та вітер“.

Чутки, що в Китаї припинилося переслідування християн, є неправдиві. По суті, ці чутки можуть стати знаряддям, яке використовує ворог, щоб позбавити переслідуваних молитов і підтримки, яких вони потребують. Часто нам видається, що коли ми кажемо собі, що це не так, то, можливо, саме так і є насправді. Якщо ми відмежуємося від свідчень про переслідування та історій про повсякденне виживання, то справді можемо повірити, що переслідувань нема. Ми, однак, не можемо приховувати чи заперечувати фактів настільки довго, щоб мати змогу змінити їх. Сьогодні у недемократичних державах переслідують наших братів і сестер. Як ви відреагуєте на це? Молитиметеся? Служитимете? Жертвуватимете? Деякий час пороздумуйте і помоліться про своє бажання.

*Про в'язнів
пам'ятайте,
немов би ви
самі були
в кайданах
з ними, та
про тих,
що страж-
дають,
оскільки
й ви самі
в тілі.*

До Євреїв
13:3

День 206-ий

„Ти – християнин?“ Про це запитували тричі. І тричі чулася відповідь: „Так“. Троє християн стали мучениками. Римський правитель Урбикус не мав жодного жалю до християн у 150 році н. е.

Птолемея звинуватили у вченні, що спасіння можливе тільки через віру в Ісуса Христа. Він гидився облудою і безбожністю тих часів. Тому, коли Урбикус спитав його, чи він – християнин, Птолемей не міг брехати. Він мав захистити справедливість і сміливо відповісти, що так. За це його закували в кайдани і багато били. За якийсь час його знову привели на суд до Урбикуса і знову запитали:

– Ти – християнин?

Біль і страждання не могли змінити реальности.

– Так, – відповів Птолемей знову.

Почувши про його арешт, літній чоловік підійшов до Урбикуса і попросив помилувати Птолемея:

– Навіщо страчувати такого вчителя? Яку користь це дасть вам чи імператорові? Він не порушив законів. Він тільки признався у своїй належності до християн.

Заінтригований промовою чоловіка, Урбикус лише запитав:

– Ти також є християнином?

Літній чоловік сміливо стояв на своєму:

– Так, я – християнин.

– Тоді ти можеш приєднатися до вчителя, – запропонував правитель.

Коли цього виявилось недостатньо, інший чоловік прийшов з тим самим протестом. І його також запитали, чи він є християнин.

Троє Божих дітей було страчено за те, що вони відповіли: „Так“.

Ви –
сіль землі.
Коли ж
сіль звітріє,
чим її
солоною
зробити?

Матей
5:13

Питання досить просте: „Ти – християнин?“ Воно пряме і особисте. Щоб з'ясувати правду, досить відповісти: „так“ або „ні“. Чому ж такою важкою є відповідь? Проблема полягає не в тому, що християни не знають, як відповідати. Справжня проблема в тому, що часто ніхто нас про це не запитує. Наше життя не є настільки особливим, щоб хтось цікавився ним більше. Мусимо визнати, що надто мало людей питають нас про те, про що питали Птолемея. Коли востаннє ваш співробітник, друг чи сусід настільки зацікавився способом вашого життя, аби спитати вас про вашу віру? Ви знаєте відповідь? Тепер живіть так, щоб вас хотіли запитувати, чи ви є християнин.

День 207-ий

У холодній темній тюремній камері було повно румунських християн, які палко прагнули, щоб Ісусове світло спалахнуло в темряві. Одним з цих в'язнів був єврейський вірний Мілан Гаймовичі.

Одного дня Мілан задискутував зі своїм співкамерником – поважним науковцем, який не вірив у Бога. У Мілана був нижчий інтелектуальний та культурний рівень, Йіж у цього професора, але він розповів йому про Ісуса. Професор дорікав Міланові:

– Ви – такий брехун. Ісус жив дві тисячі років тому. Як ви можете говорити, що ходите й розмовляєте з Ним?

Мілан відповів:

– Це є правдою, що Ісус помер дві тисячі років тому, але Він також воскрес і тепер живе.

Тоді професор вирішив випробувати Мілана:

– Добре, ви кажете, що Він розмовляє з вами. Який у Нього вираз обличчя?

Мілан відповів:

– Деколи Він усміхається до мене.

– Яка брехня, – засміявся професор. – Покажіть мені, як Він усміхається.

Мілан ласкаво погодився. Обстрижений, з темними колами під очима, шкіра присохла до кісток, без багатьох зубів, у тюремному одязі. Але попри все на його устах з'явилася така чудова усмішка. Давно не вмиване обличчя сяяло. На ньому було так багато миру, задоволення і радості.

Професор-атеїст схилив свою голову і визнав:

– Пане, ви бачили Ісуса.

Веселі
в надії,
в горі
терпеливі,
в молитві
витривалі.

До Римлян
12:12

Усмішка – це природний людський вираз упевненості, миру і задоволення. Усмішка під час болю і страждань, і навіть агонії, може стати надприродним доказом існування Бога. Якщо Ісус Христос, Син Божий, справді живе в наших серцях, тоді декому потрібно нагадати своєму обличчю про добру новину! У церкві ми часто співаємо гімни, як похоронні пісні, адже наші думки перебувають за тисячі миль від наших слів. Що ваше обличчя розповідає про ваш зв'язок з Ісусом? Чи свідчите ви тим, кого зустрічаєте на вулиці? Чи підтверджуєте ви Христову радість у своєму серці? Чи, можливо, через постійні клопоти ви супите брови і маєте надуті губи? Попросіть Бога допомогти вам усвідомити це мовчазне послання і наповнити вас радістю.

День 208-ий

Господь Ісус Христос скористався певним планом, коли нагодував п'ять тисяч людей, які пішки йшли за ним з навколишніх міст. Надвечір учні підійшли до Ісуса, попросивши Його відпустити людей на ніч. Однак Ісус мав інший задум. Він сказав людям сісти рядами на траві. Коли Ісус узяв їжу і поблагословив, учні розпочали з кінця першого ряду роздавати кожному з присутніх порцію.

Проповідник і письменник Дж. Освальд Сміт ставить незвичайне запитання: „Чи учні повернулися і пішли ще раз уздовж першого ряду, пропонуючи усім узяти другу порцію?“

Ні! Якби вони зробили це, ті, хто стояв у задніх рядах, устали б і почали рішуче протестувати. Вони сказали б: „Повертайтеся сюди. Дайте нам порцію. Чому люди у передніх рядах повинні отримати другу порцію, коли ми ще не отримали першої?“

І вони мали б рацію. Ми говоримо про друге пришествя Христа. Багато хто ще не чув про перше пришествя. Чому одні повинні почути євангеліє двічі, перш ніж усі почують його один раз? Жодна особа в цьому натопті з п'яти тисяч людей не отримала другої порції, поки всі не отримали першої“.

*Бог бо так
полюбив
світ,
що Сина
свого Єдино-
родного дав,
щоб кожен,
хто вірує
в нього,
не загинув,
а жив
життям
вічним.*

Йоан
3:16

Багато християн бояться їхати в країни, де не ступала нога місіонера. Набагато легше залишатися на звичному місці. Однак Ісус наказав вірним іти „по всьому світу“ і знаходити нові місця, де Його ім'я ніколи не проголошувалося. Смітова реалістична інтерпретація нагодування п'яти тисяч людей змушує нас засумніватися у своїх методах, коли йде мова про євангелізацію. Чому більша частина людських ресурсів і фінансових вкладів призначені для людей, які вже почули євангеліє? По суті, багатьом з цих країн загрожує релігійне перенасичення, в той час, як іншим групам людей бракує перекладу Біблії рідною мовою. Чи допоможе ваша підтримка врівноважити терези? Чи може ваше життя суттєво вплинути на проповідування євангелія в майбутньому?

День 209-ий **Білл і Джон перебували в Південній Англії коло доків, коли побачили румунський прапор, який звисав з корми судна. Це було в роки комуністичної диктатури в Румунії.**

Після короткої наради вони зрозуміли, що отримали нагоду для місіонерської діяльності і, розв'язавши свої пакунки з Бібліями, зійшли на борт. Вони пішли до кают-компанії, де зібралися усі тридцять п'ять членів команди корабля. Білл і Джон пояснили, чому вони прийшли і вийняли румунські Біблії. Екіпаж одразу почав уважно слухати їх. Більшість з них раніше ніколи не чули про Бога і Його Сина Ісуса.

Коли Білл і Джон виявили, що в них немає достатньої кількості румунських Біблій, двоє кремезних моряків схопили Білла за руки і лагідно, але рішуче, посадили його в крісло. Перепрошуючи, вони лаmanoю англійською пояснили, що Білл залишиться з ними, поки Джон повернеться з Бібліями для всіх.

Ставши біблійним заручником, Білл не знав, плакати йому чи сміятися, але тільки так румуни могли мати певність, що Джон повернеться. Живучи в комуністичній країні, де звично порушували обіцянки, вони не вірили нікому.

Джон побіг до офісу і напакував свою сумку румунськими Бібліями. Через годину він повернувся в кают-компанію, де команда вдячно прийняла Біблії і відпустила свого „заручника“.

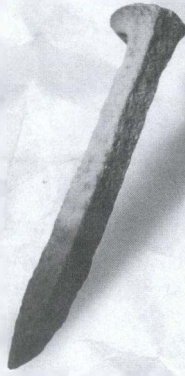

Тож, віра із слухання, а слухання – через слово Христове.

До Римлян
10:17

„Промовте слово“. Це те, що Ісус каже робити зі своїм євангельським посланням. Байдуже, на що ми здатні, куди йдемо чи що робимо, ми повинні пам'ятати про те, що слід поширювати слово про Ісуса. Наше зобов'язання може привести нас до доків чи просто до ранішнього столу наших найближчих сусідів, які не вірять у Бога. У будь-якому разі ми повинні бути готовими ділитися Божим словом з тими, хто занепав духовно. Чи відчуваєте ви бажання промовити слово про Ісуса? Чи усвідомлюєте ви, що час для виконання вашої місії є обмежений? Не марнуйте ще однієї миті, гадаючи, що хтось виконає цю роботу замість вас. Що ви можете зробити сьогодні, щоб поширити Добру Звістку?

*Ми пошанюємо за уряд Судану
і також дякуємо Богові за нього.
Дякуємо за його політику і війну
проти християн – терор, погрози,
ув'язнення – подивіться, як виростає
Церква! Подивіться, що Бог
дозволив здійснити нам за таких
обставин! Подивіться, скільки людей
навертаються до Христа.*

Суданський християнин

надзвичайний друкар

КИТАЙ: КАТІ ЛІ

День 211-ий **Відвідувачі тихо і непомітно заходили у дім старенької китайської жінки. Їх супроводжували до запони, після чого вони повзли довгим темним тунелем, який сполучався з двома, схожими на печеру, кімнатами.**

В одній з кімнат дев'ятнадцятирічна дівчина Каті Лі впродовж кількох місяців працювала на невеликій і найпримітивнішій друкарській машині. У цій печері вона друкувала заборонені книжки та інші християнські матеріали. Якщо Каті викриють, вона буде змушена переховуватися решту свого життя.

Але коли підпільна друкарська машина почала виготовляти більше книжок і брошур, працівники Б'юро національної безпеки (БНБ) почали допитувати селян. Ті, хто знав про друкарню, не хотів нічого розповідати.

Врешті-решт, розлючені співробітники БНБ почали застосовувати динаміт і підривати кожен будинок у селі, поки не дійшли до оселі старої жінки. Вони знайшли печеру і конфіскували друкарську машину. Та працівникам друкарні вдалося заздалегідь утекти.

Донині Каті Лі та її співпрацівники переховуються. Коли їх знайдуть, то відразу ж ув'язнять і, можливо, стратять. Вони більше ніколи не зможуть побачити своїх друзів і родини. Але думки Каті живуть у книжках і брошурах, які вона надрукувала. Донині їх читають тисячі китайських християн.

*Я певний
того, що хто
розпочав
у вас добре
діло, він його
й закінчить
аж до дня
Ісуса
Христа.*

До Филипп'ян
1:6

Його можна затримати, спрямувати в инше життєве річище чи навіть тимчасово спинити. Але Боже царство постійно рухається вперед. Воно ніколи не зупиниться. Христос дав йому поштовх, розповівши учням про Велике Доручення. Відтоді кількість тих, хто примножує царство, продовжує зростати на повну силу, незважаючи на протидію ворогів. Звісно, що багато хто намагався повністю зупинити євангеліє, але їм це не вдалося. Чи відчували ви, що у ваше служіння втручаються? Чи не здавалося вам, що ваша участь стала непотрібною через непередбачені обставини? Пам'ятайте, що Бог не відмовився від вас. Ваш вплив на євангеліє триватиме, поки ви будете вірні йому.

День 212-ий

„Вони просунули через рот довгий ніж і закололи вірного. Іншому, якого спіймали з Біблією, залили окропом горло. А ще – втопили всю сім'ю“.

Вірні з племені Мон у Південній Азії погодилися записати своє свідчення на відеоплівку. Вони хотіли підбадьорити християн на Заході.

Один християнин з племені Мон розповів:

– Комуністична влада відчувала загрозу, адже стільки людей у племені стали християнами. Вони б'ють вірних, примушуючи повернутися до поклоніння злим духам. Місцева поліція заборонила нам ставати християнами.

– Вони погрожують кинути нас за ґрати і навіть убити, – додала жінка. – Якщо потрібно буде померти заради Христа, ми готові до цього.

Ці вірні готові наразитися на ще більшу небезпеку, щоб світ знав, що вони мужньо витримують переслідування. Племя мон – найбільше у Південно-Східній Азії і християнство у ньому поширюється дуже швидко. Мони є одними з найпереслідуваніших національних груп.

Ще одна жінка сказала:

– Я дякую Богові за те, що ми залишаємося сильними. Я вірю, що переслідування, – це тільки випробовування нашої віри в Христа. Завдяки ньому ми дізнаємося, що таке справжнє багатство, а що – срібло і золото. Моліться, щоб ми залишилися вірними до кінця.

*Щоб ваша
випробувана
віра, куди
цінніша від
тлінного
золота,
яке вогнем
очищають,
була на
похвалу,
на славу
й на честь –
тід час
об'явлення
Ісуса
Христа.*

1 Петра
1:7

Сталь стає міцнішою під час процесу гартування – її нагрівають до надвисоких температур, б'ють, поки вона не отримає потрібної форми, охолоджують. Тоді процес повторюють знову і знову, усуваючи вади і охолоджуючи так, щоб метал міцнів. Аналогічно, гартування зміцнює нашу віру. Коли нас нагріває ненависть інших, б'є молот переслідувань і охолоджує ніжна певність у Божій присутності, наші вади зникають і віра міцніє. Чи ви у своєму житті практикуєте загартування? Анітрохи не опирайтеся йому. Вчіться у братів і сестер з племені мон. Ваші вороги не усвідомлюють, що через їхню ненависть ви станете сильнішими.

ще один надзвичайний контрабандист

СХІДНА ЄВРОПА: МИХАЙ

День 213-ий

Фургон „Фольксваген“, який належав Михаєві, наближався до прикордонного переходу. Михай схвильовано прошепотів коротку молитву: „Дорогий Ісусе, будь ласка, захисти своє Слово, щоб його не конфіскували прикордонники“.

Прикордонники суворо і методично наказали йому вийти з фургона і почали ставити свої звичайні запитання: „Що привело вас до нашої країни?“ „Чи ви відвідуватимете тут когось? Якщо так, то кого?“ „Чи маєте зброю?“

Михай старанно відповідав на кожне запитання, але його серце забилося сильніше, коли краєм ока помітив, як один із прикордонників заглядає під кожне сидіння фургона. Михай уже втомився від довгого стояння. Нарешті прикордонники, задоволені його відповідями дозволили в'їхати у свою країну. Безцінний вантаж удалося надійно переховати.

Роками цей відважний молодий кур'єр нелегально перевозив євангельську літературу в комуністичні країни Східної Європи. Михай був звичайною людиною, але його надзвичайний задум не легко було збагнути. Його ноги були ампутовані майже до стегон, але Михай твердо вирішив не дозволити ваді перешкодити йому у діяльності.

Як і апостол Павло, Михай знав, що сила Христа стане досконалою в його фізичній слабості. Після того, як Михаєві припасували металеві кінцівки, він напихав літературою порожнини обох ніг і вирушав у подорож.

*А маємо
цей скарб
у глиняних
посудинах,
щоб було
видно,
що велич
сили є від
Бога, а не
від нас.*

2 до Корин-
тян 4:7

Бог дає рівні можливості усім, коли йдеться про служіння. Михай усвідомив, що навіть з фізичною вадою він може допомогти поневоленим народам приходити до Бога. У цьому кожна перешкода може стати нагодою для унікального служіння. Наприклад, ті, хто пережив трагедію розлучення у сім'ї, можуть служити ближнім у схожих ситуаціях. Що саме ви вважаєте вадами, які не дозволяють вам бути корисними в Божому царстві? Подумайте про це з погляду Бога. Тоді запропонуйте це Йому і подивіться, як Він зможе використати їх для своєї слави і для вашої користі.

инший наззвугайный скарб

ТАДЖИКИСТАН: ВІРНІ ЦЕРКВИ „ГРЕЙС СОНМІН“

День 214-ий

У неділю вірні церкви „Грейс Сонмін“, що у Душанбе, зібралася на свою щотижневу службу. І хоча їхня країна тепер позбулася репресивного комуністичного режиму, відкритий опір Церкві чинили радикальні мусульмани. Ті репресії, які здійснювала одна терористична влада, тепер почала здійснювати инша.

Як тільки запрошений пастор завершив свою проповідь, укінці церкви прогуркотів гучний вибух. Бомба. Люди почали втікати, рятуючи своє життя. Вони намагалися вибігти через притвор, але вибухнула инша бомба, перекривши їм шлях до втечі. Церква, яку колись називали „святинею“, була вкрита мертвими тілами і залила кров'ю.

Стара жінка лежала на підлозі, не здатна поворухнутися. Біблія, яку вона вивчала кілька хвилин тому на службі, упала поряд з нею і заплямилася кров'ю. Книга була розгорнена на тій сторінці, де жінка перед самим нападом підкреслила три вірші: „А маємо цей скарб у глиняних посудинах, щоб було видно, що велич сили є від Бога, а не від нас. Нас тиснуть звідусіль, але ми не пригноблені; ми в труднощах, та ми не втрачаємо надії; нас гонять, та ми не покинуті; ми повалені, та не знищені“ (2 до Коринтян 4:7-9).

Увесь час носимо в тілі мертвоту Ісуса, щоб і життя Ісуса в нашій житті було явним. Нас бо весь час живими віддають на смерть з-за Ісуса, щоб і життя Ісуса було явним у нашій смертній тілі.

Радикальні мусульмани вважали, що невинними людсьми можна пожертвувати заради своєї справи. Але смерть кожного вірного блищала, як коштовності. Це було свідчення Божої вірності. Ворог міг знищити тіло старої жінки – цю „глиняну посудину“, але її внутрішній скарб засяяв на весь світ, коли її дух зійшов на небо. Ми, як ніколи, усвідомлюємо, що можемо раптово загинути від рук нашого ворога. Однак не треба боятися смерті. Зрештою, найгірше, що ворог може зробити з нами, – це вбити наші земні тіла. Ваше фізичне тіло – це не справжнє „я“. Утіште себе сьогодні, знаючи, що ніхто не зможе торкнутися до скарбу вашої душі.

2 до Коринтян 4:10-11

День 215-ий

Чудового осіннього дня 1967 року подружжя сиділо перед своєю старою друкарською машинкою за невеличким кухонним столом. Це було у Сполучених Штатах, куди вони нещодавно приїхали. Ще не так давно пастор Річард Вурмбранд за роботу в підпільній церкві перебував у холодній похмурій тюремній камері. Його дружина Сабина відбувала засудження на примусовій праці у тюремному таборі.

Тепер вони міркували над посланням, яке Бог дав їм. Вурмбранди хотіли розповісти всім про випробовування і тріумфи переслідуваних християн в комуністичних країнах. Румунська таємна поліція погрожувала подружжю, щоб вони не критикували комунізм, але залякування не зупинило їх. Вони повинні заговорити голосом Христового стражденного тіла – голосом, який ігнорувало і забувало багато людей у вільному світі.

Слова легко лягали на папір, – і незабаром з'явилося перше видання б'юлетеня „Голосу мучеників“. Вони починали всього зі сотні доларів і кількох сотень християн, зацікавлених їм допомогти.

Ідея, яка народилася в одиночній тюремній камері, тепер перетворилася на всесвітню організацію, мета якої – служити переслідуваній Церкві. Мільйони подальших б'юлетенів „Голосу мучеників“, надрукованих понад десятьма мовами, розійшлися по всій земній кулі.

*Поводьтєся
мудро
з тими,
щю назовні,
використовув-
ючи нагоду.*

До Колосян
4:5

Почніть де-небудь. Саме там завжди зароджуються добрі ідеї щодо служби Богові. Служити Христові – означає, що не має значення, де ви почнете, як і коли. Багато хто продовжує зволікати зі своїми мріями, замість того, щоб де-небудь почати. Ми кажемо собі, що будемо колись служити Христові: коли виростуть діти і покинуть дім; коли ми нарешті оплатимо рахунки і матимемо змогу робити пожертви. Щоразу, коли ми кажемо, що почнемо служити Христові, закінчивши попередню справу, то не розуміємо суті покликання. Що Бог закликає вас робити? Не КОЛИ Він закликає вас зробити це, а ЩО Він хоче, щоб ви зробили? Що ви робите тепер, щоб почати виконувати Його завдання?

День 216-ий

Хоча Тимотей був молодий, Павло заохочував його стати прикладом для всіх. Тимотей довів, що він може жити згідно з цими настановами.

*Ти ж
тримайся
того, чого
навчився
і в чому
переконався.
Відаєш бо,
від кого ти
навчився.*

Тимотей походив з Лістри – одного з міст, яке Павло відвідав під час першої місіонерської подорожі. Батько Тимотея був греком, а його матір і бабуся – вихрещеними євреями, які сильно вплинули на молодого Тимотея. Фактично, Біблія каже нам, що вони стали для Тимотея прикладом у вірі. Павло повинен був помітити, що в Тимотея є потенціал стати сильним вірним. Коли Павло вирушив у свою другу подорож разом з Силою і Лукою, Тимотей приєднався до них і помандрував до Македонії.

Павло вважав Тимотея своїм сином у вірі. Коли церква в Ефесі потребувала пастора, Павло залишив Тимотея там, щоб він навчав і підбадьорював вірних у цьому місті. Тимотей був поряд з ним у його житті і служінні. Він міг навіть бути з Павлом у Римі того дня, коли йому відтяли голову, адже Павло попросив Тимотея наостанку відвідати його.

Після смерти Павла Тимотей повернувся до Ефесу, щоб керувати там церквою. Він продовжував засуджувати поклоніння ідолам, яке полонило багатьох ефесян. Коли Доміціян санкціонував друге велике переслідування християн у Римській імперії, ідолопоклонники посміліли. Тимотея, вірного до кінця, як навчав його Павло, каменували до смерти приблизно в 98 році н. е.

2 до Тимотея
3:14

Від нас не сподіваються, і не заохочують, щоб ми жили християнським життям. Фактично, це неможливо зробити. Як і Тимотей, якого навчав Павло, ми потребуємо того, хто покаже нам шлях і повірить у наш потенціал, щоб ми здобули щось для Христа. Ми зростаємо, спостерігаючи за тими, хто дає нам приклад у нашій Церкві, нашій громаді, нашій сім'ї і нашій школі. Коли ми самі отримуємо впливову роль, нам потрібно, щоб коло нас стояли фани, які, вболіваючи, заохочуватимуть нас до більшої відданості. Хто є вашим прикладом у вірі? Хто відповідає за те, щоб навчити вас, як жити для Христа? Це може бути хтось із близьких родичів, друг чи пастор. Подякуйте Богові за їхній вплив на ваше життя.

*А дійшов до віри,
що Бог у своїй мудрості гаситково
дозволяє музешцтво в кожному
поколінні, тому що без музешків
реалізіть Христової смерти
дедалі більше затьпарюється...
Коли ти дуби пося на музешків,
ішла, яка гасон вкриває Толмоту
першого століття, згорає, —
і ти багимо... Госнода,
прибитого до хреста.*

МАРК ГАЛЛІ

День 218-ий

„Це дивовижно, коли Ісус з'являється на обличчях вірних. Вони сяють. Для Божої слави – це велика справа, коли в комуністичних тюрмах сяють обличчя християн. Ми не миємося (я вже не мився три роки), але Божа слава сяяла навіть з-під шару бруду. Християни завжди мають переможні усмішки на своїх обличчях“, – писав ув'язнений пастор.

„Я знаю християн, що, як і я, звільнені з комуністичних тюрем. Тоді перехожі кілька разів зупиняли мене на вулиці, запитуючи: „Пане, що з вами? Ви виглядаєте таким щасливим. Яка причина вашого щастя?“ Я відповів їм, що воно з'явилося після років страждань у комуністичних тюрмах заради мого Спасителя.

Вони не могли зрозуміти цього, тому що не здатні переосмислити труднощів у своєму житті. Вони не навчилися перебувати в Дусі і переживати присутність Бога. Багато хто подумає: якби ви тільки знали, яке в мене життя – чоловік, який б'є мене, дружина, яка мене їсть, діти, від яких розривається серце. Існує багато матеріальних труднощів і душевних потрясінь. Але хіба це важливо? Чим вони є у порівнянні з радістю знати Ісуса?“

*І зрадіє
ваше серце,
і ніхто
ваших
радощів
від вас
не відбере.*

Йоан
16:22

Ніхто не здатен забрати те, що дає Ісус. Коли Святий Дух присутній у нашій душі, Спаситель дарує нам радість. І хоча обставини можуть бути песимістичними і похмурими, радість сяятиме. Навіть найчорніший бруд після трьох років перебування в комуністичній тюрмі не може приховати радості християнина. Не обов'язково причиною радості має бути наше горе. Причина радості – не наша журба. Ми радіємо, тому що у нашій журбі присутній Христос. Чи втратили ви відчуття радості? Ви усвідомлюєте, що ніхто не може її забрати від вас? Якщо її бракує у вашому житті, це тому, що ви добровільно, внаслідок певних обставин, відмовилися від неї. Попросіть Бога відновити вашу радість у Ньому сьогодні.

День 219-ий

Асиф зламав ногу, коли його збила машина на одній з вулиць Пакистану. Скулюючись від болю, він відчув, як хтось поклав руку на його ногу. Асиф звів очі і побачив, жінку, яка молиться, щоб Ісус зцілив його. Він розсердився, тому що був мусульманином. Тоді дивна енергія почала струменіти в його тілі. Нога випрямилася, а кістка стала на місце. Врешті-решт, Асиф самотужки пішов додому.

Спраглий дізнатися більше про цього „Ісуса“, який зцілив його, він прочитав у Біблії, яку дала жінка, що молилася, про інші Ісусові чуда. В Асифа виникло багато запитань. З ними він прийшов до *мульві* (релігійного лідера, що перебував у мечеті).

– Чому ти запитуєш про Ісуса? – глузував з нього мульві.

– Хіба я можу *не* цікавитися ним? – дивувався Асиф. – Він зцілив мене.

Мульві та інші мусульмани мечеті зачинили Асифа у кімнаті і змусили його випити отруту, вважаючи, що коли він помре, не встигнувши прийняти Христа, то потрапить до раю. Проте Асиф прокинувся і почав просити допомоги в Ісуса.

Раптово яскраве світло заповнило запилену кімнату. Асиф поклявся: „Це життя – Твоє. Поки я на буду на землі, працюватиму для Тебе“.

Після цього Асифова сім'я відреклася від нього. Його неодноразово били за те, що він відмовлявся припинити розповідати людям про свого нового друга Ісуса Христа.

*Я чув лиш
те, що
говориться
про тебе,
але тепер
на власні очі
тебе виджу!*

Йов
42:5

Часом нам потрібно відчутти Божу силу, перш ніж ми повіримо в неї. По суті, більшість невіруючих воліють дебатовати про релігію на певній дистанції, а не мати справу з особистими духовними переживаннями. Ніхто не може обговорювати особистий досвід. Індивідум – це єдиний експерт у цьому питанні. Зустрітись з Богом – означає пізнати Його силу і відчутти Його присутність. Біблія наводить багато прикладів невіруючих, які зустрілися з Божою силою. Дехто почав поклонятися Йому. Інші опиралися Його силі і постраждали від наслідків. У будь-якому разі, коли людина зустрічає Бога, то змінюється. Бог немовби промовляє до серця, що вагається: „Я є. Роби, як знаєш“. Яким чином Бог продемонстрував вам, що Він є? З ким ви можете поділитися цим досвідом?

День 220-ий

„Бабусю, поглянь, що я знайшов!“ – захоплено вигукнула маленька корейська дівчинка. Вона тримала щось таке, чого ніколи раніше не бачила. Бабуся поглянула на це своїми ослабленими очима, але не змогла розгледіти детально. Тому вона покликала маму дівчини: „Будь ласка, прийди і розкажи мені, що знайшла дитина“.

Дочка старої жінки увійшла до кімнати і взяла це зі зморшкуватої руки своєї матері. Тоді почала читати слова, надруковані на добре сконструйованій пластиковій кульці: „Господь Ісус любить вас. Ваші брати і сестри не забули вас. Бо Бог так полюбив світ, що віддав свого Єдинородного Сина“.

Бабуся вигукнула: „Це – Писання! Вони прислали нам біблійні вірші на повітряній кульці! Будь ласка, читай далі“.

На пластиковій кульці були слова підбадьорення для трьох поколінь мешканців Північної Кореї, послання від християн на Заході і понад шістсот біблійних віршів, які провадять читача від створення до хреста і до другого пришествя Ісуса Христа. Впродовж останніх десяти років понад сто тисяч цих „біблійних кульок“ було запущено в Північну Корею.

Служіння „Голосу мучеників“ знайшло унікальний спосіб переслати цим пригнобленим людям Слово Боже і євангельське послання. У Псалмі 19:2 сказано: „Небеса оповідають славу Божу, і діло рук його проголошує твердь небесна“.

Бог прагне, щоб до нашого розуму і серця у найпотрібніший момент припливли, як повітряні кульки в цій історії, підбадьорливі цитати з Писання. Однак Він не може змусити наш розум згадувати цитати з Писання. Як це не дивно, живучи у вільному суспільстві, часто ми поводимося так, немов живемо в авторитарній державі – такій, як Північна Корея, де немає доступу до Божого Слова. Наше читання Біблії – спонтанне і нечасне, немов ми взагалі не маємо свого примірника Писання. Можливо, що настав час попросити Бога, щоб Його Слово „пропливло“ через кордони нашого закритого розуму. Закарбуйте час у своєму розкладі для щоденного читання Біблії і попросіть Його оновити своє прагнення до Його Слова.

*Все
Писання –
надхненне
Богом і
корисне,
щоб
навчати,
докоряти,
направляти,
виховувати
у справедливості, щоб
Божий
чоловік був
досконалий,
до всякого
доброго діла
готовий.*

2 до Тимотея
3:16-17

День 221-ий

П'ятнадцятирічна Надя Наіра Масі – віддана християнка. Коли вона жила вдома, то зазвичай молилася і щодня на світанку читала Біблію. Хоча її батьки не бачили доньку з лютого 2001 року, вони припускають, що вона продовжує робити це в домі того, хто викрав її.

Мусульманин Максуд Ахмед викрав Надю. Матір Максуда, тоді ще друг сім'ї Наді, допомогла виманити Надю з дому, де її змусили сісти в автомобіль з Максудом, двома його братами і другом, кожен з яких мав автоматичну зброю. Після цього Надю більше не бачили.

Викрадення молодих дівчат – рідкісне явище в Пакистані, але зазвичай, коли злочини вчиняють проти християн, поліція шукає не там, де слід це робити, особливо, коли їй запропонували хабаря. Ймовірно, що саме такою є ситуація з викраденням Наді, і місцева поліція дуже повільно розглядає цю справу.

У дім Наді прислали документ, де повідомлялося, що Надя одружилася з Максудом. У документі йшлося про те, що, з огляду на свій шлюб, Надя офіційно навернулася з християнства до ісламу. Однак Надя – ще підліток. Переживаючи гнів і втрату, її батьки не нарікають на Максуда. Натомість вони вірять, що Бог – досить могутній, щоб змогти повернути Надю.

*Бог,
якому ми
служимо...
визволить
нас, царю,
й з твоєї
руки, а коли
ні, то нехай
тобі, царю,
буде відомо,
що ми твоїм
богам не слу-
житимемо
й золотому
бовванові,
що ти
поставив,
не вклоня-
тимемось.*

Довіра – це те, чого людина ніколи не зможе повністю зрозуміти, поки в неї не залишиться нічого, окрім неї. Батьки Наді знають, що означає довіряти. Вони не вірять, що Надя обов'язково колись повернеться. Натомість, вони абсолютно впевнені, що Бог здатний щасливо повернути її додому. Якби вони повинні були вірити в якийсь особливий результат, їхня довіра би похитнулася, якщо би так не сталося. Але вони повірили у невичерпну Божу силу і спроможність здобути її. Якщо Бог у своїй мудрості не дозволить, щоб вона повернулася, вони ще більше довіряться Йому. Чи довіряєте ви Богові тільки тимчасово, залежно від результату? А чи вірите в Нього, незважаючи на будь-який результат?

Даниїл
3:17-18

День 222-ий – Чи вірите ви, що вознесетея на небо, навіть, якщо вас бичуватимуть чи стратять, відтявши голову як злочинцеві? – спитав Рустик, міський чиновник.

– Я вірю, що, витерпівши це, матиму, те, що Ісус обіцяв мені, – відповів Юстин. – Бо я знаю, що Його дар життя перебуває з тими, хто залишається в Ньому докінця.

– Отже, ти вважаєш, що отримаєш там якусь винагороду? – спитав він знову.

У відповідь почув:

– Я не вважаю; я знаю це. Я впевнений у цьому.

Рустик нетерпляче ліг у крісло:

– Ти мусиш погодитися скласти жертву богам.

Юстин був непохитний:

– Жодна розумна людина не осквернить свого зв'язку з Богом, пішовши до безбожників.

Для Рустика це було занадто:

– Якщо ти не послухаєшся, тебе безжалісно стратять.

– Я знаю, що коли помру за Нього, мені не слід боятися. Я вважаю, що така смерть – це наше спасіння і впевненість перед Христом, – відповів Юстин.

Інші християни, які були разом з Юстином, сказали: – Робіть, що хочете, тому що ми – християни і не складаємо жертв ідолам.

Рустик виголосив вирок християнам, які відмовилися виконувати його вимоги:

– Згідно із законом, тих людей, які відмовилися скласти жертву богам і не послухалися наказу імператора, слід бичувати і скарати на смерть, відтявши їм голови.

Не бійтеся тих, що вбивають тіло, душі ж убити не можуть; а бійтеся радше того, хто може погубити душу і тіло в пеклі.

Матей
10:28

Юстин сказав своїм катам: „Ви можете вбити нас, але не можете завдати нам справжньої шкоди“. Чи були це слова навіженого? Чи він збився з пантелику, коли обмірковував обов'язковість власної смерті? Ні, він впевнений лише в одному: Ісус Христос подарував нам вічне життя. Коли Юстин обмірковував кінець свого земного існування, то майже бачив красу своєї небесної оселі. Чого у вас більше: страху втратити своє земне життя чи певності, що ви жити лише вічним життям на небі? Смерть – це не час для сумнівів. Залагодьте цю проблему, поки вам нічого не загрожує. Прийміть Божий дар вічного життя через рятівний зв'язок з Ісусом Христом.

День 223-ій **Джон Фокс, молодий викладач коледжу св. Магдалини, просив у молитві: „Вони називають Тебе твоїми священиками і служителями, але вони поклоняються собі і своїй політичній владі. Допоможи їм усвідомити, що не потрібно іншого посередника між Богом і людиною, окрім Ісуса Христа і Його Слова“.**

Хтось підслухав Джона і негайно доповів про це керівництву коледжу. Його звинуватили у бунтарських намірах щодо уряду і державної Церкви. Коли він відмовився зректися своїх переконань, рада вигнала його з університету.

Через це у Джона виникли серйозні проблеми, коли він намагався знайти собі роботу вчителя. Одного дня, виснажений голодом, Джон молився у церкві. Перед ним з'явився чоловік, якого Джон ніколи раніше не зустрічав, і поклав йому в долоню трохи грошей. „Не сумуй, – сказав він. – Незабаром робота сама знайде тебе“. Через кілька днів він отримав роботу гувернанта.

Під час правління Генрі VIII до таких християн, як Джон, ставилися поблажливо. Однак коли до влади прийшла Марія I, вона стратила багатьох, хто ігнорував релігійні приписи держави. За час її п'ятирічного правління загинуло триста людей. Джон разом з вагітною дружиною втік з Англії до Бельгії, ледь уникнувши арешту.

Щоб захистити тих, хто помер за свою віру, Джон написав „Фоксову книгу мучеників“.

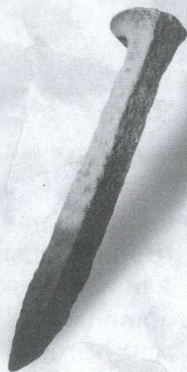

Читати про переслідування і пережити його – цілком різні речі. Багато людей читають про життя відданих християн і захоплюються їхньою відвагою. Однак вони не мають особистого досвіду віри. Вихваляючи відвагу мучеників, вони не усвідомлюють її джерела: особистого зв'язку з Ісусом Христом. Вони можуть прочитати євангельське послання, проте не спалахують вірою. Мученики жили і вмирали, закликаючи інших, навіть своїх гнобителів, до віри в Христа. Чи вони не закликають вас до християнської самопосягати вже тепер, коли ви читаєте їхні історії? Пам'ятайте, що замало лише хвалити віру. Треба особисто пережити її.

*Бо й ми,
так само,
як вони,
одержали
гарну
новину,
але слово,
яке вони
чули, не було
їм корисне,
бо вони не
поєднались у
вірі з тими,
що слухали.*

До Євреїв
4:2

День 224-ий

*Тюрта – не перешкода
для корисного християнського життя.*

Пастор Річард Вурбранд

надзвичайна покара

АНГЛІЯ: ДЖОН ВАЙКЛИФ

День 225-ий

Холодного англійського ранку 1428 року якісь чоловіки нешанобливо блукали по кладовищі. Один з них, одягнений у розкішні священичі шати, сказав: „Це тут. Викопуйте його. Вже пора закінчувати“.

Коли лопати врешті-решт натрапили на щось тверде, чоловік в розкішному одязі, який поряд спостерігав, сказав:

– Відчиняйте.

– Але ж, сер, він вже там п'ятдесят років! – відповів один з гробкопів. – З нього вже мало що залишилося!

Релігійний лідер здригнувся і спробував приховати роздратування:

– Тоді витягуйте його так. Ми спалимо все разом.

Що так сильно могло розсердити цього чоловіка? Навіщо викопувати тіло людини через п'ятдесят років після смерті, щоб урочисто спалити її як еретика? Приблизно в 1376 році Джон Вайклиф опублікував „Доктрину влади, що ґрунтується на благодаті“. Його надзвичайно сміливе послання можна витлумачити так:

„Щоб керувати життям християн в усьому світі, не потрібно нічого, крім євангелія“.

Вайклиф також почав перекладати Вульгату Біблію англійською мовою і таємно розповсюджувати її переклад у брошурах і книжках. Він продовжував працювати до самої смерті у 1384 році, за сто тридцять три роки до Реформації.

– Киньте попіл у річку, – наказав чоловік, коли погас вогонь. – Більше ми не почувемо про Джона Вайклифа і його вчення.

Мине ще сто років, ніж буде дозволено читати Біблію англійською мовою.

Але ми хвалимось і в утисках, знаючи, що утиск виробляє терпеливість, терпеливість – досвід, а досвід – надію.

До Римлян
5:3-4

Релігійна влада зробила все можливе, щоб позбутися того, що „залишилося“ від Джона Вайклифа. Але натомість кожна крихта попелу з його спаленого тіла рознесла по Європі нову жагу до Божого слова. Його ненависники не лише домоглися свого, але й, по суті, допомогли у здійсненні Христової справи. Часто ми бачимо, що наш ворог сатана також робить дуже багато, аби позбутися християнства. Однак його намагання мають щонайбільше протилежні наслідки. Бог дозволяє, щоб переслідування надихало вірних і спонукало їх до більшої відданості. Чи погоджуєтеся ви діяти, коли вас переслідуватимуть, щоб здійснювати Божий задум? Неприязнь ваших гонителів зробить вас сильнішими, а їхні прокляття подарують вам Боже благословення.

надзвичайне туреництво – частина перша

РИМ: КАРПО

День 226-ий – Моє перше і головне ім'я – Християнин. Люди називають мене Карпо.

– Ти знаєш про укази імператора? – питав проконсул. – Треба поклонятися всемогутнім богам Риму. Тому я раджу тобі погодитися скласти їм жертву.

– Я – християнин. Я шаную Христа – Божого Сина, Який не так давно прийшов, щоб спасти нас, і визволив нас від божевілля диявола. Я не складатиму жертви таким ідолам. Вони щонайбільше зображають духів – правдивих демонів. Неможливо, щоб я складав їм жертву.

– Ти мусиш скласти жертву. Цезар наказав робити це, – наполягав проконсул.

У відповідь почув:

– Живі не складають жертви мертвим.

– Ти вважаєш, що боги мертві? – здивувався допитувач.

– Вони ніколи не були людьми і не жили ніколи, отож, не могли померти, – впевнено продовжував Карпо. – Хто поклоняється їм, перебуває в жакливій омані.

– Я дозволив тобі говорити надто багато дурниць, обмовляти богів і його величність імператора. Ти повинен припинити це тепер, або буде надто пізно, – почув він погрозливо. – Ти складеш жертву або помреш!

– Я не можу. Я ніколи не складав жертву ідолам і не робитиму цього тепер, – наполягав на своєму Карпо.

Коли проконсул наказав повісити Карпа і здерти з нього шкіру знаряддями для тортур, той кричав:

– Я – християнин! Я – християнин! Я – християнин!

Бо слово про хрест – глупота тим, що погибають, а для нас, що спасаємося, сила Божа.

1 до Коринтян 1:18

Як для проконсула у цій розповіді, слово про хрест є безглуздом і для тих, хто не розуміє його. І вони відчують, що повинні протидіяти тому, чого не розуміють. Мабуть, вони бояться того, чого не можуть зрозуміти. Гордість не дозволяє їм прийняти Боже євангеліє на віру. Якою би не була причина, вони воліють померти, але не повірять у послання Христа. Ми повинні усвідомити, що ті, хто не погоджується з християнством, часто роблять це тому, що не здатні прийняти істину на віру. Чи молитесь ви за тих, хто виступає проти євангелія? Коли ви молитесь за тих, хто переслідує інших, попросіть Святого Духа допомогти їм зрозуміти слово про хрест.

надзвичайне мучеництво – частина друга

Р И М : П А П И Л А

День 227-ий **Проконсул зауважив Папилу, який стояв неподалік від закривавленого Карпа.**

– У тебе є діти? – запитав його.

– О, так, завдяки Богові я маю багато дітей, – відповів Папила. Хтось із натовпу вигукнув:

– Він каже, що має дітей у своїй християнській вірі.

Почувши це, проконсул розлютився ще більше.

– Чому ти брешеш мені, кажучи, що маєш дітей? – закричав він.

– Я кажу правду. У кожній провінції і в кожному місті в мене є діти в Бозі, – стверджував Папила.

Гнів проконсула не вщухав:

– Або ти складеш жертву, або на тебе чекає така ж доля, що й Карпа! Що скажеш тепер?

Відповідь Папили була незмінною:

– Я служив Богові, відколи був молодим. Я ніколи не складав жертви ідолам. Немає нічого чудовішого і величнішого понад можливість сказати: „Я – християнин“.

Проконсул наказав повісити його поряд з Карпом і залізними знаряддями для тортур здерти з нього шкіру. Папила навіть не зойкнув, коли, як відважний воїн, терпів катування.

Проконсул побачив надзвичайну стійкість цих християн і наказав живцем спалити Карпа та Папилу. Вони, щасливі, що незабаром звільняться від цього світу, спустилися до амфітеатру. Папилу прибили цвяхами до стовпа. Коли здійнялося полум'я, він тихо помолвився і віддав свою душу.

Та я, коли прийшов до вас, брати, – не прийшов звіщати вам свідоцтво Боже високимовними словами чи мудрістю.

1 до Коринтян 2:1

Християни часто хвилюються, що вони скажуть, коли їм доведеться захищати свою віру. До такої нагоди ми готуємося як студенти, що подумки повторюють запитання до проміжних іспитів: „А якщо вони попросять мене захистити Трійцю?“ „Що я відповім, коли вони спитують мене про долю тих, хто ніколи не чув євангелія?“ „І як я захищатиму Непорочне Зачаття?“ Правду кажучи, неможливо знайти кращих і правдивіших слів, ніж наше особисте свідчення про віру в Христі. НЕМАЄ НІЧОГО ЧУДОВІШОГО І ВЕЛИЧНІШОГО ПОНАД ТЕ, ЩО Я МАЮ ЗМОГУ СКАЗАТИ: „Я – ХРИСТІЯНИН“. Жодне заучування не переконає невіруючого більше, ніж ваше бажання поділитися Ісусовою любов'ю.

назвирайне мучеництво – частина третя

РИМ: АГАТОНИКА

День 228-ий

Коли прибитого до стовпа Карпа охопило полум'я охопило він радісно молився: „Хвала Тобі, О, Господи Ісусе Христе, Сину Божий, що Ти також уважаєш мене, грішного, гідним умерти мученицькою смертю, якою помер Ти!“ Тоді він віддав свою душу до неба.

Поки Карпо молився, Агатоника побачила, як слава Бога стелеться перед ним. Небеса розкрилися, і показалося весілля Божого Агнца. Перед нею накрилися розкішні столи, а на чільному місці стояв Ісус Христос. Її серце затріпотіло, вона почула поклик з неба.

Агатоника підхопилася і закричала:

– Ця страва була приготована також і для мене. Я мушу прийняти страву слави.

З трибун пролунав крик:

– Змилуйся над своєю дитиною, своїм сином!

– Є Бог, який подбає про нього, – відповіла Агатоника, – тому що Бог дбає про все. Щодо мене, то я піду, щоб бути разом з ним.

Вона стрибнула в амфітеатр, скинула верхній одяг і з триумфом дозволила, щоб її прибили до стовпа.

Присутні залилися слізьми. Вони закричали:

– Цей вирок жорстокий і несправедливий!

У полум'ї Агатоника вигукнула:

– Господи, Господи, Господи, допоможи мені, бо я біжу до Тебе!

Тоді вона віддала свою душу і приєдналася до свого Господа.

Був 165 рік н. е.

Живи нас,
і ми визнава-
тимемо твоє
ім'я.

Псалом
80:19

Ланцюгова реакція. Це той несподіваний ефект, який неможливо пояснити чи спланувати. Почалося з Карпа, який показав дорогу відваги Папілі, коли їх обох катували за віру. Тоді спостерігачка, натхненна неймовірними наслідками їхнього мучеництва, кинулася назустріч вірі, добровільно погодившись бути спаленою на вогнищі. Сьогодні ми бачимо ланцюгову реакцію віри у відновленні церков, а також серед студентства. Ми бачимо це у селах, містах і громадах на кількох континентах, де одне життя спонукає інше, а те – ще інше, до більшої відданости. Скільки минуло часу, відколи ви переживали ланцюгову реакцію відданости у вашій церкві чи у спільноті? Моліться, щоб оновлення почалося від вас – найважливішої ланки у довгому ланцюгу.

День 229-ий

Ло Лу обережно йшла людною вулицею в Китаї, озиралась, щоб переконатися, що за нею не стежать і що її не впізнали. Вона минула ще один плакат, на якому зображено її обличчя і запропоновано винагороду за її арешт – майже шістьсот доларів.

Лу було всього сімнадцять, коли вона пішла з дому, щоб служити Богові. Вона заснувала товариство, яке допомагало створювати незареєстровані домашні церкви – нелегальні на думку комуністичного уряду. Завдяки цій роботі вона наладила зв'язки з християнами за кордоном, які нелегально перевозили Біблії до Китаю.

Лу служила майже десять років. Тоді поліція заарештувала її. Їй довелося витримати інтенсивні допити. Одного разу Лу настільки сильно побили, що вона перебувала в комі кілька годин. Але Лу відмовилася надавати поліції інформацію про вірних і їхню діяльність.

Вона нічого не розповіла поліції про свою роботу. Коли через кілька місяців Лу звільнили, вона далі залишалася під наглядом. Через кілька років її і п'ятьох інших заарештували. Все майно Лу конфіскували. Цього разу її засудили до п'яти років трудових таборів.

Лу звільнили після відбуття терміну, але вона досі залишається мішенню для поліції. Незважаючи на загрозу арешту, Лу продовжує жити життям втікача заради Христа і чинити „злочин“ любови до Ісуса і прагнення ділитися цією любов'ю з іншими.

*Так ото,
кожний з нас
сам за себе
дасть
відповідь
Богові.*

До Римлян
14:12

Уявіть собі: якби був ордер на арешт усіх відданих християн, хто би виказав вас владі? Чи ваш доброзичливий настрій і вдячне привітання підкажуть місцевому бакалійникові, до якого ви приходите щотижня, хто ви такі? Чи ті з ким ви їздите в автомобілі, дізнаються, що ви – потенційний вірний, побачивши, як терпляче ви чекаєте своєї черги? Чи ваші колеги на роботі сперечатимуться: виказувати чи не виказувати вас, оскільки матимуть конкретні докази вашої віри в Христа? Чи члени вашої сім'ї змагатимуться зі спокусою зателефонувати до поліції? Чи вони переконують себе, що ваше ставлення і вчинки насправді не збігаються з образом „відданого християнина“? Як ви гадаєте, що ви повинні зробити?

День 230-ий **Сафина – тиха і мила дівчина. Виріши у Пакистані, вона знає, що в неї як у християнки – життєві перспективи обмежені і дуже скромні.**

Тому, коли багата мусульманська сім'я найняла її куховарити і прибирати в будинку, вона невимовно зраділа, що зможе заробити трохи грошей і допомогти своїй убогій сім'ї.

Краса Сафини і її ввічливі манери привабили сина господаря. Він почав розмовляти зі своїми батьками про те, щоб узяти її собі за дружину, але Сафина була християнкою. Вони тиснули на неї, щоб вона навернулася до ісламу, але Сафина мужньо і рішуче відмовилася. Після багатьох тижнів тиску вона хотіла покинути роботу, хоч розуміла, що сім'ї вкрай потрібні гроші.

Врешті-решт, молодик відмовився від спроб переконати Сафину стати його дружиною і прийняв жорстоке рішення. Він брутально затягнув дівчину до однієї зі спалень і силоміць звалтував.

Сафина була шокована. Вона негайно пішла з роботи, але не встигла висунути звинувачення, бо мусульманська сім'я випередила її, звинувативши у крадіжці. Сафину відразу заарештували. Тепер їй довелося страждати від наруги вже у тюрмі.

Сафина не шкодує, що захищала Христа, але вона досі бореться з почуттям сорому за те, що сталося. Вона сміливо покладається на обцянки Бога емоційно та фізично зцілити її внутрішньо і бореться, щоб простити своєму зловмисникові.

Ми багато чого вчимося про релігію, досліджуючи, які результати має життя її послідовників. Це історія про сім'ю, що йшла неправильним шляхом до неправильного „бога“. Релігія цієї сім'ї змушувала її членів до маніпуляцій, сексуальної розпусти, брехні і несправедливості. Проте Бог Сафини – Бог любови, змушував її до працьовитості, жертвовності і стійкості. Одного дня Бог допоможе Сафині дійти до того, що вона простить тим, хто поглумився над нею. Будьте обережними, коли вам кажуть, що всі релігії практично однакові. Нас закликають стати контролером – уважно перевіряти плоди життя людей, які свідчать про їхні мотиви. Нехай вас не обманює те, що ви читаєте про будь-яку релігію. Погляньте уважно на результати життя її послідовників.

Ви пізнаєте

*їх за
плодами
їхніми;
хіба*

*збирають
виноград з
тернини або
з будяків –
смокви?*

*Так кожне
добре дерево
родить гарні
плоди, а лихе
дерево –
плоди погані.*

*Матей
7:16-17*

День 231-ий

*Що сильнішого удару
забгає диявол, то більше
ми радітимемо з його поразки.
Нехай він приходить!*

Суданський християнин

День 232-ий

Завдяки служінню Ендрю 749 навернених мусульман було охрещено. Він спричинився до розповсюдження понад 3000 Біблій і понад 137 000 євангельських брошур.

Але Ендрю зрозумів, яка небезпека чигає на багатьох навернених мусульман і заснував святиню, яка є для них притулком. Християнські сім'ї чи окремі особи з усієї країни приїжджають до таємної святині, але не для відпочинку й безпеки. Нових християн з ранку до вечора навчають учнівству та євангелізму.

Після завершення програми їх посилають до іншого села, де раніше їх ніхто не знав. Воно стає їхнім новим полем місіонерської діяльності! Християни, втікаючи від небезпеки, прибувають сюди тільки для того, щоб їх навчили працювати в ще небезпечнішій ситуації. Вони знають, що не одні; сотні їхніх братів і сестер вже вийшли звідти, щоб звіщати про Ісуса Христа в кожному куточку Бангладешу.

Робота Ендрю – не без ризику. Його неодноразово заарештовувала та затримувала поліція, били радикальні мусульмани, які боються його впливу. Його сім'ї також постійно загрозували. Служіння Ендрю полягає в тому, щоб надати безпечний притулок наверненим мусульманам, але навряд, чи це служіння безпечне. Це – щоденний ризик для його сім'ї і тих, хто причетний до служіння, проте його учні отримують вічне життя і навчаються давати таку саму можливість іншим.

Тоді він каже своїм учням:

„Жнива великі, та робітників мало.

Просіть, отже,

Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива“.

Матей 9: 37-38

Уявіть собі фермера, який намагається самотійно зібрати величезний урожай. Як би старанно він не працював, йому не вистачить часу, щоб до кінця сезону встигнути виконати завдання. Ісус порівняв заблудлі душі з нивою, що дозріла для жнив. Це вимагає надто багато праці і не під силу одній особі. Отже, нас закликають використовувати такі методи, які застосовував Ендрю у своїх притулках в Бангладеші. Ми повинні навчати навернених, як розповідати іншим про Христа. Недостатньо наvertати когось до християнства. Ми мусимо наvertати учнів, які згодом стануть вихователями нових учнів. Чи ви – фермер, що працює самотужки? А чи показуєте іншим, як працювати на ниві?

День 233-ій

Роман Абрамов та його дружина старанно працювали впродовж трьох років, щоб заснувати Церкву в Ісмаїлах. Але вже через рік після приїзду до цього містечка влада заарештувала їх, намагаючись вигнати геть.

Щотижня церкву відвідує близько десяти членів, але вони продовжують ділитися євангелієм Ісуса Христа. Через тиск місцевої влади на потенційних орендодавців в Абрамових виникли проблеми, коли вони хотіли винайняти будинок. Тому подружжя спромоглося збудувати будинок, щоб, не порушуючи закону, влаштувати зібрання.

Абрамови організовували церковні зібрання у своєму новому домі, відвідувачів почало ставати більше й більше. Минулого грудня мули (мусульманські релігійні лідери) прийшли до них додому і сказали, що Абрамови не мають права відправляти християнську службу.

Пастор вирішив захистити свою Церкву і запросив мулів на Службу. Один з них прийняв запрошення. Інший звинуватив християн у тому, що вони потоптали Коран і звернувся до місцевого уряду з клопотанням про закриття церкви. Після цього місцева влада почала регулярно приходити сюди, допитувати християн і засудила деяких з них до десяти днів тюрми.

Незважаючи на осуд і страх багатьох парафіян, Роман щиро вірить, що відродження настане. Він запрошує до свого дому всіх, хто хоче прийти і відвідати зібрання.

За витривалістю ж нехай слідом іде чин досконалий, щоб ви були досконалі та бездоганні й щоб нічого вам не бракувало.

Яків 1:4

У житті ми прагнемо обійтися без деяких речей. Скажімо, від випробовувань. Чому ми часто вважаємо, що життя – це суцільна проблема? Однак Біблія навчає нас, що життя неможливе без клопотів. У дитинстві ми часто відмовляємося від надто важливого завдання. Ми поступаємося у труднощах. Та змужнівши, вчимося витривалості – бути впертими і не складати рук. Так само, коли ми мужніємо у вірі, то дізнаємося про ціну витривалості. Чи ви досі не змужніли? Чи вам легко відбити охоту від справи і спокусити поступитися? Скажіть Богові, що ви готові „вирости“.

День 234-ий

Люди часто готові віддати багато, щоб допомогти переслідуваним по всьому світу братам і сестрам. Викладач соціології у семикласників Парк Гілеспі, можливо, став першим, хто віддав своє волосся!

Почувши розповіді християн про Судан, учні Парка загорілися ідеєю допомогти біженцям, яких переслідували за віру. Палка дитяча пристрасть здивувала навіть їхніх учителів.

Те, що розпочалося з пориву семикласників зібрати ковдри для нужденних суданців, згодом поширилося по всій школі і, зрештою, у громаді. Гілеспі зателефонував на телеканал WBTV в Шарлоті, що у Північній Кароліні, і розповів про роботу, яку виконують діти, щоб полегшити страждання суданців.

Діти зносили ковдри у класні кімнати, однак питання про їх перевезення ще не було вирішене. Коли з'явився репортер з WBTV, Гілеспі повідомив, що коли буде оплачено рахунок він поголить свою голову. Невдовзі після того, як репортаж пустили в ефір, почали надходити кошти.

Так, з любови до людей, яких він ніколи навіть не зустрів, Гілеспі поголив голову. Увесь колектив школи зібрався, щоб подивитися на процес гоління. Репортер з WBTV зняв цю подію на відео. Американцям часто здається, що вони можуть небагато зробити, аби допомогти переслідуваним християнам в інших країнах. Парк Гілеспі довів, що можливість не є обмежена.

*Він,
бачивши
юрми
народу,
милосердився
над ними.*

Матей
9:36

Парк Гілеспі і його учні навчають нас, як у співчутті народжується винахідливість, обов'язок і, зрештою, ціна. Парк і його учні були раді віддати все – навіть до останньої волосинки на своїй голові! Співчуття – це природна реакція на страждання, але його самого недостатньо. Ми мусимо активізувати наше співчуття завдяки творчому вирішенню проблем. Також необхідно зобов'язатися виконувати свої рішення і бути готовими заплатити за них. На якій стадії цього процесу перебуваєте ви? Чи ви вже почали реалізовувати своє співчуття через творче мислення? Чи зобов'язалися ви допомогти у справі? Чи готові тепер діяти?

ще одна надзвичайна кара

ПАКИСТАН: АЮБ МАСІ

День 235-ий

„Ця камера не може завадити мені любити мого Господа, Ісуса Христа“, – писав Аюб Масі. Через неправдиві звинувачення він вже п'ять років відбував ув'язнення“.

Християн у Пакистані часто неправдиво звинувачують у блюзнірстві проти Мухамеда, засновника ісламу. За мусульманськими законами блюзнірство – це злочин, який карають смертю. Часом Аюб розмовляв з другом-мусульманином, з яким вони часто обговорювали суперечливі питання і жартували щодо них; мова зайшла про „Сатанинські вірші“ – суперечливу книгу, спрямовану проти ісламу. Їх підслухали, і під тиском інших „друг“ Аюба подав проти нього скаргу.

Аюба заарештували і засудили до смерти за блюзнірство проти Мухамеда. Невдовзі після цього в його селі вчинено обласу, і усі дванадцять християнських сімей вигнано з дому. Аюб не визнав своєї вини і подав протест проти рішення суду. Він терпляче п'ять років у тюрмі чекав на відповідь суду.

Тепер він перебуває у Мултанській центральній тюрмі „Сахиваль“, що у Пакистані. Він знає, що навіть після звільнення його життя буде в небезпеці, і що він становитиме небезпеку у своїй сім'ї та громаді. На початку 1998 року вчинено замах на його життя, і одного разу ісламський мула (релігійний лідер) запропонував десять тисяч доларів тому, хто вб'є Аюба.

*Бо заплата
за гріх –
смерть,
а дар ласки
Божої –
життя вічне
в Христі
Ісусі, Господі
нашим.*

До Римлян
6:23

Сьогодні в мусульманських країнах вважається, що розмова на релігійну тему суперечить ісламу і може означати смерть. Це звучить як іронія, але на мусульманських вірних також чекає смертна кара. Біблія вчить нас, що кара за гріх – це духовна смерть. Без Христа на кожного чекає духовна смерть. Однак, на щастя, Христос заплатив смертною карою за всіх, хто вірить, навіть за мусульманів. Ісус Христос зайняв наше місце під рукою ката, коли його розіп'яли на хресті. Завдяки його смерті ми можемо отримати вічне життя з Богом на небі. Подякуйте Богові сьогодні, що ваш смертний вирок було пом'якшено і що ви отримали прощення. Моліться за тих людей у мусульманських країнах, на яких – хоча вони й можуть убити християн на землі – без Христа чекає вічна смерть.

День 236-ий

„Співай цю пісню (мусульманський Символ віри) або помреш“, – закричав солдат з Північного Судану. Полонений християнин бачив ненависть в його очах і запитував себе, скільки життів він міг відібрати. Солдат притис до його горла величезного ножа.

Логіка підказувала полоненому: „Співай! Бог знає, що тебе примушують. Навіщо позбуватися життя, відмовившись вимовити кілька слів, у які ти і так не віриш“?

З іншого боку, він знав: Біблія вчить, що слова мають силу. Присяга Христові – могутня. „Чи блюзнірська присяга, – запитував він себе – навіть, якщо я не маю наміру скласти її, є могутньою“? Здавалося, що запитання у його думках борються один з одним. Його логіка боролася з любов'ю до Христа.

Християнам у Судані часто потрібно робити такий вибір і вони бачили, як багатьох їхніх друзів та членів сімей убивали за віру в Христа. Мученики відмовлялися співати мусульманський Символ віри, не бажаючи осквернити свій дух блюзнірськими піснями і ризикувати розбити серце Бога.

Їхній захист проти логічних аргументів полягає в тому, що Христос, який живе в їхній душі, не міг би співати таких пісень; отже, їм слід змиритися з наслідками. Той самий Христос, який не погоджується співати, також не боїться смерті. Ці вірні вважали, що вони вже мертві у Христі – Христос у їхніх душах не міг зазнати шкоди.

Я –
розп'ятий
з Христом.
Живу вже
не я, а живе
Христос
у мені.

До Галатів
2:19-20

Щодня ми підслуховуємо розмову між розумом і вірою. Логіка підказує нам погодитися. Віра підказує чинити всупереч загальній думці. Прислухаючись до логіки, часто забуваємо про власні переконання і танцюємо під дудку інших. Як часто ми співаємо чужу пісню, щоб уникнути конфронтації? Можливо, що це робота, яка змушує нас кривити душею. Логіка підказує, що треба прикусити язика, щоб зберегти роботу. Якщо ви відчуваєте, що надто довго прислухалися до голосу розуму, попросіть Бога, щоб натомість ви змогли підслухати Його. Попросіть у Нього віри, яка вам потрібна, щоб мудро сказати правильні слова у неправильний логічний момент.

День 237-ий

У російського прикордонника був звичайний патрульний обхід. Після закінчення Другої світової війни кордони ретельно охороняли, остерігаючись від щонайменшої підозрілої діяльності. Найбільше могли загрожувати радянські громадяни, які намагалися втекти, і контрабандисти, які хотіли перевезти заборонені речі, скажімо, Біблії.

Саме цей прикордонник патрулював кордон між Українською Радянською Соціалістичною Республікою і Румунією. Було холодно, але тихо, світло від ліхтаря бігало туди-сюди по свіжому снігу.

Та цілком несподівано ліхтарик натрапив на якість заглибини в снігу. Сліди! У румунському напрямку! Він підняв свій свисток до губ – пролунав безперервний пронизливий сигнал тривоги.

Незабаром інші прикордонники вже були тут. „Сюди! Сюди! – підстрибував він і кричав, показуючи на чотири пари слідів. – Вони не можуть бути далеко! Мабуть, ми зможемо схопити їх, перш ніж вони потраплять до Румунії!“

Коли пролунав сигнал, четверо румунських християн завмерло у темряві. Вони уважно слухали, як вигуки прикордонників і гавкіт собак поступово віддаляються. Потім християни обернулися і усміхнулися один до одного. Лідер подав жест – і вони продовжили свою подорож: обережно пішли в Україну, несучи безцінний вантаж Біблій своїм братам і сестрам у підпільній Церкві.

*Оце я
посилаю вас,
немов овець
серед вовків.
Будьте,
отже, мудрі,
як змії,
і прості,
як голубки.*

Матей
10:16

Біблія каже, що ворог використовує підступні спроби, щоб зашкодити християнству. У порівнянні з ним, ми – ті, хто несе євангеліє миру, – нагадуємо невинну приманку для вовка. Однак Ісус попереджує, що ми повинні пам'ятати про небезпеку, яка загрожує віцям серед вовків, і враховувати її у своїх планах. Ми повинні використовувати тонку стратегію і мудру тактику, щоб обманути і перехитрувати своїх опонентів. Сатана має силу, але Бог – всемогутній. Він допоможе вам здобути перемогу над своїми ворогами. Ваше завдання – попросити мудрости і відваги, щоб здійснити переможні плани Бога. Чи ви маєте якусь серйозну проблему? Чи ви молилися і просили в Бога мудрости, перш ніж спланувати свій наступний крок? Повірте Йому, адже Він знає, як перехитрувати ворога.

*Оскільки Христа
більше немає на землі,
Він хоче, щоб його тіло – Церква,
об'явила свої страждання в Його
стражданнях. Оскільки ти –
Його тіло, наші страждання –
це Його страждання.*

Джон Пайпер, „Жадання Бога”

День 239-ий

Лін Дао разом з мамою підійшла до в'язниці. Вона добре знала, що робитиме. Але це треба виконати імпульсивно, щоб виглядало, як учинок малої дівчинки, яку заповнили емоції.

Батько одинадцятирічної Лін – підпільний пастор у В'єтнамі. Минулого року чотири офіцери поліції увірвалися додому і розпочали обшук: вони шукали Біблії, які Лін сховала у своєму шкільному ранці. Батька заарештували і засудили до виконання важких робіт.

Коли Лін і мама підійшли до металевої сітки, яка відділяла їх від батька, дівчинка швидко прошмигнула крізь шпарку в огорожі, стрілою помчала до свого батька і міцно обняла його. Здивовані вартіві дивилися на неї, але не казали нічого. Зрештою, яку шкоду могла заподіяти маленька дівчинка?

Таким чином Лін змогла таємно передати батькові маленьку ручку, якою він на цигарковому папері писав цитати з Писання і проповіді. Ці „цигаркові проповіді“ переходили від камери до камери і багатьох в'язнів приводили до Христа.

Лін Дао з власного досвіду знає, як небезпечно в комуністично-му В'єтнамі поширювати віру. Але дівчина не зважає на ризик і хоче, як батько, проповідувати євангеліє, „імпульсивно“ слухаючись Христа, а не людей.

*Господи,
навчи мене
путі твоєї,
щоб я ходив
у твоїй
правді;
води моїм
серцем,
щоб перед
іменем твоїм
острах мало.*

Часто вірні замість одного голосу чують два. Це є одна з перешкод, що не дозволяє їм бути імпульсивнішими у своєму свідченні Христові. Імпульсивний послух ніколи не може постати із незосереджености. У своєму серці ми чуємо голос Бога, який каже нам, що робити у певній ситуації: „Скажи це тепер. Поділися вірою“. Водночас ми чуємо власний голос, який шепоче нам усілякі виправдання: „Не тепер. Пізніше. Що ти робиш?“ Бог дарує нам зосереджене серце, яке прислухається тільки до Його голосу. Змужнівши у вірі, ми дізнаємося, що послух стає для нас природнішим – як імпульс чи рефлекс. До якого голосу ви прислухаєтеся сьогодні?

Псалом
86:11

День 240-ий

Оскільки Абдула прийняв Христа, рідні щосили намагалися змусити його змінити свою думку. Зрештою, його батько збудував мечеть поряд зі своїм будинком і був шанованим чоловіком у їхньому селі і в усьому Бангладеші.

Коли розмови не переконали Абдулу повернутися до ісламу, родина вдалася до побоїв. Коли побої не допомогли, вони покликали сторонніх, щоб ще гірше побили його. Ніщо не допомагало. Абдула твердо тримався своєї віри в Христа. Врешті-решт, у відчаї матір перестала годувати його, кладучи на синову тарілку тільки попіл. Абдула просив у Бога сили і був непохитний.

Зневірившись у всьому, сім'я викликала *мулу* (ісламського релігійного лідера), щоб він виконав ісламський обряд і вигнав з хлопця „диявола“, який запанував над ним. Мула прийшов до них додому і читав над хлопцем мусульманські молитви. Він співав, клав на Абдулу руки, танцював і кричав. Але юнак мав незламний дух. Через п'ять годин виснажений *мула* відмовився від своїх спроб.

„Дух Абдули могутніший від мого духа, – сказав він батькові. – Його неможливо збити зі шляху і неможливо заборонити йому ділитися цим могутнім духом з іншими“. За чотири місяці Абдула привів двадцять сім мусульман до віри в Христа, запаливши їх усіх Духом Христа!

Та ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде.

Діяння
1 : 8

Намагаючись неординарно вирішити потенційну енергетичну кризу, сучасні інженери конструюють автомобілі, які споживають виключно енергію акумуляторів. Але проблема полягає в тому, що автомобілі повинні мати доступ до джерела енергії, щоб перезарядити акумулятори. Поки що ця ідея настільки нова, що станцій, які мають допоміжні пристрої для зарядки акумуляторів, поки що дуже мало, та й відстань між ними – велика. Без джерела енергії автомобіль є безпорадний. Але ж і християни, які спробують ефективно свідчити без сили Святого Духа, так само будуть безпорадні. Крім вивчення Божого Слова, ми повинні просити у Святого Духа мудрости, захисту і сили для свого служіння. Чи не намагаєтеся ви працювати для Христа самотужки, замість того, щоб дозволити Його силі перебувати у вас?

назвчайна любов до Божого слова

АНГЛІЯ: МОЛОДА СЛУЖНИЦЯ

День 241-ий У шістнадцятому столітті король Пилип II провадив жорстоку політику щодо тих, хто сам намагався інтерпретувати Писання. У ті часи всіх, кого заставляли за вивченням Біблії, вішали, спалювали на багатті, топили, розривали на шматки чи закопували живцем.

Королівських інквізиторів послали оглянути будинок мера Брюгге, щоб перевірити, чи не вивчають там Біблію. Під час обшуку вони знайшли цю книгу. Усі присутні заперечували, що вони щось знають про неї. Тоді прийшла молода служниця. Коли її спитали про Біблію, вона вигукнула:

– Я читаю її!

Мер спробував захистити дівчину:

– О ні, вона не вміє читати.

Але служниця не хотіла, щоб заради неї брехали:

– Це є правда, ця книга – моя. Я читаю її. Для мене вона дорожча, ніж будь-що інше!

Її засудили до смерти від задухи: дівчину живцем замурували в міській стіні. Перед самою стратою один з урядників спитав її:

– Така юна і вже мусиш померти?

Вона відповіла:

– Мій Спаситель помер заради мене. Я також помру заради Нього.

Коли залишалося покласти останню цеглину, дівчині знову сказали:

– Покайся! Лише скажи єдине слово каяття!

Натомість вона сказала, що її єдине бажання – бути з Ісусом, і додала:

– О Господи, прости моїм убивцям!

Для деякого це – звичайна книжка, яка до того ж роками не перестає бути бестселером. Для інших – це сімейна традиція, яку використовують на весіллі, уродинах чи на похороні. А ще для інших – це святе і натхнення Боже Слово. Вірні припадають до її слів, немов до листів коханої людини і щоразу проливають над ними сльози. Що вони бачать у правді Божого Слова? Що змушує їх ризикувати життям, щоб прочитати його? Попросіть у Бога відповіді. Якщо істина залишається таємницею для вас, нехай Бог відкриє ваші очі, щоб ви могли краще розгледіти Його слова. Без Його допомоги слова залишаться знаками на папері. Але Бог може оживити їх.

Відкрій
мої очі,
щоб я міг
бачити дива
закону
твого!

Псалом
119:18

День 242-ий

„Що сталося?“ – спитала матір, коли переляканий син переступив через поріг їхнього дому.

„Сьогодні, коли я був разом зі своїм другом, два офіцери поліції зупинили нас. Вони збили друга з ніг і звинуватили його в тому, що він – християнин. Друг не намагався захиститися. Навіть, коли в нього цілилися зброєю, його обличчя було спокійне. Він поглянув мені у вічі і хоча не промовив ні слова, я знав, що він хоче сказати. Він хотів, щоб я повірив у Того, у Кого вірив він. Друг лише сказав: «Благослови їх». Його стратили одразу ж на моїх очах, бо він був християнином. Я навіть не знаю, хто такі християни. Я нічого не розумію“.

Після того, як син розповів про те, що трапилося, матір узяла його за голову і сказала: „Я розумію“. Тоді вона почала ділитися з ним істиною про Христа-Спасителя. Вона навчила свого Сина про чудесне Ісусове народження і про можливість спасіння, яка з'явилася через Його смерть на хресті. Раніше матері було боляче, що, хвилюючись за сина, вона не сміла розповісти йому про Христа. Тепер вона вдячна Богові за цей шанс: „Коли кулі пробили серце твого друга, Бог засіяв зерно надії у твоєму серці“.

Тепер цей юнак нелегально перевозить Біблії на свою батьківщину – у Північну Корею і організовує домашні церкви.

*Відроджені
наново не
з тлінного
насіння,
а з нетлін-
ного: словом
Божим
живим
і вічним.*

1 Петра
1: 23

Мати дала синові фізичне життя, народивши його, але не поспішала скористатися нагодою допомогти йому народитися вдруге й отримати вічне життя. Фізичне життя згасає, але Божий дар вічного життя не згасає ніколи. Коли ми ділимося Божим Словом з тими, кого любимо, Бог пропонує їм вічне життя. Чи втрачали ви нагоду поділитися задумом спасіння з тими, кого ви любите? Попросіть Бога, щоб він дав вам другий шанс, як матері цього юного хлопця. Не чекайте, поки станеться трагедія.

День 243-ій

„Я почуваюся такою спустошеною“, – плакала Елизабет Прентис. Здавалося, що втрата дітей цілковито приголомшила її. І хоча вона пережила у своєму житті невимовні страждання, втративши контроль над обома ногами, завдяки вірі в Христа на її обличчі завжди сяяла усмішка, яка мала унікальну здатність підбадьорювати оточуючих.

Цього разу печаль була нестерпна: „Боже, благаю, допоможи моєму зламаному духові“.

Бог відповів на її молитву. Одного дня пополудні зворушена невимовним горем, вона написала слова до відомого, сповненого натхнення, гімну:

*Більше любови, о Христе, Тобі, більше любови Тобі!
Почуй молитву, яку я промовляю на схиленому коліні.
Це моє ревне прохання: Більше любови, о Христе, Тобі...
Колись земної втіхи я жадала, шукала миру і спокою;
Тепер Тебе одного прагну, все віддаю Тобі.
Нехай горе робить свою справу, шле печаль і біль;
Солодкі Твої посланці, солодкий їхній приспів
Коли вони співають зі мною: Більше любови, о Христе, Тобі...*

Елизабет не могла знати, як утішатиме її пісня сучасних християн і який вплив матиме на них. Коли в Північній Кореї покійний Кім Ір Сен у підпіллі знайшов тридцять християн, він вирішив влаштувати їм публічну страту. Останні слова, які співа-ли християни перед своєю смертю, були слова з пісні „Більше любови Тобі“.

*Але в усьому
виявляємо
себе, як слуг
Божих...
як сумні,
та завжди
веселі.*

*2 до Корин-
тян 6:4, 10*

Ісус не шкодує нам горя. Він розуміє, що деколи ми просто мусимо поплакати. Але Він надто сильно любить нас, щоб дозволити нам потонути у гірких сльозах. Ісус дозволяє горю тривати досить довго, доки воно не зробить усе необхідне, наблизивши нас до Його подоби. І коли нам вже здається, що не можемо більше терпіти, раптово виявляється, що наше життя повернуло на краще. Настане день, коли ми станемо сильнішими. Тягар видаватиметься легшим. Як християни з Північної Кореї, що чекали на страту, ми нарешті дізнаємося, що означає радіти у стражданні. Чи відчували ви, що горе повністю змінює ваше життя? Чи примножувало воно вашу любов до Христа?

День 244-ий

Пастор Річард Вурмбранд відчинив важкі сталеві двері й увійшов до великої бетонної кімнати. Він оглянув книжки, що стосами лежали на підлозі. Широко усміхаючись, і водночас зі сльозами на очах він підняв одну з них і показав своєму другові. Це була дитяча Біблія румунською мовою.

Заспокоївшись, пастор сказав: „Я був тут, де тепер розташований цей склад. Я був саме тут, тридцять футів під землею, протягом трьох років в одиночному ув'язненні. Я жодного разу не бачив сонця чи місяця. Майже щодня мене били. Тепер тут зберігають Біблії і мої книжки. Бог зробив найкраще!“

Коли в 1989 році в Румунії ліквідовано комунізм, працівники “Голосу мучеників” змогли майже за копійки купити в збанкрутілих комуністів книгарню і велику друкарську машину. Вони надрукували тисячі Біблій та книжок Річарда Вурмбранда і потребували тимчасового приміщення, щоб зберігати їх. Новий мер Бухареста запропонував їм склад під палацом Чаушеску – саме те місце, де Річард провів кілька років у тюрмі, де він молився про служіння у своїй рідній Румунії!

Коли Річард був у в'язниці, наглядачі сказали, що його ніколи не звільнять, отож, він більше ніколи не зробить нічого корисного для Бога. Тепер місце, призначене для тортур, стало місцем для служіння!

*Ми знаємо,
що тим,
які люблять
Бога, –
покликаним
за його
постановою,
усе співдіє
на добро.*

До Римлян
8:28

Ваніль, масло, цукор, мука і какао – це основні інгредієнти для приготування чудового шоколадного торта. Якщо перемішати їх, вийде смачний десерт. Але кожен з цих інгредієнтів окремо не має таких смакових властивостей, наприклад, ваніль на смак не солодкий, а навіть гіркий. Бог – це шеф-кухар, який змішує інгредієнти в нашому житті, щоб приготувати собі солодку страву. Кожне індивідуальне переживання зокрема може бути гірким; але якщо їх усіх змішати, наше життя може виявитися божественним творінням. Чи ви переживаєте тепер важке випробування? Зачекайте, щоб подивитися, як Бог використає ваш досвід і змішає його з іншими подіями. Повірте Йому, чекайте і дивіться.

*Ваша спроможність допомогати
людям безпосередньо залежить від того,
скільки страждає ви зазнали самі.
Чим більше випробувань ви мали,
тим більше можете допомогти іншим.
Якщо ви терпіли мало, то спроможні
допомогти їм менше. Якщо ви
під час важких випробувань: іспитів,
бід, переслідувань, конфліктів
дозволите Святому Духові
використати вмираючого Ісуса
у своїй душі, то життя Христа
пометься до інших.*

КИТАЙСЬКИЙ ХРИСТІЯНИН ВОЧМЕН НІ,
УВ'ЯЗНЕНИЙ ЗА ВІРУ.

День 246-ий

Дванадцять учнів стояли разом зі своїм пастором коло огорожі. На іншому боці був глибокий рів, а за ним – вхід до штучної печери. Перед входом до неї походжав величезний лев.

Пастор сказав: „Ваших пращурів кидали таким диким тваринам за їхню віру. Пам'ятайте, що вам також доведеться страждати. Вас не кидатимуть левам, проте страждатимете від людей, які будуть набагато гірші від цих тварин. Вирішуйте тепер, чи бажаєте присягнути на вірність Христові“.

Учні переглянулися. Перед ними стояв їхній пастор Річард Вурмбранд – чоловік, який за роботу в підпільній Церкві провів у тюрмі чотирнадцять років. У Румунії він перебував останній тиждень, тому що за нього і за його сім'ю заплатили викуп. За кілька днів вони змушені покинути батьківщину.

Річард не знав, чи ці учні недільної школи постраждають від рук комуністичних безвірників, але він хотів прищепити віру, яка витримає найважчі випробовування. Тому і привів учнів до місцевого зоопарку, щоб вони побачили левів.

Незважаючи на юний вік, учні розуміли, що хотів сказати пастор. Зі сльозами на очах вони рішуче відповіли: „Ми присягаємо на вірність Христові“.

*Той же, хто
утверджує
нас з вами
во Христ...,
то Бог.*

2 до Корин-
тян 1:21

Річард вчасно виклав урок цим молодим людям. Хоча вони тільки згодом зрозуміють сенс мучеництва і, можливо, ніколи не пізнають його самі, цей приклад допоміг їм прийняти важливе рішення. Вони заздалегідь забезпечили собі вірність Христові. Завчасне прийняття рішень – це ключ до успіху під час переслідувань. Ми повинні завчасу до випробування у вірі знати, кому будемо вірні. Найвідповідальніший момент – це не тоді, коли ми зважуємо свої можливості і визначаємо переконання. Це відбувається тоді, коли ми втілюємо в життя завчасу сформовані переконання. Чи ви вже тепер, задовго до спокуси, сформували свої переконання, щоб ваш шеф, чоловік, дружина, сім'я, уряд або інші органи влади не змогли змінити вашу думку?

День 247-ий

Цар Астиагс лютував: „Ти звів мого рідного брата, мою дружину і деяких моїх дітей! Ти зашкодив поклонінню нашим богам! Ашаротські священники вимагають твоєї смерти! Якщо ти не перестанеш проповідувати цього Ісуса і не складеш жертву нашим богам, то помреш найстрашнішою смертю!“

Коли апостоли пішли своїм шляхом, Вартоломей з євангелієм подорожував по Ликонії, Сирії, Верхній Азії та Індії. З Албанії він пішов до Вірменської столиці, де багато хто прийняв Христа. Тут Вартоломея привели на суд до царя.

„Я не зводив їх, – відповів Вартоломей, – а навернув до істини. Я не складу жертви твоїм неправдивим богам. Я тільки проповідував про поклоніння єдиному правдивому Богові. Я радше скріплю це свідчення своєю власною кров'ю, ніж постраждаю від того, що хоч трохи похитнуся у вірі і сумлінні!“

Цар шаленів. Щоб примусити Вартоломея замовкнути, він наказав бити його палицями і катувати. Але Вартоломей переконував інших не зрікатися правди. Його повісили догори ногами на хресті і ножами здерли шкіру. Однак він закликав усіх приходити до єдиного істинного Бога і до Його Сина Ісуса Христа. Врешті-решт цар наказав, щоб Вартоломееві сокирою відтяли голову. Таким чином його змусили замовкнути, але збереглися свідчення. Його доля злилася з Ісусом Христом.

*І вони
перемогли
його кров'ю
Агнца
і словом
свідчення
свого,
і не злюбили
життя свого
до смерти.*

Одкровення
12:11

Мабуть, дехто, слухаючи розповіді про мучеників, читаючи про їхнє життя, відчуває поразку. Зрештою, вони, як і Вартоломей, укінци загинули від рук своїх ворогів. Ті, хто заперечує Ісусове воскресіння, вважають Його чудовим вчителем, чиє служіння трагічно обірвалося через передчасну смерть. Чи справді смерть – це ознака перемоги сатани? Насправд, смерть Ісуса стала остаточною перемогою Бога над гріхом. У випадку християнських мучеників, свідцтво, яке ми отримали завдяки їхній відважній смерті, привело до віри набагато більше людей, ніж це могло б зробити їхнє життя. Своєю смертю можна скласти шану Богові не гірше, ніж життям.

День 248-ий

Павло писав до Тимотея: „Змагайся добрим змагом віри, старайся досягнути життя вічне, до якого ти покликаний“ (1 до Тимотея 6:12). Він знав, що таке боротьба.

Павло описує дещо з того, що йому довелося пережити у Посланні до Коринтян: „У великій терпеливості, скорботах, у нуждах, у тіснотах, під ударами, в темницях, у заколотах, у трудах, у неспанні, у постах... як ті, що вмирають, а все живі; як карані, та не забиті; як сумні, та завжди веселі; як бідні, а багатьох збагачуємо; як ті, що нічого не мають, а все посідаємо“ (2 до Коринтян 6:4-5; 9-10).

Коли Павло, перебуваючи в тюрмі, чекав на страту, він писав Филип'янам: „Для мене бо життя – Христос, а смерть – прибуток. Однак, як я живу в цій смертній тілі, я можу ще корисно працювати... Тягне бо мене на обидва боки: хотілося б мені померти, щоб із Христом бути, бо так багато краще; та задля вас мені куди кращіше зостатися в тілі. І це певно знаю, що зостанусь і перебуватиму з усіма вами на розвиток вам і радість у вірі“ (до Филип'ян 1:21-25).

Однак через кілька років він писав до Тимотея: „Я боровся доброю борнею, скінчив біг – віру зберіг“ (2 до Тимотея 4:7). У Римі шістдесятичотирирічному Павлові, за наказом імператора Нерона, відтяли голову. Він пішов, щоб бути з Ісусом.

*Та я життя
моє ні за що
вважаю,
щоби лише
закінчити
шлях свій
і службу, що
я прийняв
від Господа
Ісуса, –
звіщати
євангелію
Божої
благодаті.*

Діяння
20:24

Якщо нам колись знадобиться натхнення, щоб продовжувати працю у стражданнях, роздумаймо над життям Павла. Його виснажлива праця відразу розпочалася з проблем. Павлові довелося пережити нечисленну кількість подій, описаних у Діяннях апостолів, від яких волосся стає дибки. Однак він вважав, що всі його поневіряння неможливо порівняти зі знанням про Ісуса і поширенням цього знання. Якщо ви вважаєте, що біжите останнє коло своєї вірної служби, зверніть увагу на підбадьорливі слова Павла і отримайте друге дихання.

День 249-ий

Іван Хреститель використовував кожную нагоду, щоб захистити справедливість. Коли цар Ирод Антипа позбувся дружини і взяв собі братову дружину, Іван не злякався. Він сказав Иродові, що той порушив Божі закони, зробивши це. За цей докір Ирод запалав ненавистю на Івана, але також і боявся його, тому що люди вважали Івана пророком. Ирод хотів його убити, але боявся спровокувати невдоволення народу. Однак під впливом своєї дружини Иродіади він зробив те, що міг: посадив Івана у в'язницю.

*Йому треба
рости,
мені ж –
маліти.*

Йоан
3:30

У в'язниці Іван послав посланців до Ісуса, щоб переконатися, що Ісус справді Той Месія, про якого він пророкував. Після запевнення Ісуса, що Він – насправді Той, Йоан заспокоївся, знаючи, що його місія виконана. Месія прийшов і Іван знав: те, що станеться з ним, не має особливого значення. Має значення лише Ісус.

На уродини царя Ирода цариця Иродіада послала свою дочку потанцювати для нього. Коли Ирод поспішив поклястися, що дасть дівчині все, що вона забажає, та хитро відповіла, що хоче голову Івана Хрестителя на тарелі. Ирод, знітившись перед своїми гостями, не посмів відмовитися виконати таке жорстоке прохання, тому наказав відтяти Іванові голову.

Багато хто захоплюється їхньою сміливістю і вихваляє їхню мужність, але мученики жили і вмирали не для того, щоб ними захоплювалися. Ми можемо шанувати їхні вчинки настільки сильно, що випустимо з уваги мету їхнього життя. Ті, кого вбили за віру, померли, щоб прославити, а не затьмарити Ісуса. Приклад їхнього життя повинен підштовхувати нас до більшої шани перед Господом, а не до преклоніння перед плоттю і кров'ю. Ваше прагнення до більшої самопошвяти не повинно здобути вам лаври. Ваша відданість не призначена для того, щоб записати ваше ім'я у християнській галереї. Ваша відданість повинна прославляти Ісуса, і тільки Його.

День 250-ий

Флорика налаштувалася скептично і не хотіла в це вірити. Упродовж кількох тижнів вона бачила, як жінки покидають тюрму. Ніхто не знав, куди їх забирали. Можливо, що їх справді звільняли.

І тому, коли вона почула, що назвали її ім'я, то вирішила скоритися Божій волі, якою б вона не була.

Майор, який сидів за столом, сказав: „Ви мусите знати, що тут ми – могутніші від Бога. Принаймні, дотепер ваш Бог не робив ніяких спроб допомогти вам. Але чи ви справді переконалися в цьому? Маю на увазі, що вам вже пора усвідомити, що в комуністичному суспільстві Бог не потрібен! І ви також не повинні потребувати Його. Якщо вас колись звільнять звідси, ви побачите, які надзвичайні здобутки з'явилися в нас за останні кілька років. А це – лише початок!“

Флорика поглянула на документи, що лежали на його столі і відповіла: „Я бачу, що ви є могутні. І я певна, що у вас на столі лежать документи, яких я ніколи не бачила і які можуть вирішити мою долю. Але Бог також реєструє все. Кожен з нас завдячує йому своїм життям. Отож, коли залишите мене тут чи дасть мені свободу, я із вдячністю прийму це“.

Через три дні Флорику звільнили.

...Щоб усякі уста замкнулись і щоб увесь світ визнав себе винним перед Богом.

До Римлян
3:19

Коли діти починають ходити до школи, вони швидко дізнаються про силу дошки. На переконання учнів, коли вчитель напише на дошці чиесь ім'я, це є найефективніший метод покарання для непокірних учнів. У дитинстві ми прагнули, щоб імена тих, хто ображав нас, були записані. Ми були певні, що їм не уникнути покари. Чи ми не втратили якусь частку цієї дитячої віри? Чи поширення зла в сучасному світі не втомило нас настільки, що вже більше не віримо, що Бог „реєструє імена“? Біблія навчає нас, що весь світ відповідальний перед Богом. Тому не підпадайте духом, коли видається, що зло залишається непокараним. Бог судитиме їх.

надзвичайні революціонери

Р И М

День 251-ий

Перші християни були духовними революціонерами. У суспільстві, яке поклонялося ідолам і називало тих, хто відмовлявся робити це, „безбожниками“, християни були радикальною силою, яка загрозувала цілісності Риму. Вони не визнавали права більшості, тому вважалися загрозою для римської влади. Їх ненавиділи настільки, що їхня страта була не тільки повсякденним явищем. Її виконували з неймовірною вишуканістю.

*Старайся
осягнути
життя
вічне,
до якого ти
покликаний
і за яке був
склав гарне
визнання
віри перед
багатьма
свідками.*

Християни були революціонерами, які проголосили останній суд і трансформацію світу через повернення Христа, щоб багато хто міг бути спасеним. Вони проголошували, що Ісус Христос має більшу владу, ніж римський імператор. Тому римські імператори розсилали укази, згідно з якими тих, хто визнавав себе християнином, слід було без подальшого судового розгляду засуджувати до смерті. Цим „бунтівникам“, які посміли засумніватися в імператорській владі, не давали можливості захиститися. Римський імперіялізм став ініціатором трьох періодів жорстоких переслідувань, кожен з яких був гірший від попереднього.

Революціонерів почали називати *мучениками*. Це означення застосовували для тих свідків, які свідчили перед суддями й імператорами з непохитністю добре вимуштруваних воїнів. Їх називали мучениками чи *сповідниками*, навіть, якщо вони й не помирили під час розгляду справи. Вони лише не змінювали своїх поглядів. Бути мучеником – означає, незважаючи на суворі обставини, бути свідком віри в Христа. Кожен свідок Христа – це сучасний революціонер.

1 до Тимотея
6:12

Мученики минулого були, як і ми сьогодні, солдатами в духовній війні. Ця битва почалася, коли Ісус розгромив сили зла, померши на хресті. Його смерть роззброїла пекло і його демонів. Мученики продовжують цей бій, однак змагаються не фізичною, а духовною зброєю. Особисте зізнання – це їхня головна зброя. Вони йдуть на територію ворога, наприклад, в авторитарні держави, і безстрашно проголошують перемогу Христа над сатаною. Їхня найбільша цінність – не життя, а свідчення. Саме тому вони готові віддати життя, щоб зберегти свої переконання. Де саме ви розпочнете битву? Чи готові ви застосувати зброю свого свідчення?

Доручення

Я попросив Господа допомогти поету ближньому
І почесати евангеліє до далеких країв,
І втішити недужих, але Віи сказав мені:
- Якщо любиш мене, будь моїми руками. -

Я попросив Господа піти до тих, хто вмирає,
І до сироти на вулиці,
І відвідати в'язня, але Віи сказав мені:
- Якщо любиш мене, будь моїми ногами. -

Я попросив Господа піклуватися про бідних,
І долішити кожну дитину, яка плаче,
І багити потреби кожного, але Віи сказав мені:
- Якщо любиш мене, будь моїми очима. -

Я сказав Господові: - Я хочу Тобі служити,
Але не знаю, як погати. -
- Любов - ось відповідь, - сказав Віи мені.
Якщо любиш мене, будь серцем моїм. -

День 253-ій

Що можна зробити з тим, хто не вмер, коли його кинули в киплячу олію?

Кажуть, що римський імператор Доміціян наказав, щоб апостола Йоана зварили в олії, але Йоан навіть з казана продовжував проповідувати. Іншого разу Йоана змусили випити отруту, але, як було обіцяно в Марка 16:18, це не зашкодило йому. Тому Йоана, який у той час був главою Церкви в Ефесі, у 97 р н. е. заслали на Патмос.

Йоан пережив усе це, тому що не виконав усього, що хотів від нього Бог. "Одкровення" ще тільки мало з'явитися.

Перебуваючи в печері на острові Патмос, Йоан побачив видіння. Воно і стало книгою Одкровення – книгою, яка стане рушійною силою для евангелізації в церковній ері. Це пророцтво про події, які супроводжуватимуть повернення Христа. Йоан написав про друге пришествя Христа і привітав його прибуття. Навіть тепер його твір надихає вірних очікувати на славний прихід Христа.

Коли минуло два роки, помер імператор Доміціян, і Йоан повернувся із заслання до церкви в Ефесі. Наймолодший учень прожив стільки, що став найстаршим і в мирі помер в Ефесі у віці вісімдесяти років після понад півстолітньої непохитної служби Христовій церкві.

Я, Йоан,
брат ваш
і спільник
у скорботі
й у царстві,
і в терпінні
Ісуса, був
на острові,
званому
Патмос, –
за слово
Боже і за
свідчення
Ісуса.

Одкровення
1:9

Неможливо піти на пенсію зі служби Богові. Спитайте про це Йоана. У часи, коли люди жили набагато менше, Йоан прожив до вісімдесяти років, увесь час ретельно виконуючи свої обов'язки. Можливо, що ви почуваетесь надто старими і вважаєте, що Бог міг би використати замість вас когось молодшого. Або ви – молоді і неодружені, і запитуєте себе, чи одружена пара була б кориснішою для Бога. Замість того, щоб дозволити вам виправдатися і піти, Бог хоче прищепити вам духовну стійкість, яку не так легко викоренити. Почніть вже сьогодні, попросивши Бога об'явити вам ваші подальші кроки на службі в Нього.

День 254-ий **Коли Ісус Навин послав двох шпигунів оглянути Єрихон, вони сховалися в домі блудниці Рахав. Дім Рахав стояв уздовж стіни Єрихону, призначеної для того, щоб непрохані гості не могли потрапити в місто. Коли цар почув, що ізраїльські шпигуни перебувають у місті, він негайно повідомив про це Рахав і наказав вивести шпигунів, які прийшли до неї додому.**

Рахав не послухалася наказу свого царя і заховала шпигунів. Вона навіть збрехала, щоб їх не могли знайти. Пізніше, того ж вечора, вона потай вивела шпигунів, спустивши їх через вікно по довгій мотузці.

Рахав мало знала про Бога Ізраїлю, але вона була готова допомогти його народові. Вона не послухала своїх язичницьких володарів, навіть ризикувала життям. Завдяки цьому Рахав урятувалася.

Схожий випадок переховування описано в Діяннях 9:25. Невдовзі після навернення, Павло провів кілька днів з учнями в Дамаску, проповідуючи й навчаючи в синагогах. Євреїв настільки вразило, як Павло змінився, що вони вважали його загрозою. Учні спустили Павла по стіні, щоб проминути міські ворота і вберегти його життя від євреїв, які змовилися вбити його.

*Нема
бо влади,
що не була б
від Бога.*

До Римлян
13:1

Деякі християни вважають, що непокоря державній владі в авторитарних країнах виправдовує переслідування. Чи китайські християни, які відмовляються зареєструватися в офіційній Церкві, заслуговують на побої, яких вони зазнають? Чи мусульмани, які навертаються до християнства, заслуговують на те, щоб їх каменували на смерть? Хоча деякі тексти можна інтерпретувати по-іншому. Усі християни погоджуються, що ми не можемо дозволяти урядові змушувати нас порушувати Божі закони. Звісно, це не дозволяє християнам здійснювати особисту вендету проти держави. Непослух виправданий лише тоді, коли треба вибирати між вірністю Христові і вірністю чинним законам. Якою є ваша позиція? Вивчайте Писання – і вирішуйте самі.

День 255-ий

„Одного дня вчителька сказала нам, що ми зіграємо в незвичайну гру. Вона пошепки розповіла нам про особливу книгу, яку наші батьки могли сховати вдома. Ми мусимо зачекати, поки батьки заснуть, знайти цю книгу і потай принести її до школи, щоб отримати особливий сюрприз. Я прийшла додому і відразу почала шукати книгу.

Я була однією з чотирнадцяти, які наступного дня принесли у клас цю книжку – Біблію. Нас нагородили яскравими червоними шарфами, інші учні плескали в долоні, коли ми марширували по кімнаті.

Того дня я поспішала додому, бо хотіла якнайшвидше розповісти матері, як я виграла червоний шарф. Мама не було ні в будинку, ні в коморі. Я чекала, але ні мама, ні тато не прийшли додому. Вже вечоріло. Мені було страшно і недобре від голоду. В очікуванні я так і заснула в кріслі.

Наступного дня офіцери поліції прийшли до мене і повідомили, що відтепер я перебуваю під опікою уряду. Я більше ніколи не бачила своїх батьків“.

Старенька жінка з Північної Кореї розповіла цю історію. Вона більше нічого не чула про своїх батьків і досі не може простити собі. Вона – лише одна з багатьох, хто пережив таке горе.

Диявол не приходять до нас в червоному костюмі, озброєний вилами, як це зображено на типовій карикатурі. Такі очевидні спроби заподіяти зло дуже легко впізнати. Проте, як і дитина в цій історії, ми часто зустрічаємося з ним у трохи іншому антуражі. Часто представники ворога – це поважні люди, що мають владу. Поміркуйте, яким є вплив солодкокомовного партнера у бізнесі. Чи уявіть собі владу, якою володіє університетський професор в академічному житті. Як дізналася дитина з цієї розповіді, ворог не дотримується правил. Ми мусимо забути про наївність і почати остерігатися ворога. Чи ви, бувало, не є легкою здобиччю для ворога?

Воно й не
диво:
сам бо
сатана вдає
з себе ангела
світла.
Нічого,
отже, над-
звичайного
в тому, коли
і його слуги
вдають
із себе слуг
праведности.

2 до
Коринтян
11: 14-15

День 256-ий

То Дін Трунг проїхав на своєму велосипеді сотні миль вибоїстими грязькими дорогами, щоб проповідувати для племені К'Го. Це одне з шістдесяти в'єтнамських племен, яке уряд не дозволяє евангелізовувати. Коли 4 квітня 1995 року він приїхав у село, поліція несподівано стягнула його з велосипеда і почала бити. Поліцаї зняли проповідника на відео і глузували з нього перед селянами.

Його кинули за ґрати і тримали шість місяців, перш ніж відбувся суд. Коли То Дін заспівав дитячу пісеньку „Люби Господа день і ніч“, його засудили до ще більшого терміну.

Врешті-решт, через тиск, який чинили на уряд християнські благодійні організації, Трунгові запропонували вийти з в'язниці на три місяці раніше. І хоча він мав вірну дружину і двох малих дітей, які дуже чекали на нього, евангеліст не поспішав додому! У нього з'явилася ще одна чудова можливість проповідувати для заблудлих душ! Що вони могли заподіяти йому? Він є в тюрмі!

Завдяки зусиллям Трунга у в'язниці, що неподалік від Кван Нгаї, багато хто прийшов до Христа. Почувши, що багато християн моляться і заступаються за нього, він не міг втратити нагоди пожертвувати своїм життям заради Божого царства. Трунг відмовився від свого завчасного звільнення і продовжував евангельську роботу.

*Я, Павло, –
в'язень
Христа
Ісуса за вас,
поган...*

*До Ефесян
3:1*

Раніше Трунг був в'язнем держави. Він дізнався, що таке жорстокість і тортури. Однак вирішивши залишитися у в'язниці до кінця терміну, він став в'язнем Ісуса Христа. Держава намагалася зламати Трунга. Новий Володар Ісус відновив його силу. Держава намагалася заглушити його послання. Завдяки Ісусові це послання пролунало в кожній тюремній камері, зробивши Трунга двічі евангелістом. Трунг нагадує нам, що означає насолоджуватися свободою під орудою Христа, навіть якщо вас поневолили клопоти і біди цього світу. Можливо, ви відчуваєтеся в'язнем подібної обтяжливої ситуації. Дозвольте Ісусові звільнити вас, дозволивши йому стати справжнім володарем вашого життя.

День 257-ий

Пасторові Луці було важко прощатися з кожною зі своїх п'яти дітей і дружиною, коли він покидав табір біженців, щоб повернутися до служіння в Південному Судані. Свою сім'ю він побачить аж за три місяці, тому що місце служіння розташоване у найпони́веченіших громадянською війною і нападами ісламського уряду районах.

Прихожани пастора Луки не мали своєї церковної будівлі, тому що зруйновано багато будинків. Вони зустрічаються щотижня у затінку величезного дерева, на корі якого вирізьблено хрест. Під час служби прихожани сидять на землі або стоять, а пастор Лука проповідує коло вирізьбленого хреста.

Якби пастор залишався зі своєю родиною, він міг би бачити її щодня. Звичайно, працівники гуманітарних місій забезпечували б харчами бездомних суданців, дбаючи про їхні фізичні потреби. Однак Бог закликав Луку подбати про їхні духовні потреби.

Лука проповідує в районі, у якому досі не було діючої церкви. Він виконує Божий наказ бути сіллю і світлом у країні, спустошеній війною. Пасторові Луці дуже важко, часто нестерпно важко покидати свою сім'ю. Та Бог винагородив його жертву незвичайною „церквою під деревом“, яка постійно зростає.

*Хто нас
відлучить
від Христо-
вої любові?*

До Римлян
8:35

Праця для Бога часто розлучає нас з тими, кого ми любимо. Ісус сам покинув усіх, кого знав у своєму рідному місті, а найперше сім'ю, коли у тридцять років розпочав своє служіння. Часто дорога, на якій ми виконуватимемо Божий план, вестиме нас у невідоме. І хоча наша подорож може відібрати від нас близьких людей, дім, затишок і безпеку, нас неможливо відокремити від любові Христа. Його любов – наш постійний супутник, тому насправді ми ніколи не буваємо самі. Чи тужите ви за домом, сім'єю, друзями? Якщо ви впевнені, що виконуєте Божу волю для свого життя, то не повинні зраджувати свого завдання. Христос постійно супроводжуватиме вас.

надзвичайний телевізійний проповідник

В'ЄТНАМ: БРАТ К'БЕ

День 258-ий

Коли діти брата К'Бе вперше побачили його на в'єтнамському телебаченні, вони були у захопленні. Та захоплення зникло, коли вони почули, як диктор оголосив, що їхній батько – злочинець. На телебаченні твердили, що він винен у багатьох злочинах проти в'єтнамського уряду.

„Злочини“ брата К'Бе полягали в тому, що він проповідував євангеліє на незареєстрованих зібраннях домашньої церкви. Уряд показував його обличчя на телебаченні, щоб зганьбити К'Бе і попередити інших остерігатися його. По радіо і телебаченні транслювали, як його допитували в поліції, але це тільки допомогло ще більше поширити євангельське послання. Так брат К'Бе отримав трибуну, з якої міг багатьом розповісти про Христа.

„Мене показали на телебаченні, щоб люди могли мене впізнати. Мої сусіди запитують: «Навіщо покидати сім'ю?» Я відповідаю їм, що Бог подбає про це. Я мушу йти. Нива дозріла, а робітників мало“, – так вважає К'Бе.

Побачивши, що спроби зганьбити К'Бе не зашкодили його служінню, поліція погрожувала заарештувати його, якщо він спробує знову проповідувати. „Моя дружина радіє, що наші імена записано в Книгу Життя і що телебачення допомагає у моєму свідченні. Отож, поліція також спричинилася до поширення євангеліє, – вважає брат. – Вони можуть закрити церкву, але не нашу віру“.

Згідно з моєю Євангелією, за яку я страждаю аж до кайданів, немов злочинець.

2 до Тимотея
2:8-9

Вірних можна спалювати на багатті, заковувати в кайдани в тюремній камері чи посилати на каторгу. Вірні навіть можуть померти. Однак євангеліє продовжує жити. К'Бе нагадує нам, що євангеліє не залежить він будівлі церкви, зібрання чи будь-якого вірного. Церковну будівлю можна закрити. Зібрання можна розігнати. Вірного можна ув'язнити або вбити. Чи ваше розуміння християнства пов'язане з певним пастором, церковною спорудою чи діяльністю? Чи ваша віра далі процвітатиме (як це відбувається в недемократичних державах), якщо цих зовнішніх атрибутів не стане? Проте Боже слово залишиться, незважаючи на ці обмеження. Чи попри все ви знайдете спосіб, як зробив це К'Бе, щоб впровадити в життя свою віру?

День 259-ий

*Нагода стати слугою Божим
існує будь-коли і будь-де.
Вороги не здатні нічого змішити.
Духовно в нас є тільки один Лідер.
Він скеровує наші кроки.*

Том Вайт, в'язень кубинської комуністичної тюрми за розкидання
над островом з невеликого літака євангельських брошур.

День 260-ий

У комуністичній Румунії кожна в'язниця мала лікаря, який часто був присутній на допитах і консультував катів щодо найкращих методів завдання болю, не спричиняючи смерті. Але деякі лікарі відповідально ставилися до своєї клятви і осуджували те, що робили комуністи.

Однією з таких медиків була вродлива християнка Маргарета Пескару. Увесь медичний персонал ретельно обшукували перед входом у в'язницю, але доктор Пескару, ризикуючи собою, змогла не раз таємно приносити туди ліки. Її подвижницькі зусилля допомогли врятувати багатьох.

Одного разу вона працювала в тюремному госпіталі, спеціально призначеному для хворих на туберкульоз. У ті часи комуністи призначали „перевихователів“, які могли використовувати будь-які засоби, щоб змусити людину зректися всього, у що вона вірить і присягнути на повну вірність комунізму.

Ці перевихователі були безжалісні, багато християн померло від їхніх тортур. Коли доктор Пескару почула, що вони прибули в тюремний госпіталь, щоб почати свою руйнівну роботу з хворими на туберкульоз, вона зробила немислиме – пішла до найвищих посадовців усіх тюрем і заступилася за беззахисних в'язнів. Ніхто не знає як, але доктор Пескару здобула прихильність посадовців.

Тимчасово, завдяки її сміливим зусиллям, „перевихователі“ припинили катувати невинних в комуністичній Румунії.

*І так піду
до царя,
хоча це й не
згідно із
законом;
і як маю
згинути,
хай загину!*

Естера
4:16

Спроба. Це те, що відрізняє поступ від тупцювання на місці. Спробувати. Це те, що християни зобов'язані робити, якщо вони зосереджені на євангелії Христа. Спробував. Хоча б раз сказати „спробував“ – це єдиний спосіб, у який християни погоджуються прийняти невдачу. Справді, ми ніколи не дізнаємося, якщо не спробуємо. Мабуть, ми надто швидко відкидаємо творчі ідеї, які з'являються в нас щодо поширення євангельського послання на роботі, удома чи в громадi. Ми думаємо, що вони ніколи не спрацюватимуть. Ми переконали себе, що опір буде надто сильним. Але ми, напевне, не дізнаємося про це все, якщо не спробуємо. Чи готові ви спробувати послухатися Христа будь-якою ціною, починаючи з цієї миті?

День 261-ий

У липні 1863 року Роберт Дж. Томас і його дружина вирушили до Кореї, щоб стати першими місіонерами в цій країні. Невдовзі після їхнього прибуття його дружина померла. У 1866 році, коли після кількомісячної проповідницької роботи в Кореї Томас вивчив мову, він поплив на американському кораблі „Генерал Шерман“ руслом річки Тедонган туди, де тепер – сучасна столиця Північної Кореї. „Шерман“ сів на мілину. Корейські солдати на березі річки були підозрілі і налякані. Вони піднялися на борт, розмахуючи довгими блискучими ножами.

*Я посадив,
Аполлос
поливав,
Бог же
зростив,
так що
ні той,
хто садив,
є чимось,
ні той,
хто поливав,
а Бог, який
зрощує.*

1 до Корин-
тян 3:6-7

Коли Томас побачив, що його збираються вбити, він простягнув солдатам корейську Біблію, промовляючи: „Ісус, Ісус“. Йому відрубали голову.

Через двадцять п'ять років після смерти Томаса хтось знайшов у цьому районі невеличкий готель з дуже дивними шпалерами. На шпалерах були надруковані корейські ерогліфи. Власник будинку пояснив, що він приклеїв сторінки цієї книги до стіни, щоб зберегти написане. Господар приводить сюди своїх гостей, щоб „почитати стіни“. На них – сторінки Біблії, яку Томас дав своїм убивцям.

І хоча тепер у цій місцевості панує комунізм, Церква живе. Робота Роберта Дж. Томаса, яку вважали „тимчасовою місією“, триває у Північній Кореї, де Боже Слово не тільки наклеєне на стіни, але й зберігається в серцях людей.

Уявіть собі, що ви навесні посадили город тільки для того, щоб згодом зібрати урожай. Весь час і зусилля, які ви витратили, саджаючи, прополуючи й поливаючи помідори, перець і дині, видаються вам змарнованими. Те саме можна сказати про наше свідцтво для Христа. Тут ставки набагато вищі, ніж кошик помідорів. Якщо ми не зможемо насолодитися плодами своєї праці, нам не так легко буде повірити, що нашу важку працю цінують і поважають. Пам'ятайте, що Бог – це Той, Хто вирощує все. Ми можемо повірити, що Бог продовжить працю, яку ми почали, навіть, якщо Він переселить нас. Який город ви повинні залишити, щоб його далі доглядав хто-небудь інший?

надзвичайна терпеливість

РИМСЬКА ІМПЕРІЯ: БЛАНДИНА

День 262-ий

Бландина була слугою, сповненою такої Божої сили, що ті люди, які день і ніч по черзі катували її, врешті-решт, поступилися. Справді, здавалося, що тортури тільки роблять віру Бландини сильнішою. Вона відважно прославляла свою віру: „Я – християнка; ми не відчуватимемо сорому“.

Бландину переслідували під час правління римського імператора Марка Аврелія Антонія (161-170 р. н. е.) Це відбувалося саме у ті часи, коли християни старанно занотовували свої страждання. Вони сподівалися підбадьорити інших вірних, які знайдуть у цих правдивих історіях приклад витривалості.

Бландину повісили на стовпі, однак вона вижила, підбадьорюючи тих, хто був свідком її тортур. Коли такий перебіг подій не вплинув на неї, її кинули на арену поміж левів разом з п'ятнадцятирічним хлопцем-християнином Понтиком, якого підтримував її приклад. Бландина не була відчаї, а „раділа й веселилася, що вирушає в дорогу, немовби її запросили на весільну вечерю“.

Бландину двічі кидали голодним левам, але вони не торкалися її. Отож, вона повернулася до в'язниці неушкодженою. Зрештою, її знову „кидали на поталу левам, бичували, кинули в сіль і віддали для розправи дикому бикові, голу посадили на розпечений до червоного металевий стілець.“ Проте вона жила і підбадьорювала тих, хто був поряд з нею, твердо триматися своєї віри. Коли кати збагнули, що ніщо не змусить її зректися віри, Бландину убили мечем.

Є ситуації, які, хоча й не пов'язані з християнським свідченням, але є болісним випробовуванням для нас. Виховання важкої дитини, нестерпний колега на роботі, нелегкі подружні стосунки. Бувають моменти, коли ми вважаємо, що більше не можемо витримати напруження і відчуваємо спокусу поступитися. Незважаючи на обставини, Бог дає нам терпіння і силу зробити все, до чого Він закликає нас. Бог попросив Бландину витерпіти тортури. Він може підштовхнути нас пошукати допомоги у виконанні батьківського обов'язку, висловити свій протест колезі на роботі чи взятися за виконання неможливого, на наш погляд, завдання. Назвавши ім'я Ісуса, ми можемо стати його свідком. Байдуже, яким є перебіг подій, Бог завжди перебуває з нами, даруючи нам терпеливість і радість. У яких сферах життя ви потребуєте надзвичайної терпеливості, що походить лише від милостивого Бога?

Щоб
осягнути
всяку витри-
валість і
довготерпе-
ливість...
Дякуйте
Отцеві,
який зробив
нас гідними
мати участь
у долі
святих
у світлі.

До Колоссян
1:11-12

надзвичайний злодій – гасина перша

РОСІЯ: НИКОЛАЙ ХАМАРА

День 263-ій **Николая Хамару заарештували за пограбування й ув'язнили на десять років. Хамара спостерігав за християнами і дивувався, як вони можуть бути такими. Звичайні люди раділи, незважаючи на страждання, співали у найсумніші хвилини. Коли вони мали шматок хліба, то ділилися ним з тим, хто його не мав. Їхні обличчя сяяли, коли вони розмовляли з чоловіком, якого Хамара бачити не міг.**

Одного дня двоє християн сіли поряд з Хамарою і попросили його розповісти про себе. Хамара розповів їм свою сумну історію, закінчивши такими словами:

– Я – пропаша людина.

Один з цих християн, усміхаючись, спитав Хамару:

– Яка може бути вартість загубленого кимось золотого перстня?

– Яке смішне запитання! Золотий перстень – це золотий перстень. Якщо його загубили, хтось інший його знайде.

– Дуже добра відповідь, – сказав християнин – Тепер скажіть мені, якою є вартість пропашої людини? Пропаша людина, навіть якщо це злодій, перелюбник чи вбивця, має ту саму вартість – вартість людини. Вона має таку велику вартість, що Син Божий покинув небо заради неї і помер на хресті, щоб спасти її.

Християнин сказав грабіжникові:

– Навіть, якщо ви збилися зі шляху, Божа любов може знайти вас. Почувши це, Хамара віддав своє життя Христові.

Бог же показує свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми ще були грішниками.

До Римлян
5:8

Як вимірюється вартість? Зазвичай мірою вартості є інвестиції часу, грошей чи емоцій, які здійснює особа. Тобто, те, як особа ставиться до власності, заняття чи навіть до стосунків, показує, як саме їх цінує та особа. Погляньте, наприклад, на відмінність у ставленні до робочого одягу і до нового костюма, чи на контраст між турботою про паперову склянку і кришталевий келих. Коли загубиться цінна річ або хтось заподіє шкоду коханій людині, хіба не лються сльози? Отож, яку вартість мають люди... і ви? Християнин відповів Хамарі: таку вартість, що Ісус покинув небо і помер на хресті заради своїх пропаших і бунтівливих істот. Бог настільки любить і цінує нас. Радійте і розповідайте добру звістку "улюбленим істотам", які перебувають поряд з вами.

надзвичайний злодій – гаспина друга

РОСІЯ: НИКОЛАЙ ХАМАРА

День 264-ий **Николай Хамара прийшов до тюрми злодієм, а вийшов християнином. Після звільнення він приєднався до підпільної Церкви в Росії.**

Трохи пізніше було заарештовано пастора церкви, до якої він належав. Влада катувала його, сподіваючись, що він зрадить Церкву, але він не сказав їм нічого. Тоді вони заарештували Николая Хамару. Привели його до пастора і сказали:

– Якщо ти не розкажеш нам секретів, ми катуватимемо Хамару на твоїх очах.

Пастор не міг дивитися, як хтось страждає за нього. Та Хамара сказав йому:

– Будь вірним Христові і не зраджуй Його. Я щасливий страждати заради Христового імені.

Тоді вони викололи Хамарі очі. Пастор не міг витримати цього. Він закричав до Хамари:

– Як я можу дивитися на це? Ти залишишся сліпим!

Хамара відповів:

– У мене забрали очі. Тепер я можу бачити більше краси, ніж бачив своїми земними очима. Я побачу Спасителя. Ви мусите до кінця залишитися вірними Христові.

Коли слідчі сказали пасторові, що вони відріжуть Хамарі язика, той відповів:

– Прославляйте Господа Ісуса Христа. Я промовив наймогутніші слова. І якщо ви бажаєте, то можете тепер відрізати мені язика.

Колишній злодій не дав офіцерам шансу позбавити його віри. Він помер смертю мученика.

*Не
приходить
злодій, хіба
щоб красти,
вбивати,
вигублювати.
Я прийшов,
щоб мали
життя –
щоб достоту
мали.*

Йоан
10:10

Історія Хамари – це урок про контрасти між царством Божим і царством диявола. Біблія навчає нас визнавати тих, хто краде, вбиває і руйнує членами царства диявола. У випадку Хамари ворог зруйнував його зір, відібрав у нього мову і, врешті, убив його. Проте царство Ісуса пов'язане з життям – життям поза межами можливо-го. Таким чином, Ісус дав Хамарі нове життя і зробив з колишнього злодія праведника. Два царства ворогують між собою. Наше життя – це бойові трофеї. Хамара став “дизертиром”, коли двоє вірних показали йому, як приєднатися до Божого царства. Що ви робите, щоб привести інших у Боже царство?

День 265-ий

Шістьох чоловіків і вдову притягли до суду за те, що вони вчинили важкий злочин проти Англiканської Церкви. Вони навчали своїх дітей Господньої молитви і Десятьох Заповідей англійською мовою.

У 1519 році латина була єдиною мовою, якою дозволяли викладати Біблію. Однак прості люди говорили англійською. Вірні таємно перекладали фрагменти Писання англійською мовою і таємно передавали переклади від дому до дому. Але тепер їх спіймали і повинні прив'язати до стовпа та привселюдно спалити.

В'язнів було семеро, але милосердя суду усміхнулося тільки до вдови. Її відпустили. Ніхто не протестував, тому що вона була самотньою, а вдома залишилися діти.

Коли охоронець Симон Мортон вів вдову за руку, він почув тріскотіння у рукаві її плаща. Він витягнув з рукава англійські переклади – ті самі матеріали, за якими християни навчали своїх дітей. І хоча вдова щойно unikнула смертної кари, вона відмовилася розлучитися з перекладами, вважаючи, що її діти повинні знати істину Божого Слова. Тепер вона була приречена.

Невдовзі після цього шістьох чоловіків і відважну вдову прив'язали до трьох дерев'яних стовпів і спалили живцем.

Ліпший для мене закон уст твоїх, ніж гори золота й срібла.

Псалом
119:72

Ми живемо в електронну епоху домашніх систем сигналізації, які за складністю належать до більшості банків. Наш дім, наше майно є надто цінні, щоб ми могли ризикувати ними. Проте для християн, які жили у вісімнадцятому столітті, найдорожчим було Писання. Як і наполеглива вдова в цій історії, вони вважали, що навіть заради окремих фрагментів Писання варто віддати життя. І хоча часи вже змінилися, ціна Божого слова залишається незмінною. Ми і далі повинні демонструвати своїм життям безцінність Божого слова – хоча, мало ймовірно, що за це треба буде віддати своє життя. Чи інші знають, наскільки ви цінуєте Писання? Чи знають вони, яку індивідуальну цінність Боже слово має у вашому житті?

День 266-ий

*Християнських місіонерів
слід обов'язково вислідити
і виказувати, тому що вони –
відсутні вовки, які служать
знаряддям імперіалізму.*

Відкрите попередження, з яким уряд
Північної Кореї звернувся до народу.

надзвичайні переклади – частина друга

АНГЛІЯ: ВІЛЬЯМ ТИНДЕЙЛ

День 267-ий

„Але ж, пане Тиндейл, ви мусите визнати, – глузував вчений доктор теології, – що людям краще із законами Церкви, які вони розуміють, ніж із законами Бога, які є в Біблії!“

Вільям Тиндейл закипів від гніву: „Мені байдужі ці закони! Якщо Бог вважає, що мені варто жити, то незабаром хлопець, який іде за плугом, знатиме Писання краще, ніж вони!“ Ці слова стали причиною неприязні між ним і офіційною Церквою. Незабаром він утік з Англії на материк, де створив свій „нелегальний“ переклад Нового Завіту англійською мовою.

Роками невеличкі Євангелія Тиндейла нелегально перевозили в тюках бавовни, на борту німецьких кораблів та усіма іншими шляхами, якими вони могли таємно потрапити в Англію. Однак Тиндейла зрадив „друг“ Генрі Філіпс. Його засудили за єресь.

Вважають, що коли Вільям Тиндейл перебував у в'язниці, чекаючи на страту, він закінчив переклад Старого Завіту англійською мовою. Його спалили на багатті в жовтні 1536 року. Перед самою стратою він сказав: „Господи! Відкрий королю очі!“

І Бог відкрив. Вже через рік після мучеництва Тиндейла монархія дозволила надрукувати перший англійський переклад Біблії. Біблія короля Якова з'явилася через сімдесят п'ять років. Теперішній переклад Біблії короля Якова слово у слово повторює 90 відсотків праці Тиндейла.

За тебе я
терпів
зневагу.

Псалом
69: 8

Ворожість – не аналогія невдачі. Часом вона означає протилежне. Навіть найдоброчливіші колеги часом можуть не погоджуватися з нашим баченням служіння. Їхня критика може застати нас зненацька, і тоді ми починаємо сумніватися у своєму покликанні. Коли Бог дає нам певне бачення служіння, як дав Тиндейлу, ми мусимо бути відданими йому, незважаючи на те, якими є наші шанси. Критика не повинна задушити наш ентузіазм. Вона має нас змусити відданише вдосконалювати своє бачення. Чи Бог дав вам бачення служіння? Як і Тиндейл, ви можете не бачити результатів своєї праці упродовж певного часу, і, можливо, не побачите їх взагалі. Вас можуть осуджувати. Але не зраджуйте свого завдання – і Бог допоможе вам впоратися із критикою.

День 268-ий **Комуністи кажуть дітям Північної Кореї, що коли їх спіймають в Китаї, їх очікуватиме жахлива доля. Але діти також знають: якщо їм пощастить утекти, вони повинні шукати будинок із зображенням хреста. Там їх прихистять. Двоє дітей з Північної Кореї, яким вдалося дістатися до китайської церкви, розповіли свої історії.**

„Мое ім'я Шенг Лі. Ми із сестрою бачили, як наші батьки померли від голоду. Нам вдалося перейти через замерзлу річку Ялу. Коли ми опинилися на тому боці, моя старша сестра сказала: „Ти будь тут. Я піду трохи далі сама“.

Більше вона не повернулася. Шенгу тільки шість років.

Хонг Юн, одинадцятирічний хлопчик, сказав: „Хочу повернутися до Північної Кореї і розповісти іншим про Христа“. Тоді він, плачучи, заспівав:

О Господи, дай нам голос євангелія,
Для наших улюблених братів,
яких колись так любив Господь.
Куди пішли вони усі? Господь шукає їх.

О Господи, пошли нас до них,
до наших улюблених корейських братів,
О Господи, пошли нас до них,
до наших улюблених корейських братів.
Де б вони не були, нехай цвітуть, як квіти.

*Побачивши
сміливість
Петра і
Йоана...,
дивувались
і спізнали,
що вони були
з Ісусом.*

Діяння
4:13

Через кілька місяців Хонг Юна викрали із села і силоміць повернули до Північної Кореї. Мабуть, він свідчить своїм викрадачам навіть тепер.

Відвага – це одна з тих якостей, про яку люди не здогадуються, поки не трапиться ситуація, яка вимагатиме її. У вирішальний момент стає очевидно, мають вони її чи ні. Так можна сказати і про характер. У певних ситуаціях обов'язково стане зрозуміло, чи маємо ми його. Саме тому характер і відвага – це дві якості, які важко імітувати. На щастя, Ісус Христос дає нам невдану відвагу і незламний характер у ті часи, коли ми потребуємо їх найбільше. Ми можемо прикидатися, що все гаразд, але тільки Ісус може зробити нас сміливими. У нас може бути бездоганна репутація серед людей, але тільки Ісус може дати нам характер. Де саме ви демонструєте характер і відвагу тепер?

День 269-ий

Сахид був мусульманським священиком у Пакистані. Він влаштував засідки на християн і спаливав їхні Біблії. Одного разу Сахид зберіг одну з Біблій і почав вивчати її, щоб довести брехливість християнства.

– Я читав Біблію, шукаючи суперечностей, які міг би використати проти християнської віри, – розповідав Сахид. – Раптом яскраве світло спалахнуло в моїй кімнаті, і я почув, як голос кличе мене на ім'я. Світло залило всю кімнату.

– Сахиде, чому ти переслідуєш мене? – спитав голос.

Я налякався, не знав, що робити і лише спитав:

– Хто ти?

– Я – Дорога, Правда і Життя, – почулося у відповідь. Світло і голос з'явилися три ночі поспіль. Четвертої ночі я впав на коліна і прийняв Ісуса як свого Спасителя.

Після навернення до християнства Сахида заарештували і ув'язнили як зрадника ісламу. Його два роки катували в тюрмі і таки засудили до смертної кари. Коли Сахидові на шию закинули петлю, він сказав своїм катам, що Ісус – „Дорога, Правда і Життя.“ Навіть свій останній подих він хотів використати, щоб спасти співвітчизників.

Але раптом прибігли охоронці і сказали, що страта відкладається, і Сахида звільнили. Ніхто не знає, чому було скасовано смертний вирок, але сьогодні Сахид продовжує мандрувати Пакистаном як євангелист.

Ісус до нього:

„Я – путь,

істина

і життя!

Ніхто не

приходить

до Отця,

як тільки

через мене“.

Йоан

14:6

Люди, які були на крок від смерти, зазвичай кажуть про одне. Вони роблять висновок, що Бог мав якусь мету, коли продовжив їм життя. На жаль, у телевізійних інтерв'ю мало коли йдеться про те, якою виявилася ця мета! Чи дізналися вони, якою була Божя мета для їхнього життя? По суті Бог має мету для кожного з нас. Він хоче, щоб ми пізнали Його і допомагали пізнавати Його иншим. Дехто, як Сахид, повинен пережити унікальний досвід, щоб дістатися туди, де повинен звіщати про Бога. Проте наша місія здебільшого залишається одною. Чи відчували ви колись, що Бог послав вас на цю землю з певної причини? Ця причина – пізнати Його і допомагати пізнавати Його иншим.

День 270-ий

Мотузки на зап'ястках і кісточках натягувалися дедалі більше, поки римський християнин Вінсент не відчув, як його руки вирвалися з плечових заглибин і стегна відокремилися від суглобів.

Децій, римський імператор, стояв коло диби, до якої прив'язали Вінсента.

– Ти помреш у страшних муках, – сказав він юному християнині.

– Немає смерти почеснішої, ніж смерть мученика, – переконано сказав він. – Я бачу небеса, і мені ненависні твої ідоли.

У нестямі цар наказав ще більше катувати скаліченого християнина. Однак кати не змогли відібрати у Вінсента його усмішки. Знемагаючи від болю, він сказав імператорові:

– Ви можете знищити тільки моє смертне тіло. У моєму нутрі живе інший Вінсент і над ним у вас немає жодної влади. Того Вінсента неможливо повісити на дибу і неможливо убити.

Вінсент усмішкою вітав свою смерть. Нарешті римські солдати зняли його з диби, однак на цьому муки не скінчилися. Вони зняли з нього одяг і кинули Вінсента на в'язничну підлогу, вкриту побитим склом. Не маючи змоги стояти, Вінсент був змушений лежати на гострому склі. Навіть у ці хвилини Божий мир був з ним. Охоронці пізніше розповідали, що він лежав на побитому склі, „як на ложі з квітів“.

Покріплені
всякою
силою
завдяки його
славній
потузі, щоб
осягнути
всю витри-
валість і
довготерпе-
ливість із
радістю.

До Колосян
1:11

У сучасній культурі ідея сили пов'язана з посадами і владою. Сила повинна належати тільки тим, хто зовні є поважним, освіченим і благородним. Історія, однак, засвідчує, що люди, які обійняли високу посаду, діють неефективно, без внутрішньої сили, що давала б їм змогу виконувати свої обов'язки. Проте Бог націлений на нашу внутрішню силу, яку створює Святий Дух. Страждання – Його школа, у якій Він навчає нас, як бути сильними. Ми здатні витерпіти більше, ніж уявляємо. Наша відвага не має меж. Ви можете відчувати, що страждання ослабили вас. Попросіть Бога, щоб Він показав вам, як вони насправді можуть зробити вас сильнішими. Напружте свої м'язи і побачите, що ви сильніші, ніж гадали.

День 271-ий

У 320 році н. е. імператор Константин легалізував християнство в Римській імперії. Але Ліциній, який контролював східну половину імперії, розірвав союз із Заходом і продовжував пригноблювати християн.

Коли Ліциній почав вимагати, щоб кожен воїн у його війську склав жертву римським богам, сорок сміливих чоловіків з „Громового легіону“ відмовилися від цього. Полководець Лізії бичував їх, рвав гаками і, врешті, закував у кайдани. Коли вони далі відмовлялися скоритися і зректися свого поклоніння Богові, він наказав, щоб їх роздягли і залишили у замерзлому озері, поки вони не поступляться.

Тепла ванна чекала на кожного, хто зречеться своїх переконань. Чоловіки разом молилися, щоб витримати у вірі. Та коли звечоріло, один з них не стерпів холоду і побіг до теплої ванни.

Один з охоронців, який спостерігав, як сорок відважних воїнів звертаються до Христа, розгнівався, дізнавшись, що один з них послухався наказу Лізія. Його гнів перетворився на переконання, а переконання – на віру. Він зірвав зі себе одяг і побіг до крижаного озера, щоб воїни змогли дотриматися обіцянки: стати „сорока відважними воїнами Христа“.

Цих сорок разом померло того ж дня. Той, хто зрікся своєї віри заради теплої ванни, також помер.

*Отож,
перенось
труди й ти,
як добрий
воїн Христа
Ісуса.*

2 до Тимотея
2:3

Християнська спільнота складається з кількох відданих індивідуумів, які діють одностайно. Завжди у християнському містечку, християнському служінні, у церкві чи у сім'ї сестринська чи братерська громада – це сила, з якою треба рахуватися. Ми завжди сильніші, коли разом. На кожній сторінці Писання Бог закликає нас з'єднатися у спільноту відданості – сім'ю віри. Всупереч принципу співвідношення сили та кількості, християнська спільнота заохочує до віри своїх членів. Як бачимо, сильні платять за слабких. Чи ідентифікували ви свою християнську спільноту? Чи, не зважаючи ні на що, ви запевнили свою церкву, сім'ю чи іншу групу людей у своїй любові і вірності?

День 272-ий „У в'язниці найважче було жити без Біблії“.

Аїда Скрипникова була вродливою двадцятирічною дівчиною. Вона часто стояла на розі однієї з вулиць Ленінграда і роздавала вірші, які розповідали про її любов до Ісуса і радість, яку вона відчуває, пізнавши Його як Господа і Спасителя. Незабаром Аїду заарештували. Хоча її засудили до року тюремного ув'язнення, вона довела непохитність своїх переконань. Коли Аїді було двадцять сім років, вона вже отримала четвертий термін за свою рішучість захищати євангеліє. Вона не лукавила, коли казала в одній з публікацій: „Ми не можемо мовчати про Христа, адже Він є сенсом усього нашого життя“.

Її четверте перебування в тюрмі виявилось найважчим. Охоронці використовували все, щоб змусити її запламувати свою віру: від наруги до пропозицій пригостити шоколадом. Але найважче для неї було жити без Божого Слова. Її примірник Писання конфіскували. Через це вона відсиділа десять днів у карцері. Пізніше Аїда отримала Новий Завіт і берегла його понад життя.

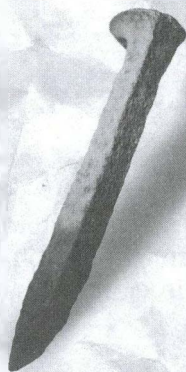
Коли Аїду нарешті звільнили, її було важко впізнати: надзвичайна краса зникла, – і дівчина виглядала на десятки років старшою. Але любов до Бога сяяла в її усмішці, відновлюючи її незрівнянну красу.

Нехай ваша
окраса
буде...
всередині
людського
серця, в не-
тлінності
душі,
лагідної та
мовчазної:
це – много-
цінне перед
Богом.

У багатьох бакалійних крамницях кремів для догляду шкіри є значно більше, ніж консервованих овочів. Косметичний відділ переповнений формулами, які обіцяють повернути і відновити нашу зовнішню привабливість. Мученики навчають нас відновлювати те, ким ми є в душі – наше внутрішнє „я“. Це та особа, яку не злякають жодні тортури. Це той, хто постійно наближається до образу Христа. Можливо, ви захочете справити враження на інших, скориставшись земними стандартами. Однак Бог вважає, що ваше внутрішнє „я“ вражає набагато більше. Чи ви зосереджені на своєму внутрішньому „я“ так само, як на своїй зовнішності? Чи стає ваше внутрішнє „я“ прекраснішим, коли ви старієте?

1 Петра
3: 3-4

Я просив сили –
Господи дай мені труднощі,
щоб загартувати мене.

Я просив мудрости –
Господи дай мені проблеми,
які слід розв'язати.

Я просив достатку –
Господи дай мені розум та м'язи,
щоб працювати.

Я просив відваги –
Господи дай мені небезпеки,
які слід подолати.

Я просив любови –
Господи дай мені можливості.

Я не отримав нічого, того бажав –
Я отримав все, того потребував.
Господи відповів на мою молитву.

Від сім'ї Майкла Джоба – індійського християнина,
студента-медика, якого убили в червні 1999 року
за євангелістську діяльність його батька.

День 274-ий

Жителі Хадлі просили доктора Роланда Тейлора не йти на авдієнцію до єпископа Вінчестрського і лорд-канцлера. Вони знали, що єпископа розгнівало вчення доктора Тейлора.

Минуло вже майже двадцять років, як англійську Біблію дозволили розповсюджувати в Англії. Доктор Тейлор лише навчав усіх тих, хто приходив до церкви, самостійно читати Біблію і виконувати її вчення. На протипагу цьому, під час жорстокого правління королеви Марії I, релігійні лідери закликали до суворого дотримання звичаїв Церкви.

Після того, як його образив і звинуватив єпископ, Роланд відповів: „Я – християнин. Я не святотатствував проти Церкви. Насправді, згідно з вашим власним звинуваченням, єретиком є ви. Христос помер за гріхи людства раз і назавжди. Цього досить. Ви і ваші традиції не можуть змінити нічого“.

Упродовж подальших двох років доктор Тейлор був в'язнем. Коли він дізнався, що його спалять на багатті на околиці Хадлі, то застрибав від радості. Тейлор не переймався своєю безпекою. Натомість він радів від думки, що їхатиме через Хадлі і знову зможе побачити своїх братів і сестер у вірі.

Д-р Роланд Тейлор став мучеником узимку 1555 року.

*Ісус же
озвався
до нього,
кажучи:
„Коли
хтось мене
любить, то
й слово моє
берегтиме“.*

Йоан
14:23

Любов говорить багатьма різними мовами. Людям потрібно почути послання любови своєю мовою, щоб збагнути його. Деякі чоловіки приносять своїм дружинам сніданок у ліжку, щоб висловити свою любов. Дехто повинен отримати від свого чоловіка чи дружини ніжний подарунок, щоб почути: „я люблю тебе“ голосно і чітко. Виробники вітальних листівок сподіваються, що ми скажемо це у словесній формі. Ісус, однак, каже, що Його мова любови – це послух. Саме так ми демонструємо нашу любов до Нього. Скоряючись Йому, ми висловлюємо свою любов. Тейлор став мучеником, тому що навчав своїх учнів говорити Ісусовою мовою любови. Він навчав їх читати Біблію і виконувати її вчення. Покажіть Ісусові, що ви любите Його, і вшануйте пам'ять доктора Тейлора сьогодні.

назвуйте „вчення“ – частина друга

АНГЛІЯ: ДОКТОР РОЛАНД ТЕЙЛОР

День 275-ий

Перш, ніж доктора Роланда Тейлора спалили на багатті, він написав ці чудові слова:

„Я кажу своїй дружині і своїм дітям: Господь дав вас мені, і Господь забрав вас від мене і мене від вас – благословенне хай буде ім'я Господнє! Він завжди був для мене вірнішим і прихильнішим, ніж будь-який чоловік чи батько. Повірте у Нього завдяки чеснотам нашого Спасителя: шануйте, любіть, бійтеся і слухайтеся Його. Моліться Йому, тому що Він пообіцяв допомагати. Не вважайте мене мертвим, бо я житиму вічно і не помру ніколи. До нашої вічної оселі я піду першим; ви ж підете за мною.

Я кажу вам, мої любі друзі у Хадлі, і всі ті, хто чув мої проповіді, що я йду від вас з чистою совістю щодо свого вчення. Я молюся, щоб ми разом дякували Богові за нього. Наскільки вистачило мого скромного хисту, я переповів іншим ті уроки, які почерпнув з Божої книги – благословенної Біблії. Якщо я або ангел з небес проповідуватимемо вам інше євангеліє, ніж те, що ви його отримали, велике прокляття Боже нехай буде на тому проповідникові!

Йдучи звідси з певною надією, без жодного сумніву щодо вічного спасіння, я через Ісуса Христа дякую Богові – моему небесному Отцеві, моему істинному Спасителеві“.

Роланд Тейлор.

*Додержуй
мої
заповіді, –
і будеш
жити,
і мою науку,
як твоїх
очей зіницю.*

Приповідки
7:2

Чи можете ви пригадати вчительку чи вчителя, які в дитинстві запам'яталися вам найбільше? Можливо, вона користувалася якимись особливими парфумами. Можливо, він гладив свою лисину в якийсь особливий спосіб. Щось у цій особі запам'яталося вам. Однак коли ми стаємо старшими, то починаємо цінувати вчителів з інших причин. Ми пригадуємо те, чого вони навчили нас – уроки, яких ми ніколи не забудемо. Ми завжди пам'ятатимемо того, хто першим учив нас Божого Слова. Ми не можемо дозволити собі забути основні істини, якими наші вчителі ділилися з нами, розповідаючи про любов Бога і про Його спасіння. Коли прийде хтось інший в ім'я просвіти чи науки, Божі істини захищатимуть вас і допоможуть вам розпізнати фальш. Вони – не тільки спогади. Вони – ваша найцінніша власність.

День 276-ий

В камбоджійських джунглях Хаїмові і його сім'ї дали лопати і наказали копати собі могили. Вони були заручниками в червоних кхмерів, які вважали християн „ворогами славної революції“.

Солдати дозволили Хаїмові і його сім'ї стати на коліна, скласти руки і помолитися. Тоді Хаїм почав переконувати солдатів покаятися і прийняти Ісуса як свого Спасителя. Солдатів спантеличило співчуття у його голосі перед лицем смерти.

Поки він говорив, один з його синів зіскочив і втік до лісу. Солдати кинулися за ним, але Хаїм зупинив їх. Його спокій переконав комуністів подивитися, що він робитиме.

Поки солдати тримали на прицілі його сім'ю, яка стояла навколішки, Хаїм підійшов до краю лісу: „Сину, чи те, що ти вкрадеш кілька днів життя, ховаючись у цьому лісі, можна порівняти з можливістю приєднатися до своєї сім'ї коло цієї могили, щоб невдовзі назавжди потрапити в рай до Христа?“ Через якусь мить кущі зашелестіли, і син Хаїма боязко вийшов, щоб стати на коліна разом зі своїм батьком.

Хаїм поглянув на солдатів: „Тепер ми готові йти“.

Але жоден із солдатів не зміг натиснути на курок. Однак незабаром прийшов офіцер, який не був свідком цієї події, назвав солдатів боягузами і вбив християн.

*Бо хто
чинить волю
Божу, той –
мені брат,
сестра і
мати.*

Марко
3:35

Деякі сім'ї відомі тим, що вони надзвичайно згуртовані. Інші гордяться тим, що вони надзвичайно багаті. Ще інші здобувають авторитет завдяки своїй надзвичайній працьовитості. І хоча Бог може використовувати все це, Його ідея впливовості – цілком інша. Що робить сім'ю корисною в Божому царстві? Надзвичайний послух. Не розмір сімейного мікроавтобуса має значення, а відданість Христові. Бог створив сім'ю як місце, де батьки дають приклад, щоб діти навчилися, як слухатися Христа. І хоча випадок Хаїма є унікальний, ми можемо виявляти такий послух у нашій ситуації. Як би ви охарактеризували відданість вашої сім'ї? І чия сім'я для вас є надзвичайною?

нагзбигаіше влкорлстання брехні

РОСІЯ: СТУДЕНТ УНІВЕРСИТЕТУ

День 277-ий

Професор-атеїст усміхнувся до портрета Леніна, який висів над дверима, і підійшов до великої карафи з водою, що стояла на столі. Коли він вийняв пакетик з порошком і повільно висипав його туди, вода почервоніла.

„Оце й усе чудо, – почав він своє заняття. – Ісус сховав у рукаві схожий порошок і вдав, що чудесним способом перетворив воду на вино. Але я можу зробити навіть більше, ніж Ісус; я можу знову перетворити вино на воду“.

Він вийняв інший пакетик з порошком і всипав його в червону рідину. Вона стала прозорою. Ще один пакетик – і вода знову почервоніла.

Один зі студентів сидів за партою, скептично похитуючи головою. Нарешті він не стримався: „Ви здивували нас, товаришу професоре. Ми хочемо попросити у вас про ще одну річ – *вийміть своє вино!*“ Професор захихотів і сказав: „Цього я не можу зробити. Порошок отруйний“.

Християнин відповів: „У цьому і полягає відмінність між тим, що зробили ви та Ісус. Своїм вином Він дарував нам радість, а ви отруюєте нас своїм вином“. Професор у гніві вийшов з кімнати і домігся, щоб студента заарештували і посадили до тюрми. Але чутка про цей випадок розійшлася дуже далеко і зміцнила багатьох у вірі.

Вони

замінили

Божу правду
на неправду.

До Римлян
1:25

Обіцянка ворога про легкий обмін – це брехня. Більшість універмагів орієнтують на споживача політику повернення товарів, яка дозволяє відвідувачам обміняти свої покупки, щоб задовольнити власні потреби. Люди стоять у черзі, щоб обміняти менший розмір на більший чи один колір на інший, сподіваючись, що це дозволить їм виглядати стрункішими, привабливішими чи стати щасливішими. Багато людей також стоять з Божою істиною в руках. Їм кажуть обміняти Божу істину на будь-що інше, щоб стати задоволеними споживачами. Але врешті-решт на них чекає розчарування.

Бог хоче, щоб ви бачили наскрізь брехню ворога. Тримайтеся Божої істини – байдуже, якою буде ціна.

День 278-ий

Старече тіло Делорес втомилося від бігу, вона плакала: „Господи, благаю, змилуйся над нами, твоїми дітьми!“

Разом з іншими вірними Долорес утікала, рятуючи своє життя, коли нападники почали обстрілювати її село артилерійськими снарядами. Допомагаючи собі неоковирним ціпком, вона, крок за кроком, піднімалася крутим гірським схилом, поки не знайшла безпечного місця. Делорес оселилася в тимчасовому таборі для біженців разом з сотнями тих, хто також змушений був утікати від насильства.

*І закричали
вони голосом
великим:
„Доки,
Владико
святий і
правдивий,
не судиш і не
мстиш за
кров нашу –
тим, що
живуть на
землі?“*

Одкровення
6:10

Делорес – одна з мільйонів християн, які живуть в Індонезії, – країні, що складається з понад тринадцяти тисяч островів. Крім того, Індонезія – це країна з найбільшим у світі мусульманським населенням. Проте мусульмани й християни поділяли один простір, живучи у мирі впродовж багатьох поколінь. Але тепер у них з'явився новий ворог: фанатичні мусульманські угруповання нещодавно розпочали на островах багато джихадів (священних війн). Тепер між мусульманами й християнами немає миру.

В одному з міст під час мирної демонстрації на захист справи Христа коло резиденції губернатора християни співали „Я зречуся всього“. Вони вимагали від уряду визнати, скільки християн загинуло від рук войовничих мусульман. Навіть у той час, коли мирний натовп вірних співав, загін мусульман напав на ще одне село і спустошив його. Від багатьох громад, які раніше процвітали, тепер залишилися тільки купи каміння.

Делорес – одна з багатьох вірних, переслідуваних в Індонезії, які просять у Бога порятунку. Одкровення говорить про мучеників, які прагнуть Божого суду й справедливості. Однак вони не повинні просити самі. Ми, живі, маємо долучити свій голос до їхнього ревного прохання. І хоча нас у нашій затишній оселі відділяє від них цілий світ, щоб допомогти їм, потрібна лише молитва. Коли ми промовляємо молитву за їхню безпеку й порятунок, то еднаємо свої серця з тими, хто страждає. Чи помолитесь ви сьогодні за Делорес та інших вірних в Індонезії? Чи попросите ви Бога захистити їх у їхній подорожі і почути наші молитви за їхній порятунок?

День 279-ий

Михаелеві Сатлеру присудили відрізати язик, а потім спалити як еретика. Вирок не здивував Михаеля. Було шістнадцяте століття, а він належав до анабаптистів – руху вірних, які хотіли відновити Церкву Нового Завіту. Проте європейські релігійні та соціальні інституції вбачали в анабаптистах загрозу.

Натовп глядачів почав збиратися на ринку. Одним з очевидців був двадцятирічний Клавс фон Грейфнек, який стояв поряд із засудженим, спостерігаючи, як кат готує для Михаеля неминучу смерть.

Михаель почав молитися, незважаючи на свою утруднену мову: „Любий Господи, відкрий очі цьому юнакові!“

Від несподіванки Клавс відскочив назад – цей злочинець молився за нього!

Коли кат зв'язав Михаеля, ув'язнений повернувся до юрби і спотвореною мовою сказав: „Будьте навернені!“ Тоді він заплющив очі і молився: „Всемогутній безсмертний Боже... Я стану... цього дня свідченням правди і підтверджу це своєю кров'ю“.

Після цього кат кинув Михаеля у вогонь. Коли мотузки на його руках перегоріли, він здійняв їх у повітря і молився: „Отче, я віддаю свою душу у Твої руки“.

Клавса дуже зворушило, що цей засуджений чоловік молився за нього. Склавши йому шану, він записав свідчення про його смерть, закінчивши його ж таки словами: „Нехай Бог допоможе вам так само сміливо й терпляче свідчити про Нього“.

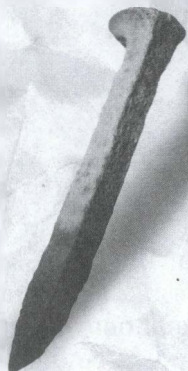

Моліться
завжди в
дусі всякою
молитвою і
благанням.

До Ефесян
6:18

Молитва – це таємна зброя християнина. Вона може стати німим свідченням чи першим словом про віру особи в Христа. Коли Клавс почув, як молиться засуджений чоловік, то зупинився і замислився. Так само, коли інші бачать, як ми в ресторані благословляємо страву, перш ніж з'їсти її, це може змусити їх зупинитися і згадати про Бога. Навіть, коли ми на мить заволодіємо думками людей і привернемо їхню увагу до Христа, це означає, що ми виконали свій обов'язок. Як Михаель довів на прикладі Клавса, молитва змінює життя і надихає до відданості. Але Бог не може скористатися молитвами, яких ви не промовили. Не пошкодуйте часу, щоб мовчки помолитися на благо того, кого ви зустріли сьогодні. Хтозна, що станеться згодом.

День 280-ий

*Слова „місіонер“ немає в Біблії.
Є слово „свіжок“.*

*„Джим Еліот, місіонер, який став мучеником в Еквадорі,
намагаючись звістити Євангеліє індіянському племені Аунка“,
цитуює Елізабет Еліот у книзі „My Savage, My Kinsmen“*

День 281-ий

„Велике переслідування“ почалося у Римі у 303 році н. е. за імператора Диоклетіяна. Це був період, коли Диоклетіян проголошував офіційні укази проти християнства, намагаючись зруйнувати віру. Серед багатьох докладних правил були і такі:

християни, які займають офіційні посади, повинні бути звільнені з них;

усі звинувачення проти християн потрібно вітати і приймати; християн слід катувати за їхню віру;

Писання конфісковувати і негайно спалювати; церковні будівлі руйнувати;

християн треба позбавляти будь-яких громадянських прав; президентів, єпископів і лідерів церков заарештовувати, щоб складати жертву богам.

Упродовж цього часу молодий автор на ім'я Евсебій документував жорстокі злочини, вчинені проти ранньої Церкви. Церковний лідер і теолог на ім'я Памфілій був великим натхненником для нього. Памфілія заарештували і катували у 308 р. н. е., але це сталося вже після того, як він зумів суттєво вплинути на життя Евсебія.

Евсебій писав: „Ми бачили на власні очі, як Будинки молитви руйнували до самої основи... і натхненне священне Писання кидали в полум'я... і деякі пастори церков, ганебно ховалися“.

Страта Памфілія в 309 році н. е. не стримала Евсебія від написання рукопису „Історія Церкви“.

Пізніше Евсебія заарештували за християнську працю. Проте йому вдалося вижити. Бог захистив його, щоб він міг далі писати своє послання майбутній Церкві. Твори Евсебія відкрили очі майбутнім поколінням на страждання, яких зазнала рання Церква. Його свідчення про життя і смерть християнських лідерів нагадують нам про величезну спадщину героїв християнства. Якщо ми вчитимемося сьогодні на прикладі відважної віри і безсмертної любові наших переслідуваних пращурів, їхні твори та страждання не будуть марними. Що ви робите сьогодні, аби надихнути прийдешнє покоління до більшої відданості? Попросіть Бога, щоб Він допоміг вам залишити свою спадщину.

*Грозповідь
про Господа
прийдешнього
родові.*

*Псалом
22:31*

День 282-ий **Чоловік і дружина прибули до багатой нафтою Саудівської Аравії з іншої країни.**

Вони жили і працювали у цій мусульманській країні, яку називали своїм новим домом. Нарешті вони зустрілися і молилися разом з іншими іноземними працівниками, також християнами. Однак сповідання християнства у духовній столиці Мухамеда не тільки непопулярне, а також незаконне. Та подружжя зважилося на ризик бути ув'язненими, депортованими і, ймовірно, втратити земне життя, щоб далі віддано поклонитися Богові.

Багато років вони жили в мирі. Та одного дня співробітники саудівської поліції вчинили облаву в їхньому домі. Їх привели в поліцейський відділок на допит щодо релігійної орієнтації. Конфіскували комп'ютер, у якому була інформація про багатьох місцевих християн. Подружжя боялося, що незабаром їх спіткає така ж доля.

Чоловік залишився у в'язниці, з дружини зняли звинувачення і незабаром її звільнили. Вона подала кілька клопотань до урядів іноземних держав, щоб вони допомогли їй відновити добре ім'я чоловіка і звільнити його з в'язниці. Дружина сподівалася на порядність тих, хто захищав свободу. Проте представники цих країн не бажали втручатися в ситуацію. Чоловік не знає, чи колись побачить свою дружину. Їхній випадок – один з багатьох прихованих переслідувань християн у Саудівській Аравії. Але одного дня істина стане відомою.

Нічого бо нема захованого, що б не стало явним, ані нічого тайного, що б не стало знаним і наяв не вийшло.

Лука
8:17

Саудівська Аравія належить до країн, у яких скоюється найбільше людських страт. У 1999 році уряд Саудівської Аравії витратив на пропагандистські кампанії понад 1 000 000 доларів, щоб утаємничити порушення прав людини в країні. Однак вони не зможуть завжди тримати це в таємниці. Ми повинні молитися, щоб голоси християн у саудівських тюрмах були почуті і щоб на них відгукнулися ще за нашого життя. Знаємо, що після повернення Христа жодна пропаганда не зможе захистити їх від Його суду. Але що робити сьогодні? Молитва – це перший дієвий крок. Не таємниця, що вороги могутні, але Бог могутніший. Що ви робите, щоб попросити у Нього захисту від імени тих, хто перебуває в тюрмі?

День 283-ій **У 286 р. н. е. імператор Максим наказав 6666 воїнам Тебанського легіону вирушити в похід до Галії і допомогти йому у боротьбі проти бургундських повстанців. Кожен член цього легіону був відданим християнином.**

Після важкої дороги через Альпи Максим вимагав скласти спільну жертву перед боєм. Усі воїни Тебанського легіону відмовилися зневажити Бога. Імператора розгнівала така непокора, тому він вирішив переконати їх, наказавши зарубати кожного десятого мечем. Але рішучість легіонерів не послабилася. Тоді імператор спробував змінити їхню думку, наказавши своїм воїнам ще раз пройти крізь шеренги, вбиваючи кожного десятого. Ці чоловіки вмирили з величезною гідністю і спокоєм, немов у битві. Але друга різанина також не спонукала до відмови від християнства.

Після загибелі товаришів решта солдатів вирішили чинити ще рішучіший опір. Вони склали присягу на вірність імператорові, оголосивши, що віра в Бога і відданість Йому тільки зміцнила їхню вірність імператорові. Вони сподівалися умилоствити його, але це мало протилежний ефект. Розгніваний, він наказав зарубати решту легіонерів з Тебану.

Та Петро і Йоан сказали їм у відповідь: „Чи воно справедливо перед Богом вас більше слухати, ніж Бога, – розсудіть!“

Діяння
4:19

Непокора – це найважчий військовий злочин. Проте у тебанського легіону не було вибору, тому що не послухатися Бога – це найбільший злочин. Люди керують за допомогою влади. Але тільки Бог наділяє владою. Біблія дає нам приклади того, як побожні люди вирішували не скорятися людській владі, коли вона суперечила заповідям Божим. Згадайте єврейських повитух і батьків Мойсея, які не послухалися наказів фараона. Згадайте Даніїла і його товаришів, які відмовилися служити чужоземним богам. Їхній приклад і приклад цих відважних воїнів нагадують нам, що в нас є обов'язок визнавати людську владу. Проте понад усе ми повинні поважати владу Бога. Коли людські накази перебувають у прямому конфлікті з Божими заповідями, треба припустити можливість непокори.

надзвичайна стриманість

РИМ: СЕБАСТІАН

День 284-ий **Себастьян щодня ходив залами палацу. Він важко працював, щоб отримати цю посаду в королівській гвардії, але, потрапивши до Риму, він утримувався від ідолопоклоніння імператорського Риму. Він хотів усім серцем служити тільки Богові.**

Коли імператор Диоклетіян почув про це, то поцікавився службовим минулим Себастьяна. Він зустрівся з ним і дізнався про його віру. Після цього наказав, щоб Себастьяна вивели за місто і застрелили з лука. Воїни зробили свою справу і залишили його тіло гнити. Незабаром прийшла група християн, щоб належно поховати Себастьяна.

Коли вони підняли його, один з них вигукнув: „Він ворушиться!“ „Ша! – застеріг його інший. – Занесімо його в безпечне місце“.

Хтось із них узяв Себастьяна до себе додому, де він лікувався і одужав від ран. Відразу після одужання Себастьян знову з'явився перед імператором. Він уже відчув смак надії на небеса, і насолоди цього світу ще менше приваблювали його.

Звісно, імператор був шокований, коли побачив, що Себастьян, фактично, воскрес з мертвих. Він наказав, щоб християнина схопили, побили до смерті, а тіло кинули у водостік. Але померлого знайшли християни і поховали в катакомбах.

Від усякої
лихої
стежки я
стримую
ноги, щоб
пильнувати
твоє слово.

Псалом
119:101

Сексуальна аморальність, нецензурна мова, крадіжки, брехня, шахрайство. Надто часто самовизначення християн залежить виключно від того, чого ми не робимо. Звісно, існує сила-силенна занять, якими Бог не дозволяє займатися своїм людям. Але стриманість не має жодної користі сама в собі і сама для себе. Себастьян став мучеником не тільки за свою стриманість (в іншому разі його вбили б лише за те, що він був доброю людиною). Він став мучеником за свою щирю віру. Ми також повинні утримуватися від зла, щоб цілковито прийняти Божі заповіді. Слухатися, поклонятися, любити, служити. Визначати свою віру тим, що ви робите, а не тим, чого не робите. Вас цінують лише за те, що ви – добра людина, а чи за те, що ви – добра людина, що має щирю віру?

День 285-ий

Павло Глок опинився у складній ситуації. Він був ув'язнений за анабаптистські переконання. Наглядач дав йому трохи більше свободи на підставі того, що він пообіцяв не втікати. Павлові дозволили носити дрова, лагодити взуття, виконувати випадкову роботу і дрібні доручення, але він повинен був ховатися, коли наближались незнайомці, щоб релігійні лідери не дізналися про його свободу.

Павла дивувала ця свобода. Його наглядач Клавс фон Грейфнек у 1527 році став свідком мучеництва іншого анабаптиста – Михаеля Сатлера. Спостерігач Клавс був зворушений, коли Сатлер молився за нього перед самою стратою. Це було двадцять років тому. Мабуть, у серце Клавса закралося співчуття до несправедливо переслідуваних анабаптистів.

Павлові не було що втрачати. Його дружина і дитина вже були мертві; з близьких тільки залишилися побратими у Моравії. Але Павло стримувався від спокуси утекти. Якби він утік, Клавс, який так добре ставився до нього, мав би серйозні юридичні проблеми, а за ув'язненими анабаптистами в цій місцевості ретельно б стежили в майбутньому. Павло вирішив залишатися людиною слова.

Пізніше Бог винагородив його рішення. 1576 року в замку, де його утримували, спалахнула пожежа. Він та ще один в'язень допомогли погасити полум'я і таким чином отримали свободу, перш ніж релігійні лідери, які завзято протистояли Павлові, змогли перешкодити цьому.

*Як же
запровадив
їх до себе
в господу,
то накрив
стіл
і веселився
з усім домом,
який
увірував
в Бога.*

Діяння
16:34

Історії про ув'язнення мучеників не є матеріалом для голівудських фільмів, у яких винахідливі герої копають тунелі і готують потаємні луки для втечі. Головне в сюжеті не те, як ув'язнений втече від небезпеки. Насправді, як і Павло Глок, мученики не втікають навіть тоді, коли в них з'являється нагода зробити це. В їхніх історіях йдеться про те, як використовувати кожну ситуацію для Божої слави, хай якими будуть обставини. Згадайте, як Павло і Сила привели свого тюремника та його сім'ю до Христа, тому що вирішили не втікати з в'язниці. Чи ви заклопотані тим, як утекти від своїх проблем? А якщо ви перебуваєте саме там, де, на думку Бога, ви повинні бути? Можливо, Бог хоче, щоб ви терпіли, а не втікали.

День 286-ий

Значимість цього листа не полягала в одній фразі: „Перестаньте проповідувати серед мусульман“. Набагато більший вплив полягав у методі його пересилання. Він лежав коло закривавленого тіла студента біблійного коледжу Шераза. Тіло юнака разом із листом кинули під головними воротами його церкви поблизу пакистанського Лахору.

Шераз не послухався поради, яка була у цьому листі. Він проповідував усюди про любов Спасителя, який помер за його гріхи. Він проповідував робітникам на фабриці, де працював, у своїй біблійній школі і у своїй сім'ї.

Тиждень перед цим Шераз пішов працювати на фабрику, щоб допомогти батькам і трьом сестрам. Там розпочалася його дискусія з мусульманськими колегами. Вони розсердилися, а інші робітники доповіли про гарячу суперечку. Там Шераза востаннє бачили живим.

Шераз знав про ризик. Багатьох християн вже вбили за те, що вони ділилися своєю вірою. Інших звинувачували в блюзнірстві і кидали за ґрати. Але євангельське послання було надто привабливим, і Шераз не міг берегти його лише для себе.

Члени його церкви також не послухалися поради, яка була в цьому листі. Вони продовжували проповідувати серед мусульман, пропонуючи Ісусову любов тим, кого поневолили ненависть і страх ісламу. Вони також знали про ризик, але продовжували і продовжуватимуть проповідувати навіть тоді, коли їм доведеться наслідувати Шераза.

*Не можемо
бо ми не
говорити
про те,
що самі
бачили
та чули.*

*Діяння
4:20*

Найефективніше свідчення – свідчення щире. Нам не потрібно вивчати теологічну важливість покаяння, аби розповісти людям, що Ісус змінить їхнє життя. Ісус лише просить нас свідчити про те, що ми бачили, і слухати. Наш особистий досвід – це могутній аргумент віри в Ісуса Христа. Ніхто не може заперечити його, тому що це сталося з нами. Чи ви вагаєтеся, перш ніж розпочати ділитися своєю вірою? Чи боїтеся ви сказати щось неправильне чи не знати відповіді на чийсь запитання? Лише скажіть те, що, на вашу думку, правильне. Ваш особистий досвід зробить з вас професійного свідка-християнина.

День 287-ий

*Ісус сказав, що ти повинні йти.
Він ніколи не говорив,
що ти повернетесь.*

Анонім.

надзвичайний натиск

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ПЕРЕСЛІДУВАНІ ХРИСТІЯНИ

День 288-ий

„Чи є моє ім'я у списку?“ Про це думав кожен християнин з Джіди (Саудівська Аравія) після того, як релігійна поліція вчинила облаву у християнському домі і конфіскувала персональний комп'ютер з інформацією про кожного християнина в цьому районі. **„Чи буду я наступним, чи постукають у мої двері?“**

Прабу Ісаак був першим, до кого завітала мутава або релігійна поліція. Ісаак – громадянин Індії, але в Саудівській Аравії заборонено пропагувати будь-яку іншу віру, крім ісламу. Навіть демонстрація хреста є злочином. Мутаву стурбували повідомлення про те, що саудівські громадяни дедалі частіше контактували з християнами. Незважаючи на норми міжнародного законодавства, вони відмовляли Ісаакові в доступі до консульства своєї країни. Поліція також допитала його дружину і заборонила їй контактувати зі своєю батьківщиною.

Згодом іншого вірного Ескіндера Менгіса заарештували після того, як його ім'я побачили у комп'ютері Ісаака. Наступним був Вільфредо Калюаг. Невдовзі після арешту Калюага перевели в госпіталь, нібито для лікування від „теплого удару“. Проте відвідувачі розповідали, що тіло Калюага вкрите побоями і синцями так, немов поліція знущала з нього.

Саудівська Аравія закрита для євангелія, але відважні християни, які мають роботу в мусульманській країні, почали сіяти зерна віри серед своїх друзів і колег по роботі. Робота важка і ризик великий, але Добра Звістка наближує царство.

Християни в Саудівській Аравії бояться, що їхні імена потраплять до чорного списку релігійної поліції. Проте перш ніж конфіскувати їхні комп'ютери, а християн зарахувати до переліку мішеней, їхні імена з'явилися у значно важливішому списку. Біблія вчить нас, що на небесах є „Книга життя“, яка перелічує всіх вірних. Ті, чий імена записані до „Книги життя“, будуть спасенні. Чий імен там не буде, загинуть навіки. Якщо ви прийняли Ісуса Христа як Спасителя, не бійтеся, коли ваше ім'я стане відоме будь-яким вашим ворогам. Чи ви передусім належите до Христового списку?

Хто переможний – він одягнеться в одязі білій, і вже не викреслю імени його з книги життя, і визнаю ім'я його перед Отцем моїм і перед ангелами його.

Одкровення
3:5

надзвичайна кара

АФГАНІСТАН: ПРАЦІВНИКИ ІНОЗЕМНИХ
ГУМАНІТАРНИХ МІСІЙ

День 289-ий

Талібан. Ім'я радикального ісламського уряду Афганістану тепер відоме усьому світові. Сповідування християнства завжди було злочином у цій репресивній країні, якою керує Талібан.

„Нам не потрібні діти, – вирішив афганський уряд. – Нам потрібні їхні батьки“. Дітей, яких нібито навчали християнству, пізніше заарештували. Іноземні організації, яких допустили в країну для розповсюдження гуманітарної допомоги, привозили також християнські книжки і матеріяли. У багатьох країнах гуманітарна допомога – це єдині двері, відчинені для Євангелія. Проте уряд швидко конфіскував ці матеріяли.

Керівництво вирішило не звинувачувати дітей в тому, що вони потрапили під вплив вчення. Мовляв, це батьки не змогли виховати своїх дітей і подбати про них. „Арешт повинен стати уроком для батьків, щоб вони наглядали за своїми дітьми і знали, що вони роблять“, – говорив заступник талібанського міністра зі сприяння доброчесності і запобігання від нещастя.

Офіційні коментарі з'явилися після того, як у серпні 2001 року заарештували вісім працівників гуманітарних місій, а також багатьох афганців, які працювали на християнські організації. Починаючи з листопада 2001 року, іноземців судили за проповідування Ісуса Христа серед мусульман. Наслідком звинувачення може бути смертна кара. Афганські працівники мають нагоду повернутися до ісламу. Якщо вони відмовляться, їх судитимуть як відступників. Їм загрожує смертна кара.

Принаймні двоє працівників – це американські громадяни. Їхні розповіді про несправедливе покарання видаються нам справжньою катастрофою. Але те, що виглядає трагедією, може насправді мати для Бога важливішу мету. Погляньте на життя Ісуса. З одного боку, Його смерть – це найгірше, що могло статися. Однак Бог використав це несправедливе покарання, щоб подарувати нам спасіння.

У цьому випадку працівники готові зазнати смертної кари, щоб принести иншим Добру Звістку. Про їхній учинок дізнався весь світ. Це спонукало багатьох прийти до Христа і подарувало натхнення иншим вірним. Чи ви страждаєте за несправедливих обставин? А чи вбачаєте у цьому Божий план?

*Кара, що нас
спасає, була
на ньому.*

Ісая
53:5

День 290-ий

Пес рвався вперед, натягуючи шворку, – його страхітливі зуби були вискалені. „Хапай!“ – закричав до нього господар – тюремний наглядач Нудний.

„Господи, змилуйся наді мною!“ – благав християнський в'язень Женья Комаров. Він знав, що жорстокі сторожові пси убили багатьох в'язнів. Женья молився, щоб Бог порятував його.

Велика німецька вівчарка помчала до нього, але раптово зупинилася. Вона зіщулилася від страху, відмовляючись кусати християнина. Нудний цькував пса, навіть бив його, але той не нападав на Комарова.

В'язням майже нічого не давали їсти і коли Комаров несміливо попросив трохи більше їжі, це прохання спричинило гнів у Нудного.

Через кілька днів Комаров молився: „Господи, я стою на краю прірви через голод, зневагу і біль. Будь ласка, поклади край цьому. Нехай я помру і знайду спочинок або ж зроби чудо, як ти зробив це для Іллі“.

У цю мить до нього швидко підійшов Нудний. Він був без пса. Комаров подумав, що Бог відповів на його молитву, і що він скоро помре. Натомість головний тюремник повів християнина на кухню, де дав йому супу і хліба. Він нагодував решту в'язнів.

„Пробач мені, що нацькував на тебе пса, – сказав Нудний християнинові. – Тепер це не дає мені спокою“.

Комаров пробачив наглядачеві і подякував Богові за це чудо.

*Мій Бог
послав
ангела свого
й той
затулив
пащеки
левам, тож
вони не
скоїли мені
ніякої шкоди,
бо він визнав
мене
невинним
перед собою.*

Даниїл
6: 23

Багато людей мають стосунок до історії про Даниїла і яму з левами. Їхні найважчі обставини нагадують про болісну смерть, якої мав би зазнати Даниїл від рук зла. Історія Даниїла – переможна. Він подолав жахливі обставини, бо вірив, що Бог порятує його. Так само ми можемо опинитися в різних обставинах – навіть таких, що загрожують нашому життю. Їх ми не здатні контролювати. Бог може порятувати нас від страхітливої реальності і подарувати нам мир. Ми повинні повірити, що Господь здатен впоратися з нашою „ямою“ проблем. В якій загрозовій ситуації опинилися ви? Попросіть Бога дати вам відчуття його турботливої присутності. Повірте, що Він здатен визволити вас від нещастя.

День 291-ий

Перед мечеттю в одному з індонезійських сіл стояв натовп людей. На них бризкали холодною водою. Озброєні воїни джихаду в білому одязі оточили це місце. Ритуальне вмивання було примусовим приготуванням навернення цих людей до ісламу. Люди знали, що вони або навернуться, або їх негайно застрелять чи відінуть голову.

Мала дівчинка плакала за своєю вірою: вона думала, що це ритуальне вмивання змінить віру. Дівчинка не знала, що попри все, що стається з тілом, віра в Христа може залишитися у душі. Також вона плакала від страху, бо знала, що на неї, як і на чоловіків, жінок та дітей у цій групі, чекає обрізання. Примусове обрізання було фінальним актом у прийнятті нової релігії. Дівчинка не бажала нової релігії, тому у сльозах зверталася до Бога.

Колись Індонезія була гаванню терпимости. І хоча у цій країні мусульман є більше, ніж у будь-якій іншій, проблем майже не виникало. Мусульмани, християни і буддисти жили поруч, працюючи разом і не відчуваючи ворожости.

Тепер усе змінилося. Радикальні мусульмани втягнули країну в священну війну – джихад і кожен християнин перетворився на мішень. Багато хто устами повторює мусульманський Символ віри, щоб врятувати собі життя; однак у серцях вони звертаються до Бога, знаючи, що тільки Він може подарувати їм спасіння.

*І каже:
„Істинно
кажу вам:
Якщо ви не
навернетесь..
не ввійдете
в Небесне
Царство“.*

Матей
18:3

Люди намагаються змінити нас зовні. Але змінити нас зсередини може тільки Бог. Перш, ніж прийти до Христа, ми часто намагаємося пристосуватися до стандартів світу і таким чином губимо відчуття нашого справжнього „я“. Нас примушують стати людьми, якими ми не повинні бути. Однак коли Бог змінює людину зсередини, вона змінюється назавжди. Тепер нас неможливо примусити повернути до свого старого „я“. Як дізналася дівчинка з цієї розповіді, оточуючі можуть впливати і певним чином контролювати нас. Але більше, ніж Христос, вони не можуть нас змінити. Чи пережили ви „зміну“, про яку навчає нас Біблія?

День 292-ий **Воскреслий Спаситель разом з двома учнями йшов дорогою до Емаусу, розмовляючи з ними про недавні події в Єрусалимі. Хоча учні не впізнали Його, Він говорив з ними про план Бога для Месії. Коли вони прибули у своє місто, Ісус поведився так, ніби Він повинен був іти далі. Чому? Чи Він не хотів залишитися і продовжити розмову?**

Для російського вірного Пйотра в Ісусових діях вбачається Його ввічливість: Він не хотів залишатися, нібито насправді не був бажаним гостем. Пйотр бачив, як комуністи заповнили його країну. Поліція в будь-яку мить могла ввірватися в людську оселю. Врешті, один християнин поділився з Пйотром історією про Спасителя, який лагідно стукав у серце, чекаючи, поки Його впустять. Пйотра вразив цей лагідний Ісус, – і він охоче відчинив двері. Ісус став Спасителем і Господом Пйотра.

Пйотр розумів, яке значення має навернення. Він змінився. Бог послав його працювати у підпільній Церкві. Тут він навчався на прикладі інших. Християни, які зростали, показали йому, як поширювати свої переконання і впроваджувати у життя свою віру. Незабаром Пйотр здійснив безліч подорожей, нелегально перевозячи християнську літературу в Росію. Він ставав дедалі сміливішим, відчував бажання бути не тільки учнем, але й учителем, і вести всіх до Христа.

Але його заарештували і кинули за ґрати. Ніхто не знає, що з Пйотром сталося потім.

Але ростіть у благодаті та спізнанні Господа нашого і Спаса Ісуса Христа...

2 Петра
3:18

Румунський пастор Річард Вурмбранд одного разу сказав: „Ми не повинні зупинятися, здобувши душу для Христа. Це тільки половина справи. Кожна душа, здобута для Христа, повинна стати ловцем інших заблуканих душ. Росіяни не тільки наверталися – вони ставали „місіонерами“ в підпільній Церкві. Вони були зухвалі і відважні у Христовій справі...“ Як така людина як Пйотр зростає настільки, що сама починає спасати інших? Хтось показав йому, як стати християнином; інший показав йому, як зростати у вірі. Людям слід показати, як вони можуть зробити більше для Христа. Чи ваша зростаюча віра є прикладом для інших? Бог закликає вас бути не тільки учнем, але й учителем.

День 293-ій

Перед тим, як їхній літак розбився на Кубі – ізолюваному від світу острові, Том і його пілот місяцями розкидали євангельські брошури, не знаючи нічого про те, чи кубинці відгукнулися на їхні зусилля. Тепер, засуджений до двадцяти чотирьох років в тюрмі „Комбінадо дель есте“, Том з перших уст пересічного в'язня почув розповідь про ситуацію в кубинській Церкві. (Вона таки жила!)

Том вважав привілеєм бути у тюрмі з багатьма християнами, яких він зустрічав. Однак капітан Сантос вирішив помістити його в одиночну охолоджену камеру. Тепер йому доводилося боротися, щоб не впасти у відчай і не дозволити серцю стати таким холодним, як ця камера.

Спати було неможливо, адже підлога була заходною. Єдиний відпочинок, який у нього був, – стати на крок від бетонної стіни і притулилася чолом до неї.

Під час цієї внутрішньої боротьби він співав гімни і хори. Том зібрався із зусиллями і зосередився на силі своїх братів у в'язниці. Вони підбадьорювали його і казали, що моляться за нього. Він також покладався на сповнені натхнення свідчення, які пам'ятав з книги, яку ще підлітком отримав від матері.

У цей важкий час Том зміг вижити завдяки товариству, яке він віднайшов, і Фоксовій „Книзі мучеників“.

*Отже,
втішайте
один одного
цими
словами.*

1 до Солунян
4:18

Коли хтось уже витерпів таке горе, що тепер спіткало нас, це якось чином робить нашу дорогу легшою. Це називають силою особистої розповіді. Прочитавши про те, що пережив хтось, ми у перспективі можемо оцінити нашу власну ситуацію. Часом можемо опинитися у становищі, яке нагадує одиночне ув'язнення Тома. Ми змушені пережити щось самі. У ці самотні часи найкращими товаришами стануть історії про відважних вірних. Життєписи мучеників та інших християн можуть утішити нас, підбадьорити і надихнути майже так, як друзі з крові і плоті. Ви тепер переживаєте горе? Позбудьтеся самотності завдяки життєписам про ваших християнських братів і сестер. Черпайте силу сьогодні і сподівайтесь на завтра.

День 294-ий

*Більше переслідувань –
більше росту!*

Улюблена цитата пастора Сем'юеля Лема –
китайського пастора домашньої церкви,
який за віру відсидів у в'язниці двадцять років.

ще один надзвичайний місіонер

І Н Д І Я : А М І К А Р М А Й К Л

День 295-ий **24 жовтня 1931 року Амі Кармайкл молилася: „Боже, прошу тебе, роби зі мною все, що Ти хочеш. Роби все, що допоможе мені більше служити Тобі“. Вона була місіонеркою в Індії і матір'ю багатьох дітей, яких порятувала від проституції в поганських храмах. Тому вона звикла молитися і довіряти Богові в усьому, що би не сталося.**

Пізніше, того ж дня, вона впала, вивихнула кісточку і зламала ногу. Через ускладнення Амі назавжди залишилася калікою і більшу частину подальших двадцяти років не виходила зі своєї кімнати.

Але Амі не марнувала часу на думки про свою хворобу. Вона зосередилася на літературній творчості і моральній підтримці праведників усього світу. Лежачи в ліжку, вона написала тисячі листів, стала автором тринадцяти книжок і склала чудову поезію:

*Він бідного
рятує
власною його
бідною і в
злиднях
об'являється
для його вух.*

Йов
36:15

А ти не маєш ран?
Не маєш ран? Ні шрамів?
Так, як Господар той,
Що став комусь слугою,
Лиш ноги пробиті
Підуть услід за Мною;
Але чи зможеш ти
Без шрамів, ран і болю
Лишити суєту
І йти услід за мною?

From *Mountain Breezes* by Amy Carmichael. Copyright © 1999.
The Dohnavur Fellowship. Published by Christian Literature Crusade,
Fort Washington, PA. Used by permission.

Амі стала калікою, проте рани ще більше наблизили її до Бога. Вона перебувала у солодкому товаристві свого Спасителя, якого почала розуміти краще завдяки своєму тілесному болю. Люди, які пережили одну трагедію, тісно пов'язані один з одним і відчують миттєву близькість. Ті, хто походить з розлучених сімей, перебувають у таких стосунках, на які інші не здатні. Аналогічно є і щодо Христа. Коли ми страждаємо, то починаємо спілкуватися з Ісусом на цілком іншому рівні. Ми відчуваємо, що Він знає про наші рани. Певним чином починаємо ясніше усвідомлювати це. Що ваші рани навчають вас про Ісуса? Чи дозволяєте ви їм більше зблизити вас з Христом?

День 296-ий **У своїй підземній одиночній камері пастор скаржився Богові: „Ти кажеш, що даєш сонце і дощ добрим та злим. То хто я: добрий чи злий?“**

Бог промовив у його серці: „Ти є цілковито іншим – дитям Бога. Дитя Бога не чекає на сонце чи дощ. Воно повинне дарувати сонце. Ти – світло в темному світі, тому випромінює світло. Замість того, щоб нарікати на те, чого не маєш, чому б тобі не дати самому? Довкола тебе у камерах стільки душ“.

Пастор Вурмбранд молився: „Як я можу привести когось до спасіння, якщо сиджу в камері один?“

„Подумай добре сам“, – була Божа відповідь.

У Річарда Вурмбранда з'явилася ідея – і він почав стукати у стіни. Безперечно, у відповідь пролунав стук. Тоді він почав навчати ув'язнених у сусідніх камерах азбуки Морзе. Врешті-решт вони змогли ефективно спілкуватися, і Річард почав проповідувати євангеліє. В'язні передавали інформацію в інші камери.

Ця нова думка дозволила Богові перетворити безнадійну, на перший погляд, ситуацію на ефективний метод поширення євангелія по всій в'язниці.

Через багато років один чоловік розповів Річардові про те, як в'язень у румунській тюрмі навернув його до Христа, стукаючи у стіни.

*Тому, отже,
що Христос
страждав
тілом,
ви теж
озбройтеся
тією самою
думкою.*

1 Петра
4:1

Поглянути у вічі фактам може бути нелегким завданням. Коли пастор Вурмбранд оцінив свою ситуацію, факти не видавалися сприятливими. Однак його страждання, по суті, привели його до нового відкриття. Він усвідомив, що ставлення важливіше, ніж факти. Озброєний новою ідеєю про відновлену надію, він почав переоцінювати факти. Він не міг говорити, але міг вистукувати код Морзе. Він навіть міг поділитися євангелієм – своєю справжньою любов'ю. Коли ми бачимо, що несприятливі обставини скупчуються довкола нас, ми повинні зважати на свою позицію і як Христос, бути готовими до страждань. Однак треба мати певність, що вони не переможуть нас. Ви акцентуєте велику увагу на фактах? Чи ви – людина віри?

День 297-ий

Коли брат Да вперше почув християнські програми на своєму короткохвильовому радіоприймачі, то був вірним членом комуністичної партії Північного В'єтнаму. Спершу він сприйняв ці ідеї за безглузді забобони, але після двох років слухання програм більше не зміг опиратися Христові. Брат Да почав захоплюватися своєю любов'ю до Бога, яка по-справжньому заповонила його серце. Незабаром Да навернув багатьох своїх сусідів до Христа.

Але все це дуже швидко минуло. 29 грудня 1998 року в'єтнамська поліція, розгнівана євангелистською діяльністю Да, вчинила облаву в його домі і під конвоєм вивела його. Дружина і четверо дітей могли тільки спостерігати, як його забрали до виправно-трудового табору.

В абиак побудованому виправно-трудовому таборі Да змусили працювати на цегляному заводі. Щодня треба було перенести по дві тисячі цеглин. Якщо Да не виконував цієї норми, його брутально били. Як тільки він почав думати, що більше не витримає цієї праці, його звільнили. Це було 15 жовтня 2000 року.

Тепер Да перебував під домашнім арештом. Йому заборонили ділитися своєю вірою, попередивши: „Ти щойно повернувся з трудового табору. Хочеш потрапити туди знову? Подумай добре“.

Але Да був відданий „праці любові“ для Бога, тому продовжував свою роботу – ділився Христом з тими, хто оточував його. Жодна фізична праця, навіть носіння двох тисяч цеглин на день, не змогли стримати його.

*Маємо
в пам'яті
безпереставу
діло вашої
віри, труд
вашої любові
та терпели-
вість вашої
надії на
Господа
нашого Ісуса
Христа.*

1 до Солунян
1:3

Мало людей визнають, що їм подобається щодня ходити на роботу. Однак ті, хто працюють на службі Богові, мають цілком иншу ментальність. Робота для Бога ніколи не є нудною. Ми ніколи не спізнюємося і постійно працюємо, щоб усюди поширювати євангеліє. Господь дає нам енергію, щоб виконати наступне завдання, і терпіння, коли настають важкі часи. Чому християни так важко працюють? Заради платні? Заради премій, пільг чи иних привілеїв? Ні, любов змушує нас віддавати все на службі Богові. Якщо ви любите Христа, радо працюватимете для Нього. Що Він закликає вас зробити сьогодні на Його службі?

День 298-ий

Коли хлопчик нарешті зауважив у готелі іноземного „бізнесмена“, він підбіг і схопив його за руку. Спонтельний іноземець спробував вирватися, але незабаром помітив, що хлопець потайки робить пальцем знак хреста на своїй долоні. Цей чоловік – місіонер, який молився, щоб налагодити контакт з Церквою, придивився до обличчя худого, як тріска, хлопця і відразу зрозумів: „У Північній Кореї Церква живе!“

*За те
мій Бог
виповнить
усі ваші
потреби, за
багатством
своїм,
у славі,
у Христі
Ісусі.*

До Филипп'ян
4:19

Наступного дня місіонер таємно зустрівся з хлопцем. Він дізнався, що його батько був християнином. Багато років тому його ув'язнили. Через брутальність влади сім'я хлопця багато страждала. Щоб вижити, вона була змушена зебрати їжу. Тепер через посуху люди усюди вмирили від постійного недоїдання.

Коли місіонер поцікавився, чим він може допомогти, був певен, що хлопець попросить їжі для своєї сім'ї. Але той попросив тільки про чотири речі: узяти десятину, яку він збирав багато років, охрестити його та вділити Святе Причастя, а також дати кращу Біблію.

Чоловіка це зворушило до сліз. Він усвідомив мудрість хлопця: матеріальна допомога послужила б йому день чи два, а духовна приготувала для вічності.

Хотіти і потребувати – це цілком різні речі для більшості людей. Те, що вони хочуть, – зовсім не те, чого вони потребують. Саме тому стільки людей переживають розчарування. Цей хлопчик вчить, що відбувається, коли всі наші бажання узгоджені з нашими потребами. Він усе збагнув як слід і хотів того, чого потребував найбільше: Ісуса Христа. Будьте задоволені, коли ваші бажання не суперечать вашим потребам. Можете вважати, що потребуєте грошей, але незабаром дізнаєтеся, що гроші задовольняють тільки деякі з ваших потреб. Сьогодні ви потребуєте грошей, але незабаром збагнете необхідність інших речей. Тільки Ісус може одночасно задовольнити ваші потреби й бажання.

День 299-ий „Я не втечу. Я готова чинити опір“.

Сарату Турунду – тридцять п'ять. Вона – неодружена. Сарату так любить дітей і надзвичайно хоче мати своїх, але Бог не відповів на її молитву.

Сарату вирішила присвятитися Богові і Церкві. Вона всім серцем полюбила свою церковну родину сім'ю, особливо тішилася викладанням у недільній школі. Спілкування з дітьми і нагода показати їм дорогу до Христа наповнювали Сарату неймовірною радістю. Вона знала, що ніколи не буде щасливою без Христа.

Але фанатичні мусульмани, які домінували в її рідному нігерійському місті Кадуні, почали переслідувати християн. Сарату чула історії про християн, яких переслідували в інших селах, про те, як спалювали їхні оселі, майно. Деяких навіть били чи вбивали.

Тому, коли натовп напав на християн в Кадуні, Сарату вирішила залишитися і захищати Христа. Брати просили її втекти до лісу разом з ними. Але вона не пішла навіть тоді, коли побачила, як розлючений натовп дотла спалює її улюблену церкву. Вона молилася на колінах, коли мусульмани облили бензином її помешкання і підпалили його.

Друзі і сім'я пам'ятають Сарату як добру співчутливу жінку, яка кожному дарувала любов. Вона померла у любові до свого Спасителя.

*А стоятиме,
бо Господь
має силу
втримати
його.*

До Римлян
14:4

Розповіді про надлюдську силу дивують і надихають нас. Нас вражають історії про матерів, які у жахливих аваріях скидають палаючі автомобілі зі своїх дітей. Коли адреналін стимулює людське тіло, воно здатне на надзвичайні речі. Так, як адреналін впливає на м'язи людини, віра може допомогти нашим духовним м'язам здійснити те, що ми раніше вважали неймовірним. Сарату напружила свої духовні м'язи, коли вирішила у своїй громаді захистити Христа. Мабуть, вона ніколи раніше не усвідомлювала, що має силу зробити це. Однак Бог допоміг їй. Чи робили ви колись щось таке, що досі, на вашу думку, ви би не могли зробити? Подякуйте Богові сьогодні за Його здатність допомогти вам стояти твердо.

День 300-ий **„Я благаю вас помститися...“**

Читачі листів іспанського мученика Бартоломе Маркеса були шоковані, коли в останньому листі прочитали про заклик до помсти. Пізніше вони зрозуміли, що це не був заклик до кровопролиття заради помсти. Це був заклик зробити так, щоб більше людей духовно влилися в Ісусову кров.

„Я прошу вас здійснити християнську помсту, намагаючись чинити добро тим, хто вчинив мені зло, – вимагав Маркес від вірних. – Сподіваюся, що побачу вас там, де незабаром опинюся сам – на небі“.

Іспанські комуністи вбили Маркеса разом з іншими пасторами в 1939 році. Його останні листи до нареченої і до братів та сестер у Христі були епістолою радості:

„Через кілька годин я пізнаю невимовну радість блаженних! Якою легкою є смерть тих, кого переслідують заради Христа! Бог дає мені незаслужений привілей: умерти, насолоджуючись Його ласкою“.

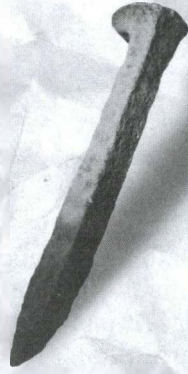
„Поки моє серце ще б'ється, – писав Маркес своїй нареченій, – воно битиметься з любов'ю до тебе. Коли мене засудили за те, що я захищав високі ідеали релігії, батьківщини і сім'ї, двері небес відчинилися для мене. На спомин про нашу, тепер ще міцнішу любов, прошу тебе: вважай спасіння душі своїм головним обов'язком. Тоді ми зможемо поєднатися на небі. Там ніхто не роз'єднає нас“.

Бог же миру
роздавить
незабаром
сатану
під вашими
ногами.

До Римлян
16:20

Ті, хто страждає заради Христа, мають здатність все бачити у подальшій перспективі. У Біблії є безліч історій, які розповідають нам про особисте життя людей. Їхнє життя є елементом битви між Богом і злом. Подальша перспектива допомагає нам побачити, що за утисками і стражданнями стоїть сатана; тому ми не повинні мститися своїм гонителям. Вони – лише пішаки в руках сатани. Такі християнські мученики, як Маркес, нагадують нам, що нема більшої помсти за напади сатани на християн, ніж привести самих нападників до Христа. Моліться за лідерів репресивних урядів і режимів. Підтримуйте тих місіонерів та людей, які мають змогу поділитися євангелієм з ними.

*Церкву переслідували
і переслідуватимуть завжди.
Усі спостерігають за нами.
Якщо ми помиримо у вірі,
надії й любові, це може змішити
історію народів. Якщо ми
не зможемо в любові й надії
захистити свою віру,
цілі народи можуть
відкинути Христа.*

СЛОВА МІСІОНЕРА, ЯКИЙ ПРАЦЮВАВ
У КИТАЇ І У ПІВНІЧНІЙ КОРЕЇ.

День 302-ий

Йоана Миндруц багатьох здивувала своїм учинком. Вона сміливо підійшла до офіцера поліції і сказала: „Шестеро Христових учнів з обраного Богом народу страждають тут. Я хочу страждати разом з ними“. Незабаром Йоана співала зі звинуваченими, яких заарештували раніше того ж дня. Це був єврейський християнський пастор, його дружина і четверо інших ув'язнених християн.

Румунський уряд, ставши союзником нацистської Німеччини, переслідував і масово вбивав євреїв. Але саме цю єврейську пару пастора Річарда Вурмбаранда і його дружину Сабину знали і любили багато людей у всій країні.

У день суду кілька знаних релігійних лідерів пробували захистити Вурмбрандів, сподіваючись, що це втручання звільнить їх. Але несподівано в небі з'явилося повно радянських літаків, і їх усіх разом із в'язнями швидко ескортували до бомбосховищ. Там пастор Вурмбранд зміг помолитися за всіх. Його молитва була прихованим закликом до віри і каяття. Коли небезпека минула, сталося чудо: суд поновили.

Бог зворушив серця суддів під час цієї кризи і Вурмбрандів виправдали! Один суддя додав: „Поліція арештовувала шістьох людей, але переді мною стоїть сім. Очевидно, що виникла якась помилка. Справу припинено“.

По суті, це була єдина справа, під час якої звинувачених євреїв виправдали.

*Ті дав мені
життя
і милість,
і твоя опіка
зберегла
мій дух.*

Йов
10:12

Це незбагнено. Це неймовірно. Як тільки Бог увійде в нашу реальність, його кроки є непомилні. Деколи події відбуваються таким чином, що навіть скептичні спостерігачі визнають, що хтось чи щось охороняє нас. Вони називають його „Всевишнім“, який піклується про нас, або „Ангелом-хоронителем“. Ми як християни знаємо, що наш небесний Отець – досить могутній і турботливий. Він зробить для нас чудо, коли ми потребуватимемо Його. Чи мали ви честь стати свідком Божого втручання у ваше життя, у життя близької вам людини? Сьогодні проведіть трохи часу у молитві, дякуючи Богові за втручання у ваше життя.

День 303-ій **Багатьох християн вже заслали до сибірських трудових таборів. Тепер черга дійшла до Віри Яковлевої. Репутація цих таборів була добре відома, і вона знала, що не виживе.**

Коли охоронець побачив, як Віра свідчить про Христа, він покарав її, змусивши годинами босою стояти на льоду. Коли вона не виконувала своєї денної норми, її били і не давали водянистого супу, який вважали стравою на вечерю.

Одного вечора пригнічена і заплакана Віра вийшла на тюремне подвір'я, щоб побути на самоті. У своєму горі вона не помітила, як порушила заборонену зону, де в'язнів убивали без попередження.

Раптом Віра почула різкий голос:

– Гей, твоя мама часом не християнка?

Вражена і налякана Віра, що саме думала про свою матір, відповіла:

– Чому ви питаєте?

Охоронець відповів:

– Тому що я вже десять хвилин спостерігаю за вами, але не зміг застрелити вас. Я не можу поворухнути рукою. Вона цілком здорова, адже я рухав нею увесь день. Тому і здогадався, що ви повинні мати матір, яка молиться за вас. Біжіть назад, я дивитимуся в інший бік.

Віра побачила охоронця вже наступного дня. Він усміхнувся до неї, підняв свою руку і сказав:

– Тепер я знову можу рухати нею.

*Він стежки
правоти
пильнує,
він береже
дорогу своїх
вірних.*

*Приповідки
2:8*

Ми воліємо перш, ніж діяти, багато зважувати. Безпека подобається нам більше, ніж ризик. Ми вибираємо комфорт, а не труднощі. Коли все-таки потрапимо у скруту, то хочемо якомога більше захистити своє життя від сумніву і страху. Проте ми забули, що Бог пропонує нам свій захист тоді, коли ми перебуваємо на форпості Його служби. Божя опіка більше нагадує на щит у бою, а не теплу ковдру, в яку ми кутаємося вдома. Коли востаннє ви зайшли у своїй вірі так далеко, що вам довелося покласти на опіку Бога? Хай якими будуть наслідки, свідчення – це не суто „ризик“. Це – віра.

День 304-ий

Ще не пізно втекти з країни: тисячі ще здатні купити собі порятунок за кордоном. Пастор і його дружина приймали нелегке рішення: піти чи залишитися: „Якщо ми потрапимо до в'язниці, це може бути на довгі роки. Що станеться з нашим сином?“

Але вони не хотіли покидати Церкву. Вірні залежали від їхньої сили і підтримки, і пара відчувала провину за спокусу виїхати з країни. Друг нагадав їм слова ангела до Лота: „Рятуй своє життя, не оглядайся назад себе“.

Пастор запитував себе: „Чи було це послання від Бога? Чи повинні ми втекти, щоб порятуватися?“

Його дружина прочитала інший вірш: „Бо хто хоче спасти свою душу, той її погубить; а хто погубить свою душу мене ради та Євангелії, той її спасе“ (Марко 8:35).

Отож, дебати тривали аж до вирішального вечора, коли відбулося таємне зібрання домашньої церкви, де п'ятдесят вірних взяли участь у Всеношній Службі. Приблизно опівночі жінка, яка стояла на колінах разом з усіма, вигукнула: „І ти, той, хто думає йти, – пам'ятай, що Добрий Пастух не покинув свого стада. Він був з ним до кінця“.

Ця мила жінка нічого не знала про сумніви пастора і його дружини, але вони зрозуміли все. Вони залишилися, щоб служити своєму стаду, і пізніше страждали разом з ним у в'язниці.

*Бо хто хоче
спласти свою
душу, той її
погубить;
а хто
погубить
свою душу
мене ради
та Євангелії,
той її спасе.*

Марко
8:35

Як і Вурмбранди, ми повинні молитися за свої рішення, шукати відповіді в Біблії і прислухатися до порад інших. І як Вурмбранди, ми повинні бути готові виконати Боже рішення, перш ніж дізнаємося про нього. Це основа основ. Ми немов починаємо свою молитву з твердого „так“, перш, ніж спитати, що маємо робити. Нам належить знехтувати своїм життям і позбутися будь-якого відчуття власності. Тільки тоді ми зможемо знайти істинне життя і цілковито прийняти Божу волю щодо себе. Чи ви настільки сильно контролюєте своє життя, що якби Бог хотів змінити вашу думку щодо певного рішення, ви все одно не дозволили б Йому зробити цього?

День 305-ий „Сьогодні мій день народження чи твій?“ – спитала молода християнка, і її очі радісно заблищали.

„Сьогодні твій, – відповів батько. – Мій був минулого тижня“. Для християн в комуністичних країнах уродини були чудовим виправданням. Щоб зібратися разом з іншими вірними, деякі сім'ї щотижня збиралися на святкування уродин. Насправді це була служба в підпільній церкві.

Молодь використовувала ці „вечірки“, щоб зміцнити свою відданість евангелії. У 1966 році трьох російських хлопців і чотирьох дівчат заарештували за те, що в потягу вони співали церковний гімн.

У суді семеро молодих людей упали на коліна. „Ми віддаємося в руки Божі, – сказали вони у присутності судді та свідків. – Ми дякуємо Тобі, Господи, що Ти дозволив нам страждати за цю віру“.

Після цієї заяви християни, що були в судовій залі, почали співати той гімн, за який заарештували цих дітей. Вони сказали: „Присвятімо свою молодість Христові“.

Комуністи не могли зупинити ріст Церкви і заборонити вірним зустрічатися. Одна російська газета розповіла про пастора, якого тричі кидали за ґрати. Як тільки його звільняли, він починав організовувати зустрічі в недільній школі. Вони страждали і ризикували бути засудженими у своїй країні заради служіння Божій Церкві.

Щоб наші фізичні м'язи стали сильнішими, їх потрібно надірвати і напружити завдяки вправам і важкій праці. Віра – це також м'яз, який росте лише тоді, коли напружений. Страждання напружує м'язи нашої віри. Ми напружуємося і „надриваємося“ перед Богом у часи випробовувань. Але таким чином ми стаємо сильнішими. Церкви в недемократичних державах демонструють надзвичайну силу завдяки своїм стражданням. Чи можна сказати те ж про віру в Америці? Вправи виснажують нас, ми не хочемо їх виконувати. Також ми думали, що страждання можуть завдати нам болю. Однак неможливо зростати, не напружуючи м'язи своєї віри.

*А Бог усякої
благодаті,
що вас
покликав
до вічної
своєї слави
у Христі,
він сам, коли
постраждаєте
трохи, вас
удосконалисть,
утвердить,
зміцнить,
утривалить.*

1 Петра
5:10

День 306-ий

Удова стояла коло тіла замордованого чоловіка, тримаючи за руки двох зі своїх чотирьох дітей. Чоловік помер у в'язниці. Сліди на його тілі засвідчували, що його смерть була повільною і болісною.

Хоча вірні знали, що їх може спіткати така ж доля, сотні людей прийшли на його похорон. Він помер лише через три місяці після навернення. Тепер вони оплакували його.

Довкола будинку, в якому відбувався похорон, зібрався натовп. Багатьох надихнув його приклад. Вісімдесят людей публічно прийняли Христа того ж дня, серед них – багато юнаків і дівчат – членів комсомольської організації.

Християни пішли через усе місто до річки, де вони охрестили нових вірних. Тепер натовп виріс до півтора тисячі людей.

Незабаром прибула міліція. Вона приїхала, щоб заарештувати лідерів служби, тому що заарештувати всіх було неможливо. Християни відразу впали на коліна у молитві, прохаючи Бога допомогти їм завершити службу. Тоді вони стали пліч-о пліч, не дозволяючи міліції підійти ближче, поки тривало хрещення. Натовп розійшовся і дозволив міліції підійти тільки тоді, коли усіх нових вірних було охрещено.

Жертовний приклад одного вірного надихнув тисячі людей.

В
Будьте,
отже,
послідовни-
ками Бога.

До Ефесян
5:1

Маніфестація – ясність, видимість; демонстрація; вияв, вираження. Значення цього слова зрозуміле. Однак чи маніфестація нашої віри також є очевидною? Чоловік у цій історії наслідував Ісуса. Завдяки його прикладу тисячі інших пішли за ним у своїй маніфестації віри. Тому в нашому житті віра в Христа також повинна бути очевидною для всіх. Чи інші знатимуть, як служити Христові, побачивши ваш приклад? Ще краще, коли вони будуть змушені наслідувати вашу віру. Будьте обережними, щоб не переплутати маніфестацію віри зі суперечливою риторикою чи іншими релігійними розвагами. Лише будьте такими, як Ісус – люди підуть за вами.

День 307-ий

„Біблійні вірші залишаються правдивими, навіть, якщо диявол цитує їх“.

Первинно ідея полягала в тому, щоб висміяти християнську Біблію, зробити з неї таке посміховище, щоб жодна особа, яка себе поважає, не повірила їй. Щоб здійснити цей задум, було надруковано мільйони книг, серед них – „Комічну Біблію“ і „Біблію для вірних та атеїстів“.

У книжках висміювався Ісус, бралися під сумнів його чудеса, були глузування з інших аспектів християнської віри. Але критика була настільки образливою, що ніхто не сприймав її належно. Безліч віршів з Писання цитувалися як „доказ“ неправдивості книги.

Члени підпільної Церкви розкупували примірники цих „комічних“ книжок, як тільки їх було надруковано. Вірші, які цитували в цих книжках, стали застільям радості для тих, хто відчував духовний голод. І все це законно опублікував їхній боговідступний уряд.

Ворони нагодували Іллю, коли він був голодний. Так само Бог використав державні друкарні, щоб наситити своїх голодних дітей у комуністичних країнах.

Видавці захоплювалися, коли почали отримувати тисячі листів з проханнями перевидати книжки. Незабаром знову запрацювали друкарські машини, і з'явилися нові примірники книги. Хіба видавці могли знати, що ці листи писали вірні, які хотіли серед членів підпільної Церкви поширювати безцінні книжки, наповнені Божим словом.

Які солодкі
твої слова
для мого
піднебіння, –
для уст моїх
солодші
меду!

Псалом
119:103

Чи важливо надсилати Біблії в недемократичні держави? Прочитайте історії мучеників і вирішуйте. У державі, де Біблії по 25 центів продають на домашніх розпродажах, ми не можемо реально оцінити переживання тих, хто відчуває духовний голод. Коли у нас на кавовому століку, як на виставці, лежить стос Біблій, інші вірні потребують одного примірника, щоб ділитися ним з усією Церквою. Чи це справедливо, коли в перенасичених церквами країнах у кожній оселі є повно Біблій, в той час, як в недемократичних державах їх немає зовсім? Боже, пробуди у нас голод до Писання і допоможи нам принести Слово тим, хто вже знемагає від голоду! Подумайте, як ви сьогодні можете допомогти у поширенні Біблій в недемократичних державах.

День 308-ий

*Дружба з Ісусом дорогою коштує.
Міжки віра спасає, однак рятівна
віра ніколи не буває самотньою.
Її супроводжують великі жертви
заради Христа.*

Пастор Річард Вурмеранд.

День 309-ий

„Якщо я помру, то буду дуже щасливим, адже залишу приклад іншим християнам, щоб пішли моїм шляхом“.

Кува Башир, молодий суданський пастор, готувався до наступного заняття у біблійній школі, коли почув жакливу, але очікувану новину. Був 1987 рік, мусульманські війська суданського уряду саме охопили район коло Голубого Нілу в Судані.

Незабаром мусульманські війська, сповнені рішучости навести всіх до ісламу, заарештували Башира. Його били і катували впродовж семи днів, однак він відмовився навернутися. Вони наказали йому ніколи не організовувати занять з молоддю і не відвідувати церкву, але це не злякало Башира. Він знав, що ісламісти не зашкодять його душі.

Коли Башира заарештували вдруге, він свідчив: „Я охоче помру, не відчуваючи страху, як Ісус помер на хресті“. Він продовжував розмовляти про Бога з тими, хто захопив його, а головний офіцер погрожував застрелити його. Натомість вони вирішили облили руки Башира кислотою, щоб це постійно нагадувало йому про відмову навернутися до ісламу.

Але Башир у вірі не ослаб, і тепер його обпалені немічні руки стали живим свідченням у таборі для біженців у Бонзі, де він працює поряд зі судансько-ефіопським кордоном.

Коли ж – як християнин, нехай не соромиться, а прославляє Бога цим ім'ям.

1 Петра
4: 16

Мученики промовляють до нас завдяки своїй драматичній смерті – це те послання, яким ми постійно повинні ділитися в буденному житті. Ми мусимо стати живими свідками Божої ласки. Ми можемо ніколи не приєднатися до когорти мучеників, померши за свою віру в Христа. Однак щодня маємо нагоду жити для нього. Колись було сказано: „Те, що не вбиває нас, робить нас сильнішими“. Ми переживаємо страждання, щоб жити і розповідати іншим про Божу ласку. Чи залишилися на вашому житті шрами від страждань? Не соромтеся. Нехай вони стануть вашим свідченням і розкажуть вашу історію усім, хто бачить вашу непохитну віру.

День 310-ий

Хоча радянські загарбники тероризували їхню країну, румунські діти постійно підходили до російських солдатів з теплою і довірливою усмішкою на обличчі.

Солдати доброзичливо ставилися до них, поплескували по головах. Кожен зі солдатів думав про своїх власних дітей, яких вони змушено покинули в Росії.

– Пригощайтеся цукерками, – сказав один солдат, пропонуючи повну пригорщу шоколаду наймолодшим, які жадібно схопили рідкісні ласощі.

– Дякуємо, пане, – відповіли хлопці. – Ми також маємо для вас подарунки.

Вони порилися у своїх кишенях і вийняли євангельські брошури і Новий Завіт російською мовою.

– Що це? – спитали солдати.

– Книга про Добру Звістку, – відповіли хлопці, наминаючи шоколад.

Солдати почали гортати брошури. Один офіцер побачив, що це – релігійні брошури і усвідомив, як це небезпечно. Він кинув на дітей погляд, сповнений глибокої турботи. Якби дорослі роздавали ці матеріали, він повинен був би заарештувати їх. „Але що можуть зробити ці діти?“ – думав він.

Однак офіцер не знав, що ці діти роздали сотні брошур і Євангелій, допомігши багатьом солдатам з російської армії знайти Бога. Ці діти належали до іншої „армії“, яка провадила вічну „битву“.

Коли дорослі не могли безпечно проповідувати, діти заходили у навстіж відчинені двері разом з Євангелієм.

Відмінність між оптимістом і песимістом – це відмінність між „можу“ і „не можу“. Звісно, вірні в недемократичних країнах і в країнах, де панує релігійна свобода, натрапляють на зачинені двері. У деяких країнах зберігання Біблії може означати тюремне ув'язнення. В Америці „відокремлення церкви від держави“ часто заходить надто далеко. Часом наша зосередженість на тому, чого ми як християни не повинні робити, змушує нас втрачати можливості для служби Богові. Зачинені двері ми бачимо охочіше, ніж відчинені. Скажімо, хоча місіонери ніяк не можуть потрапити в авторитарні держави, „професійних“ робітників там приймають! Також ми можемо підтримувати місцевих християнських працівників, які живуть там. Двері відчинені. Тільки увійдіть.

*Просіть,
і дасться
вам;
шукайте,
і знайдете;
стукайте,
і відчинять
вам.*

Матей
7:7

День 311-ий

Сівши на колодах під тінню дерева, двісті тридцять християнських учнів саме починали своє заняття з англійської, коли почули над головою страхітливі звуки. Над шкільним подвір'ям прогуркотів літак. За лічені хвилини ісламська армія скинула п'ять бомб з величезного російського бомбардувальника.

Перелякані діти з криком почали втікати. Дві бомби упали у високих ровах, ще одна не вибухнула.

На жаль, дві наступні бомби, наповнені цвяхами, впали саме між переляканими учнями. Вибух був величезний. Завдана ним шкода – неймовірна.

До 9:15 ранку бомбардувальник полетів, жахлива реальність стала очевидною. Учні заціпеніло ходили по шкільному подвір'ю, плачучи і стікаючи кров'ю. Дванадцяттеро їхніх товаришів віком від дев'яти до шістнадцяти років загинули від вибуху. Їхній улюблений молодий вчитель Рода Ісмаїл також лежав мертвий серед руїн.

Ще семеро поранених учнів померли через кілька днів після нападу, а іншим трьом ампутували кінцівки.

Наступного дня учні як завжди з'явилися у школі. Втомлений і приголомшений директор сказав їм повертатися додому: „Я не можу повідомити вам, коли ми відновимо заняття“.

Десятирічний хлопець підійшов до нього і сказав: „Будь ласка, продовжім. Ми хочемо вчитися. Якщо на це буде Божа воля, то сьогодні ми не померемо“.

Але озвався

до нього

Симон

Петро:

„Господи,

а до кого ж

йти нам? Це

ж у тебе –

слова

життя

вічного!

Ми й

увірували

й спізнали,

що ти –

Божий

Святий“.

Йоан

6:68-69

Життя на роздоріжжі. Ми всі були там, вагаючись, поступитися чи піти далі. Як і цей школяр, натовп, який ішов за Ісусом, одного дня усвідомив, що ця дорога сповнена небезпек. Як і приголомшений директор, багато людей у натовпі вирушили додому, не здатні сказати, коли вони продовжать служити Христові і чи продовжать взагалі. Однак Петро та інші учні залишилися. Щире прохання хлопця перегукється з відповіддю Петра: „Продовжім“. Коли ми відчуваємо спокусу поступитися, продовжім. Коли здається, що служити Христові надто важко, продовжім. Чи стоїте ви на роздоріжжі відданості? Попросіть Бога дати вам силу продовжити свій шлях.

День 312-ий

Поки він повільно приходив до тями, його очі призвичаїлися до диму. Він покликав свого пастора, але ніхто не відповів. Наляканий він почав швидко виборсуватися з купи плоті та каміння.

Того ранку він був разом з групою 190 корейських вірних, коли поліція вдерлася в приміщення, оточила їх і силою повела до центру міста.

Лідер країни Кім Ір Сен стояв перед ними. Безсердечний диктатор підійшов до центру площі і намалював лінію на землі, наказавши тим, хто хоче жити, зректися Христа і перейти лінію.

Жоден з них не ступив уперед. У нестямі Кім Ір Сен наказав кинути групу в штольню динамітними шашками.

Останнє, що пам'ятає вцілілий вірний, – це пастора, який втішав і підбадьорював групу. Усвідомивши, що вижив тільки він, вірний вигукнув: „Чому, Боже? Чому Ти не дозволив мені померти разом з ними?“

Бог відразу наповнив його серце миром, і він зрозумів, що хтось повинен залишитися, аби стати свідком їхньої віри. Це був перший з багатьох брутальних нападів Кім Ір Сена і його форми комунізму та поклоніння Юче на християн. Звістка про героїчну подію швидко поширилася між християнами. Про неї досі розповідають в Північній Кореї.

*Вірне
це слово
й повного
довір'я гідне,
що Христос
Ісус прийшов
у світ,
щоб спасти
грішних.*

1 до Тимотея
1:15

Як і вірний в цій історії, вогнеборці, що пережили терористичний напад на Світовий торговий центр, не є нікими свідками. Хоча вони й не можуть пояснити, чому вижили вони і не вижили їхні товариші, це щирі патріоти, які знають: хтось повинен залишитися, щоб розповісти про тих, хто помер, рятуючи інших, щоб вони могли жити. Як християнин, ви можете розповісти навіть більшу історію про виживання. Ісус не пережив Хрест. Він підкорив його. Він не тільки витримав суворе випробовування; Він тріумфував. Ісус повернувся у своєму воскреслому тілі, щоб розповісти новину своїм учням, щоб ті розповіли світові. Ісус помер, рятуючи інших, щоб вони могли жити. Але тепер Він живий – Він повстав з мертвих, даруючи світові спасіння.

День 313-ий

„Муніро, у тебе є п'ять хвилин. Кого ти вибираєш: свою сім'ю чи Ісуса?“

Багато місяців Муніра намагалася приховувати свою віру: вона так любила свою сім'ю, що не хотіла завдавати їй болю. Але коли батько почав домовлятися про одруження дочки, вона розповіла про свою любов до Христа.

Муніра цілковито належала вірі. Вона відповіла батькові:

– Я мушу вибрати Ісуса.

Батько був настільки обурений через те, що його вродлива дочка повстала проти своєї сім'ї, зрікшись ісламського виховання в Таджикистані, що бив її впродовж двох годин. Але Бог втрутився. Друг-християнин дав Мунірі на деякий час безпечний притулок. Муніра казала:

– Поки мене не було вдома, Бог об'явив мені свою відданість. Після довгої молитви я дізналася, що час об'єднатися з моєю дорогою сім'єю.

Коли вона повернулася додому, усі були щасливі, окрім батька. Він зустрів її словами:

– Я ненавиджу тебе! Забирайся геть! Моя дочка померла три місяці тому!

Спусташена Муніра плакала коло ніг свого батька:

– Мій Бог сказав мені повернутися до тебе. Я вже не покину тебе, навіть, якщо ти битимеш і уб'єш мене.

Батько не витримав і обняв Муніру. Незабаром він примирився з вірою дочки і навіть дозволив їй відвідувати біблійний коледж.

Не журіться,
отже,
завтрашнім
днем;
завтрашній
день турбуватиметься
сам про себе.

Матей
6:34

Деяких читачів настільки захоплює історія, що вони читають наперед, аби дізнатися, що ж станеться. Вони пропускають один розділ або навіть заглядають на останні сторінки книжки. Їм лише треба знати, чи перемагає врешті-решт герой. Їм треба знати, чи все сталося так, як було сплановано. На жаль, неможливо прочитати наперед історію свого життя. Як і Муніра, ви повинні читати по одному розділу щодня. Як і її, результати не розчарують вас. Чи хвилюєтеся про те, куди послух заведе вас? Чи хочете дізнатися, що далі планував Бог? Найкраще, що ви можете зробити, – це слухатися сьогоднішнього дня і віддати Богові день завтрашній.

День 314-ий

„Вони спалили наше майно, але вони не можуть спалити Ісуса у наших серцях“.

Оріген, єгипетський учитель, жив у другому столітті. Це був незвичайний юнак. Тогочасна Церква страждала від жорстоких переслідувань. Оріген не марнував час на залицяння до дівчат чи на спроби справити враження на своїх однолітків.

Замість того, щоб утікати від жаху, через який загинув навіть його рідний батько, Оріген вирішив стати товаришем переслідуваної Церкви. Він намагався підбадьорювати християн, яких притягали до суду. Навіть коли їх вели на страту, він підходив, щоб поцілувати їх. Оріген відвідував тюрми, щоб втішати вірних.

Але незабаром юнак через своє співчуття до вірних опинився у серйозній небезпеці. Коло дому Орігена було поставлено варту. Він мав багато ворогів. Неприязнь до нього зростала.

Врешті, його змусили покинути місто. Оріген ходив від дому до дому, незважаючи на загрози для життя. Однак пам'ятаючи приклад віри, описаний апостолом Павлом у Посланні до Євреїв, він продовжував бути товаришем для переслідуваних. Оріген навіть найняв кількох людей, щоб написати додаткові примірники Писання.

Врешті-решт, його надзвичайна позиція привела деяких з його ворогів до Христа. Та Орігена кинули за ґрати, катували і убили саме через цю позицію.

*Я, Йоан,
брат ваш
і спільник
у скорботі
й у царстві,
і в терпінні
Ісуса.*

Одкровення
1:9

Що означає бути товаришем для тих, кого переслідують? Люди не стають товаришами тому, що зазнають таких самих страждань. Ми можемо опинитися в цілком іншій ситуації, ніж наші брати і сестри в недемократичних державах, проте можемо бути їхніми товаришами. Фізична відстань не може споріднити наших душ. Особиста посвята зробить це. Міцна підтримка, молитва, турбота поєднують наші серця і життя. Чи готові ви, як Оріген, приєднатися до тих, хто страждає заради євангелія? Ми не маємо змоги соромитися своєї дружби і не усвідомлювати небезпек, що чекають на нас. Коли чуємо голос мучеників, що промовляє у наших молитвах, чи ми, як справжні товариші, відгукнемося на їхні благання?

*Разом з ним, мій любий Папе,
добре всюди. Коли Віи зі мною,
у темноту підземеллі спалахує світло.
Я попросив Їого бути там,
де потребують мене; не там,
де воліє бути пересігна людина,
а там, де я можу давати плоти.
Це – моє покликання.*

Російський пастор П. Руматчик.
З листа, написаного під час
його п'ятого ув'язнення.

День 316-ий

Коли чотирнадцятирічний Дітріх Бонгофер оголосив про своє бажання стати міністром, його заможна сім'я почала критикувати Церкву. Дітріх відповів, що він реформує її.

У двадцять один рік він написав дисертацію „Християнська спільнота“, яку назвали „теологічним чудом“. Висвячений міністр, професор теології та автор, Бонгофер усе життя досліджував проблеми Церкви.

Коли Адольф Гітлер захопив у 1933 році владу в Німеччині, Церква погодилася з однією з вимог Гітлера і заборонила висвячувати міністрів єврейського походження. Тільки Бонгофер відкрито виступав проти цього рішення і пообіцяв домогтися його скасування.

У лекціях і опублікованих статтях Бонгофер був опонентом жорстоких нацистів і докоряв Церкві за те, що вона не „протестувала від імени жертв... і не знайшла способів поспішити їм на допомогу“.

У квітні 1943 року Бонгофера заарештували в Берліні за „диверсії проти збройних сил“. Але і в тюрмі він продовжував писати: „Церква мовчала тоді, коли повинна була кричати“.

У 1945 році Бонгофера перевели до трудового табору у Флосенбурзі, де 9 квітня його та ще шістьох вірних повісили. Табірний лікар, який бачив, як Бонгофер перед стратою на шибениці навколішки молився, сказав, що „нечасто бачив людину, так покірну Божій волі“.

*Вас будуть
ненавидіти
всі за моє
ім'я. Але
волосина
з голови
у вас не
пропаде!
Вашим
стражданням
ви спасете
душі свої.*

Лука
21:17-19

Кажуть, що той, хто не захищає нікого, обов'язково попадеться на чийсь гачок. Так було в нацистській Німеччині. Церква в цій християнській країні мовчала, коли зло хвиля за хвилею билося об берег історії, заглушуючи самотній крик Бонгофера. Чи можемо ми вважати себе адвокатами правди, якщо замовчуватимемо такі проблеми, як ця? Хіба мовчанка щодо цих проблем не свідчить про нашу згоду з жорстокими злочинами в авторитарних державах? Адвокат правди має бути щирим у своїй вірі. Як і Бонгофер, ми повинні бути готовими до наслідків. В іншому разі ризикуємо „зачепитися за гачок“, вирішуючи, захищати нам Христа чи ні.

День 317-ий

О п'ятій ранку вони почули грюкіт у двері і відразу зрозуміли, що це облава. Чоловік Сабини вже був у в'язниці, і вона хвилювалася про долю свого юного сина, якщо її заберуть також. Тому, коли румунська поліція вдосвіта увірвалася до них додому, галасуючи і залякуючи її гостей, Сабина пошепки молилася і віддала свою долю і долю своєї сім'ї в руки Божі.

Вони вимагали:

– Сабина Вурмбранд? Нам відомо, що ви ховаєте тут зброю.

Розкажіть нам, де вона!

Перш, ніж вона змогла заперечити, вони почали відчиняти вализи та шафи і випорожнювати шухляди, жбурляючи їх на підлогу.

Вони продовжували кричати:

– Отож, ви не покажете нам, де схована зброя? Ми знищимо тут усе!

Сабина, намагаючись бути спокійною, сказала:

– Єдина зброя, яку ми маємо в цьому домі, є тут, – і підняла Біблію з-під своїх ніг.

Офіцер відповів:

– Якщо ви не скажете нам правди, ви будете змушені піти з нами, щоб дати повні покази про цю зброю.

Сабина поклала Біблію на стіл і відповіла:

– Будь ласка, дозвольте нам помолитися кілька хвилин. Тоді я піду з вами.

Коли Сабину повели, вона сумувала через втрату своєї „зброї“ – Біблії, однак додавала сили думка про те, що слова цієї книги заховані в її серці, а там їх конфіскувати не можна.

Існує тільки одна зброя для нападу, згадана в описі того, що, зазвичай, називають обладунком Бога. У Посланні до Ефесян Павло перелічує знаряддя для захисту в християнстві, а саме: шолом, броню, пояс, щит і захисне взуття. Та Він заохочує лише до однієї зброї, призначеної для нападу: Слова Божого. Це – головна зброя. Так, як античний воїн повинен був покладатися на свій меч, ми змушені покладатися на гостре лезо Писання, щоб звільнити собі шлях до порятунку. На жаль, надто багато християн залишаються беззахисними в духовній боротьбі. Вони, як Сабина, не вивчали Біблію напам'ять. Отож, не здатні черпати з неї сили. Не будьте черговою духовною жертвою. Вже сьогодні візьміть до рук свій меч.

*Візьміть
також
шолом
спасіння
і меч
духовний,
тобто,
Слово Божє.*

*До Ефесян
6:17*

День 318-ий **Діані було тільки чотирнадцять, коли її батька за віру кинули у в'язницю. Вона разом зі сестрою Флорею була змушена утримувати сім'ю; однак через батькове ув'язнення, незабаром втратили роботу на фабриці.**

Діана і Флоря були у відчаї: удома залишилися хвора матір та четверо молодших братів і сестер. Тому, коли молодик покликав їх і пообіцяв, що поклопочеться про дозвіл на роботу для Діани, сестри не могли опам'ятатися від радості. Діана зустрілася з юнаком за обідом, під час якого він напоїв дівчину вином і звабив її. Згодом він дав їй трохи грошей. Це почало повторюватися. Про дозвіл на роботу більше не було мови. Діана з відчаю йшла на такі вчинки.

Вона продовжувала продаватися, щоб допомагати сім'ї, хоча й відчувала провину. Незабаром на це пристала і сестра. Вони обидві приховували цю ганьбу.

А тепер, поглянувши у вічі матері, дівчата спитали:

– Хіба ти можеш пробачити нам? Ми думали, що ти так обуришся.

Мама подарувала їм слова любови і вітхи:

– Ви відчуваєте сором за свої вчинки. Так і повинно бути. Але це відчуття ганьби і вини поведе вас до сяючої праведности. Пам'ятайте, що воїни не так прокололи бік Христа, як „розкрили“ його, щоб грішники могли легко увійти в Його серце і знайти прощення.

*Відчувати жаль за гріх і відчувати жаль до себе – це цілком різне. Багато людей, які зазнали страждань, відчувають жаль до себе. Вони надто охоче звинувачують інших у своєму горі. Якою спокусою для дівчат у цій історії було звинуватити у своїх помилках батька, ска-
завши, що якби він не був християнином, його б не заарештували і доньки не потратили б у цю халепу. Коли дівчата прийшли до матері, то мали щирий сором і каяття через цей свідомий непослух. Чи відчуваєте ви жаль до себе у своїх стражданнях? Будьте уважні! Це може швидко повести вас до непослуху.*

*Бо смуток
задля Бога
чинить
спасенне
каяття,
якого
жалувати
не треба;
а смуток
цього світу –
смерть
спричинює.*

2 до Корин-
тян 7:10

нагзбигаийши „злочинець“ – гаспина перша

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ПАСТОР ВОЛІ З ФІЛИПІН

День 319-ий

Він був першим у списку злочинців, яких розшукували в Саудівській Аравії. Волі не шукали за пограбування, вбивство чи звалтування. Його шукали за те, що він був християнським пастором, який керував величезною таємною Церквою в столиці Саудівської Аравії.

Не висунувши звинувачень, пастора Волі забрали з дому і повели в кімнату, де було троє людей. Ляпаси, удари ногами і кулаками посипалися на нього. Найболісніше били канчуком по підшвах. Після цього руки і ноги Волі були пурпурові, як баклажани.

У хвилину найбільших мук кати наказали Волі встати. „Я не можу“, – сказав він їм. Кожен доторк до ніг завдавав нестерпного болю, і він аж ніяк не міг встояти. „Будь ласка, дозвольте мені стати на коліна“, – попросив Волі. Кати не дозволили.

Поки троє чоловіків били його, пастор молився за них. Молитва нагадала йому про вірш: „Бо ангелам твоїм він повелить ... і на руках тебе носитимуть, щоб не спіткнулася нога твоя об камінь“ (Псалом 91:11-12). Незважаючи на біль, Волі випростався перед цими людьми. Їх вразило, що після таких побоїв людина змогла встати.

„Я стояв на руках Божих ангелів, – сказав згодом пастор Волі. – Кати не могли бачити ангелів, але я відчував, що вони були і допомогли мені стояти“.

Виглядає, що деякі люди змушують своїх ангелів-хоронителів працювати понад норму. Як і пастор Волі, вони завдяки своєму молитовному свідченню й відважному духові завжди готові служити Христові. Водночас можна уявити собі ангелів-хоронителів, які мають багато вільного часу, адже їм доручено християн, які не роблять нічого, щоб збільшувати царство. Ситуація пастора Волі унікальна, але його молитва не мала би бути такою. Часом нам треба стояти на руках Божих ангелів, щоб залишатися вірними Христові. Чи маємо таке палке бажання на своєму робочому місці, вдома, у школі? Коли бачите, що захищати Христа важко, попросіть Бога послати ангелів, щоб вони підтримали вас.

*Бо ангелам
своїм він
повелить...
І на руках
тебе
носитимуть,
щоб не
спіткнулася
нога твоя об
камінь.*

Псалом
91:11-12

День 320-ий

Він сказав мені:

– Прийдіть до Македонії і допоможіть нам, – розповідав Павло.

Сила відповів:

– Отож, ти віриш, що це було видіння від Бога?

– Саме так, – упевнено сказав Павло.

Сила усміхнувся і промовив:

– Тоді – з Богом у дорогу!

Прибувши до Филипів, вони навернули статечну перекупку, а з юної дівчини вигнали демона. Справді, вони зрозуміли Бога правильно і виконували Його вказівки.

„Ось вони!“ – закричав чоловік, який очолював натовп. Перш, ніж Павло і Сила зрозуміли, що відбувається, їх потягли до міських суддів і звинуватили у тому, що їхнє євангельське послання провокує народ до заколоту. Міський воєвода зірвав з них одержу і наказав сікти їх різками, а після того кинути у в'язницю.

Закривавлені, зі синцями та закутими в колодки ногами, Павло і Сила мали підстави вважати, що Бог увів їх в оману. Але запитання: „Як міг Бог допустити це?“ – навіть не спадало їм на думку. Натомість вони співали і прославляли Бога, бо вірили Йому. Вони знали, що Бог не покинув їх і що незабаром продемонструє це.

Сила і Павло надалі у своїх спільних подорожах слухалися Бога. Зрештою, Сила став главою Церкви в Коринті. Обидва вони виконували Божі вказівки і обидва стали мучениками за віру.

Нанути мене по твоїй правді й навчи мене, бо ти Бог, мій Спаситель, тебе очікую ввесь день я.

Псалом
25 : 5

Якби тільки Божя воля щодо нашого життя з'являлася нам уві сні! Якби тільки Його плани широко розгорнулися перед нами, як афіші на вулиці. Ще краще, якби ми могли чути голос, що говорив би нам, що саме слід робити! Все це може видаватися чудовим, якби такі прямолінійні методи цілковито не усували елемент віри. Бог хоче, щоб ми поклалися на Нього, як на карту, визначаючи напрям свого життя. Павло і Сила не знали достеменно, що станеться з ними у Филипах. Вони лише знали, що Бог сказав їм іти. Ви можете не знати, куди веде вас Бог, але чи готові ви піти за Ним будь-куди? Ви не можете вирушити, поки цілковито не повірите в Нього.

нагзвичайний „злочинець“ – частина друга

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ПАСТОР ВОЛІ

День 321-ий

„Господи, все може статися сьогодні увечері“, – молився пастор Волі. – Але, благаю, не дозволь їм забрати моє життя“.

Поки відбувалися побої, пастор Волі далі молився за своїх саудівських мучителів. Під час молитви він згадав вірш, який розповідає про те, що наше тіло – це храм Святого Духа.

„Дякую, що Ти дозволив мені бути твоїм храмом, – молився Волі. – Боже, я гадаю, що Тобі не потрібен храм, якого руйнує й оскверняє ворог. Тобі потрібен храм, оповитий славою і сповнений Твоєї величі. Боже, я вимагаю повного відновлення свого тіла. Що б ці кати не зробили, я молюся, щоб Ти прославився ще більше, коли я буду повністю зцілений. Люди не побачать і сліду від того, що вони зробили моєму тілу“.

Спину і ноги пастора Волі побили канчуком, а руки і ступні потовкли так, що було неможливо поворушити ними. Врешті-решт, коли вороги вже не мали сили катувати цього християнина, то кинули його до камери.

Волі молився годинами. Після того впав у тривожний сон, під час якого відчував Божу присутність і цілющий доторк. Коли він прокинувся, його руки і ноги були зцілені. Волі не відчував болю від побоїв. Бог зцілив його.

*Ми бо –
храм Бога
живого.*

*2 до Корин-
тян 6:16*

Чи не зайшов пастор Волі надто далеко, коли з великою вірою молився за своє зцілення? Чи не був він корисливим у своєму сміливому проханні? Факти засвідчують, що Волі не вчинив нічого лихого. По суті, він спіймав Бога на слові. Багато християн матимуть користь, якщо частіше робитимуть те саме. Однак ми не спіймаємо Бога на слові, якщо не знатимемо Його. Пастор Волі зміг пригадати підбадьорливі вірші у скрутну хвилину, тому що він проводив час із Писанням. Багато вірних християн, які зазнають побоїв, не зцілюються миттєво, та Бог будь-що використовує їхнє свідoctво. Чи здатні ви пригадати Боже слово, коли це потрібно? А чи про Писання знаєте більше, ніж саме Писання? Скажіть Богові, що ви готові спіймати Його на слові.

Я міркую тут про слова Ісуса:
„Щоб кожен, хто вірує в нього...
жив життям вірним“ (Іоанн 3:16).

Я – серед злочинців. Це н'яко сказано,
що люди можуть перетворитися
на тварин. Тварини не мають гріха.

Проте люди, що оточують мене
у в'язниці, слухають глибоку диявольську
темряву, недосяжної для тварин.

Було б краще жити у хлібі, ніж серед цих
злочинців. Кожне їхнє слово – брутальне,
кожен жест величезна оида. „Їхнє горло –
гріб відкритий... Usta у них проклятих
нові“ (До Римлян 3:13-14).

Але на цьому тлі все нагзвирайна
модов Бога. Справді, той, хто має
віру, може отримати вічне життя.

Бог послав мене у в'язницю,
щоб прийти їм Добру Звістку.

День 323-ій

„Ми тепер у відпустці, люба, – сказав іранський пастор своїй дружині. Будь ласка, не роби нічого, що змусило би поліцію допитувати нас. Навіщо псувати собі відпочинок?“

Дружина пастора була невгамовним свідком Ісуса Христа. Вона роздала мусульманам тисячі Біблій і понад п'ять тисяч копій фільму „ІСУС“.

Подружжя вирішило відвідати торговий центр у курортному місті, де перебувало на відпочинку. Чоловік з дружиною розійшлися, щоб поглянути на різні речі, які їх цікавили. Коли пастор повернувся, він побачив, як його дружина розповідає про Ісуса Христа величезній групі людей, що зібралася у крамниці.

Переконавшись, що поблизу немає таємної поліції, пастор швидко вивів її з крамниці і посадив в автомобіль:

– Люба, ми тут у відпустці. Я думав, що ми під час відпочинку не проводитимемо духовної праці.

Дружина поглянула йому у вічі і серйозно відповіла:

– У цій крамниці залишилося багато людей, які не знають про Ісуса. Якщо вони помруть і потраплять до пекла, відповідальним будеш ти.

Присоромлений пастор розвернув автомобіль і поїхав назад у торговий центр. Дружина швидко зайшла в приміщення і почала роздавати примірники Писання і касети з фільмом „ІСУС“. Одна леді підійшла до неї.

– Я так вдячна вам, – сказала вона зі сльозами на очах. – П'ять років я молилася, щоб отримати Біблію, і тепер Господь відповів на мою молитву.

Після відпустки залишаються чудові спогади про прогулянки пляжем, відвідини магазинів у місті, читання коло вогню. Так, нам обов'язково потрібен відпочинок від повсякденної праці. Але ж ми не маємо права робити перерву у своєму християнському покликанні. По суті, наші слова мають так поєднатися з нашою особистістю, щоб було неможливо їх відокремити. Апостол Павло ніколи не подорожував як „турист“. Для таких людей, як дружина пастора з цієї розповіді, свідчення неможливо вимкнути й увімкнути, як перемикач світла. Воно є невід'ємною частиною їхнього „я“ і завжди з'являється природно, вчасно і невчасно. Неприродним є компроміс у вірі – тоді вона для інших виглядає фальшивою. Дозвольте натомість своїй вірі вільно зростати щодня.

*Проповідуй
слово,
наполягай
вчасно
і невчасно.*

*2 до Тимотея
4:2*

День 324-ий

„Чому ви продовжуєте ці зустрічі? – запитав у християнина агент таємної поліції. – Ви вважаєте, що ваші сусіди не доповідатимуть про вас?“

Юнак не так давно став християнином, але вже встиг привести до Христа двадцяттеро нових вірних. Вони молилися, щоб Бог дав їм місце для зустрічей і спільного богослужіння.

Три тижні вірні з Північної Африки зустрічалися в квартирі. Це були нелегальні зібрання, які могли призвести до арешту. Їхня хвала і співи стривожили сусідів, які доповіли про них таємній поліції. Тричі юного християнина приводили для допитів.

– Ти виступаєш проти ісламу? – спитав офіцер під час третього допиту.

– Ні, – відповів християнин. – Ми не маємо нічого спільного з ісламом. Ми поклоняємося Ісусові.

– Ви виступаєте проти наших лідерів?

– Ні, пане. Ми молимося за наших лідерів – саме так, як сказав робити нам Ісус.

– Чому ви не знайдете собі іншого місця для зустрічей? Тоді ваші сусіди перестануть скаржитися на вас, – запропонував офіцер.

– Хіба ми можемо це зробити? У нас немає належного дозволу, – почулося у відповідь.

Офіцер зазирнув у свій стіл і вийняв бланк. Він писав впродовж кількох хвилин, а тоді віддав бланк християнинові. Це був документ, що давав християнам право зустрічатися в церковній будівлі, яку давно не використовували. Чудове приміщення і дозвіл уряду зустрічатися там – ось відповідь на молитви.

Немає молитви, що залишилася би без відповіді. Бог завжди відповідає на кожну нашу молитву. Та Його відповідь може виявитися не тою, про яку ми просили. Часом Він каже нам: „Зачекай“. Мусимо чекати, поки Бог не скаже нам іти далі. Часом відчуваємо розчарування, коли чуємо відповідь: „Ні“. У такому випадку або наше прохання суперечить Його волі, або для Нього ми вибрали невдалий час. Однак часом Бог відповідає: „Гаразд“. Це означає, що наше прохання – цілком до речне, що ми – духовно готові і вибрали правильний час. Як відповідь Бог на вашу молитву сьогодні?

До тебе
я взиваю,
бо ти
вислухуєш
мене,
о Боже.

Псалом
17:6

День 325-ий

Було за північ. В'язень втомився. Вже минула половина його двадцятивосьмиденного одиночного ув'язнення в іранській тюрмі. Він молився Богові, щоб Той допоміг йому витримати. Він був утомлений і роздратований, коли постукали у двері його камери.

– Пасторе, – сказав наглядач, – я хочу поговорити з вами про Ісуса.

– Іди геть, – прохрипів пастор. – Я не хочу розмовляти з тобою.

– Але ж ви повинні зі мною поговорити, – наполягав наглядач. – Ви – пастор.

Молодий іранський наглядач мав багато запитань. Він хотів дізнатися про відмінність між християнством та ісламом, між обтяжливими вимогами Алаха і сповненим любов'ю закликом небесного Отця.

Двоє чоловіків говорили чотири години. Пастор розповів наглядачеві про християнську віру, спасіння від гріха через смерть Ісуса на хресті і про те, як він може прийняти Ісуса Христа у своє життя.

О 4:30 наступного ранку вони разом молилися. Коли наглядач прийняв Христа, по його щоках стікали сльози. Також зі сльозами на очах пастор привітав його з входженням у Боже царство.

Після цього пастор зрозумів, як змінилося його власне серце. „Вперше, – зізнався він згодом, – зникла щонайменша розпука“. Він відчував лише любов до тих, хто ув'язнив його, і до мусульман на своїй батьківщині. Тепер його служіння значно розширилося.

*Лагідно
картаючим
тих, хто
спротивлю-
ється; може
Бог дасть
їм колись
покаяння,
щоб вони
спізнали
правду.*

2 до Тимотея
2:25

Меблям, які передаються з покоління в покоління, бракує краси, та зворушливі спогади, пов'язані з ними, компенсують цю ваду. Особливий стілець, який належав нашому дідусеві, викликає особливі спогади, тому ми не помічаємо плям, цяток та решти ознак зношування і старіння. Обдерта і пошрамована кедрова шафа, яка колись належала дорогому родичеві, є незвичайним скарбом, що не має ціни. Так само Бог може дати нам особливу любов до нелюбого. Він може допомогти нам побачити цінність у мізерному. Його любов може затьмарити вади іншої особи так, як і ваші гріхи. Спробуйте і переконайтеся. Попросіть Бога допомогти вам поглянути на оточуючих Його очима і полюбити те, що, на ваш погляд, полюбити неможливо.

День 326-ий

Одна за одною стріли пронизували його тіло. Стенлі Альберт Дейл виймав їх і переламував через коліно. Кров з його ран витікала на берег річки. Галасливі воїни Ялі боялися, що білий чоловік, або, як вони казали, *дуонг*, був безсмертний.

Вже колись воїни Ялі намагалися вбити Стенлі. Їх налякало його послання, адже послідовники Стенлі спалювали традиційних ідолів і місця для поклоніння духам. Убивці також стріляли в цього проповідника, але дуонг зумів утекти і вилікувати свої рани.

У 1960-их роках Дейл прийшов у гори Західного Іріяну (теперішня Індонезія), щоб ділитися з тамтешнім населенням Христовою любов'ю. Зустрівши сотні галасливих воїнів, він витягував стріли зі свого тіла, як тільки вони пронизували шкіру. Воїнів Ялі попередили, що дух Стенлі має надзвичайну силу. Врешті-решт, Дейл та ще один місіонер загинули. Понад шістьдесят зламаних стріл купую лежали коло його ніг. Після цього воїни розчленували тіло, адже боялися, щоб він знову не воскрес.

Ялі вважали, що поклали край євангельському посланню у своїй долині, але це було не так. Прийшли інші християни. Багато хто з тих воїнів, які стріляли з лука в Дейла, навернулися. Безсмертний дуонг разом зі своїми наверненими вбивцями тепер утішається Ісусом.

*Та й вічність
він вклав їм
у серце.*

Проповідник
3:11

Хоча воїни Ялі вважали, що земне тіло Дейла – безсмертне, насправді безсмертною була його душа. Місіонери, які пішли слідами Дейла, допомогли Ялі зрозуміти вічність. Вони поділилися з Ялі Богом. Замисліться на мить, які події, люди і речі минулого тижня вкрали більшу частину вашого часу. Звісно, буденне життя змушує нас мати справу з речами, які навряд чи мають значення для вічності: брудні підгузники, телефонні дзвінки, хімчистка і футбольні тренування. Однак історія Дейла нагадує нам, що пріоритет полягає в тому, що найважливіше для вічності. Яка частину свого життя ви віддаєте вічності? Якщо не ви, то хто зробить це?

День 327-ий

Олександра Зацепу, солдата російської комуністичної армії, вбили у бою, а в одязі знайшли цей вірш:

Вислухай мене, о Боже; ніколи ще у своєму житті не говорив я до Тебе.

Але тепер я почуваюся так, немов вітаюся з Тобою.

Ти знаєш, що з дитинства вони говорили мені, що Тебе немає.

Я, мов дурень, повірив їм.

Я ніколи не замислювався над Твоїм творінням. Але сьогодні вночі, виглядаючи зі своєї шпарини, я милувався мерехтінням зір угорі – і раптом зрозумів жорстокість цієї брехні.

Чи Ти, мій Боже, простягнеш руку мені?

Але я розповім Тобі, – і Ти зрозумієш.

Чи це не диво, що світло зійшло на мене, і я зміг побачити Тебе в цю пекельну ніч?...

Хоча я раніше не був другом Тобі

Однак чи Ти впустиш мене, коли я прийду?

Ах, як я плачу! О Боже, мій Господи, Ти бачиш, що відбувається зі мною.

Я прозрів цієї ночі.

Прощавай, мій Боже. Я йду і, напевно, чи повернуся.

Дивно, чи не так? Але вже смерті я не боюся.

А виявляє
до вас своє
двохтертвіою,
бо не хоче,
щоб хтось
загинув,
лише щоб усі
прийшли до
покаяння.

2 Петра
3:9

Мученики навчають нас про Божу вірність, мир, любов і опіку. Однак в історіях про мучеників йдеться не лише про самих мучеників, а й про їхніх ворогів. Історії про комуністів, які навернулися до християнства, розповідають цілком про инше. Вони демонструють Боже терпіння, ласку, бажання пробачити навіть останньому грішникові, який попросить у Нього прощення. У вірші Олександра лунає прохання будь-якого покаяного грішника, чії очі „прозріли“ для правди. Його історія нагадує нам, що ми служимо люблячому Богові, який прагне, щоб ми усвідомили, хто такий Ісус і щоб прийшли до Нього по спасіння. Це є могутнє послання мучеників. Чи воно також і ваше?

День 328-ий

Люди долали багато миль, щоб отримати допомогу і ліки від Єви Барендсен та її чоловіка Еріка. Їхній убогий дім у Кабулі (Афганістан) став джерелом надії для тисяч афганців – і християн, і мусульман. Вони казали усім, кого це цікавило, що служать Ісусові Христові. Однак їхня місія перетворила їх на мішень для ворогів.

Ерік та Єва взяли коротку відпустку у 1980 році, але швидко повернулися до спустошеної війною країни. „Як ви можете повертатися? – питав дехто. – Це так небезпечно. Ви не боїтеся?

Ерік та Єва бачили не небезпеку, а нагоду для служіння, не потенційних убивць, а потенційних християн. „Я знаю тільки про одну велику небезпеку, – сказала Єва, – не опинитися в центрі Божої волі“.

Вони повернулися до Афганістану разом зі своїми дітьми, віком від трьох до п'яти років. Невдовзі на їхню домівку, яка ще й слугувала місцем для зустрічей навернених християн, вчинено напад. Еріка і Єву вбили пружинними ножами, діти залишилися сиротами.

За кілька днів до вбивства у матері Єви було видіння: вона побачила Еріка та Єву на небі, де ангели накладали на їхні голови золоті корони. Це видіння додало сили, навіть тоді, коли вона дізналася про вбивство і оплакувала їхню смерть.

*Бо ми стали
учасниками
Христа,
якщо
додержуємо
аж до кінця
твердо нашу
віру, як
напочатку.*

До Євреїв
3:14

Бути активним християнином в мусульманській країні – це одна з найнебезпечніших перспектив. Зате Єва та Ерік не так інтерпретували ідею безпеки. Коли їхні друзі говорили про недопустимість перебування в Кабулі, Ерік та Єва збагнули, що недопустимо не бути тут. Вони вважали це своїм покликанням і Божою волею. Колись було сказано, що, відмовившись від послуху Богові, ми ризикуємо втратити Його опіку. Єдина небезпека – не опинитися в центрі Божої волі. Отож, не треба до неї допускатися. Як часто ви наражаєтеся на ще більшу небезпеку, ухиляючись від Божої волі заради самозбереження? Надзвичайний послух допоможе збагнути суть безпеки.

Мат, де немає
хреста, немає корони.
Цієї мудрости не можна
навчитися з книг і мови, зазвигай,
не розуміють її привабливості.
Де багате життя не існує
в комфортному середовищі.
Якщо спеції не очистити
і не перетворити на олію,
аромат парфумів не попливе до вас;
якщо виноградні гроша не роздушити
в гайі, вони не стануть вином.

СЛОВА КИТАЙСЬКОГО ХРИСТІЯНИНА.

КИТАЙ: ПАНІ ЛУ ЇН

День 330-ий – Забирайте її меблі і шукайте у домі Біблії! – наказав командир.
Очі пані Їн залилися сльозами, коли вона побачила, як комуністичні гвардійці обшуковують її дім.

– Знайшов! – закричав гвардієць.

Але як тільки він простягнув Біблію командирові, пані Лу Їн сміливо вирвала Писання з його рук.

– У цій книзі є все, що мені потрібно знати про любого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Я не хочу розлучатися з нею, – сказала вона пристрасно, міцно притиснувши Біблію до грудей.

– Виведіть її надвір, – закричав командир. – Ми побачимо, як довго вона захоче тримати свою книжку про Ісуса.

Четверо комуністичних гвардійців вивели пані Їн на вулицю, глузували з неї, плювали і били, поки вона не впала.

– Ти досі віриш у свою книгу міфів? – сміялися гвардійці.

Напухлими закривавленими устами, не випускаючи Біблії з рук, Лу Їн підтвердила це.

Гвардійці схопили сталевий прут і розтовкли кістки на її руках, змусивши тепер уже покалічені руки розтулитися. Біблія впала на землю. Її конфіскували.

Приблизно через двадцять років кур'єр з місії привіз пані Їн Біблію. Її очі залилися слізьми. Покаліченими руками вона взяла її і прошепотіла:

– Цього разу я не відпущу тебе.

Багато людей щосили тримаються за напівправду. Вони – атеїсти, агностики чи будисти. Посвята, яку вони здатні продемонструвати, не може перетворити їхні переконання на факти. Їхня щирість не замінить браку істинності. На противагу цьому християни мають цілковиту певність у Божому Слові, яке підтверджує їхні переконання. Вони знають, що Боже Слово – це істина. Ми не маємо права легковажно ставитися до Біблії, навіть, якщо інші спрямовують проти нас усю свою могутність. Чи ви так само міцно тримаєтеся за Боже Слово, як і за решту цінних речей у своєму житті, скажімо, за гроші чи репутацію? Нехай усе зайве випаде з ваших рук, але Божого слова тримайтеся будь-якою ціною.

Слова
Господні –
слова щирі.

Псалом
12:7

День 331-ий **Умови в китайському трудовому таборі були нелюдські. Нужденний раціон і морозна зима призвели до того, що в таборі вибухнула епідемія. На початку зими у ньому було тринадцять тисяч в'язнів. Коли прийшла весна, залишилося тільки двісті п'ятдесят.**

Міджонга М'яо заслали у табір за проповідування євангелія і за відмову зректися своєї віри. Його п'ятирічний термін було потроєно, коли він відмовився перестати проповідувати в'язням.

Наглядачі вважали, що під час цієї суворої зими Міджонг М'яо помер. Здавалося, що життя покинуло його майже замерзле тіло, однак його дух жив. Він молився. Коли М'яо залишили в морзі, він побачив відвідувача – ангела зі сяючим обличчям, одягненого в біле. Ангел наблизився і подув на М'яо. Після цього він відчув, що хвороба покидає тіло, а тепло огортає його. М'яо відразу впав на коліна і промовив молитву подяки.

Він вийшов з моргу і попрямував до тюремного лікаря. Обличчя лікаря скривилося від жаху, коли він побачив його. Лікар вирішив, що бачить привид. „Не лякайся. Я – Міджонг М'яо, – сказав християнин. – Бог повернув мені здоров'я. Він послав мене, щоб я показав тобі шлях до Нього“.

Поштиво поклонившись, лікар визнав: „Твій Бог існує“. Того вечора він прийняв Христа як Спасителя.

Бачити – означає повірити. Ми можемо говорити про Бога. Ми можемо дізнаватися про Ісуса. Та мусимо пізнати Його через власну віру, щоб сказати разом з лікарем: „Бог існує“. Шанси, що лікар в китайському трудовому таборі прийде до Христа, були більш ніж мізерні. Але коли він зустрівся зі справжнім чудом, то вирішив повірити в Бога Міджонга М'яо. Часом нам хочеться, щоб близькі нам люди пережили таке ж. Ми мусимо молитися, щоб вони пізнали Бога. Завдяки творінню Вони можуть зустріти Його, завдяки любові побачити, як Він діє. Чудеса, які сталися з Міджонгом М'яо, трапляються не так часто, але моліться, щоб ваші заблудлі близькі мали зустріч з живим люблячим Богом. Це змінить їхнє життя.

Ті
приступили
до Филипа...
і попросили
його, так
мовивши:
„Пане,
хочемо
побачити
Ісуса“.

Йоан
12:21

День 332-ий

Проповідник саме почав обґрунтовувати свою першу думку, коли наглядачі ввірвалися до камери, схопили його, а тих, що слухали, кинули на підлогу.

„Ти знаєш, що проповідування заборонене. Тебе очікує кара“, – прогарчав один з них. Жилаві наглядачі вивели його з камери і потягли униз коридором. В'язні знали, що наглядачі-комуністи зі Східної Європи забирали їхнього друга до „кімнати для биття“. Вони почули, як з грюкотом зачинилися двері. За деякий час почали доноситися приглушені вигуки і крики. Це наглядачі безжалісно били їхнього друга.

Минула майже година, перш ніж відчинилися навстіж двері до камери і наглядачі заштовхали чоловіка, який проповідував. В'язні побачили, що тепер його одяг закривавлений, а на обличчі залишилися сліди від побоїв. Він оглянув своїх співкамерників, немов перевіряючи, чи всі присутні.

„Гаразд, мої брати, – сказав проповідник, – де саме я закінчив, коли нас так грубо перервали?“ І проповідь продовжувалася. Християни у в'язниці знали, яку ціну їм доведеться заплатити за те, щоб виголосити проповідь, однак багато хто проповідував. Дехто, не маючи жодної теологічної освіти чи досвіду служіння, пристрасно і красномовно проповідував у в'язниці.

„Це була угода, – писав згодом в'язень. – Ми проповідували, а вони нас били. Ми були щасливі проповідувати, вони ж були щасливі нас бити, тому усі були щасливі“.

У країні, де виконання контракту вже не обов'язкове, де сім'ї легко руйнуються і розлучень більше, ніж шлюбів, християни повинні відновити значення посвяти будь-якою ціною. Якою є ціна обіцянки, якщо вона не означає нічого? Проте наслідки нашої посвяти Христові не є дешеві. Вона може коштувати нам можливості досягти значного успіху згідно зі стандартами світу. Вона може коштувати нам друзів та популярності. Вона може коштувати нам нашої сім'ї, нашої безпеки, а для декого – навіть життя. Посвята повинна мати ціну. В'язні надто добре розуміли це. Христова винагорода також є частиною контракту. Чи виконуєте ви вимоги угоди щодо себе?

*І терпели-
вість маєш,
і переносив
ради імені
мого, і не
змагаєш.*

Одкровення
2:3

День 333-ій

Багато днів поспіль наглядачі-комуністи били ув'язненого пастора, потім допомагали йому відновити здоров'я, добре годуючи, а згодом знову били. Його мали систематично бити аж до смерти, але не до швидкої смерти. Вони хотіли, щоб пастор страждав.

Одного разу, під час чергових побоїв, капітан Рек сказав: „Я – Бог. Я маю над тобою владу життя і смерти. Той, хто перебуває на небі, не вирішує, чи зберегти тобі життя. Все залежить лише від мене. Якщо я забажаю, ти помреш або житимеш. *Я – Бог!*“

Пастор спокійно відповів: „Ви не розумієте, які глибокі слова сказали. Ви не були створені катом-людиною, яка вбиває. Ви були створені на подобу Богу, щоб Він жив у вашому серці. Багато з тих, хто були такими ж гонителями, усвідомили, як це зробив апостол Павло, що жорстоко поводитися – ганебно для людини. Вона може чинити значно краще. Повірте, капітане Рек, ваше справжнє покликання – бути схожим на Бога, а не бути Богом. У вас може бути характер Бога, а не ката“.

Рек удав, що не чує слів християнина, і продовжував його бити. Та він не міг перестати думати про своє покликання. Зрештою, Рек смиренно прийняв Христа до свого серця.

*А тому,
хто може
зробити
куди більше
за те, чого
ми просимо
або що ми
розуміємо
за діючою
в нас силою.*

*До Ефесян
3:20*

Кожна гусениця, якщо розвивається правильно, насправді є метеликом. Якщо ж у її еволюції щось порушиться, вона стане чимось таким, чим не повинна бути. Так і наше справжнє людське покликання – налагодити особистий зв'язок з Ісусом Христом і виховати христолубивий характер. Без Христа ми можемо багато чого досягти, не раз прославивши своє ім'я. Ми можемо стати чудовими людьми – успішним бізнесменом, люблячою матір'ю і відданим татом. Але якщо ми втрачимо наше справжнє покликання, то ніколи не станемо тим, ким були первісно створені. Гусеницею бути цікаво. Але метелик значно перевершує її у красі та у спритності. Чи, бувало, ви не здобули земний успіх, не помітивши свого справжнього покликання?

День 334-ий

„Ми не маємо потреби тобі на це відповідати. Коли Бог, якому ми служимо, зможе нас визволити з печі, розжареної вогнем, він визволить нас, царю, й з твоєї руки, а коли ні, то нехай тобі, царю, буде відомо, що ми твоїм богам не служитимемо й золотому бовванові, що ти поставив, не поклонятимемось“ (Даниїл 3:16-18).

Нема іншого Бога, який би міг так спасати.

Даниїл
3:96 (29)

Цар запалав гнівом на трьох юнаків. Вони відмовилися поклонитися ідолові, якого він поставив для свого народу. Це був злочин, за який треба карати смертю у вогні. „Розпалюйте піч! – наказав він. – Я хочу, щоб її розпекли усемеро більше, ніж розпікали завжди“. Він наказав, щоб найсильніші воїни у війську зв'язали їхні руки. Піч стугоніла, її стіни почервоніли, немов от-от розвалиться. „Кидайте їх“, – наказав цар.

Воїни підвели юнаків до печі. Сильний жар захопив їх. Воїни згоріли. В'язні умить зникли. Полум'я спалахнуло так сильно, що неможливо було зазирнути у піч.

Цар Навуходоносор раптом підскочив від здивування. Він вигукнув: „А ось я бачу чотирьох мужів незв'язаних, що ходять у вогні, і не видно на них шкоди, а вид четвертого схожий на сина Божого“ (Даниїл 3:92(26)).

Раптово Навуходоносор зрозумів свою обмеженість перед єдиним істинним Богом.

Битва між добром і злом – несправедлива битва. Ворог – могутній, та Бог – могутніший. Сатана – сильний, та Бог – сильніший. Сатана посилає своїх демонів по всьому світові, щоб вони виконували його лихі накази. А всюдисущий Бог у будь-який час цілковито присутній усюди. Але навіть, коли недоброзичливіці погрожують нам, обмеженість ворога не завжди є очевидна. Він тоді виглядає страшним, грізним, всепоглинаючим. Ми тимчасово забуваємо про необмежену силу Бога. Чи спостерігаєте ви за термостатом, коли перебуваєте у печі ворога? Чи зосереджуєтеся на Божій присутності і знаходите силу дихати вільно?

День 335-ий **Томас Гокер, веселий, привітний, симпатичний молодий джентльмен не хотів зректися свого особистого зв'язку з Христом. За це його засудили до спалення на вогнищі.**

За кілька днів до страти друзі Томаса прийшли до його камери в англійській в'язниці. Один з них сказав: „Я чув, що Бог дарує особливу ласку тим, хто вмирає у вогні, допомагаючи їм витримати полум'я. Задля твого блага, щоб я не згинув від розпуки, коли вони так жорстоко вчинять з тобою, чи не міг би ти дати мені якийсь знак? Не знаючи цього, я не певен, чи зможу пережити той день“.

Томас подумав хвилину: „Якщо шаленство болю буде стерпним, я на знак цього здійму свої руки до неба“.

У день страти натовп людей аж гудів обіцянкою Томаса. Коли його прикували до стовпа, він ласкаво і шанобливо говорив з людьми, які клали дрова. Тоді Томас заплющив очі, і вогонь запалили.

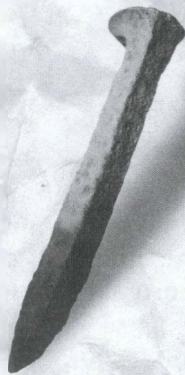
Томас продовжував проповідувати до тих, хто оточував його, але коли полум'я піднялося, він вже не міг говорити. Усі були певні, що Томас помер. Раптом його руки здійнялися угору до Бога і у хвалі та вдячності плеснули тричі. Люди заревли, а Томас поринув у вогонь і віддав свій дух.

*Дивимось
не на
видиме,
а на
невидиме.*

2 до Корин-
тян 4:18

„Я більше не можу витримати“. Як часто ми ловимо себе на тому, що навіть у невеликій скруті поринаємо у відчай. Плаксива дитина, поламана клямка, проєкт, який терміново виконуємо пізно вночі. Попри все історії про мучеників відганяють від нас легкодухі думки, коли відчуваємо спокусу поступитися. Часто ми переоцінюємо свої проблеми і недооцінюємо свою спроможність вистояти. Фактично Бог пообіцяв, що Він не допустить у нашому житті того, чого ми не здатні витримати. Томас, який підняв у поклонінні руки, довівши нам свою перемогу над полум'ям, є достатнім доказом. Коли якась ситуація видається вам нестерпною, пам'ятайте про Томаса. Пам'ятайте про вірність Бога. Він достеменно знає, на що ви здатні, а на що ні.

*О Боже, прийми всі мої муки,
мою втому, моє прищиплення,
мої сльози, мою постачку, мій голод,
моє страждання від холоду,
весь біль, що відкладається у моїй душі.
Любий Господи, змилуйся також
над тими, хто переслідує і калює
нас день і ніч. Подаруй також
і їм надприродну ласку пізнання
розкоші й щастя Твоєї любови.*

Слова християнки, яка відбувала термін
у Сибірському трудовому таборі у Воркуті.

День 337-ий **31 жовтня 1517 року Мартин Лютер написав і прибав до церковних дверей у Віттенберзі (Німеччина) дев'яносто п'ять постулатів біблійної віри. Після цього решту своїх днів він перебував на крок від страти. Незважаючи на цю небезпеку, Лютер ніколи не уникав нагоди подискутувати про легітимність біблійної доктрини супроти доктрини діл, яка домінувала у тогочасній Церкві.**

Хоча Лютера не раз попереджали, щоб він не відвідував зібрання у Вормсі, він відповідав: „Оскільки мене запрошено, я сповнений рішучості побувати там в ім'я Ісуса Христа, навіть, якщо знатиму, що проти мене там воюватиме стільки дияволів, скільки ечерепиці, що нею вкриті будинки у Вормсі“.

Коли його попросили відкликати свою доктрину, Лютер відповів: „Мою совість настільки захопило і заволодило Писання і Слово Боже, що я ніколи не відкличу нічого і не можу цього вчинити; я не вважаю, що йти проти свого сумління – законно чи благочестиво. На цьому я рішуче наполягаю. Це моє останнє слово. Нехай Бог буде милосердним до мене!“

Він уникнув тих, хто хотів бачити його мертвим і, переховуючись, переклав Писання німецькою мовою. Хоча Лютерові постійно загрожувала небезпека, він зумів дожити до шістдесяти трьох років і померти своєю смертю.

*Проповідуй
слово...
картай,
погрожуй,
напоумлюй
із усією
терпеливістю
та наукою.*

*2 до Тимотея
4:2*

Люди завжди готові критикувати Церкву за те чи инше. Немовби пишучи рецензію на п'єсу в Бродвеї, члени Церкви надто охоче оцінюють богослужіння, як театральну виставу: музика надто гучна, проповідь надто коротка, у приміщенні холодно, лави незручні. Лютер не був критиком, хоча не підтримував офіційної Церкви. Він картая її. Картання різниться від критики тим, що закликає Церкву, яка відійшла від Писання, повернутися до Божого Слова. У протилежність цьому критика стосується лише поглядів чи уподобань людини. Чи ви ревно служите Христовому Тілу, а чи лише критикуєте Божу Церкву?

День 338-ий

„Життя людини – повсякчасна смерть, якщо Христос не живе в ній“ (Ігнатій).

Ігнатій був учнем апостола Йоана і за поклоніння ідолам публічно осуджував імператора Траяна Антиоха. Траян поклявся привселюдно помститися Ігнатієві за його принизливий докір.

Ігнатія заарештували і привели до Риму. Коли його кидали в яму з левами, він сказав іншому вірному: „Мій любий Ісус, мій Спаситель, так глибоко закарбований у моєму серці, що я певен: якби моє серце вирізали з грудей і розкраяли на шматки, на кожному з них можна було б прочитати ім'я Ісуса“.

Коли зібрався натовп людей, щоб подивитися на його смерть, Ігнатій сміливо звернувся до них: „Я – зерно Боже. Мене розмелють зуби звіра, щоб я міг стати чистим Христовим хлібом, який є для мене Хлібом Життя“.

Як тільки він промовив ці слова, два голодних леви пожерли його. Він був гідним свого прізвиська „Теофорус“, що означає – „носіє Бога“. До самого кінця він на устах ніс ім'я Бога-Спасителя. Ігнатій часто казав: „Розп'ятий Христос – моя єдина і досконала любов“. Завжди він знаходив утіху в цій простій істині: „Бог любить християн так, як світ ненавидить їх“.

*Бо я ношу
твоє ім'я,
Господи,
Боже сил.*

Єремія
15:16

Згідно зі шлюбною традицією, дружина повинна носити прізвище чоловіка. Це є символом їхнього єднання. Відтепер двоє осіб стають однією. Коли пара разом дорослішає, у них є не лише спільне прізвище. Спільними стають друзі та інтереси. Вони починають вгадувати думки один одного. Деякі навіть дивним чином стають подібними між собою, бо мають тривалу близькість. Так само в тих, хто носить ім'я „християнин“ чи „малий Христос“, формується подібна близькість – єдність зі Спасителем. Чи добре ви носите ім'я Христа? Чи Ісусове ім'я надихає вас прилучитися до Його страждань, Його служіння і Його життя?

День 339-ий

„Ми не можемо про це запитувати. Ми не знаємо відповіді!“

Сценаристи працювали над дитячим відеофільмом „Стефанів іспит віри“, у якому хлопчик подорожує в часі, щоб дізнатися про історію переслідувань. Вони працювали над сценою, у якій християн, звинувачених у підпалі Риму, кидали голодним левам.

Стефан не може запитувати: „Якщо Бог захистив Даниїла в ямі з левами, чому він не захистив християн у колізеї?“

Чому Бог захистив одного зі своїх синів, а тисячам інших дозволив загинути? Головний сценарист поміркував і відповів: „Проблема полягає не у відповіді, а в запитанні. Ми не повинні питати: „Чому?“ Ми повинні питати „Чи готові ми?“ Даниїл був готовий загинути перед голодними левами. Вірні в часи Нерона також були готові померти. Той факт, що хтось unikнув смерті, а хтось — ні, не змінить стану їхніх душ. Наш послух, а не наші страждання, є творцем нашої приналежності до Христа“.

Коли Навуходоносор наказав кинути Седраха, Мисаха й Авденего у піч, вони сказали: „Бог, якому ми служимо, зможе нас зволити.., а коли ні, то нехай тобі, царю, буде відомо, що ми твоїм богам не служитимемо“ (Даниїл 3:16-18).

*І мир
Божий,
що вищий
від усякого
уявлення,
берегтиме
серця
й думки ваші
у Христі
Ісусі.*

До Филипп'ян
4: 7

Багато людей сьогодні запитують: „Чому?“ Розпочалася нова ера, у якій запитання щодо загадкових трагедій не мають відповіді. Світ вимагає відповіді на свої запитання, та всі ми знаємо, що жодної відповіді не вистачить, щоб угамувати біль. Навіть, якщо ми знаємо причину, з якої сталася трагедія на кожному специфічному рівні для кожного індивідуума, наше серце не перестане боліти. Натомість нам потрібна віра товаришів Даниїла, які сказали, що коли Бог не втрутиться в цю ситуацію так, як вони просили у молитві. Ми можемо бути певні, що Він зробить усе для нашого добра. Замість того, щоб питати: „чому“, прагнучи розуміння, ми мусимо молитися за мир, який перевершує його.

День 340-ий “Діти, на підлогу!” – закричала Анна Хатчинсон, коли почула, як стріли лунко впинаються у двері. Тоді почувлися страхітливі крики індіанців, що оточили їхній дім. Здавалося, що стріли летять звідусіль. Анна вже чула кроки під вікнами. “Я побачу тебе сьогодні, Господи!” – промовила вона.

Анна Хатчинсон була сміливою жінкою. Коли їй виповнилося двадцять три роки, вона встигла тричі побувати у в'язниці за те, що не приховувала своїх пуританських переконань. Пуритани хотіли чути про Біблію на своїх богослужіннях, тому що небагато християн в Англії мали Біблію англійською мовою.

Анна і її чоловік Вільям приїхали до Америки в 1634 році, шукаючи релігійної свободи, але навіть тут вони зіткнулися з переслідуваннями за організацію релігійних зібрань у своєму домі. Людей, які підтримували їхнє служіння, арештовували і позбавляли права голосу.

Анні було сорок шість років, коли її, вагітну вісімнадцятою дитиною, засудили і кинули до в'язниці на чотири місяці. Коли її сім'ю та друзів вигнали з колонії, вони заснували нове місто і домашню церкву в Род-Айленді.

Завдяки духові новаторства Анна допомогла зробити ідею свободи релігії американським ідеалом. Вона та її п'ятеро дітей померли від рук войовничих індіанців. Анна зустріла свого Спасителя з відвагою і вірою – саме так, як прожила життя.

За свободу завжди потрібно платити. Ісус Христос був першим, хто повністю заплатив за релігійну свободу, показавши нам через свою смерть на хресті дорогу до Бога. Він був єдиним, хто міг заплатити за наше визволення від гріха. Його смерть і воскресіння встановили істинну свободу. Відтоді багато вірних склали жертву, щоб зберегти право кожного втішатися свободою у Христі. Такі вірні, як Анна, перетворили мрії про релігійну свободу в Америці на реальність. Наша жертвна спадщина – величезна. Як ви готові заплатити, щоб прийдешнє покоління мало релігійну свободу, якою насолоджуєтесь тепер? Попросіть Бога показати вам, як передати її прийдешньому поколінню.

*Рід родові
діла твої
буде славити
і возвіщати
про твою
могутність.*

Псалом
145:4

День 341-ий **„Шукайте хреста“, – почув з уст селянина молодий кореєць Кік.**

Серед тих, хто втікав з Північної Кореї до Китаю, поширилася чутка, що їм слід шукати будинок з хрестом. Нарешті Кік розшукав його, а в ньому – одяг і їжу. Тут він також по-новому зустрівся з Ісусом Христом.

Члени Церкви навчали Кіка три місяці. Він знав, що повинен повернутися до Північної Кореї, аби розповісти людям про Ісуса.

Кікові та ще одному молодому вірному дали п'ять Біблій і їжу на дорогу. Та як тільки вони перейшли через річку на кордоні з Північною Кореєю, прикордонники спіймали їх.

При обшуку вони знайшли Біблії, які ніс друг Кіка. Після цього прикордонник бив його до смерти металевою палицею. Тоді вони взяли за Кіка, але йому вдалося втекти. Через кілька місяців Кік почав ділитися Христом з іншими і заснував у Північній Кореї підпільну Церкву.

Незабаром Кік зрозумів, що йому потрібно більше Біблій, адже вірних ставало дедалі більше. Він пригадав, як його друг віддав своє життя, за те, що намагався принести Слово Боже у свою країну. Коли Кік вирішив повернутися до Китаю по Біблії, вірні дуже хвилювалися за його безпеку.

Кік пригадав пораду, яку дали йому колись: „Треба шукати хреста“.

Хрест суперечливий. Багато людей говорять про релігію, але хрест неприємний для них і часом навіть їх ображає. Кікові сказали шукати хреста заради безпеки. Проте він не розумів, що вороги небезпідставно шукають також знака. Вони знають, що християни збираються під знаком хреста. Оскільки вони протидіють християнству, хрест став їхнім ворогом. Наш духовний ворог дивиться на хрест з невимовною огидою, страхом, ненавистю. Чи ви шукаєте хреста з такою ж палкою радістю, надією і вдячністю? Ворог, який планує, як напасти на вас, зосереджений виключно на хресті. Чи ви також зосереджені на тому, щоб служити хресту, захищати і любити його?

Багато є тих, що про них я часто говорив вам, та й тепер з плачем говорю, які поводяться, як вороги Христового хреста.

До Филип'ян
3:18

День 342-ий

„Коли я побачив, як 11 вересня літаки врізалися у Всесвітній торговий центр, це навіяло мені болісні спогади“, – сказав Нус Реймас, генеральний директор Євангельського товариства Індонезії.

„Більше ніж через рік сотні добре озброєних мусульман, які начебто мали зв'язок з Усамою Бін-Ладеном, напали на наш острів Малуку, – продовжує розповідати Нус. – Їхнім завданням було позбутися усіх християн“. За підрахунками, вбито понад шість тисяч людей. П'ятсот тисяч інших місцевих жителів вимушено, через безперестанну стрілянину і підпали, покинули свої домівки. „Мусульмани вбили тридцять вісім членів моєї великої сім'ї“, – сказав замислено Реймас.

В інтерв'ю, яке 22 жовтня 2001 року надрукувало видання „*Christianity Today*“, Реймас розповів, як важко було йому виконувати 1 Послання апостола Павла до Солунян (5:18), де наголошується: „За все дякуйте: така бо воля Божа щодо вас у Христі Ісусі“. Настільки великий біль було майже неможливо вгамувати. Однак завдяки Божій ласці Реймас вирішив жити так, як навчало Боже Слово.

„Тільки тоді я зміг звестися на ноги. Ніхто не очікує на щось подібне, але це може статися“. Тепер Реймас організовує зустрічі між багатьма християнськими лідерами з різних віровизнань. Так, як усе американське суспільство об'єдналося для молитви і взаємодопомоги, багато християнських лідерів в Індонезії збираються разом для молитви і товариства. Реймас усміхається, коли міркує: „Цього ніколи не було раніше“.

Цього ніколи не було раніше. Цілковита втрата віри в людську гідність, зруйновані вежі-близнюки, антракс, американський прапор, що прикрашає рани Пентагону. Цього ніколи не було раніше. Наш народ молиться, наші церкви повні, у нас немає розлучень. Так, цього ніколи не було раніше. Стіни, що відділяли расу від раси і культуру від культури, безслідно зникли. Князь темряви намагався розділити нас. Господь любови притягує людей до себе. Цього ніколи не було раніше. Після усього сказаного і зробленого ми знаємо одне: якщо знову підемо цим шляхом, ми підемо ним разом.

*Як добре
і як люблю,
коли брати
живуть
укупі!*

Псалом
133:1

*Божевілля, хвилювання про свою сім'ю,
постійне напруження. Все це виснажує
мене. Але мені байдуже: зведуть мене
з розуму ти я здерезку здоровий музд.
Я, як дитина, прийму все з рук
свого Отця. Болязтво безмузде.
У божевіллі я часто думав,
що Божка воля одеріпає
свободу людини.*

Слова брата Шиманова, ув'язненого за віру
в російській психіатричній лікарні.

День 344-ий

Розчарування було надто великим. „Увесь мій час займає рабська праця! – поскаржився чеський в'язень, брат Заварський. – Щодня по десять годин я плету кошики, які комуністи продають за добрі гроші. Навіщо я стільки вчився на пастора? Ті нікчемні комуністичні посіпаки тепер займають високі посади в Церкві. Вони проповідують, радять, годують паству. А я страждаю“.

Ба, більше:

*я вважаю
за втрату
все задля
найвищого
спізнання
Христа*

Ісуса,

Господа мого,

заради якого

я все

втрапив.

До Филипп'ян

3:8

„Чому ти скаржишся? – спитав його сусід по в'язниці. – Богові не потрібні твої проповіді чи теологія. Маріонетки комунізму виконують цю роботу. Але вони не можуть поділяти страждання Спасителя. Це головна обітниця, яку ми повинні скласти при висвяченні. Чи ти ніколи не проповідував про вартість тривалих мук заради Христа? Подякуй Богові, що Він дав тобі можливість сповнити те, що є найціннішим у будь-якій проповіді“.

Присоромлений Заварський більше не скаржився на довгі години праці у в'язниці. Після звільнення він не міг працювати пастором, тому що був дуже хворим. Але відвідувачі, які приходили до його ліжка, не зустрічалися з виснаженим і скаліченим чоловіком. Його обличчя палало любов'ю до Спасителя. Пастор вважає, що його життя не є втрачене чи кимось украдене. Він охоче присвятився служінню, щоб допомогти Ісусові нести хрест.

Що змусить людину добровільно зазнати втрат від бізнесової угоди, щоб проявляти щедрість? Що змусить її вирушити зі своєї християнської батьківщини в язичницьку чужоземну країну? Що змусить померти, не піддавшись спокусі? До цих справ спонукає надзвичайна посвята особі Христа. Тоді є нагода для духовного здобутку в кожній особистій втраті, а також готовність пожертвувати своїм гаманцем, часом, планами, комфортом і вигодами, щоб наблизити Боже царство. Як ви виявляєте свою надзвичайну посвяту? Чи інші думають, що ви – божевільний, коли бачать глибину вашої відданості? „Втрата“ для Ісуса – це здобуток на небі.

инший надзвычайны рэвалюцыйны

ПЕРУ: МАРІЯ ЕЛЕНА МОЯНО

День 345-ий

Те, що колись ця навернена, як і вони, була тэрористом, справді розгнівало іх, розгнівало настількі, що вони зважыліся на ббівство.

Марія Елена Мояно разам з нымі заклікала да рэвалюцыі в Перу. Вона прагнула нагодувати селян сілою зброі. Але потім Марія зустрэла Ісуса Хрыста і знайшла іншую рэвалюцыю – рэвалюцыю любові у сваёму серці.

Вона стала заступніцею мера найбіднішага кварталу в Лімі, арганізавала маштабну дапамогу біднішым з найбіднішых, годуючы голодных, дбаючы про хворых і піклуючыся про сиріт.

„Нас, хрысціян, воні называюць „пожежнікамі рэвалюцыі“, – сказала Марія Елена Маяко, – адже ми нібыто гасімо вогонь, які запалілі воні. Воні хочуть, щоб населення зовсім не мало што їсці, спадываючыся, што туді людзі вдавуться да зброі. Але ми не павінні баяцца тэрору. Ми мусімо протідыяці несправядлівасці і дыкості, щоб дапамогці нужденным“.

Марія знала, што вона страждатіме, але разуміла, што мусіць прылучыцца да Хрыстовых мук перад тым, як прылучыцца да Ёго славы. Тэрорысці-маоісці з несамовітою лютцю напалі на будынок, у якому зберігалася їжа для бідных і пдірвалі ёго. „Часом мені страшна, – зізналася Марія, – але я напоягаю, што ми в жоднаму разі не павінні вдаватыся да насільства. Перемогці тэрорызм важка, але мажліва“.

Праця ціей відданаі хрысціянкі розгнівала партызанів. Воні зразумілі, што не зупіняць іі і 1 лютаго 1992 року вбілі Марію Елену Маяко.

А фарысеі між сабою тоді гаворылі: „Бачыце, што годі щось зарадыці, бо ввесь сьвіт іде за ным“.

Йоан
12:19

Фарысеі не былі майстернымі стратэгамі. Ёхні спробы пробудыці байдужысць да Хрыста прызвелі да несподываных наслідкв, як і спробы тэрорысці в Лімі. І фарысеі, і тэрорысці багата робылі, щоб завоюваты прыхільнысць людей. Фарысеі намагаліся заморыці голодом душы людей, в той час, як тэрорысці морылі голодом шлунок. Однак людзі в Ерусалымі і людзі в Перу врышылі сповідываці рэвалюцыйне вчення Ісуса. Што більше ворагы працуюць проты Хрыста, то більше спрыяюць ёго справі. Ворагы мажуть протідыяці вам і вашым зусіллям, але воні ніколі не переможуть вас, якщо вы працуюце для царства. Насправді ворагы мажуть мывоволі працываці на вашу карысць.

День 346-ий

Походжаючи по маленькому приміщенні церкви, російський капітан кивнув на хрест на стіні.

– Це брехня, чи не так? – запитав він. – Це – звичайний обман, який використовують ваші провідники, щоб ввести в оману бідних і витягти гроші з багатих. Будьте щирими – тепер ми одні. Визнайте, що ви ніколи не вірили, що Ісус Христос – Син Божий.

Пастор Юрій поглянув на хрест і усміхнувся:

– Звісно, я вірю в це. Це – правда.

– Тобі не слід жартувати зі мною! – закричав капітан. Він витягнув револьвер з кобури і приставив його до тіла міністра. – Якщо ти не визнаєш, що це брехня, я застрелю тебе.

– Я не можу визнати цього, тому що це була би брехня, – сказав Юрій. – Наш Господь – справді Син Божий. Застреливши мене, ви нічого не зміните.

Капітан кинув револьвер на підлогу. Пастора вразило, коли солдат схопив його за руки зі сльозами на очах.

– Це правда! – закричав капітан. – Це – правда. Я також вірю. Я не був упевнений, чи люди готові померти за це переконання, поки не дізнався про це сам. О, дякую! Ви зміцнили мою віру. Тепер я також можу померти заради Христа. Ви показали мені, як.

Мучеників має кожна релігія. Ми кажемо, що готові померти за свою віру. Вони кажуть, що готові померти за свою. Яким чином християнський мученик доводить свою віру переконливіше, ніж мусульманський екстреміст? Те, що мусульмани готові померти, не доводить істинності їхньої віри більше, ніж наша готовність доводить істинність християнства. Тільки Бог доводить, що Він – правдивий Бог. Ми засвідчуємо істину. Але Бог – це істина. Його свідцтво про свого Сина набагато перевершує наше власне. Інші можуть показати вам, як помирати заради Ісуса. Але тільки Бог може дати вам цілковиту певність, що це вартує робити.

*Коли
приймаємо
свідцтво
людське,
то свідцтво
Боже більше.
Таке бо
свідцтво
Боже, що він
нам свідчить
про сина
свого.*

1 Йоана
5:9

День 347-ий

Ганс був відомий в нідерландському Антверпені, як серйозний дослідник Біблії. Навіть у неділю він увесь день навчав неофітів. Але Ганса і його матір вважали загрозою. Вони були анабаптистами і через ці переконання в очах релігійних лідерів виглядали єретиками.

У 1577 році заступник шерифа і його помічники врешті-решт заарештували Ганса і кількох інших, однак його матері вдалося втекти. Релігійні лідери катували Ганса, намагаючись змусити його зректися своїх анабаптистських переконань. Але він відмовився поступитися перед їхніми жорстокими тортурами.

Під час свого ув'язнення у вогкому ізольованому підземеллі антверпенського замку він писав підбадьорливі листи своїй сім'ї та друзям. Ось уривок одного з них:

„Моя любя мамо, радий повідомити тобі, що я здоровий у тілі. Але щодо свого духу, я вдячний Богові, що він дає мені силу завдяки Святому Духові оберігати свій розум. Бо тільки від Нього можемо отримати силу для боротьби з цими жорстокими вовками, щоб вони більше не мали влади над нашими душами“.

Невдовзі Ганс постав перед судом, де відважно захищав свою віру. Тоді його засудили до спалення на багатті. Його лист засвідчив неухильну вдячність Христові за захист і спасіння його душі.

*Нехай же
буде дяка
Богові, який
дає нам
перемогу
через
Господа
нашого Ісуса
Христа.*

1 до Корин-
тян 15:57

„Бог великий. Бог добрий. Подякуймо Йому за наші ... страждання?“
Це не та дитяча благальна молитва, яку ми звикли чути. Сама фраза дисонансом звучить для наших вух, однак вона нагадує нам, яким дисонансом є цей принцип для наших сердець. Ми більше схильні дякувати Йому за їжу, а не за страждання. Так само Ганс висловив свою вдячність за страждання у незвичайному листі подяки. Цей лист є щирою молитвою мученика, чиї страждання дозволили йому стати людиною, якою він завжди хотів бути. Чи ви – саме той, ким хочете бути для Христа? Чи готові ви подякувати Богові за все необхідне, навіть за важкі страждання, щоб здобути цю перемогу?

День 348-ий

„Цікаво, чи знайдеться сміливець, який... понесе євангеліє канибалам?“ – поцікавився місіонер у листі, адресованому до церкви молодого Джеймса Чалмерса. І Джеймс вирішив стати тим сміливцем.

У 1866 році Чалмерс і його молода дружина попливли до південних морів і зазнали корабельної катастрофи у Раротонзі, де вони й оселилися. Через одинадцять років вирушили до Папуа – Нової Гвінеї. Їх тепло прийняли у канибальському селі Суау.

Чалмерс почав подорожувати по всьому узбережжі. На одній зупинці тубильці оточили його і почали вимагати мисливських сокир – томагавок і ножів. В іншому разі вони мали намір їх убити. Чалмерс наполягав на своєму, і тубильці з повагою поставилися до його рішучості. Вони наступного дня навіть попросили пробачення і невдовзі стали його друзями.

У 1879 році померла дружина Чалмерса. Джеймс був у розпачі і сказав друзів: „Дозволь мені поховати своє горе у праці для Христа“. Чалмерс двічі повертався до Англії на відпочинок тільки для того, щоб ще більше переконатися у своєму покликанні: „Я не можу відпочивати, коли стільки дикунів не знають про присутність Бога коло нас“.

7 квітня 1901 року Чалмерс, Олівер Томпкінс і група помічників попливли до острова Горібарі. Наступного ранку, коли він і Томпкінс зійшли на берег, їх повели до великої будівлі. Того ж таки дня аборигени убили чоловіків і з'їли їх.

Як сумно. Читаючи історії про таких мучеників, як Джеймс Чалмерс, ми, природно, можемо відчувати співчуття, смуток і навіть сором. Яка втрата. Але ми повинні ретельніше розглянути їхні історії. Чалмерс віддав своє єдине земне життя, щоб поділити вічне життя з багатьма іншими. Чалмерс не вважав своє мучеництво безглуздою помилкою. Чому повинні сумувати ми? Коли наші земні страждання наближають на крок небесну славу і шану до заблудлих душ, вони не марні. Страждання стає невід'ємною частиною Божого плану... для вас і для інших. Чи готові ви витерпіти земний біль, щоб подарувати комусь небеса?

*Тому
благаю вас
не падати
духом
з приводу
мого горя,
що його
терплю
за вас,
бо воно –
ваша
слава.*

До Ефесян
3:13

назвбгайна капітуляція

ІНДОНЕЗІЙСЬКІ МОЛУКСЬКІ ОСТРОВИ:
СУТАРСІ СЕЛОНГ

День 349-ий

Чоловік схопив індонезійську жінку і закричав їй в обличчя: „Кажі: „Алах акбар“ (Бог великий)! Лише скажи це!“ Але юна Сутарсі Селонг не погодилася капітулювати і знеславити свого істинного Бога.

Він у гніві запхав до її рота дуло пістолета. Сутарсі витріщила очі, але не погоджувалася на зраду. Чоловік ненароком натиснув на курок. Куля пробила ліву щоку Сутарсі. Вона захиталася, але втрималася і не впала. Розлючений солдат не задовольнився цим і, вийнявши багнет, почав різати їй обличчя.

Сутарсі Селонг – одна з багатьох християн на Молукських островах в Індонезії, на яких напала фанатична група мусульман „Ласкар джихад“ (священні воїни). Селонг та інші вірні знали, що священні воїни, які одягаються у білу одягу й маски, незабаром нападуть на них. Вони зібралися у церкві Ніта, що загороджена стіною у сім футів. Вірні встановили чергу і по декілька осіб охороняли храм.

Коли прийшли ісламські воїни, християни спробували мирно здатися. Та їхній білий прапор зрубали мечем, за лічені хвилини спалахнуло насильство. На індонезійських островах такі сцени стають дедалі звичнішими, адже фанатичні ісламські угруповання провокують насильство, спалюють церкви і вбивають вірних.

На щастя, багато християн в Індонезії, як і Сутарсі Селонг, відмовляються капітулювати. Вони чинять опір вимогам воїнів прийняти іслам і зректися Христа.

Чому б нам не поступитися трішки? Хоча б на сантиметр? Хіба це завдасть шкоди? Ворог може глузувати з нас, як це вчинили фанатичні мусульмани з Сутарсі. Та попри те Сутарсі відмовилася навіть частково поступитися. Також і ми не маємо привілею поступатися, коли спокуса стає нестерпною. Ми не можемо вибирати, коли слід поступитися ворогові, а коли – ні. Ми повинні бути непохитними. Якщо ви непохитні, це не означає, що ви менш схильні поступитися ворогові. Це не означає, що ви докладете більших зусиль. Бог дає вам непохитне серце, щоб ви не поступилися. Попросіть Бога дати вам непохитне серце сьогодні.

В
Бадьорим
стало моє
серце, Боже,
бадьоре моє
серце.

Псалом
57:8

День 350-ий

*Я не прийшла сюди,
щоб сидіти товчки,
скавши руки на колінах.
Я прийшла, щоб говорити
про Христа.*

Галина Вільчинська, ув'язнена за служіння Христові у Росії,
на початку 80-х, у двадцятичотирирічному віці. Потрапила під арешт
за навчання дітей у християнському літньому таборі.

День 351-ий

У Північній Нігерії мусульмани запровадили закон шаріату – найсуворіший ісламський юридичний кодекс. Серед населення Нігерії переважають християни, тому ісламські лідери наполягають, що закон стосується тільки внутрішніх справ мусульман. Але християнам відомо зовсім інше. Сотні церков вже зруйновано, а відбудовані храми знову спалюють. Багато християн стало мучениками.

У місті Кадуна, в Північній Нігерії, один церковний лідер стверджує, що мусульманські екстремісти пообіцяли нагороду за голову кожного християнського лідера, пропонуючи сто тисяч найр (приблизно тисячу американських доларів) за кожного вбитого. За голову Христа також було призначено нагороду, і Його зрадили всього-на-всього за тридцять срібняків.

Через постійну загрозу деякі вірні мають намір дати відсіч. Але один християнський лідер нещодавно закликав вірних у Кадуні: „Незважаючи на все це, ми повинні пам'ятати, що наш Господь учив нас обертати зло на добро і терпляче страждати перед лицем того, що відбувається. І оскільки Нігерія проголосила демократію, християни зобов'язані забезпечити кожному рівноправ'я та справедливість.

Христос проголосив те саме майже дві тисячі років тому: „Люби Господа, Бога твого... Це найбільша й найперша заповідь. А друга подібна до неї: Люби ближнього твого, як себе самого“ (Матей 22:37-39).

Виконувати Христову заповідь любити своїх ближніх, як самого себе, досить важко. Ще важче виконувати Христову заповідь любити своїх ближніх, коли вони неприязно ставляться до нас. Нам усім відоме це відчуття. Ви можете мати колегу, який тільки й думає, як зіпсувати вам роботу. Ви можете мати вчителя, який прискіпується до вас без жодної очевидної причини. Чи, можливо, ви маєте щастя мати так званого друга, який чомусь радіє, коли щось негаразд у вашому житті. Ісус знає, коли інші радіють з ваших страждань. Як ви любитимете тих, хто не пошкодує грошей, щоб побачити ваші страждання? Ще комусь може бути надзвичайно приємно бачити, як ганьбитимуть вас. Однак ваш послух Богові в такому разі є безцінний.

*Любіть
ворогів
ваших, добро
чиніть тим,
які вас
ненавидять,
благослов-
ляйте тих,
які вас про-
клинають,
моліться
за тих,
що вас
зневажають.*

Лука
6:27-28

День 352-ий

Була північ, коли офіцери вдерлися в їхній дім і вульгарно розбудили Ескіндера Менгіса, його дружину і трьох дітей. Вони вийшли надвір, щоб побачити, як агенти Міністерства внутрішніх справ Саудівської Аравії обшукували їхній дім.

„Що ви робите? Ви не маєте права так руйнувати наш дім“, – намагалися пояснити Менгіси.

„А ви не маєте права сповідувати свою релігію в країні Мухамеда! Перед приїздом вас попереджали, щоб ви забули про свою релігію“, – почулося у відповідь. Офіцер відштовхнув Ескіндера від дверей, поки агенти пакували Біблію, церковні гімни, фотоальбоми, аудіоплівки, – все, що вони могли використати як доказ.

Ескіндера повели до головного поліцейського управління на допит, а вдома залишилися налякана дружина та діти. Це подружжя було ефіопськими християнами. Це – одні з багатьох іноземців – третини населення Саудівської Аравії, які працювали в багатій на нафту країні. Багато хто з цих іноземців – християни, які потрапляють у жахливу скруту, коли хочуть продемонструвати свою віру.

Багато християн не мають ніякого наміру сповідувати свою віру, коли вирушають на заробітки в мусульманську країну. Але, опинившись під темними хмарами ісламу, вони починають поглядати на небеса і шукати зв'язку з вірними, які оточують їх. Багато хто навіть починає відкривати Бога своїм мусульманським колегам. У Саудівській Аравії навернення мусульманина в християнство загрожує смертною карою.

Бо ми його створіння, створені у Христі Ісусі для добрих діл, які Бог уже наперед був приготував.

До Ефесян
2:10

Там, де не можуть потрапити професійні місіонери, виручають вірні, що присвятили своє життя Христові. Вони несуть унікальне і могутнє свідощтво в одну з найавторитарніших держав світу. Це – віддані християни, хитро замасковані звичайними інженерами на нафтових родовищах Саудівської Аравії. Їхня місія – відома, хоча методи – приховані. Їхнє свідощтво – сильне, хоча й таємне. Їхнє завдання – презентувати євангеліє, будучи слугою: безкорисливим колегою на роботі та доброзичливим сусідом удома. Наше завдання – підтримувати їх молитвою. Ми всі – слуги і виконуємо свою роль, щоб привести світ до віри в Христа. Такі, як Іскандер в Саудівській Аравії, виконують свою роботу. А ви свою виконуєте?

День 353-ій „Убийте її! Хай живе Диоклетіян!“ – лунало у вухах Зої, коли вона стояла посеред колізею перед розлютованим натовпом.

Зоя подумала про те, чому вона опинилася тут, і усміхнулася. Вона пригадала той день, коли відвідала свого чоловіка у в'язниці, де він працював, охороняючи християн, які відмовилися скласти жертву богам. Зоя виростала, знаючи, що християн увели в оману і що вони вірять у жадливі забобони. Вони підпалили Рим у часи правління імператора Нерона і отримали кару, яку заслужили: їх прибивали до хрестів і кидали левам.

Але того дня Зоя побачила, як у в'язниці моляться християнська сім'я: „Любий Господи, нехай наша смерть буде на славу Твоєму імені. Ми прощаємо тим, хто ув'язнив нас“. Зоя була спантеличена: чому ці християни такі умиротворені, коли знають, що невдовзі побачать левів?

Зоя почала таємно зустрічатися з цією сім'єю і цікавитися їхньою вірою. Незабаром вона віддала своє серце Ісусові.

Чутка про те розійшлася швидко. До Зої додому послали тюремників, щоб дати їй нагоду покаятися і скласти жертву богові Марсу. Вона відмовилася. Тюремники закували її в кайдани і потягли до тієї в'язниці, яку охороняв її чоловік.

Коли Зоя і далі відмовлялася зректися Христової віри, її повісили, спалили і кинули в річку.

Що ми бачили й чули, звістуємо й вам, щоб і ви мали спільність із нами.

1 Йоана
1:3

Хто є надзвичайним свідком у цьому випадку? Сім'я, що молилася, перш ніж їх кинули левам? Чи Зоя, що у в'язниці не зрелася Христової віри? Сім'я привела ще одну людину на небеса. І ця родина, і Зоя стали надзвичайними свідками Христа. В іншому разі про Зою забули б. Вона так і залишилася б дружиною-язичницею язичника тюремного наглядача. Історія не згадала б про цю сім'ю, адже вона була однією з тисяч убитих. Однак звичайну особу з надзвичайною вірою варто згадати. Чи ваше життя запише вас в історію, як надзвичайного свідка Ісуса Христа?

День 354-ий – Ти кажеш, що це не так, – повчав стару китайську християнку розгніваний наглядач. – Ти повинна казати, що тюрма добра, а не що Ісус добрий.

Ал Лін усміхнулася:

– Але тюрма не є добра. Ось у чому річ. Хіба я повинна брехати?

– Тоді так, як учора, роби п'ятдесят відтискань! – наказав розчарований наглядач-комуніст.

Сімдесятирічна Ал Лін зробила вправи і повернулася до табору. Її чоловіка заарештували за поширення евангелія. У в'язниці він помер. Тепер Ал у тюрмі за те, що розповідала китайцям про Христову любов.

„Іжа добра, тюрма добра!“. Після важкої праці в полі в'язнів змушували повторювати це. Сильний голос Ал Лін вирізнявся у натовпі:

– Ісус краший!

– Ал Лін, ти сьогодні хочеш ще більше відтискань? – спитав наглядач.

– Я хочу, щоб ви знали, як сильно Ісус любить вас“, – усміхнулася вона у відповідь.

Ал використовувала щонайменшу нагоду розповідати наглядачам-комуністам та в'язням про Христа, навіть, якщо їй щодня доводилося виконувати нелегкі фізичні вправи. Під час звільнення тюремники вирішили допитати її востаннє.

– Де працює ваш чоловік? – спитав молодий наглядач.

– О, він виконує підпільну роботу, – відповіла вона.

Зацікавлений наглядач уже вийняв записник. Ал Лін усміхнулася:

– Він помер багато років тому.

Візьміть собі до серця, що вам не треба готуватися наперед, що маєте відповідати, я бо дам вам слово й мудрість, якій ніхто з ваших противників не зможе протиставитись і перечити.

Лука
21:14-15

Ця жінка не була ні теологом, ні вправним оратором. Але своїми невинними, впертими і навіть жартівливими відповідями вона спантеличувала ворогів-комуністів. Ми можемо бавитися в розумові ігри, запитуючи себе, що сказали б чи зробили, якби опинилися у схожій ситуації. Чи зможемо ми вигадувати на льоту? Ісус нагадує нам, що ми не повинні хвилюватися за те, що скажемо, коли доведеться захищати свою віру. Нема потреби, щоб ми виголошували готову промову. Достатньо лише покластися на Ісуса, коли знадобляться мудрі слова у ту мить, коли ми потребуємо їх найбільше. Тоді Бог дає вам змогу ефективно свідчити в Його ім'я.

День 355-ий **Нарешті бабуся дозволила своєму голодному десятирічному внукові піти пошукати їжі. Вона знала, як небезпечно за селом і наполягала, щоб він завидна повернувся додому.**

Камерино і його друзі пройшли кілька миль, збираючи ягоди, коли раптом почули, як солдати кричать на них. Налякані хлопці сховалися у високій траві. Солдати запалили поле і чекали, поки хлопці вибіжать.

Через релігійні переконання християни є вигнанцями на своїй батьківщині. Багато хто босим і голим утікає від жорстоких ісламських нападів.

Полум'я швидко дійшло до хлопців. Треба було рятуватися. Троє хлопців утекло; Камерино залишився.

Коли вогонь згас, солдати, спіймавши цих трьох, пішли туди, де лежав Камерино. Від пекучого болю він скрутився у клубок. Тіло було нерухоме. Вони гадали, що Камерино помер, ставши черговою християнською жертвою.

Якимось чудом хлопець виповз із поля. Односельці знайшли його і занесли додому. Великі ділянки його тіла сильно обгоріли. Односельці могли лише молитися за страждання Камерино.

*Будьте
в молитві
вистривалі.*

Колосян
4:2

Християни в Судані глибоко розуміли силу молитви. Страждання і щоденні небезпеки змусили їх менше покладатися на себе і зблизити їхню залежність від Бога. Молитва – це все, що залишилося в багатьох сім'ях у Судані. Така перспектива лякає нас, але яка вона чудова! Ми ніколи не скажемо, що Бог – це все, чого ми потребуємо, поки Він не стане всім, що ми маємо. В іншому разі ми поспішаємо поклатися на наші власні здібності. Молитва може зробити найбільше. Ми ж схильні робити найменше. Бог закликає вас до надзвичайної молитви у надзвичайні часи. Як часто ви покладаєтеся на молитву так, немов у вас немає іншого вибору?

День 356-ий **Американська місіонерська команда подорожувала Суданом, роздаючи їжу, ковдри, Біблії і демонструючи фільм „ІСУС“. Усе було за планом, поки їхня вантажівка не загрузла в річці, де вони пробули весь день.**

Місіонери віддали свою долю в руки Бога і попросили Його вказати їм шлях. Знаючи, що треба скоротити свою подорож, аби вчасно встигнути, вирішили відвідати найближче село. Невдовзі після прибуття кілька жінок підбігло до іноземців. Ламаною англійською вони кричали: „Швидше.., наш хлопчик.., ви повинні допомогти.., швидше!“

Жінка повела команду в маленьку темну хатину. На підлозі вони знайшли малого хлопця, який нерухомо лежав, загорнений у порвану ковдру. Коли ковдру зняли, вони побачили, що тіло Камерино вкрите важкими опіками.

Вони швидко і обережно занесли Камерино у свою вантажівку і повезли в госпіталь, який був за п'ятдесят миль від села. Там хлопчик негайно отримав лікарську допомогу, якої так сильно потребував. Сьогодні очі Камерино заливаються слізьми, коли він пригадує, як молитва і провидіння врятували його. Він знає про любов Христа і Його цілющу силу, і вперше за багато місяців усміхається.

Місіонери також подякували Богові, що після смерти та страждань, які переслідували їх у Судані, Він дозволив їм урятувати життя сміливого десятирічного хлопчика.

Камерино подає нове значення вислову „далі буде“. Виглядало, що він, приречений на безконечні страждання, проживе решту свого життя загорнений у подерту ковдру. Однак друга частина має щасливе закінчення. Вона нагадує про Божу ласку. Але його історія не закінчується тут. Частину третю ще треба написати. Одного дня Камерино отримає остаточне зцілення – небесний дім, в якому не буде страждань чи болю. Буденне життя погіршується перед тим, як стати кращим. Але Бог обов'язково втрутиться в найгіршу ситуацію, яку тільки можна уявити, і покладе край усім стражданням. Тоді ми всі вирушимо додому. Якщо ви відчуваєте тепер нестерпний біль, пам'ятайте, якою є ваша остаточна мета.

*І вгнре
кожну слъзу
з очей їхніх;
і смерти
не буде
більше,
ні скорботи,
ні плачу,
ні болю
не буде
більше,
бо все
попередне
минуло“.*

Одкровення
21:4

День 357-ий

*Релігія – це не що инше,
як виконання Божої, а не власної волі.
Рай чи пекло залежить лише від цього.*

Сюзанна БЕСЛІ, мати-Джона і Чарльза БЕСЛІ.

надзвичайний пастор – гаслина перша

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ПАСТОР ІМ

День 358-ий

„Ви можете знищити моє тіло, але не душу, – промовив відважний корейський пастор до воїнів загарбницької комуністичної армії Північної Кореї. – У моїх проповідях не буде комуністичної пропаганди. Я знаю, що ви забирали інших пасторів уночі з дому і катували їх за те, що вони не слухали ваших наказів, але мені байдуже, що ви зробите з моїм тілом“.

Поки говорив пастор Ім, офіцер дедалі більше лютував. Тоді він сказав з огидою: „Якщо ви не дбаєте про себе, тоді подумайте про свою сім'ю. Її також уб'ють“. Пастор Ім завагався. Він очікував, що постраждає, але не ставив на перше місце сім'ю. Він знав, який вибір повинен зробити. Ім спокійно відповів офіцерові-комуністу: „Я волю, щоб від вашої зброї померли моя дружина і діти, знаючи, що вони і я залишилися вірними, ніж зрадити свого Господа і врятувати їх“.

„Забирайте його“, – наказав офіцер. Пастора Іма тримали два роки в темній тюремній камері, не дозволяючи голитися чи змінювати одяг. Він поновлював свою відвагу, цитуючи біблійний вірш, який був дорогим для нього. Щодня інші могли чути, як пастор Ім лагідним тихим голосом цитує апостола Йоана (13:7), де Ісус обіцяє: „Те, що я роблю, ти під цю пору не відаєш; зрозумієш потім“.

*Те, що я
роблю, ти
під цю пору
не відаєш;
зрозумієш
потім.*

Йоан
13:7

„Потім“. У сучасному суспільстві розчинної кави, готівки і комфорту „потім“ – майже архаїчний вислів. Ми хочемо того, чого потребуємо, тепер, а не потребуватимемо згодом. Головні спортивні події, новини, розваги і погода, навіть наші ЗМІ, щохвилини повідомляють нам свіжу інформацію в кожній сфері життя. Однак Бог, який панує і керує без часових обмежень, застосовує принцип „потім“. Чи готові ми повірити Йому тепер і відкласти своє розуміння подій на пізніше, навіть назавсім? Якщо ви тепер переживаєте важкі часи, вашим найбільшим здобутком є віра, а не розуміння. Попросіть Бога більшої спроможності вірити. Саме віра переважить ваше бажання розуміти.

надзвичайний пастор – частина друга

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ПАСТОР ІМ

День 359-ий

„Але ж я – не комуніст. Ви повинні повірити мені“, – благав пастор Ім, коли ООН знову захопила окуповану територію у вересні 1950 року. Солдати-комуністи з Північної Кореї два роки тримали Іма замкненим в ізольованій тюремній камері. Так жорстоко його покарали за проповідання про Христа і за відмову перетворити свої проповіді на марксистську пропаганду.

Коли прибули війська ООН, він був упевнений, що знову стане вільною людиною. Але його сприйняли за комуніста і разом з ув'язненими комуністами кинули до іншої камери.

Пастор Ім свідчив комуністичним в'язням. Він був милосердною людиною, яка прийняла все як Божу волю. Багато хто повернувся до Христа. „Ми постійно чуємо про цього проповідника в таборі військовополонених“, – сказав американський місіонер своєму другові, який приїхав до Кореї як капелан.

„Якщо він так добре знає в'язнів, то чи не міг би допомогти нам організувати Євангельську Службу?“ – запитав капелан.

Бог відповів на їхні молитви. Американські місіонери отримали дозвіл зустрітися з пастором Імом. І „табірний проповідник“ ревно допомагав та проповідував у таборах військовополонених по всій Південній Кореї. Тисячі комуністів прийняли Христа. За рік уже дванадцять тисяч ув'язнених розпочинали день зі спільної ранішньої молитви.

Пастор Ім більше ніколи не бачив своєї сім'ї. Натомість тисячі військовополонених стали його братами у Христі.

„Навіщо?“ Це запитання спадає на думку кожному, хто бачить несправедливі страждання і насильство. Однак ми не завжди можемо знати Божі наміри. Ми тільки можемо знати, що вони є великі, і що, врешті-решт, слугуватимуть для нашого добра. Ми – немов розкидані на столі окремі елементи головоломки. Напружуємо зір – і, оглядаючись довкола, бачимо безлад. Ми відчуваємо розчарування і страх. Але Бог вирішує головоломку, бо тільки Він бачить усю картину. Він може відразу побачити всі елементи вашого життя. Він знає, як припасувати їх один до одного, щоб досягти мети. Чи із задоволенням та довірою поглянете Йому у вічі, незалежно, куди Він покличе вас?

*Ти, Боже...
великий
у намірах
і потужний
у ділах.*

Єремія
32:18-19

День 360-ий „Чи знаєте ви, як пахне свіже сіно?“

Аристар, сільський парубок, почав розповідати: „Це було так, немов хтось упіймав есенцію весни і затримав її, перш ніж вона змогла втратити свою свіжість. Марія і Йосиф відчували цей запах, коли прийшли до ясел після своєї довгої подорожі“.

В'язні уважно слухали, як Аристар невимушено розповідав про різдво: „Вуха коня прислухалися до крику Спасителя, як тільки Він народився. Вони були чудові слухачі. Такими повинні бути і ми, коли говорить Ісус“.

У той морозний Святий вечір довкола румунської тюрми в Тиргу-Окна лежав сніг завглибшки шість футів. У в'язнів було мало одягу та їжі і ледь не одна ковдра на кожного. Всі сумували за своїми сім'ями і шукали втіхи в розповідях Аристара про народження Ісуса.

Він продовжував: „Зоря, мабуть, сяяла яскравіше від місяця. Вона крізь двері освітила стайню і змусила півня співом повідомити про народження Христа“. В'язні слухали і плакали. Коли розповідь скінчилася, хтось почав співати, і луна поступово розлягалася в чистому свіжому повітрі. Усі слухали чудову мелодію.

Навіть у суворій в'язниці розповідь про дар Христа зіграла серця багатьох. Оскільки Христос – фундамент, в жодному разі не можна забувати про дух різдва.

Сьогодні
народився
вам у місті
Давидовім
Спаситель,
він же
Христос
Господь.

Лука
2:11

Звісно, Рїздво ми святкуємо раз на рік. Однак воно є чимось набагато більшим, адже відбувається у серцях усіх людей, які спиняються, щоб відсвяткувати магію Христового приходу у світ, незважаючи на пору року. Тепло Рїздва сяє навіть у найпохмуріших обставинах і нагадує нам про надію на Христа. Ми можемо не бачити снігу на землі, кольорової ілюмінації і прикрашених ялинок, але святкуємо Рїздво. Якого горя ви б не зазнали, Христос народився, щоб допомогти вам у скрутні часи. Його милосердя триває весь рік. Коли востаннє ви відчували, що надія на Христа живе у вашій душі? Відсвяткуйте сьогодні у своєму світі і в своєму серці народження Христа.

День 361-ий

Ув'язнену привели до заступниці начальника – суворой, сердитої, червонощокої та широкоплечої жінки.

– Отже, ви знову розмовляли з в'язнями про Бога, – розпочала вона. – Я тут для того, щоб сказати вам, що це слід припинити!

Її обличчя могло стати ілюстрацією ненависти в комуністичних тюрмах Східної Європи.

Ув'язнена трималася тихо, але твердо. Вона повідомила начальницю, що ніщо не зможе змусити її перестати говорити про Спасителя.

Начальниця підняла кулак, щоб ударити ув'язнену, але раптово зупинилася:

– Чому ти усміхаєшся? – поцікавилася вона.

– Я усміхаюся тому, що бачу щось у ваших очах.

– Що саме?

– Себе. Я також колись була дуже імпульсивною, гнівливою і, зазвичай, спалахувала. Та відколи я дізналася, що означає по-справжньому любити, то більше не стискаю кулаки. Якщо ви поглянете в мої очі, то побачите себе такою, якою Бог міг би зробити вас (саме так, як Він зробив зі мною).

В особі начальниці ув'язнена змогла побачити, як її колишне „я“ захищало б свої права, відплативши образою за образу. Однак завдяки своєму новому життю у Христі вона тільки проявила доброту і здобула право передати Христову любов.

Після почутого начальниця безсило опустила руки. Вона виглядала цілковито приголомшеною і лише тихо сказала:

– Йди геть.

Ув'язнена тепер уже вільно продовжила свідчити про Христа по всій в'язниці. Начальниця більше не перешкождала їй.

Ці намагання розсердити ув'язнену нагадували суперечку з мертвим. Начальниця немов намагалася спровокувати труп. Та вона побачила ув'язнену тою, ким вона була насправді: новою істотою у Христі. Стара особа, яка колись відповідала на ненависть ще більшою ненавистю, зникла. У свою чергу ув'язнена дозволила начальниці побачити тільки христололюбиве ставлення і доброту. Також і ми повинні побачити себе у новому світлі. Ми більше не зобов'язані відповідати нашому ворогові земною неприязню. Ми померли для колишнього укладу життя. Коли ворог підбурює, наструнчує і провокує вас поводитися нечемно, повчіться в цієї ув'язненої: вдавайте мертвого.

А саме: вам треба позбутися, за вашим попереднім життям, старої людини... й одягнутись у нову людину, створену на подобу Божу, у справедливості й у святості правди.

До Ефесян
4:22, 24

надзвичайна переправа

ТАЇЛАНД: БРАТ ГО

День 362-ий

Брат Го нездужав і мав гарячку. Попри те, разом із другом, що навчався з ним у біблійному коледжі (солдати-комуністи захопили його), був змушений перепливати через річку Меконг.

На шляху до Таїланду юнаки ледь не загинули. Вони не могли попрощатися зі своїми сім'ями, адже ті не були християнами і могли донести на них поліції. Юнаки подумки помолилися і з цінним вантажем – загорненими у пластик та прикріпленими до спини Бібліями, ступили у холодну грязьку річку. Це все, що вони зі собою взяли.

У крижаній воді Го замислився: „Господи, коли ми помremo, то вони принаймні знатимуть, що ми – християни і, сподіваюся, прочитають одну з цих Біблій“.

Приблизно посередині річки друг Го у відчаї переклав пластиковий мішок собі під груди, щоб пливти на ньому. Раптовий плюскіт насторожив вартових на вищці, і вони почали освітлювати прожектором річку. Світло блиснуло на одному з пластикових пауків, – і вартові заспокоїлися, подумавши, що це – риба.

Заспокоївшись, Го з товаришем тихо попливли до берега. Вони подякували Богові, що Біблії, у яких – слова вічного життя, тієї ночі врятували їхні життя. Вже будучи у безпеці, юнаки присвятилися служінню у численних таборах біженців.

*Глянь, як
я заповіді
твої люблю!
Господи,
живи мене
за твоїм
милосердям.*

Псалом
119:159

Місіонери поклалися не тільки на шкіряну та паперову оправу, щоб порятуватися. Передусім вони поклалися на Бога. Утім, ця розповідь про нічну переправу конкретно навчає, яке значення Біблії у нашому житті. Треба покладатися на Боже Слово так, немов наше життя залежить лише від Нього. Навряд, чи ми опинимося в ситуації, де ця істина стане справжньою реальністю. Але ми мусимо покладатися на біблійні обітниця, щоб зберегти своє життя. Опинившись у скруті, не можемо плисти досить далеко, щоб власними силами виплутатися з халепи. Щоб не потонути, ми мусимо „плисти“ на Божому Слові.

День 363-ій

Упродовж усіх років подружнього життя Сабина Вурмбранд ніколи не сумнівалася в любові до чоловіка. Але минуло вже багато років, відколи вона востаннє отримала з тюрми від нього звістку. Були навіть чутки, що він загинув, але вона відчувала, що Бог наказує їй терпіти й вірити. Чи вони колись знову будуть разом?

Сабина була ще молода і, виховуючи сина-підлітка, часто відчувала спокусу мати любов та товариство. Тому, коли добрий і вродливий християнин Павло почав приходити і допомагати її синові у навчанні, природно, що це спонукало її до прихильности. Часом, коли вони йшли разом, Павло навіть брав Сабину за руку або з любов'ю зазірав їй у вічі.

Зрештою, вона прийняла найважче рішення. Сабина знала: щоб зберегти віру в повернення чоловіка, вона повинна уникати усіх спокус і зосередитися на обітниці, яку дав їй Бог. Вона попросила Павла більше не приходити. Він зрозумів і ввічливо скорився.

Недовзі Бог винагородив Сабину за вірність. Одного ранку, коли вона у церкві мила підлогу, отримала листівку. Вона була підписана „Васіле Георгеску“, але це, безсумнівно, був почерк її чоловіка.

Очі Сабини залилися слізьми, коли вона прочитала: „Час і відстань можуть згасити малу любов, але велика любов тільки зміцніє“.

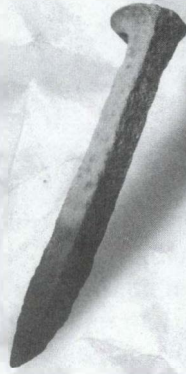
*Все зносить,
в усе вірить,
усього
надіється,
все пере-
терпить.
Любов
ніколи не
перемінає.*

1 до Корин-
тян 13:7-8

Історії про переслідувану Церкву – це історії про реальних людей з реальними емоціями. Їхні головні герої – не паперові фотографії кумирів із втіленням досконалості. „Голос мучеників“ – це непомилний голос реальности і правди. Сабина зуміла оминути спокуси, які стали наслідком переслідування її чоловіка. Так, його випробовували. Але її віру перевірено також. Переслідування впливає на нас у будь-якій ситуації. Однак, як ми побачили, той, хто на короткий час потрапляє у його сталеві лежача, у підсумку дивним чином стає сильнішим. Як і любов Вурмбрандів, ваша любов зміцніє внаслідок переслідувань, якщо ви дозволите їй виконати своє істинне завдання.

День 364-ий

*Акищо ви маєте багениня,
ніщо не злякає вас.
Завдяки цьому багениню
Бог дарує вам силу.
Ви не повинні лякатися.*

ІРАНСЬКИЙ ПАСТОР.

День 365-ий

Тара була ученицею сьомого класу пакистанської школи, коли таємно записалася на заочний біблійний курс, щоб більше дізнатися про Бога. Її строгі батьки-мусульмани ніколи би не відповіли на доньчине запитання про Ісуса, і вона відважилася сама дізнатися правду.

Але коли батьки застали її в кімнаті за читанням християнських книжок, вони розлютились. У листопаді 1992 року вони так жорстоко побили доньку, що майже тиждень вона непритомна лежала у своїй кімнаті. Дівчина вважає, що, врешті-решт, її розбудив ангел і допоміг дійти до лікарні.

Тара продовжувала зростати у вірі і в 1995 році таємно охрестилася. Тоді ж батьки домовилися про її шлюб з мусульманином. Коли Тара відмовилася скоритися, її знову побили і змусили кілька днів стояти без сну. Упродовж цього часу у Тари було три видіння, під час яких вона чула, як голос каже їй: „Я з тобою. Я – твій Отець“.

Після наступних побоїв вона впала у кому. Через три дні Тара прокинулася у калюжі крові. Вона знову почула той самий підбадьорливий голос: „Я – твій отець. Я оберігатиму тебе“.

Тарі вдалося утекти. Тепер вона живе в притулку в іншій країні, де служить Господеві увесь свій час, знаючи, що Бог пообіцяв оберігати її.

*І кожний,
хто задля
імени мого
покине дім,
братів,
сестер,
батька,
матір,
жінку,
дітей,
поля, в сто
раз більше
одержить
і життя
вічне
матиме
в спадщину.*

Чи християнство – це не вигідна пропозиція? Мешканці авторитарних держав знають, що таке втрата через віру в Христа. Вони знають, як у той чи інший спосіб можуть втратити свою сім'ю. Мусульманська сім'я може повністю зректися навернених рідних, як невірних. Вони стають вигнанцями. Християнським сім'ям живеться не краще, хоча й за інших умов. Екстремісти за віру винищують християнські сім'ї. Втрати страшенні. Однак ми маємо Христову обітницю За те, що ми втратимо заради Нього, отримаємо у сто разів більше на небі – у нашому вічному житті. Це – не авантюра. Це – виважений ризик, що ґрунтується на непомильному Божому Слові. Одне слово, ви або вірите, або ні.

Матей
19:29

Про „Голос мучеників“...

Служить переслідуваній церкві з 1967 року

„Голос мучеників“ – некомерційна міжконфесійна організація, покликана допомагати переслідуваній Церкві в усьому світі. „ГМ“ заснував пастор Річард Вурмбранд, який за віру в Ісуса Христа чотирнадцять років перебував в ув'язненні в комуністичній Румунії. Його дружину Сабину ув'язнили на три роки. У 60-их роках за Річарда, Сабину і їхнього сина Михая заплатили викуп, і вони змогли виїхати до Сполучених Штатів. Подорожуючи країною, Вурмбранди розповідали історії про знущання, яких зазнають християни в авторитарних країнах, і заснували мережу офісів, призначених для допомоги переслідуваній Церкві. „Голос мучеників“ продовжує виконувати свою місію в усьому світі, намагаючись досягти п'яти головних цілей:

заохочувати й уповноважувати християн виконувати Велике доручення в тих регіонах світу, де їх переслідують за поширення євангелія Ісуса Христа. Ми отримаємо це, забезпечуючи їх Біблією, літературою, радіопрограмами та іншими формами допомоги;

полегшувати становище сімей християнських мучеників у цих регіонах світу;

допомагати місцевим християнам навертати до Христа тих гонителів, які протидіють євангелію у країнах, де вірних інтенсивно переслідують за їхню християнську позицію;

започатковувати благочинні проекти, допомагаючи вірним відбудовувати своє життя і християнську діяльність у країнах, які колись постраждали від комуністичного гніту;

наголошувати на братстві всіх вірних, інформуючи світ про жорстокі злочини, вчинені проти християн, і вшановуючи їхню відвагу та віру.

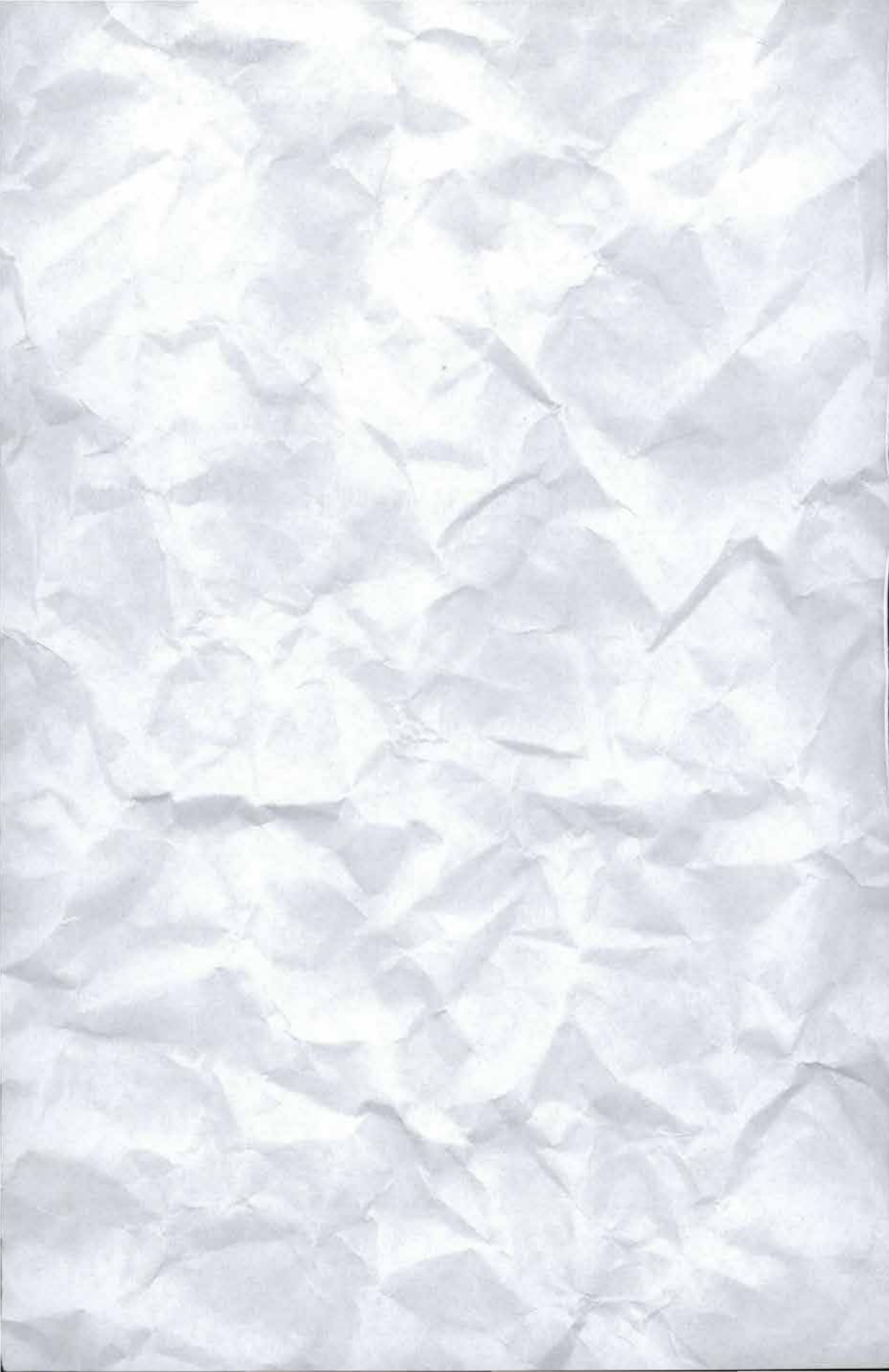

„Голос мучеників“ видає безкоштовний б'юлетень,
розповідаючи про новини в переслідуваній Церкві,
а також про те, яким чином ви можете допомогти їй.

Для передплати телефонуйте або пишть:

„Голос мучеників“
а/с 3610
м. Черкаси, 18016, Україна
тел.: (0472) 37-14-60
e-mail: stephanus@ck.ukrtel.net

Підписано до друку 20.02.2006 р. Формат 70x100/16.
Папір офс. Офсетний друк. Гарнітура PetersburgCTT.
Умовн. друк. арк. 29,7. Умовн. фарбовідб. 30,2.
Обл.-вид. арк. 20,8. Зам. 145
Друк ВВП «Місіонер».

UKRAINIAN
370-015

надзвичайна посвята

[ГОЛОС
мучеників]

...некомерційна, міжконфесійна організація, покликана допомагати переслідуваній Церкві в усьому світі. «ГМ» 1967 року заснував пастор Річард Вурмбранд, який за віру в Ісуса Христа чотирнадцять років перебував в ув'язненні в комуністичній Румунії. Том Вайт, теперішній директор «Голосу мучеників» поширює послання про переслідувану Церкву і надсилає їй допомогу через мережу міжнародних офісів. «ГМ» розташований у Бартлесвіллі (Оклахома), і його можна знайти за адресою:

www.persecution.com.

НАДЗВИЧАЙНИЙ ВИКЛИК

Чи готові ви прийняти його? Тоді розгорніть цю книгу і прочитайте лише одну з 365 правдивих розповідей про чоловіків та жінок, які цілковито віддали себе Христові. Переконайтеся, що ця духовна книга не схожа на жодну іншу.

Солідні послідовники Ісуса платять ціну, а надзвичайні послідовники часто платять найвищу ціну. Колектив «Голосу мучеників», який став автором бестселера «Одержимі Ісусом», пропонує вам книгу для щоденного духовного читання, наповнену історіями про відвагу, відданість, віру й співчуття – про те, що вимагалось і що заплатили.

У ці суперечливі часи ви можете знайти віру, силу, підбадьорення і надію завдяки розповідям про інших вірних з усього світу, від минулих століть аж до сучасності. Ці чоловіки та жінки, молоді та старі, дійшли до крайніх меж людської посвяти.

Кожна історія – правдива. Кожна історія – незабутня. Кожна історія – надзвичайна. Кожна історія змінить ваше життя.

Прийміть цей виклик сьогодні – і переконайтеся самі.

ISBN 966-561-375-8

9 789665 613756